

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

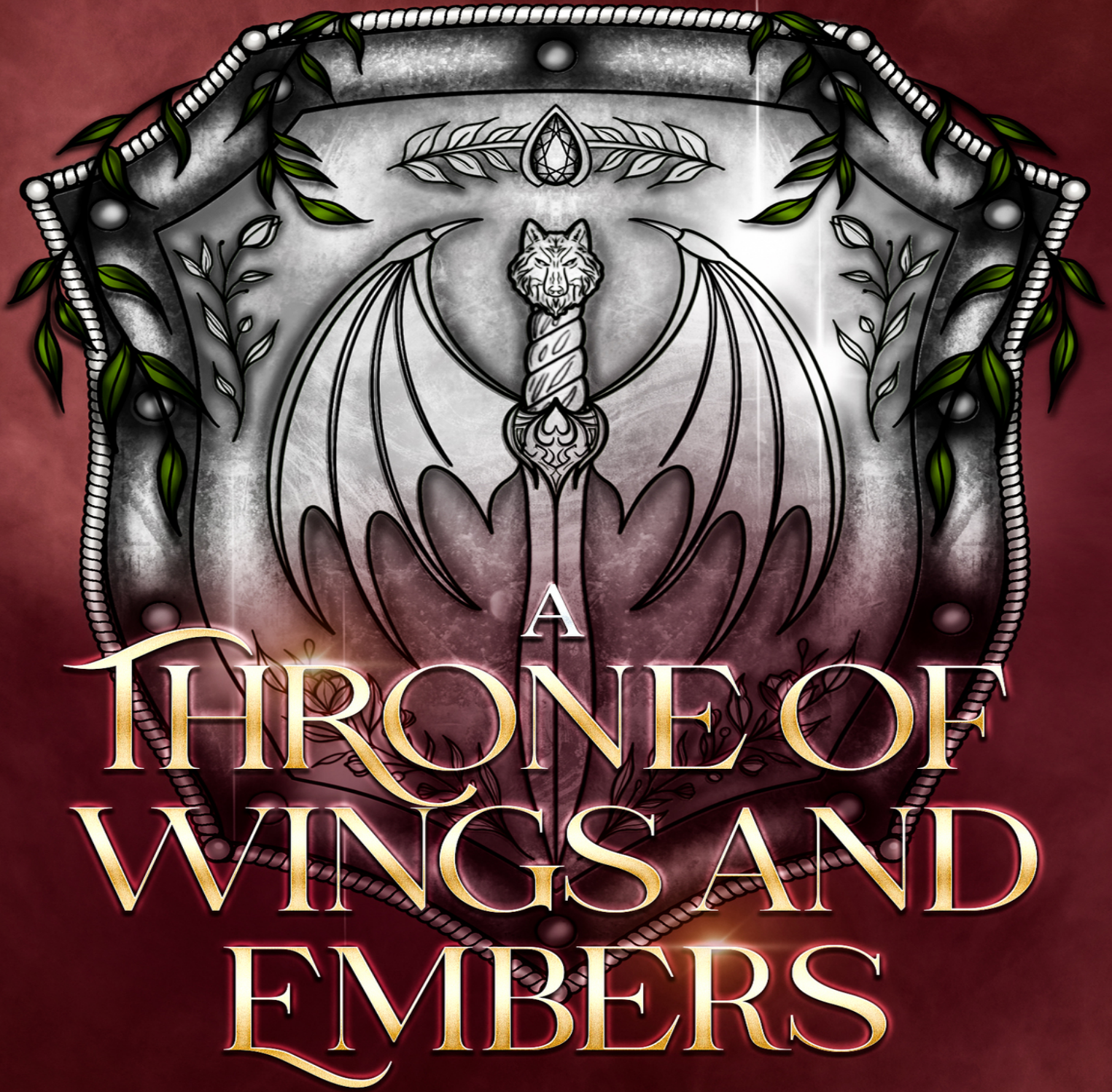
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA JAE

A VELYRAN REALM NOVEL
THE FORBIDDEN HEIR TRILOGY | BOOK THREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kanatlar ve Közden Bir Taht | Yasak Mirasçı Üçlemesi: Üçüncü Kitap. Telif Hakkı ©

2024 Emilia Jae tarafından. | Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Ön Kapak Resmi: Celia Driscoll

Velyra Haritası: Andres Aguirre| @aaguirreart

Sırayla İç Mekan Sanatı: Celia Driscoll, Dakota @bookishkoda, & Lena @l.moon_art, @pandacappuccino

Editör: Makenna Albert | www.onthesamepageediting.com

Düzeltilen: Tabitha Chandler | www.tabithadoesediting.com

Birinci Baskı | Eylül 2024.

Ciltsiz ISBN: 979-8-9888968-4-5| Ciltli ISBN: 979-8-9888968-5-2

OceanofPDF.com

Contents

[İçerik Uyarısı](#)

[Velyran Diyarına](#)

[Adanma Hızlı Bir](#)

[ÖzetTelaffuz Kılavuzu](#)

[Önsöz](#)

-

[BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[1. Jace](#)

[2. Elianna](#)

[3. Kellan](#)

[4. Elianna](#)

[5. Kellan](#)

[6. Elianna](#)

[7. Kellan](#)

[8. Jace](#)

[9. Kraliçe](#)

[10. Elianna](#)

11. Avery
12. Elianna
- İKİNCİ
- BÖLÜM
13. Elianna
14. Jace
15. Elianna
16. Kellan
17. Elianna
18. Avery
19. Kellan
20. Elianna
21. Veli
22. Jace
23. Elianna
24. Kellan
25. Elianna
26. Elianna
27. Avery
28. Elianna
29. Veli
30. Elianna
31. Elianna
32. Elianna
33. Jace
34. Elianna
35. Elianna
36. Avery

- [37. Kellan](#)
- [38. Kellan](#)
- [39. Elianna](#)
- [40. Elianna](#)
- [41. Elianna](#)
- [42. Finnian](#)
- [43. Avery](#)
- [44. Elianna](#)
- [45. Jace](#)
- [46. Kellan](#)
- [47. Elianna](#)
- [48. Jace](#)
- [49. Elianna](#)
- [50. Elianna](#)
- [51. Elianna](#)
- [52. Elianna](#)
- [53. Kraliçe](#)
- [54. Elianna](#)
- [55. Elianna](#)
- [56. Elianna](#)
- [57. Elianna](#)
- [ÜÇÜNCÜ](#)
- [BÖLÜM](#)
- [58. Avery](#)
- [59. Elianna](#)
- [60. Veli](#)
- [61. Elianna](#)
- [62. Kellan](#)

[63. Elianna](#)

[64. Kellan](#)

[65. Elianna](#)

[66. Jace](#)

[67. Elianna](#)

[68. Avery](#)

[69. Veli](#)

[70. Elianna](#)

[71. Jace](#)

[72. Avery](#)

[73. Jace](#)

[74. Elianna](#)

[75. Veli](#)

[76. Elianna](#)

[77. Elianna](#)

[78. Elianna](#)

[79. Elianna](#)

[80. Jace](#)

[81. Elianna](#)

[Emilia tarafından yazılan kitaplar](#)

[Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Content Warning

Lütfen bu kitabın 18 yaş altı okuyuculara yönelik olmadığını ve bazı okuyucuların tetikleyici bulabileceği içerikler içerebileceğini unutmayın. Bu uyarı açık dil, betimleyici şiddet/korku, toplu infazlar, TSSB, geçmiş çocuk istismarından bahsedilmesi ve cinsel saldırıdan bahsedilmesi nedeniyledir. Bu seride kötüler de dahil olmak üzere birden fazla POV vardır. Lütfen bu kötü adamların doğaları gereği gerçek olduklarını unutmayın. Özlerinde kötülük vardır ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek zihinlerinin içini göreceksiniz.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

OceanofPDF.com

"en büyük *kız çocuklarına*"... Onlar
ki, bağırılarında kendi *güçlerinin*
ağırlığını taşırlar.

Sessiz kırtlara", hıçkırıklarında
hikayeler ve kalplerinde *eridesz* bir
coşku ile hayalperestlere.

Şimdiye kadar Jett'e bağlanmış olan
hiçbir *kazanana*, n mnn'in
trortd'undaki oisetues'i *kanıtlamak*
için.

bu / veya sen.
bu / veya *altımız*.

OceanofPDF.com

PROMUMCIATI OF REHBER

Elianna (Lia) Solus: Ellie-Ana (Leah) Soul-iss
lace Cadoria: Jayce Ka-door-ia Kellan
Adler: Kell-an Add-ler
Avery Valderre: Ay-ver-ee Val-dare
Finnian: Finn-ee-an
Zaela: Zay-lah
Veli Elora: Vel-ee El-or-ah Nyra:
Near-ah
Nox: Nocks
Idina: Eh-deena
Callius: Kal-ee-us
Kai: K-eye
Azenna: Az-enn-ah
Empri: Em-pree
Madalae: Mad-a-lay
Sylvae: Sil-vay
Matthias: Math-thigh-as
Bruhn: Broon
Agdronis: Ag-dron-iss
Euphoroot: You-for-root

OceanofPDF.com

Yerlerinize:

Velyra Krallığı : Vel-ear-ah
Isla Şehri: Eye-la
Ezranian Dağları: Ehz-rain-ian
Sylis Ormanı: Sigh-liss
Alaia Vadisi: Al-eye-ah
Anerys Şehri: An-air-iss
Elora Adaları: El-or-ah
Vayr Denizi: Vay-er
Doraeli: Door-aye-lee
Tortunele: Tor-fiune-elle

Büyüler ve Tanrıların Dili:

lynystoe: Ig-nee-stay
Tinocbris *Muiifisc*: Tin -aye-bree Mal-if-isc
Mrili/i. "c Venition: Mal-if-isc Ven-ee-shun
Vent/i#os Sussoruc: Ven-if-ik-es Suss-or-aye
(The Witch's Whisper)
Umbrn 5etnir: Um-bra Ruh-havası
(Gölge Çağırma)
Impyruni Kortyus: Imp-ear-iam Court-ee-ous
(Zihin Kontrolü)
Odium Embulne: Oh dcc-um Em-boo-lay
(Rift Walking/Portol)
Meritsris Lohoi: Mer-it-sass Low-koi
(Truth Speaking)

OceanofPDF.com

A Quick Recap

for Books One & Two

Şimdiye kadarki hikayenin hızlı bir özetini isteyenler için. Bunu okumak istemiyorsanız, atlayabilir ve doğrudan kitaba geçebilirsiniz!

Hikâyemiz başlamadan yüz otuz yedi yıl önce kral, şifacı Ophelia'ya aşıkı ve Ophelia kralın ilk çocuğunu ve Velyra Krallığı'nın varisini doğurdu ve bunun bedelini hayatıyla ödedi. Bu çocuk kraliçeden olmadığı için, kralın kötü karısı onun varis olarak adlandırılmamasını talep etti. Daha sonra şifacının bizzat kraliçe tarafından öldürüldüğünü öğrendik.

Aşkın ölümünden duyduğu keder ve kızları Elianna'nın iyiliğinden duyduğu korkuyla boğuşan kral, aptalca bir kararla kraliçenin, diyarlarındaki ölümlülere karşı savaş başlatmak da dahil olmak üzere dilediği her şeyi yapmasına izin verdi. Babasının ve kardeşinin ölümünden insanlar sorumlu olduğu için kraliçe adalet ve intikam talep ediyor, onları diyardan tamamen yok etmeyi umuyordu.

Kraliçe daha sonra üç çocuk doğurdu: Tahtın zalim ve katil varisi Kai Valderre ile babalarıyla aynı şefkati paylaşan Prens Avery ve Prens Finnian.

Krallığın yetimlerinin soyadını taşımaya zorlanan Lia Solus, Velyra'nın ordularının kaptanı olarak büyüdü ve kraliçenin savaşını zafere götürürken aynı zamanda gizlice babasını savaşı sona erdirmeye ikna etmeye çalıştı. Ancak, onun

babası çok hastalanmıştı. İnsanlarla empati kuran tüm fae'ler ölümlü sempatizanı olarak damgalanıyor ve kraliçenin emriyle şehir meydanındaki darağacına tek yönlü bir yolculuk kazanıyorlardı.

Eski sevgilisi ve Velyra'nın deniz kaptanı Kellan Adler ile bir göreve çıkmak zorunda kalan Lia, aslında bir ölümlü sempatizanı olduğunu fark etmek zorunda kaldı. Ceto Körfezi'nde bulunan bir ölümlü kampını fethettikten sonra Lia, Kellan ve mürettebatı, ölümlü ordularının komutanı Jace Cadoria'yı esir aldı ve Velyra'nın başkenti Isla'ya doğru yelken açtı.

Olaylar tersine döndü, gemileri enkaz haline geldi ve Lia ve Jace birlikte büyülü bir ormanda kayboldular. Sonunda yüzyıllardır süren savaşın sırlarını ortaya çıkararak, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark ettiler ve bunu sona erdirmek için birlikte çalışmaya karar verdiler.

Daha fazla müttefik kazanmak için Lia, Jace, Gage ve Zaela, babasının muhafızı Lukas'ın savaşı sona erdirmeye kendilerine yardım edeceğini umarak Isla'ya bir şahin gönderdiler; ancak şahin Kellan ve Callius tarafından durduruldu. Haftalar sonra, kendilerini Kellan ve mürettebatı tarafından yönetilen bir saldırı altında buldular.

Sylis Ormanı'nın ötesindeki köy.

Saldırı sırasında Lia, Zaela'nın hayatını kurtarmak için kendini feda ettikten sonra esir alındı. Jace, Lia'yı kurtarmaya çalıştığında Kellan, Wyvern'in kanıyla ıslanmış hançerinin bıçağıyla yüzünü sakatladı ve bu da Lia'nın Jace'le eş olduklarını fark etti, çünkü Jace de onun gibi acı çekiyordu. Jace saldırıdan dolayı bayıldı, Kellan Lia'yı uyuşturdu ve onu Isla'ya geri sürükledi, burada Callius ile birlikte meydan okuması için sırtına bir kırbaç indirdi.

Lia daha sonra hapisane hücrelerinde uyandığında, kötü kalpli üvey kardeşi Kai'nin ona baktığını ve kraliçe tarafından wyvern kanıyla zehirlenen babalarının ve krallarının öldüğünü açıkladığını gördü. Ayrıca, bir eş aldıktan sonra tahta da.

Bir süre sonra Avery ve Finnian, Lia'yı zindanda buldular ve Lia onlara her şeyi ve babalarının her zaman onu varis ilan etmek istediğini anlatmak zorunda kaldı. Avery bu bilgiyi babalarının odasından çaldığı günlüğünde zaten görmüştü. Lia'nın yaptıklarının boyutunu gördükten sonra Avery ve Finnian, kız kardeşlerinin enfeksiyonlu yaralarını iyileştirmek için şehrin gizli şifacısı ve büyücüsü Veli'yi buldular. Ancak, sadece onlar değil Lia babalarının sırlarından bahsederken zindandakiler -Kellan gölgelerin arasında saklanırken kulak misafiri oldu.

Lia'nın eski sevgilisi, onu evliliğe zorlayarak tacı kendine almak için bir plan yaptı ve Kai ile kraliçeyi öldürmeyi planladı. Kellan onu bu plandan kurtardı.

Kai'nin düğününe katılmak için zindanlara gitti ve burada Jace'in emriyle ölümlü sempatizanlar tarafından saldırıya uğrayınca kıyamet koptu.

Düğüne yapılan bu saldırı Kai'nin yükselişini durdurdu ve Lia'nın zincirlenmiş wyvern Nox'a binerek zindandan çıkıp Isla'dan kaçmasını sağladı.

kalenin altında. Lia ve Nox birbirlerine güvenmek zorunda kaldılar ve Jace ile diğerlerini aramak için kıta boyunca yolculuk ederken birlikte nasıl uçacaklarını öğrendiler.

Lia ve Nox eşini aramak için Ellecaster'a uçarken, Avery, Finn, Veli ve Landon, kraliçenin Lia'nın kaçışına yardım eden sevgili koruyucusu Lukas da dahil olmak üzere tüm kale personelinin şehir meydanında öldürtmesinin ardından Lia adına bir isyana öncülük ettiler. Veli'nin evinde saklı bir kara büyü kitabını ortaya çıkaran Avery, cadıyı bu kitabı kullanarak kendilerine ve isyancıların Lia'yı bulmak için Isla'dan kaçmalarına yardım etmeye zorladı.

Tahtın gerçek varisinin kraliçenin elinden kaçması ve çocuklarından ikisinin kendisine karşı bir isyana öncülük etmesiyle Kraliçe Idina, Kellan, Callius ve Kai'yi ordularıyla peşlerine düşüp çocuklarını canlı olarak kendisine geri getirmeleri için görevlendirdi.

Lia ve Jace Ellecaster'da yeniden bir araya geldiklerinde, Lia ona eş olduklarını söylemek zorunda kaldı ve Jace'in kendisiyle ilgili en nefret ettiği şeyi, bir buçukluk olduğunu kabul etmesini sağladı. Lia onun kendisini ve aralarındaki bağı reddetmesini beklerken, Jace onu şaşırttı ve tam tersini yaparak ona, aralarındaki bağa ve tahttaki hak iddiasına yemin etti.

Haftalar süren yolculuktan sonra isyancılar nihayet Lia'ya yetiştiler ve Ellecaster'da karşılandılar; burada ölümlü şehre savaşı sona erdirmeye ve Lia'nın haklı krallığını geri alma planlarını duyurdular.

Veli, yeni evlerine yerleştikten sonra isyancılar sarayına diyarın gerçeklerini anlatarak Lia'nın ilk fae soyundan geldiğini ve Valderre soyunun Ana Tanrıça Terra'nın tek gerçek varislerini içerdiğini açıkladı. Ve Nox'un keskin duyuları sayesinde, daha sonra Kai'nin gerçek bir Valderre olmadığı keşfedildi, böylece babasının Kral Jameson değil, kraliçenin muhafızı Callius olduğu tahmin edildi.

Ellecaster'a vardktan sadece birkaç gün sonra Kellan ve kuvvetleri onları yakaladı ve mürettebatının yarısını şehre saldırmak için yanına , diğer yarısıyla Callius ve Kai'yi Sylis Ormanı'nın kenarında bıraktı. Hep birlikte yeniden bir araya gelmeyi kutladıkları sırada saldırı Jace'e bildirildi ve o da Lia'ya bu konuda yalan söyleyerek diğerleriyle birlikte evlerinde kalmasını sağladı.

Lia ne olduğunu çabucak anladı ve Zaela ile birlikte savaşta onlara katıldı. Nox ortalıkta görünmüyordu ve onlar savaşırken fırtınadan onun sesini duyamadı. Lia, kendisini bir kez daha kaçırmaya çalışan Kellan'ı boynunun köşesinden bıçaklayıp onun ve askerlerinin geri çekilmesine neden olunca savaşı kazanmış gibi göründü.

Landon onlarla birlikte kaçmaya çalışmadan önce Kellan'ın ikinci adamı Vincent tarafından bıçaklanınca zafer duygusu çabucak tersine döndü. Jace, Gage ve Zae Vincent'ı yakalarken, Lia Landon'ı Veli'ye getirdi ve ruhu alemden kaymadan önce onu iyileştirebileceğini umuyordu.

Jace yakalandığı haberiyle ona döndüğünde, düşmanlarının onu saklandığı yerden çıkarmak için getirdiği "hediye" de getirmek zorunda kaldı. Lia çantayı açtığında, içinde Lukas'ın kesik başının olduğunu ve bedeninin vadiye geçmesi için asla yakılmadığını keşfetti.

Bu durum Lia'yı öfkелendirdi ve Vincent'ın işkence edilmek ve idam edilmek üzere huzuruna getirilmesine neden oldu.

Kellan'ın nereye çekildiğini ve Kai'nin onunla birlikte olduğunu.

Krallığın varisi tehditkâr bir sırıtışla eşine döndü ve bir wyvern gezintisi için kendisine katılmak isteyip istemediğini sordu, gaspçılarını sonsuza dek bitirmeyi planlıyordu.

OceanofPDF.com

Prologue

The Heir

OLDUĞUM HER ŞEY ve henüz olamadığım her şey, Ben
Yaptığım aileye borçluyum - sarayı olmayan bir kraliçe nedir ki? Sarayım
olmasaydı ben kim olurdum ya da öfkem beni kime dönüştürürdü?
isyancılar ve eşim beni cezalandırmak için yanımda mı?

Bu diyar kan ve hak iddiasıyla benim doğuştan ve bu acımasız dünyada ilk
nefesimi aldığım andan beri, onun kötü niyetli varlıkları
onu elimden almak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Çok uzun zamandır kalenin gölgelerinde gizlenmeye zorlandım, gerçek
akraba sevgisini tanımama asla izin verilmedi. Krallık çok uzun zamandır kötü
kraliçenin gazabına ve babama olan nefretine katlanmak zorunda kalmıştı.
Ve güvenebilmem gereken kişilerin manipülasyonlarına, hilelerine ve
tacizlerine çok uzun katlandım.

Yaptığım son şey olsa bile Velyra Krallığı benim olacaktı, çünkü diyarın
kendisi ciğerlerim hava soluduğu sürece dinlenmeyecekti.

Krallığın varisi.

İlk Fae'nin soyundan.

Ana Tanrıça Terra'nın gerçek varisi. Vaat

Edilen Kişi.

Lia Solus, Velyran ordusunun yüzbaşı, gizli bir yetim olarak
Kale asası ve kralın gizli kızı artık yoktu, çünkü o onarılmış ve her zaman
olması gerektiği hale getirilmişti.

Elianna Valderre-Alemin Kraliçesi.

OceanofPDF.com

PART ONE

FURY

OceanofPDF.com

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Jace

Kraliçemin on adım gerisinde durmuş, yeniden işlenmiş kılıcını alıp Vincent'ın boğazını kesmesini izliyordum. Onun savaşta silah kullandığını ve kendisinden iki kat büyük adamlara karşı koyduğunu görmüştüm ama sonunda intikamının bir parçasını almasıyla ilgili bir şey derimin altındaki ilkel canavarı serbest bırakmıştı.

Lia mahkûmunun kana bulanmış, cansız bedenini serbest bıraktı ve yaklaşırken onu bağlı olduğu sandalyeye yığılmış halde bıraktı.

Gage hazırolda duruyordu, yüzü taş gibi sertti ve hayatımda onu okuyamadığım nadir anlardan biriydi. Zaela ise endişesini ağır bir pelerin gibi üzerinde taşıyordu; çatık kaşları ve gergin omuzları onu veriyordu. Gözlerimi ayıramıyordum, içimi bir gurur dalgası kaplıyordu, intikamın tadını ne kadar çok arzuladığını biliyordum - buna soluduğu havadan daha çok ihtiyacı vardı.

Lia yanındaki hançeri yeniden kılıfına soktu ve durdu. "Ayrılıyoruz *Şimdi*," diye anons etti ve girişe doğru ilerledi.

Takip etmek için bir adım öne çıktım ama Zaela hızla yanımdan geçti ve anında ona yetişti. "Bu akıllıca mı, Lia? Anladığım kadarıyla üzgünsün, haklı olarak, ama-"

Lia olduğu durdu. "Ama?" Başını yana eğdi ve Zae onun bakışları altında fiziksel olarak gerildi.

Hayatımda ilk kez Zaela'nın yutkunduğuna tanık oldum. "Ama," diye duraksadı. "Harekete geçmeden önce bir plan yapmalıyız. Bu bir tuzak olabilir. Bu noktada asla bilemezsin."

"Bu bir tuzak değil. *Kaıyolarlar*. Her Şeyi bir araya getirdiğimi fark ettiğinde Vincent'ın gözlerindeki korkuyu izledim. Eğer Şimdi harekete gemezsek onları kaırabiliriz," dedi ve arkasını dönecek oldu ama sonra kendini durdurdu. "Ve ayrıca... Benim bir wyvern'im var."

Lia onu iterek geçti ve ben de Zaela'ya bir adım daha yaklaştım. "Şimdi onu sorgulamanın sırası değil," diye nefes aldım onu kapıya doğru götürmek için hareket ederken.

"Lia ne biliyor," dedi Gage diğer tarafımdan, kendi ifadesine tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Umalım da öyle olsun, bizim iyiliğimiz için," fısıldadı Lia'yı kasvetli, çamurlu sokaklarda takip ederken.

Lia konağın kapısından içeri daldı ve Avery ile Veli hemen ayağa fırlayıp oturdukları yerden kalkarak bizim dönüşümüzü beklemeye başladılar. Nyra da Avery'nin yanında oturduğu yerde artık uyanıktı; bir zamanlar kan lekeli olan paltosu artık yıkanmış ve temizdi.

"?!" Avery endişe dolu gözlerle bize bakarken çığlık attı.

Merdivenleri hışımla çıkarken arkadaşım ona cevap vermedi, ağır ayak sesleri konağın her yerinde yankılanıyordu.

Avery'ye döndüm. "gereken... bir iş var," dedim olabildiğince nazik bir Şekilde.

Kollarını kavuőturup bana bakarken "İş mi?" diye patladı. "Ne tür bir iş? Hepinizin dinlenmeye ihtiyaı var! Neredeyse gün ortası oldu ve hiçbiriniz uyumadınız. Nereye gittiniz ki?"

Aralarındaki savaőçılara annelik yapmaya çalışırken sırttım.

"Avery, lütfen, Tanrı aşkına, sadece *susar* mısın ve ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarına izin verir misin?" Veli durduğu köşeden tısladı.

Avery ona doğru döndü. "Hayır, yapmayacağım. Kız kardeşim *ölüm* çılgınlığı yapmak üzereyken ve muhtemelen kendini öldürtmek üzereyken olmaz."

"O iyi olacak. Ona hiçbir şey olmayacak, sana söz ," dedim elimi nazıkçe omzuna koyarken.

Bana baktı, gözleri yargıyla bulutlanmıştı. "Sen mi? Az önce hepimize yalan kim? Onun için nasıl bir eşsin sen." Avery omzunu tuttuğum yerden çekti.

Çenem açıldı ve sadece duygularını dile getirmişken yanlışlıkla ona patlamadan önce öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Hepiniz içiyordunuz ve ben de ayık ve savaşa hazır olmadığı sürece onu dışarı çıkarmayı reddettim. Bu onu *korumak* içindi. Hepinizi."

Bana bakmaya devam ederken bakışları yumuşadı. "Dürüst olmalıydın," diye fısıldadı. "Peşinden geleceğini ."

Başımı salladım. "Kesinlikle haklısın. Kötü bir karar verdim. Bir daha olmayacak. Sizi temin ederim."

Lia'nın bana kızgın olması yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi bir de kız kardeşi ve kuzenimle uğraşmak zorunda kaldım.

Tanrım, Cadoria, ne yaptın sen?

"Söz mü?" diye nefes aldı narin serçe parmağını uzatırken.

Kıkırdadım, odanın daha hafif bir şeye dönüştüğünü hissettim - tanrılara şükürler olsun. Serçe parmağımı kaldırdım ama o kendininkini kopardı.

"Bunları son derece ciddiye alıyorum," dedi sert bir şekilde.

Dudağımın kenarı kalktı. "Umarım öyledir. Bunlar buralarda para birimi," diye şaka yaptım ve o da gönülsüzce serçe parmağını benimkine doladı. Onun Yoğun bakışlar ve yüz hatları yavaşça yumuşadı ve rahat bir nefes almak için kendimi durdurdum.

Üst kattan gürültülü bir çarpışma sesi geldi ve ardından bakışlarımızı tavana çevirmemize neden olan bir hayal kırıklığı çığlığı duyuldu.

"Bu kız ne yapıyor böyle?" Veli köşede kaldığı yerden sordu.

"Erzak sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim," diye cevap verdim kalbim hızla çarparken.

"Hepiniz ölüm kokuyorsunuz. Kimi öldürdünüz?" diye tısladı.

Avery'nin gözleri parladı ve havayı kokladı, bu da ona Zae'den bir bakış kazandırdı. Veli'ye döndü. "Senin şu burnun çok korkutucu. Ölüm tam olarak nasıl kokuyor?"

Veli gözlerini devirdi ve bana dönerken onu görmezden geldi. "Eee?"

Boğazımı temizledim. "Bir tutsağı esir aldık ve o artık... değil."

"Kellan?!" Avery umutla çığlık attı.

"İkincisi. Vincent, sanırım adı buydu."

Kaşları çatıldı. "Bunu bildiğimi sanmıyorum."

Gage ona bir adım daha yaklaştı ve gözleri parladı. "Landon'ı bıçaklayan oydu."

Yüzü hem üzüntü hem de öfkeyle çarpıldı. "O zaman onu öldürdüğüne sevindim." Sonra ona gülümsedi ve bu ani değişim biraz endişe vericiydi ama son yirmi dört saat de öyleydi. Hepimiz kendimizden geçmiştik. Keder ve şokla zihinleri.

"Onu Lia öldürdü. Biz sadece onu yakaladık," dedi Zaela bir başka gürültülü çarpışma sesi duyulurken.

Avery'nin gözleri parladı. "Biliyorsun," diye yutkundu. "Ona hep birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu sorardım ve o da bu konuda konuşmayı reddederdi.

Belki de bu durum onu görüldüğünden daha fazla rahatsız ediyordur."

Bunu bilmiyordum. Aslında, bu küçük bilgiden habersiz olduğum için *nefret* ediyordum.

Hâlâ onun öfkesiyle yanan bağımıza daldığımda, Lia'mın barındırıyor olabileceği diğer hisleri daha iyi anlayabilmek için kendi duygularımı bir kenara itmeye çalıştım ama hiçbir şey hissetmedim.

"Gidip onu kontrol edeceğim," ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı fırladım.

Merdivenin tepesindeki köşeyi döndüğümde ahşap zemin botlarımın altında gıcırdadı. Koridora baktığımda yatak odamızın kapısının aralık olduğunu gördüm.

Sessizce loş koridorda ilerledim ve kapının dar aralığından odanın içine baktım. Pek bir şey göremeyince elim içgüdüsel olarak kapıyı açmak için hareket etti ve kapı açıldığında paramparça olmuş aynayı ve yere saçılmış eşyaları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Lia?" Sesim nazikti. "Lia, burada olduğunu biliyorum." Bir adım attım ve yatağın diğer tarafına baktım. Yerde oturuyordu,

Duvara büzüldü, çenesi dizlerinin üzerinde dururken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Yavaşça bakışlarımla buluştu. "Ben ne yaptım?"

Gözlerim açıldı ve yatağın üzerinden sıçrayarak hemen onun önüne geldim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gümüş rengi gözlerinden akmaya devam eden gözyaşlarını nazikçe silmek için uzandım. Başparmağımla yüzüne bulaşan kir ve kanları temizlediğimde gözyaşlarının yanaklarını lekelediğini gördüm.

"Ne demek istiyorsun?" Elimden geldiğince sordum ve endişemi hissetmesini engellemeye çalıştım.

"Benden mümkün olduğunca uzaklaşmalısın, sadece ben bu felaketle çıkana kadar. Diğerleri de öyle," diye boğuk bir sesle konuştu.

Kaşlarımla çatıldı. "Lia, takip etmiyorum."

"Beni seviyor musun?" diye sordu ve sorusu karşısında kalbim acıyla çarptı.

Gözlerim çılgınca onunkileri ararken sesim "Her şeyden çok," diye titredi.

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum." İçini burkan bir hıçkırık tutturdu.

"Bana değer veren herkes *öldü*. Ben bir canavarım. Benden olabildiğince uzağa gitmeli ve asileri de yanına almalısın. Lütfen."

Birkaç saniye sessizce ona baktım. "Lia'm," diye başladım ama o beni anında durdurdu.

"Sakin bunun doğru olmadığını söylemeye *cüret* etme! Ben kendi annemi öldürdüm!" diye bağırdı. Sesi bir fısıltıyı ancak geçecek kadar alçalmıştı. "Ve sonra babam ve Lukas benim yüzümden öldürüldü. Sevdiğim herkes öldürüldü.

Dokunduğum her şey soluyor." Bakışları bir kez daha benimkilerle buluşmak için kalktı. "Ve eğer sana bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. Tanrılar ruhumu bu diyardan söküp küle çevirebilir çünkü ben hayatta kalamam. Tüm bunlar benim yüzümden başladı ve şimdi buna son verecek kişi ben olmalıyım."

Titreyen elim uzandı ve başının arkasını kavrayarak onu kendime çektim. Dudaklarımı alnına bastırdım ve bir damla gözyaşım dökülürken dudaklarımı orada tuttum.

"Eskiden bu dünyada senin için yapamayacağım tek bir şey bile olmadığını düşünürdüm," diye itiraf ettim ve geri çekilirken ona olan bağlılığımı yavaşça bıraktım. "Ama şimdi fark ettim ki öyle bir şey var ve o da bu." Alt dudağı titrerken gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti. "Seni *asla* terk etmeyeceğim. Ne yaparsan yap, seni bu dünyanın sınırına ve ötesine kadar takip edeceğim.

Söyleyeceğim ya da yapacağım. Gitmene izin vermeyeceğim. Bırakmayacağım. O yüzden lütfen benden bunu asla isteme. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ya sana bir şey olursa?" diye mırıldandı.

Omuzlarımdan birini silktim. "Peki ya sana bir şey olursa? Sence ben de sensiz hayatta kalabilir miyim? Risk her zaman var ama senin yanında olmamak asla bir seçenek olmayacak. İkimizin ayrı olması bizi korumaz. Aksine, bizi mahveder. Eğer seni sevmek ölümün beni erken karşılayacağı anlamına geliyorsa, o zaman bunu tüm kalbimle kabul edeceğim, çünkü sensiz bir hayat, parçası olmak istemediğim bir hayat. Ancak, hayatta kalmayı planlıyorum... kraliçem olarak seninle."

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı titrek bir sesle, kollarını boynuma dolayıp yüzünü enseme gömerken.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya devam ederken kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Az önce ödümü kopardın."

"Sana hâlâ kızgıyım," diye itiraf etti arkasına yaslanıp bana , ağzı yeniden kaşlarını çatmıştı.

"Sorun değil," dedim ve yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi. "Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm ama dürüst olacağım ve itiraf edeceğim ki eğer şansım olsaydı bunu tereddüt etmeden tekrar yapardım. Bir *savaş* sırasında dışarıda kalmanızı istemek pek de iyi karşılanmazdı. Eğer bu öneri ağzımdan kaçmış olsaydı, muhtemelen beni bir dolaba kilitler ve kendin gittin."

Öfkesi bir kez daha yüzeye çıkıyordu, bağ boyunca parmak uçlarına basarak ilerliyordu, ben de devam ettim. "Yarı sarhoştun. Riske girmeyecektim ve bunu seni korumak için yaptım ve roller tersine dönseydi bana sinsice bir şeyler yapacağını *biliyorum*."

Yanakları kızardı ve bir kahkahayı bastırmaya çalışır gibi alt dudağını içine çekti.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "İnkâr mı ediyorsun?"

Lia birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra dudakları ona ihanet ederek yukarı doğru eğilirken gözleri tavana doğru uçtu. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kahkaha attım ayağa kalkarken. Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda, "Tanrım, mahkûmumuzu öldürdüğün için burada üzgün olduğunu sanıyordum," diye itiraf ettim. Rahat bir nefes aldım.

"Kesinlikle hayır." Çatık kaşlarının altından bana bakarken yüzünü şaşkınlık kaplamıştı.

"İşte benim Lia'm," diye kıkırdadım ve uzanıp onu kollarıma çektim. Çenemi başının üstüne yasladım ve "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?" diye sordum.

Gözlerini benimkilere dikti ve "Bir planım var" dediğinde çileden çıkarıcı güzellikteki yüzünde muzip bir sırıtma belirdi.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Elianna

"BU BOKTAN BİR PLAN, Lia," diye tısladı Zaela yanımdan, Nox'un dağ zirvelerinin arasından süzülüp benim tiz ıslığımla yaptığı çağrıya cevap vermesini izlerken.

"Bu kadar kısa sürede elimizde bir tek bu var ve Başka kimse yok. Eğer kadar karşıysan geride kalmakta özgürsün," diye tersledim onu. "Asıl planım Nox'la tamamen yalnız gitmekti ve eğer başarısız olursam Jace hepinizi alıp kaçacaktı."

Zaela bir kahkaha attı. "Sanki böyle bir saçmalığı kabul edecekmiş gibi." "Denememenin bir anlamı yok," dedim iç çekerek.

Nox'un inişi ayaklarımızın altındaki zemini gümbürdetirken Jace karşı tarafımdan gelen bir kahkahayı bastırdı.

"Planın tam olarak ne olduğunu tekrar söyler misin?" Ben wyvern'ime doğru ilerlerken Gage sordu.

"Belki de prensesin gözleri seni bu kadar büyülemeseydi, konuştuğumuzda daha dikkatli dinliyor olurdun, Gage," diye alay etti Jace.

Dudaklarım bana ihanet etti ve Nox'a doğru yürümeye devam ederken sırttım.

"Onun gözlerini gördün mü? İçinde yüzmek için can attığım bal havuzları gibiler."

Zaela ona, "Tamam, bu kadar yeter," diye çıkıştı.

"Bir kez olsun katılıyorum. Bunu erkekler arasında konuşalım lütfen. Ne de olsa o benim kız kardeşim," diye omzumun üzerinden seslendim ve Jace, söylediklerinden dolayı Gage'in koluna şakacı bir şekilde yumruk attı. Kahkahalarının sesi bana doğru yankılandı.

Burnunun tam altında durup ona bakarken Nox bana . Sonunda ortaya çıkmaya karar veren güneşe karşı gözlerimi kapattım.

"Nox," diye selamladım onu, sesim yumuşaktı. "Dün için gerçekten çok üzgünüm. Gök gürültüsünden korktuğun için mi yoksa fırtınadan duyamadığın için mi çağırımı duymazdan geldin, muhtemelen bunu asla bilemeyeceğim ama seni orada kullanabilirdik. Ancak önemli olan şu anda sana sahip olmamız."

Dün daha çok uzak bir anı gibi geldi. Sanki Nox'un Kai'nin kokusunu Avery ve Finnian'da alabildiğini ama bende alamadığını keşfettiğimiz gün bir ömür önceydi. Veli'nin Kai'nin gerçek efendisinin Kral Jameson yerine Callius olduğuna dair tahminini kanıtlıyordu. Ve tahtta gerçek bir Valderre olmazsa, diyarin kendisi yıkılacaktı, çünkü Ana Tanrıça Terra'dan gelen tek soy bizdik.

Boynuzlarla kaplı kocaman başını göz hizama kadar indirdi ve çenesini omzuma dayadı.

Çenesini kaşımak için elimi kaldırdığımda rahat bir nefes aldım. "Her şeyin affedilmiş gibi görünmesine sevindim. Sadece artık onları incitmeye çalışma, Tamam mı?"

Bana bakmak için başını geriye çekti ve pırıl pırıl parlayan altın rengi gözleri benimkilerle anlayışla buluştu.

"Güzel. Şimdi, taşıyabileceğini düşünüyor musun?" Gülümsedim ve omzumun üzerinden arkamdaki üç kişiyi işaret ettim.

Boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Nox," dedim kısık bir sesle. "Terbiyeli ol lütfen. Şimdi zamanı değil. Şimdi söyle bana, Kai'den intikam alma arzusu hâlâ içinde *yanıyor* mu?" Dudaklarım bir sırtışa dönüştü.

Nox dimdik durdu ve hepimizi kulaklarımızı kapatmak zorunda bırakan sağır edici bir anlaşıma kükremesi çıkarırken başını yukarı kaldırdı. Uzaktaki ağaçların tepelerinden kuşlar bile uçu.

"Hepimizin aynı fikirde olmasına sevindim," dedim soluk soluğa gülerek.

"Karar nedir?" Jaceüçü yanıma gelirken Nox'a bakarak sordu.

Hepsine bakarken ellerimi kalçalarımaya koydum. "Umarım hiçbiriniz yüksekten korkmuyorsunuzdur." Sesimden hınzır bir beklenti damlıyordu.

"Her birinizden nefret ediyorum," diye homurdandı Zaela onun yanından ve ben bir kahkahayı bastırdım.

"Dinle," diye başladım ona bakarken. "Askerleri riske atmayacağım. Çok yorgunlar ve çoğu dün gecedен yaralı. Ayrıca, bir orduyla ormanın sınırına ulaşmamız bir günümüzü alır ve onlar zaten yarım günlük bir avantaja sahipler. Uçuşla sadece birkaç saatimizi alır."

"Bir orduya karşı dört kişi. Harika bir fikir," diye homurdandı Zaela.

Bir parmağımı kaldırdım ve başımı yana eğdim, burun deliklerim açıldı. "Aslında hayır. Dört artı *bir wyvern*. O da en az bin asker eder," diye onu ikna etmeye çalıştım, beni sorgulama ihtiyacı duymasına sinirlenmiştim.

Gözleri birkaç dakika boyunca Nox ve benim aramda gidip geldi ve sonunda nefesini bıraktı. "Hepimiz öleceğiz."

Bizim tarafımızdan çıktı ve yaklaşırken onu temkinli bir şekilde izleyen wyverne doğru ilerledi.

"Kahretsin, bu çok eğlenceli olacak," dedi Gage onun peşinden giderken.

İkisinin eyere nasıl bineceklerini bulmaya çalışmalarını izlerken Jace yanıma geldi.

"ağırlığını taşıyabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Gözlerim wyvern'imın üzerinde gezindi. Haftalar önce Islan zindanlarından kaçtığımızdan beri önemli ölçüde büyümüşü. Sanki düzgün bir diyet ve kanatlarındaki kasları kullanmak, onun her zaman olması gereken devasa, güçlü yaratığa dönüşmesini sağlamıştı.

"Tabii ki. O iyi olacak. Ayrıca, tanrılara bunun hızlı bir zafer olması için dua ediyorum. Hiçbirimiz onun üzerinden inmeyeceğiz," dedim bir adım ileri atarken, ama o uzanıp bileğimi yakaladı.

"Bana söz ver, Lia." Otoriter ses tonu kalçalarımın arasına bir sıcaklık havuzu gönderdi.

Yüzümü ona döndüm. "Hmm?"

"Pervasızca bir şey yapmayacağınıza ve *gerçekten* Nox' kalıp işi onun yapmasına izin vereceğinize."

Ses tonunda tartışmaya yer yoktu.

Parmak uçlarımda yükseldim ve burnunun üstünden geçen yara izini öptüm. Elim kaydı ve diğer elinde benim için tuttuğu yayımı kavradım. "Hadi, Nox onlara çok sinirlenmeden önce gidelim. havadayız bile."

Biz wyvern'e doğru yürürken Jace dinlemek istemediğim bir homurtu çıkardı. Biz geldikten hemen sonra Gage, Nox'un yanlarından aşağı sarkan eyerin kayışlarını kullanarak kendini yukarı çekmeyi başarmıştı. Elini indirdi,

ve Zaela onu yakalayarak eyerin üzerine çıkarmasına izin verdi.

Nox vücudunun ön kısmını yavaşça aşağı indirerek üzerine tırmanmam için bana daha kolay erişim sağlarken arka ayağında durdum.

"Oh, hadi ama!" Gage bağırdı.

"Bunu bizim için yapamaz mıydı?" Zaela homurdandı.

Jace arkamdan gelirken eyere tırmanırken . "Ondan yardım istemeliydin." Omuz silktim.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Zaela iç çekti.

Yayımı başımın üzerine çektim ve kendimi koltuğuma yerleştirirken omzumun üzerinde durmasına izin verdim.

"Bu eyerin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum," diye gözlemledi Gage ve ben de dönüp ona baktım. "Siz burada ne yaptınız, ha?" Elini çırpı Jace ile benim aramda gidip gelirken kaşlarını çatı.

"Sence bir şey yapma şansımız oldu mu? Onu şaşırttığım andan itibaren ortalık tam bir kaosa döndü," dedi Jace sinirlenerek.

"Demek ki ima ettiğim şeylerin niyetleri *varmış*."

İçimden bir homurtu geçti. "Nedense bu düşünce hiç aklıma gelmemişti. Fikir için teşekkürler Gage," dedim ve ona dönüp göz kırptım.

"Sizin için her şeyi yaparım leydim."

"Tanrılar aşkına, siz ikiniz," diye homurdandı Jace bize. Sonra her birimiz için eyerin kemerini bağlarken kolunun beni sardığını hissettim.

"Teşekkür ederim, Jace Anne," diye şaka yaptı Gage.

Arkadaşım iç çekti ve bu noktada onunla şansımızı zorladığımızı biliyordum, ama yardım edemedim ama diğer ikisiyle birlikte kıkırdadım, umutsuzca gelecek olan şey için sinirlerimi bastırmaya çalıştım.

"Dinle, ne kadar yükseğe çıkmak üzere olduğumuz hakkında *hiçbir fikrin yok*. Şunlara bak

bulutlar?" Eliyle gökyüzünü işaret etti ve hepimizin bakışları onu takip etti. "Orada olacağız. Oradan düşmek eğlenceli mi sizce?"

Gage ağzını açacak oldu ama Jace onun kesti. "Bir daha düşündüm de, buna cevap verme."

Arka planda atışmaları devam ederken aşağı baktım ve eyerdeki karmaşık tasarımlara hayran kaldım. Sırtımı onlara döndüğümde, son bir saattir taktığım maskenin kaymasına izin verdim.

Kellan'ı ve aileme zarar veren herkesi sonunda yok etmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. İntikam ihtiyacım damarlarımda yağ gibi kaygan bir şekilde ilerliyordu ve parmak uçlarım eyerin dikişlerinde gezinirken ağrıyor, intikamın gelmesini bekliyordu.

Ignystae.

Veli'nin tanrıların dilinden dökülen sözleri beni sarstı. Onu ilk kez kullanmak için kendimi hazırladığımda gücü ruhuma yayıldı - cadının haklı olması ve Nox'un onun emrine cevap vermesi için o tanrılara dua ettim.

Jace'in elinin omzumdaki ağırlığını ve bağımız aracılığıyla benim için duyduğu belirgin endişeyi hissettiğimde nefesim ağırlaştı. Ona doğru döndüğümde endişeli ela gözleri benimkilere kilitlendi. Çiftleşme bağı nedeniyle maskem artık onda işe yaramıyordu ama yine de ona gülümsüyormuş gibi yapmaya devam edecektim.

Yüzümü bir kez daha öne çevirdim. "Herkes sıkı tutunsun." Üçünün de vücudunun arkamda sertleştiğini hissedince . "Nox... hadi bir gezintiye çıkalım."

Devasa kanatları yanlarından fırladı ve üç gürültülü kanat çırpışıyla gün ortası gökyüzündeydik.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kellan

Sylis Ormanı'nın eteklerindeki kampımıza geri döndüğümüzde atımdan sıçradım. Her şeyin ne kadar büyük bir felakete dönüştüğüne inanamıyordum.

Dönüş yolculuğu boyunca, Elianna'nın yaptığı küçük numara sayesinde vücudumun kanamasını önlemek için enseme tutmak zorunda kaldım. O kaltağın lanet parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğime *inanamıyordum*.

-Kelimenin tam anlamıyla. Hayatımda hiçbir savaştan kaçmamıştım ama bıçağının hayati bir damarı kestiği açıktı. İyileşmeye çalışana kadar çıplak elimle deriyi sıkıca bir arada tutmak için tüm çabamı harcadım. Hayatta kalmak zorundaydım. Çok fazla şey tehlikedeydi ve şimdi kaybetmek için çok fazla çalışmıştım,

Özellikle de Elianna'nın ellerinde.

Kalçasına bağlı hançeri nasıl gözden kaçırmışım? Ve hançer onda nasıl *vardı*?! Bu Tanrı'nın unuttuğu yere en son geldiğimizde o lanet şeyi ortadan ikiye ayırmıştım. Onun da aynı hançer olduğunu biliyordum, kabzasındaki kurt başını fark etmiştim.

Kampın içinde ilerleyerek, dönüşümüzü bekleyen askerlerin arasından geçtik ve hepimizin ne kadar dayak yemiş olduğunu fark ettiklerinde yanımızdan geçen bakışları görmezden geldim.

"Vincent!" Havladım. Kaçmak zorunda kaldığımızdan beri onu görmemişim. Kampta tökezleyerek ilerlerken ve çadırıma ulaştığımda adını tekrar tekrar haykırdım.

Hangi cehennemdeydi?

Bir gün öncesinden çadırımın içinde yerde duran bir kova suyu aldım, birazını yüzüme ve nihayet kapanmaya başlayan yarımın üzerine sıçrattım.

Daha iyi görebilmek için aşağı bakarken, boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Bu iz bırakacaktı. Elianna'ya bunu ödetecektim. Bakışlarım, komutanın bıçağıyla etimi kestiği uyluğuma kaydı ve neredeyse tamamen iyileşmiş olduğu için sefil tanrılara şükrettim.

Çadırın uzak köşesindeki karyolama doğru ilerledim ve altına sakladığım çantayı karıştırmaya başladım.

İsla'da çaldığım küçük merhem kavanozunu elime aldıktan sonra boynuma bolca sürmeye başladım.

Boğazımı temizledim ve "Vin-" diye bağırdım.

Callius çadırımın kapısının kanatları arasında belirince sözlerim kesildi. Kaşlarını çatarak beni dikkatle baştan aşağı süzdü.

"Şey," diye başladım. "Sen Vincent değilsin."

"Ne oldu, Adler?!"

"Seni görmek de harika Callius," diye alay ettim başımı eğerken.

Çadırımın yarısına kadar hışımla geldi ve aniden durdu. "Bana saçmalıklarını anlatmaya çalışma, Kellan."

Ona baktım. "Ne oldu? Merhem yüzünden mi kırgınsın?"

Bir elimle kavanozu ona uzatırken diğer elimle yaralarım sürmeye devam ettiğimde yüzümde bir sırıtma belirdi.

"Merhem umurumda bile değil!" diye gürledi ve kavanozu elimden alıp çadırın diğer ucuna fırlattı.

Bakışlarım havayı takip ederken kaşlarım alnımın yarısına kadar havalandı ve sonra yavaşça geri dönüp onunla yüzleştim. "Çadırın yanlış tarafında uyandık, değil mi?"

"Yeter!" diye kükredi. "Bana ne olduğunu anlat. Şimdi."

"İnsanlar beklediğimizden biraz daha hazırlıklıydı. Biz kazanabilirdim ama yaralıydım." Boğazımın yan tarafını ve tüm ön tarafımı kaplayan kan lekelerini işaret ettim. "Belli ki."

"Yani, gittin mi? O kadar erkek arasından *sen* mi kaçtın?"

Suçlamasının tonu içimde bir öfke kıvılcımına yol açtı.

Bakışlarım ondan ayrılırken çenem titredi. "Elianna yaptı. Bana üstünlük sağladı, ki bu bir daha *asla* olmayacak. Bir daha asla olmayacak şekilde

Onu tamamen etkisiz hale ama gizli bir hançeri kınından çıkardı ve bıçağı boynumun köşesine sapladı."

"Çok haklısın, bir daha asla olmayacak. Ben devralıyorum.
İşin bitti."

Oturduğum yerden kalktım ve bir anda önünde, vücudunun üzerinde durdum. "Yine mi geldin?" Bakışlarımı kırmayı ya da geri çekilmeyi reddedince dişlerimin arasından hırladım.

"Şimdi de sağır mı oldun? Sen sağırsın. *Bittin.*"

Topuklarının üzerinde dönerek benden uzaklaşmak istedi ama kolum fırladı ve onu parmaklarımın arasında sertçe kavrayarak bir kez daha yüzüme doğru çektim.

"Bırak beni, Adler. Aptallık etme," diye uyardı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bunlar benim *askerlerim*, benim ordum. Onlara ben komuta ediyorum, sen değil. Bir benim pozisyonumu işgal ettin diye beni görevden alamazsın." Dudaklarının kenarında bir sırıtiş belirdi ama gözlerimin içine bakarken sessiz kaldı. "Ne? Her şeyi elinde tuttuğunu mu sanıyorsun?"

Kraliçenin yatağını işgal etmek için bundan emekli olduğun için mi bu güç? Onun için oynayacak bir sikten başka bir şey değilsin," diye çıktım.

Callius kolunu kavrayışından kurtardı ve bana doğru bir adım daha attı. Her birimizin içinden meydan okuma hırıltıları yükselirken çadırımın ortasında göğüs göğüse durduk.

"Peki sen ne yapıyorsun, ha? sandığından çok daha iyi tanıyorum Kellan. Küçük bir çocukken seni kimin büyüttüğünü unutma."

"Beni babam büyüttü."

Alay etti. "Baban, denizlere hükmettiğine dair delice bir inançla yelken açan acınası bir erkek müsveddesiydi. *Benim yüzümden* mürettebatının geri kalanı arasında idam edilmedi. Sana her şeyi ben öğrettim.

Biliyorsun evlat," diye bana kinle tükürdü ama ben de ona dişlerimi karşılık verdim. "Sorunuzun cevabı evet. Bu güce sahibim

Kraliçe için ne olduğumdan dolayı ve sizi dehşete *düşürmek* için, gecenin her saatinde yatağında bekleyen bir *horozdan* çok daha fazlasıyım."

Tanrım, beni gerçekten kızdırıyordu.

Benden bir adım geri çekildi ve gözleri tiksintiyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi sanma. Kral'ın Lordu mu? Kai böyle mi düşünüyor?"

"Gerçek bu," diye .

Callius devam etmemi engellemek için elini kaldırdı. "Kendine sakla. Yakın zamana kadar Solus umurunda değildi ve şimdi birdenbire Kraliçeyi onu küçük bir evcil hayvan olarak tutmanıza izin vermesi için ikna ettiniz mi? Seçtiğiniz küçük bir orduyla gidip onu almaya *çalıştınız* ama geri döndünüz

eli boş mu?" Bana baktı. "*Biliyorsun*. Onun kim ve ne olduğunu bildiğinin çok iyi farkındayım ve sana o küçük hayalini alıp oynamayı çok sevdiğin alevlere dönüştürebileceğini söylemek için buradayım. Bu asla olmayacak."

Elianna'nın gerçek kimliğini keşfettiğimden beri gizlice ne planladığımı bildiğini fark edince gözlerim parladı. Kalbim çarpmaya başladı ve daha fazla şüphelenmesini önlemek umuduyla düzenli nefes almaya çalıştım.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye yalan söyledim, umduğum kadar yumuşak bir şekilde değil.

"Kellan, bu çok acınası." Callius şakaklarını ovuştururken iç çekti. "O asla kraliçe olamayacak. Sen de asla kral olamayacaksın. Bu kesin. *Bunu* yapabilirim söz veriyorum."

"Peki neden ilk etapta kraliçe olsun ki?" Dişlerimin arasından sordum, göz temasını kesmeyi reddederken hâlâ yüzümü kurtarmaya çalışıyordum.

"Tanrı aşkına, Kellan, ben-"

Uzaktan gürültülü bir boru sesi duyuldu ve askerlerimizin bağırışları çadırın dört bir yanında çınladı. Zırhlarının yankıları ikimizin de dikkatini çekerek takırdadı.

Yüzünü bana döndü, kaşlarını çattı ve parmağını yüzümün önünde kaldırdı - ısıırıp koparmak istedim.

"Bu iş daha bitmedi," diye tısladı bana. "Bir bok daha yaparsan, Kai'ye ve kraliçeye saçma sapan planını senin pişmanlık duymandan bile daha hızlı anlatırım... sözlerimi bir kenara yaz, Adler."

Ve bununla birlikte, hızla benden uzaklaştı ve savaş çadırımdan dışarı çıktı.

Çadırın kapaklarını araladığımda kampı tam bir kaos içinde buldum. Askerler çılgınca etrafta koşuşturuyor, bulabildikleri her türlü silahı kapıyor ve yaklaşmakta olan bir saldırıya karşı kendilerini hazırlıyorlardı.

"Vin!" Çılgınlığın etrafında dolanırken havaya bağırdım, yanımdan koşarak geçen erkeklerden kaçtım, beni görmezden geldiler. "Vincent hangi cehennemde?!"

"Yüzbaşı," diye bir ses duydum ve genç acemilerimizden biri olan William Carter'ın, önceki geceden kalma kan lekeleriyle kaplı bir halde durduğunu görmek için döndüm.

"William, Vincent nerede?" Daha fazla asker her iki taraftan üzerimize saldırırken, bağırırları havayı doldururken ona bağırdım.

Gözleri hafifçe büyüdü ve gergin bir nefes verdi. "Kaptan, o bizimle dönmedi." Bana doğru tereddütlü bir adım attı.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Askerlerden birkaçı onun oklarla vurulduğuna şahit oldu. Cesedi yere düştüğünde komutan ve birkaç asker daha etrafını sarmış. Ya öldü ya da esir alındı. Kampa dönerken aramızda değildi."

Hayır. Hayır, bu kesinlikle kabul edilemezdi. Vincent mı? Savaşta mı öldürüldü yoksa esir mi alındı? Buna inanmayı reddettim.

Elim dışarı fırladı ve William'ın boğazını kavradı. Kolları iki yanında gevşedi ve ben boğazını sıkmak üzereyken en ufak bir korku belirtisi göstermedi.

Bana bu haberi veren kişi olduğu için onu boğmak istedim. "Sana inanmıyorum," diye tısladım dişlerimi o kadar sıkımsam ki ağzımda paramparça olacaklarını düşündüm.

"Buna inanmak zorunda değilsiniz Kaptan, ama gerçek bu." Bakışlarım onunkileri delmeye devam ederken kısa bir an durakladı. "Onun yerine ne yapabilirim?" diye sordu, ciğerlerine girmesine izin verdiğim az miktardaki havayla birlikte boğuk bir sesle.

Onu sıkıca kavradığımda kollarım titremeye başladı ve ardından bedenini birkaç metre uzağa fırlattım. Ayakları yere basana kadar birkaç adım geri gitti. Zırhını düzeltti ve korkusuzca bana yeniden yaklaştı.

"Dediğim gibi Kaptan... Onun yerine ne yapabilirim?"

Etrafımızdaki çılgınlık devam ederken şakaklarımı ovuşturarak sıkıntıyla ofladım. Bu asker bizim standartlarımıza göre gençti ve güce aç görünüyordu. Onu boğazından tutarak gözlerine baktığımda, sanki kendimin daha genç bir versiyonuna bakıyormuşum gibi . yararlı olduğunu kanıtladı.

"Güvenimi ve saygımı mı istiyorsun? Bana bu çılgınlığa neyin sebep olduğunu söyle."

Omurgası dikleşti. "Gözcüler bir wyvern'in doğrudan bize doğru geldiğini bildirdi. Haberci şahin geldiğinde yaratığın sadece birkaç mil doğuda olduğu rapor edildi."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hepsi bu kadar değil Kaptan," diye söze başladı ve sanki daha kötüsü olabilirmiş gibi gözlerim büyüdü. "Raporda, canavarın üzerinde, aslında... ona binen figürler olduğu belirtiliyor."

Paniğim bir anda dağıldı. Görünüşe göre Elianna'yı bir kez daha saklandığı yerden çıkarmak zorunda değildim. Hayır, küçük hainim onun yerine bana doğru geliyordu. Ve yalnızdı.

William'ı da yanımda sürükleyerek kampın karmaşası içinde Kai'nin çadırına girdiğimde Callius'un çoktan onun yanında olduğunu ve onu olası bir savaşa hazırladığını gördüm.

"Kaçarsınız, saklanırsınız ve son çare olarak savaşırırsınız. Beni anlıyor musun, Prens?" Callius ona sert bir şekilde konuştu. "Çocukluğundan beri sana az da olsa eğitim verdiğimi biliyorum ve buraya gelirken de bunu tekrar gözden geçirdik ama saldırı için gereken becerilere sahip değilsin."

"Gelecekteki kralınıza inancınız yok mu?" Callius'un gözleri onun sözleri karşısında sinirle parlarken Kai onu elinin tersiyle itti. "Ne olursa olsun, getirdiğimiz ordu işini doğru yaparsa, bunların hiçbirini yapmayacağım," diye tısladı. "Ve bunu yaptıklarından emin olsan iyi edersin," diye tehditkâr bir şekilde ekledi Kai.

"Merak etmeyin Prens." İkisi de içeri girdiğimizi henüz fark etmediği için bir adım öne çıktım. "Çünkü bize yaklaşan bir ordu değil."

Callius bana doğru döndü. "Adler," diye homurdandı ve ben de sııttım. "Eğer bu beklenmedik bir saldırı değilse, o zaman herkesi çılgına çeviren nedir? Kimseden bir cevap alamadım." Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu.

Sırıttım kulaktan kulağa büyürken kollarımı kavuşturdum. "Bu bir ordu değil. Elianna."

Kai'nin yüzü ölümcül bir hal aldı. "Erkekleriniz Solus'tan korkuyor mu?! Tek bir dişiden mi?" diye bağırdı bana. "Burada ne tür bir ordu yönetiyorsun, Yüzbaşı?"

Dilimi o kadar sert ısırdım ki, cevabımın dışarı çıkmasını engellemeye çalışırken boğazımdan kan damladığını hissettim. "Sanırım ondan değil de bindiği wyvern'den korkuyorlar." İkisinin de bilerek birbirlerine bakışlarını izledim. "Ve biz o wyvern ile nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz, değil mi? Biz mi?"

Kai'nin yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi ve onun kanına girmeye çalıştığını açıkça belli etti.

Callius yanımdan geçerken, "Sıraları oluşturacağım," diye söze başladı. Geri döndü ve bakışlarımla karşılaştı. "Rütbeni geri kazanmak istiyorsun ve benim

Güvenmek mi? Bu sefer bir işe yara ve prensi güvende tut. Tek görevin bu ve eğer senin gözetiminde bir şey olursa Tanrılar yardımcım olsun..." diye homurdanarak bir kral için inşa edilmiş çadırın kanatlarına doğru ilerledi.

Hem beni hem de William'ı süzen prene döndüğümde içimde bir öfke ateşi alevlendi. "Derhal çadırımdan çıkın. Ben

Ne dediği umurumda değil, Adler. Kendi çaresine bakabilirim," diye tersledi, sanki onu annesi gibi şımartmaya çalışacakmışım gibi.

Çadırın ötesindeki takırtılar ve bağırışlar Callius'un kampın ötesinde düzen almalarını isteyen sesinin gürlemesiyle kesildi.

"Elbette yapabilirsin Prens. Sadece olduğu yerde kal ve bana bir iyilik yap... Aptalca bir şey yapma," diye rica ettim ondan.

O karşılık veremedi çadırdan çıktım ve William'ı da peşimden gelmeye zorladım.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Güneşin aydınlattığı gökyüzünde süzülürken yüzüme çarpan ve saçlarımı savuran rüzgârın tadını çıkardım. Dördümüz de Gözler geri çekilen orduyu arıyordu, ama anlaşılan çoktan tahmin ettiğimizden daha uzağa gitmişlerdi.

"Sence çoktan kamplarına dönmüşler midir?" Zaela esintinin gürültüsüyle bağırdı.

Gözlerim aşağıdaki zemini incelemeye devam ederken bir an düşündüm. "At sırtında gelmedikleri ve onları savaş alanının ötesine saklamadıkları sürece şok olurdum."

"O piçi uzakta birkaç at görmüştüm. Bu kesinlikle mümkün," diye ekledi Gage, tıpkı benim uçarken rahatladığımda yaptığım gibi kollarını iki yana açarak.

Jace'e döndüm, o da omuz silkti. "Ne olursa olsun, onlara yetişeceğiz. Eğer bir kampa geri dönmeyi başarırlarsa, tüm ordularını havaya uçururuz."

Ben de ona hınzırca bir sırıtışla karşılık verdim. "Anlaştık," diye nefes aldım.

Nox'un bakışları birkaç mil ilerimizdeki karanlık bir kütleye yöneldiğinde altımızdan ve eyerden ani bir homurtu yükseldi.

Omurgam anında dikleşti ve daha iyi görebilmek için boynunun yarısına kadar süründüm.

Köyü fark ettiğimde gözlerim kör edici güneşten kısıldı. "Nox, orası sadece Celan Köyü, değil-" Gözlerimi açtığımda kendimi kestim. hareket eden dev kütleye odaklandım. "Lanet olsun, bu onların kampı," dedim.

döndüm ve onlarla yüzleşmek için eyerin ön tarafına geri .

"Gerçekten orada kamp mı kurmuşlar?" Jace sıkıntıyla homurdanarak sordu.

"Biraz şiirsel değil mi de? O köyü yok etti ve şimdi biz de onu tam bu noktada yok edeceğiz," diye alay ettim.

Küçük bir gülümseme yüzünü süsledi. "Şey, bu şekilde ifade edersen..." Nefesimi üfledim. "Hazır mısın? İşler kızışmak üzere. Kelimenin tam anlamıyla," dedim çatık kaşlarımla onlara bakarken.

Gage gülen tek kişiydi.

Dikkatlice uzandım ve yayımı omzumdan indirerek kolayca bir yerde olmasını sağladım. Bakışlarım varışımızı bekleyen kampa sabitlenirken diğer elim eyeri sıkıca kavradı.

Havada geçen her saniye bizi intikamıma daha da yaklaştırıyordu. Ciğerlerimin aldığı her nefes, arzuladığım intikamın bir parçasını elde etme ve sonunda hak ettikleri karmayı onlara getirmenin nasıl bir his olacağı düşüncesiyle çarpıyordu - ve bu karma *bendim*.

Jace boynumun kenarını nazıkçe öperken göğsü bastırdı. "Onlara cehennem ateşini ver, Lia'm," diye kulağıma fısıldadı ve içime bir ürperti gönderdi.

Yayımı yukarı kaldırıp bir savaş çılgılığı atarken sırtışımsı sonsuzdu. Süzüldüğümüz bulutların yankılanarak Nox'a doğrudan kendi arazimize inşa edilmiş düşman savaş kampına doğru burun dalışı yapmasını işaret etti.

Bedenlerimiz amansız rüzgârın insafına kalmış, bizi seleye sıkıca tutunmaya zorluyordu. Kampa yaklaştıkça neyle karşı karşıya olduğumuzu daha net başladık.

Askerleri çoktan benim onlara öğrettiğim hatları oluşturmuşlardı. başka bir hayatta çok iyi beyinleri vardı. Onları binlerce masumu katletmeleri için körü körüne yönlendirdiğim bir hayat. Ruhumu sonsuza dek lekeleyecek ve varlığımın geri kalanı boyunca kabuslarıma girecek bir hayat. Yapamadım. Geçmiş değişirebilirdim ama daha iyi bir gelecek, daha iyi ve daha güvenli bir dünya için şimdi elimden gelen her şeyi yapardım.

Doğruca onlara doğru ilerliyorduk ve askerlerin hiçbiri yerlerini terk etmedi.

Birdenbire, bir ok yüzümden vızıldayarak geçti.

"Lanet olsun! Lia, et!" Ben bir diğerinden eğilirken Jace arkamdan .

Ani ok saldırısı her açıdan geliyor gibiydi - hatların arkasından havaya fırlatılıyor ve üzerimize yağıyordu.

Emri vermek için kendimi hazırlarken *Ignystae* dilimin ucundaydı.

Vücudumu dikleştirerek ne kadar yakın olduğumuzu görmek için aşağıya baktım ve gözlerim parladı. "Nox, sola çek!" Elimi zorla boynunun sol tarafına bastırırken bağırdım. Tam zamanında döndü, yoksa doğrudan ordunun içine düşecektik.

Yerden haykırışlar yükseliyor ve aşağıdaki kitlelerin etrafında dönerken her taraftan oklar üzerimize devam ediyordu.

Hemen yakılmayı hak etmiyorlardı - bu bir merhamet olurdu.

Çok daha kötüsünü hak ediyorlardı.

Ordunun üzerinde alaycı daireler çizerek süzülürken Jace elini arkamdaki koyarak orada olduğunu hatırlattı.

Gözlerim önümüzdekiler yerine kampın kendisine kilitlendi. Eğer geri kaçacak bir yerleri ya da boş kılıflarını dolduracak malzemeleri yoksa, kolay hedef olduklarını fark ettim.

Keskin bir nefes aldım - ya şimdi ya da asla. Eyeri kavrayışım sıkılaştıkça parmak eklemlerim hayalet gibi beyaza döndü. Kelime dilimin ucuna kadar geldi, beklentiyle damarlarımı şimşek gibi yaktı.

Boynumdaki damarlar zonklarken burun deliklerim alevlendi ve "*IGNYSTAE!*" diye bağırdım. Bu kelimeyi açık havada haykırırken sesim tanınmaz haldeydi.

Nox kampın üzerine devasa bir ateş duvarı fırlatırken kavurucu bir ısı patlaması patlak verdi ve emrime ateşli gücüyle cevap verdi.

Çadırlar ve içlerinde kalanlar bir anda alevler içinde kaldı. Çaresizce yangını söndürmeye çalışırken acı ve dehşet içinde çığlıklar attılar.

"Kutsal tanrılar!" Gage arkamdan bağırdı. "Kesinlikle evet, Lia."

"Tanrıların anası," diye nefes aldı Jace.

"İşe yaradı." Zaela'nın sözleri zar zor duyulabiliyordu.

Dudaklarım hınzır, tehditkâr bir gülümsemeye dönüştü. İşe yaramıştı. Veli haklıydı-Nox tanrıların dilinden anlıyordu. Sanki wyvern bunu kendisi de fark etmiş gibi altımızdan bir beklenti homurtusu yükseldi.

"Lia, Nox'un alevleri sönmeden önce orduyu yok etmesini sağla!" Jace bana hatırlattı.

Doğru. Yine de kalan malzemelerine bir ateş topu daha atmanın zararı olmazdı.

Parmaklarım eyeri sıkıca kavramaktan ağrımaya başlarken, komutum dumanla dolu havada bir kez daha çınladı.

Nox daireler çizerek ikmal vagonlarına bir alev patlaması daha gönderdi ve vagonlar anında kle döndü.

"EVET!" Zaela arkamdan kükredi.

"Herkes tutunsun!" Nox hızla sağa aşağıdaki askerlerin üzerinde süzülürken çığlık attım.

Wyvern'im ordunun önünde durdu. Kanatlarını mükemmel bir uyum içinde ırpıtı, güçlü kanat çırpışları bizi havada tuttu ve askerlerin üzerinde szlmemizi sağladı. Ona ok atmaya devam ettiler ama oklar pullardan oluşan zırhından sekti.

Nox, bize ve cehennemine boyun eğmeyi reddeden glerin üzerine amansız bir alev topu saldı.

Tüm orduyu aydınlatırken alevlerin uğultusu arasında acı ve korku çığlıkları çınladı.

Kendimi yukarı kaldırdım ve destek için boynunu kavrarken Nox'un omzunda dengemi sağladım. Gözlerim aşağıdaki yanan araziye ararken Jace'in vücudunun arkamda gerildiğini hissettim. Alevler içindeki birlikler arasında Kellan'ı bulamadığımda hayal kırıklığı beni neredeyse boğuyordu. Her bğren, dehşet dolu yüzü aradım. Hiçbiri o değildi.

Kalın siyah duman dalları etrafımızdaki havaya yayıldı ve öğle güneşini neredeyse tamamen engelledi.

"Nerede lan o?!" enem titremeye başlamadan hemen önce çığlık attım.

"Lia, ben-" Jace'in cümlesi keskin bir tıslamayla kesildi ve dayanılmaz bir acı koluma yayıldı.

Çenemi açarak arkamı döndüm ve dostumun, bir okun sıyırıp geçtiği ve etinde bir yarık açtığı kolunu tuttuğunu gördüm.

Ok zırhını delip geçmişti. Gözleri benimkileri bulduğunda Jace tekrar tısladı. Metalden kan damlıyordu.

Bir anda onun yanına gittim ve parmağımı . Parmak ucum temastan dolayı anında , derisi yanmış gibi fokurdadı.

Okun başı Wyvern'in kanına batırılmıştı.

Gözlerim yukarı fırladı ve bir kez daha onunkilerle buluştu ama hiçbir şey göremiyordum. Görüşüm tamamen kararırken tek bir düşünceyi bile idrak edemiyordum.

ve Veli'nin gölgelerinden yapılmış gibi beni sarıp sarmaladı.

"Jace! İyi misin?!" Zaela Gage'e katıldı ve oklarını yanan ordunun üzerine yağdırdı.

"İyiyim," diye yalan söyledi, kolum onun acısından yanarken. Jace elini uzatıp yanağımı kavrayarak beni gerçekliğe döndürmeye çalıştı. "Lia," diye nefes aldı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Gözlerim hızla onunkiler arasında gidip gelirken "Hayır," diye fısıldadım ama öfkemden göremiyorlardı.

Bedenim bir kez daha aşağıya bakmak için döndü ve gözlerim sonunda kana bulanmış okların kaynağına kilitlendi.

Kellan yanan bir vagonun üzerinde dururken elini cebine attı ve kan dolu bir şişeyi başka bir ok dizisinin üzerine boşaltarak bize nişan aldı.

"Nox!" Bakışlarım Kellan'ınkilere saplanırken çığlık attım. Bizi hedef alan oku bırakırken dudaklarının ucunun bir sırtışa dönüşmesini izledim. "*IGNYSTAE!*" Kükredim, sesim tanınmaz haldeydi.

Nox korkunç bir hızla havalanırken arkadaşlarım bağırarak ellerine geçen her şeye tutundular. Dumanla kaplı havanın içinden Kellan'a doğru hızla ilerledik, Nox'un açık çenesinden alevlerden oluşan bir duvar fışkırıyordu.

Okumu yerine yerleştirdim ve hızla ona yaklaşıırken bıraktım. Kellan arabadan sıçradı, okumdan kıvrılıp yuvarlanarak zar zor kurtuldu ve ardından alevler içindeki çadırlara doğru koşmaya başladı.

Nox keskin bir sağ dönüş yaptı ve bir kez daha onun peşine takıldı. Yanan çadırların arasından hızla geçtik, yere o kadar alçalmıştık ki yolumuza çıkacak kadar talihsiz olan herhangi bir asker anında Nox'un göğsüne çarpıyordu.

Yangın çıkan her şeyi yutarken çığlıklar da yavaş yavaş azalıyordu. Çadırlar, arabalar ve erzak kül olmuştu. Askerler artık bizimle savaşmakla ilgilenmiyor ve tüm dikkatlerini saldırıdan kurtulmaya odaklıyorlardı.

Yapmazlar. Bundan emin olurdum.

Kellan'a yetişmek için geçen süre saniyeler iken sanki saatlermiş gibi . Elimi kaldırıp yanan gökyüzüne emrimi haykırdığımda zaman yavaşladı.

Nox alevlerinin sonuncusunu doğrudan Kellan'ın sırtına doğru saldı. Terden sırlıklam olmuş yüzüm uğursuz bir sırtışa dönüştü.

Kellan'ın bedeni alevler içinde kaldı ama o hiç gelmedi.

Kellan sağa doğru döndü ve cehennem tarafından yutulmasına sadece yarım saniye kala yoldan çekildi.

Yanan çadırların arasından bir kez daha havalanmadan önce ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken gözlerim öfkeyle parladı. Nox bu hızda dönmekte zorlandı ve geri dönmek için hareket etmek zorunda kaldı.

"*Lanet olsun. Bu,*" diye sızlandım, dişlerim o kadar sıkılmıştı ki kırılacaklarını sandım.

Eyerde döndüm, Jace'i zırhının göğüs plakasından yakaladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Seni seviyorum," dedim dudaklarına.

"Elianna, sakın buna cüret etme!" kükredi bana ama çok geçti.

Ayaklarımın üzerine sıçradım, on beş metre aşağıımızdaki yere baktım ve Nox'un sırtından atladım.

Dizlerimi sıkıca göğsüme çektim ve yere düştüğümde yuvarlandım. Ayağa fırlayıp eski sevgilimin peşinden koşmaya başladığımda vücudum tek bir saniyeyi bile boşa harcamayı reddetti.

Arkadaşımın panik çığlıklarının yankıları etrafımı saran alevlerin arasında kayboldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kellan

BU APTAL CANAVARA TEK BİR ŞEY VEREBİLİRİM - kesinlikle beklediğimden daha fazla alevi vardı.

Bakışlarım yanan alanda dolaştı ve kalan askerlerimin bedenleri alevler içinde çırpınırkenki görüntüsünü izledim.

"*Adler!*" Callius'un sesi dumanla dolu, boğucu havanın içinden gürledi.

Pusun içinde belirdi ve beni gömleğimin yakasından kavradı.

Beni şiddetle sarsarken yüzü benimkinden bir santim bile uzakta değildi.

"Prens nerede?!" diye kükredi. "Kai nerede? Tek bir işin vardı!" Gömleğimi serbest bıraktı ve beni geriye doğru itti, neredeyse ayağımı kaybetmeme neden oluyordu.

Sırtım kaskatı kesildi ve bir saat önce kamp ateşe verilmeden önceki halini taklit ederek ona doğru yürüdüm ve yüzünü işaret ettim.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!" Ona bağırdım. "Küçük prensin nerede olduğunu bilmiyorum," diye tükürdüm. "Onu çadırında bıraktım."

"Şu anda alevler içinde olan çadırı mı kastediyorsun?!" Callius bana bağırdı.

"Hepsi alevler içinde! Her şey yanıyor! Bundan kaçış yok." Kampımızı işaret ettim. "Ne yapmamı isterdin, Callius?"

Endişe yüz hatlarını gizlerken çığınca daireler çizdi. "Bulun onu. Canlı. Yoksa kellen gider," diye emretti ve wyvern'in çığlıklar atarak yukarıda dönmeye devam ettiği yere doğru koşmaya başladı.

"Allah kahretsin!" Ayaklarımın dibinde yerde duran bir kaska tekme atarak onu doğrudan sönmekte olan bir ateşin küllerine doğru uçururken bağırdım.

Bu saçmalığa son derece sinirlenmiş bir halde kampın etrafında hışımla dolaşırken, ayağımı cesetleri devirmek ve düşmüş askerleri incelemek için kullandım.

Karşılaştıklarımın hiçbiri prens değildi.

Bakışlarım yukarı doğru kaydı ve wyvern'den atlayıp ordumuzdan geriye kalanların bulunduğu kampa giren üç figür gördüm.

Bu da tek bir anlama geliyordu: Elianna yerdeydi.

Elianna

Kampın etrafında süründüm, ayakta kalan birkaç yanan yapının arkasına saklandım ve uçuşan korların ve küllerin arasında Kellan'ı aradım.

Nox gök gürültüsünü andıran bir çığlık atarak boynumu onun olduğu yöne doğru kırmaya zorladı. Jace, Zaela ve Gage'in, tıpkı birkaç dakika önce benim yaptığım gibi, muhtemelen beni aramak için yanından sıçrayışlarını izledim.

"Lanet olsun şu üçüne," diye homurdandım.

Ateşler sönüyordu ve Nox'un söndüğüne göre, bu geri kalan askerlerin işini kılıçlarımızla bitirmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Yıkılmakta olan bir erzak vagonunun etrafına baktım ve uzakta bağlı atları fark ettim. Tam arkamı dönüp savaş kampının derinliklerine doğru ilerleyecektim ki bir savaş atı dikkatimi çekti.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Matthias," diye nefes aldım.

Kılıcımı kınına soktum ve Çeto Koyu'na gitmeden önce görmediğim atıma doğru koşmaya başladım.

Ona ulaşip ellerimi boynuna attığımda adımlarım kayarak durdu ve boğazımdan bir hıçkırık döküldü. Geri çekildim ve o da burnunu is lekeli göğüs zırhıma soktu.

"Seni buraya getirdiklerine inanamıyorum." Gözlerim vücudunda gezindi ve Kai'nin atımın sırtına kazınmış olduğu korkunç ambleme takıldı. "Çok üzgünüm. Ona her şeyi ödeteceğim." Ses tonum her kelimedede daha da koyulaştı.

Hançerimi kınından çıkardım ve onu direğe bağlayan ipi kestim. Dizginlerini çektim ve uzaktaki tarlaları işaret ettim. "Git! Onları buradan götür. Seni bulmaya çalışacağım! Git!" Tanrılara beni dinlemesi için dua ederken sesim çaresizlikten çatlıyordu. Dörtnala koşmaya başladığında kalbim duracak gibi oldu.

Ben daha bir şey düşünmeden ayaklarım hareket etmeye başladı ve ipleri keserek kalan atları serbest bıraktım. Atlar serbest kalır kalmaz döndüm ve onları vahşi tarlalara götürüşünü izledim.

Sonuncusunun bağlı olduğu ağaca yaslandım ve titreyerek nefes aldım. Tam geri dönüp Kellan'ı kampta aramaya devam edecekken, tam tepemden gelen bir dal gıcirtısı dikkatimi aniden çekti.

Vücudum kaskatı kesildi, anında alarm durumuna geçtim ve kılıcımın kabzasına uzandım. O sırada ağacın dallarının arasından çılglık çılgığa bir savaş çılgılığı duyuldu.

Boynumu tam zamanında kaldırdım ve Kai'nin yaprakların gölgesinden sıçrayıp doğrudan üzerime inmeyi hedeflediğini gördüm.

ALTINCI BÖLÜM

Elianna

Kai bedenimin üzerine düşmeden önce kılıcımı kınından çıkarmaya ZAMANIM OLMADI, ikimiz de homurdanarak yere çakıldık ve dün geceki fırtınadan kalan kalın çamurun içinde yuvarlandık.

"*Sonunda.*" Yumruğumu doğrudan çenesine indirdiğimde içimden bir kıkırtı yükseldi. Parmak eklemlerimin gücüyle dişleri kırılırken acı içinde kükredim.

İkimiz de bulduğumuz her yere yumruk atarken vücutlarımız takla atmaya devam etti. Küçük pislik bana birkaç düzgün yumruk attı ama umurumda değildi. Çok arzuladığım intikam artık elimde olduğu için beni derinden tüketirken onları neredeyse hiç hissetmedim.

Çamurun kalınlığı bizi yavaşlattı ve kendini bedenimin üzerine çekti. Kai yüzünü doğrudan benimkinin üzerinde gezdirdi ve bakışlarında sadece delilik vardı. Kan lekeli dişleri tehditkâr bir gülümsemeyle ortaya çıkmıştı ama benimkiler de öyle.

"Son bir sözün var mı Elianna?" diye sordu kılıcına uzanırken. "Hadi *seni sikmekle* başlayalım!" Dizimi doğrudan kılıcına saplarken bağırdım. Kasıklarımın tutup başımı yukarı doğru salladım ve ona öyle sert bir kafa attım ki yıldızları kendim gördüm.

Acı içinde inerken bedenini üzerimden ittim. Kendimi ayağa kaldırarak, burnundan kan akarken erkekliğini tutarak yerde yuvarlanırken kıkırdadım. Bundan daha açık bir şey olamazdı.

Daha önce hiç vurulmamıştı. Gördüğüm manzara acınasıydı ama bundan zevk almak ve tıpkı zindanda beni tehdit ettiği gibi acısını uzatmak istiyordum.

"Ayağa kalk," diye bağırdım kılıcımı kınından çıkarırken. "Kalk lan , Kai." Ayaklarım onu çembere almak için çalıştı - avını tuzağa düşüren bir yırtıcı hayvan gibi.

Nefes alış veriş ağırlaşırken kendini yavaşça ayağa kaldırdı. Kai sonra kılıcını çekti ve bana doğrulttu. "Ölmek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, aslında. Kolay olsaydı seni öldürmek hiç eğlenceli olmazdı." Ona bir sırtış attım. "Bakalım tüm o kraliyet eğitimi sana ne kazandırmış, küçük prens."

Ben ona doğru hamle yaptım, o da kılıcını kaldırdı ve benimkiyle çarpıştı. Birbirimize defalarca vurduk, her biri kendi savurduğumuz darbelerle engellendi.

Bana doğru ve ben de kılıcımı indirerek doğrudan göğsüne tekme attım ve vücudunu geriye doğru uçurdum.

Kai bir kez daha bana döndü, umutsuzca nefesini tutmaya çalışıyordu. "Seni sevmesi gereken *tek* kişi yüzünden sır olarak saklanmak nasıl bir şey?" diye bana kinle tükürdü.

Bir kez daha savururken havaya doğru kükredim. Kılıçlarımız buluştu ve tıpkı mecazi anlamda hayatımız boyunca yaptığımız gibi, güç mücadelesi için onları orada tuttuk.

"Zavallı *bir ölümlü* için kendi ırkını terk etmek, türüne ve krallığına ihanet etmek nasıl bir şey?" diye tısladı kehribar rengi gözlerini benimkilere dikerken.

Kılıcımı onun kılıcına indirdim ve vurmak için hamle yaptım ama geriye doğru üç büyük adım atarken kılıcımı engellemeyi başardı.

"Sevgi ve barış hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Senin ruhun da tıpkı anneninki gibi saf zehirle yoğrulmuş. Sen yönetmeye uygun *değilsin*, bu hem kanından hem de mizacından kaynaklanıyor," diye bağırdım ona.

Yüzündeki eğlence belirtisi kayboldu ve az önce söylediklerim karşısında gözleri şaşkınlıkla parladı. Bu dikkat dağınıklığını saldırmak için bir fırsat olarak değerlendirdim. Bıçağım kolunu kesti ama beni şaşırtacak şekilde neredeyse hiç etkilenmedi ve öfkesinden kaynaklanan adrenalini onu ileri itmek için kullanarak hemen karşılık verdi.

Kılıçlarımız tekrar buluştu ve bir kez daha mücadele ederek onları bir arada tuttuk. Yüzümde bir çatıklık oluşurken gözlerinin derinliklerine baktım. "Kral Jameson senin efendin bile değildi. Varoşların sokaklarında hor gördüğün köylülerden daha fazla yönetmeye uygun değilsin. Sen gerçek bir prens bile değilsin. Sevgili annen *yardımlı* becermeye karar verdi," diye tükürdüm.

Onu en çok etkileyeceğini bildiğim kelimeler. "Callius senin gerçek efendin ve kanından. Kral değil. Sen. Sensin. *Bir hiçsin.*"

Yüzü bir öfke yarattığına dönüşmeden önce nasıl ilerleyeceğinden emin olamadan, şaşkınlık içinde donmuş gibi bana baktı. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı sonunda, tekrar saldırmak için hamle yaparken, ama gözleri dudaklarının söylemediği her şeyi söylüyordu. Buna inanmıştı. "Ve en azından benim lanet bir annem var, Solus!" diye bağırdı bana darbeler arasında.

Onunla oynarkenki eğlencem aniden sona erdiğinde hayal kırıklığı içinde çığlık attım. "Seni öldüreceğim, Kai." Bakışlarımız birbirimize yoğun bir şekilde kilitlenirken bir an durakladım. "Ve *Valderre*'den sana!" İçimdeki ateşin yüzeye çıktığını hissederken kükredim.

Ayaklarım hareket etti ve ona vurmak için döndüm ama o kaçtı. *Koşuyordu.* Korkak şimdi koşarak benden uzaklaşıyordu.

Sol bacağını zorlayan bir topallamayla vücudunun izin verdiği kadar hızlı hareket ederken arkasından fırladım. Kamptan uzaklaştı ve bir mil gerideki ormana doğru ilerledi.

"Lia!" Arkadaşım arkamdan çaresizlik içinde seslendiğinde adım havada yankılandı.

Yine de durmayı reddettim. Hayır, duramazdım. Kai altındayken olmazdı. Boynum döndü ve Jace'e bakıp peşimden koşmaya başlamasını izledim ama bir kez daha yüzümü ileri döndüm. Eğer kovalamacamı şimdi durdurursam, bu savaşta uğruna çalıştığımız her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktık. Eğer Kai ve Kellan hayatta kalırsa, tüm bunlar bir *hiç* uğruna olacaktı. Ve bu kabul edilemezdi.

Sadece o bir saniyelik dönüş bile bana pahalıya mal oldu, çünkü bir an önce önümden kaçmakta olan Kai'yi gözden kaybettim. Ormanın kenarından bir mil ötede, devasa kaya kümelerinin araziye kapladığı yerde patinaj yaparak durdum.

Havayı kokladım ve metalik kan ve demir kokusunun arasından prensin korkusunun kokusu burun deliklerimi tıkadı. Yakındaydı.

Kayaların etrafında sessizce süzüldüm, kılıcımın ağzı önümde uzanırken hareket ettim. Bir kayanın etrafından atlarken, dönüm noktasının merkezindeki en büyük kayalardan birinin yanında bir hareket dikkatimi çekti.

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Yakaladım seni," diye fısıldadım.

Kayaya doğru koştum ve vücudumu kayanın sivri kenarlarıyla kızarması için sıvadım. Onu ararken boynumu büktüm.

tamamen dolaşana kadar yavaşça hareket ettim ve granitin kendisinden oluşan hafif çatılı bir örtünün altında tam olarak başladığım yerde bitirdim.

Ciğerlerim sıkıntıyla bir nefes verdi ve sonra Jace, Gage ve Zaela'nın neredeyse bana yetiştiklerini fark ettim.

Kolum Jace'in yarısından kalan yanıkla zonkluyordu ve Kai'nin kaçtığını fark ettiğimde kör edici bir öfke görüşümü bulanıklaştırdı.

Ormana girmeyi başarmış olmalı. Kellan'ı tekrar aramak için dışarı çıkarken içimden kendime ki hafif bir ses dikkatimi çekti.

Ben tepki vermeye vakit bulamadan, Kai sıkıştırıldığım kayanın yanından fırladı ve yumruğunu yüzümün yan tarafına doğru fırlattı. Başım sivri kayaya çarptı ve yanağımdaki etin şiddetli temas sonucu yırtıldığını hissettim. Kılıcımın kabzası elimden kaydı ve araziye düştü.

Bulanık bakışlarım, kılıcının ucunu göğüs kafesime dayamış halde karşımda duran Kai'ye sabitlendiğinde başım keskin, ağrılı bir zonklamayla çarpıyordu.

Nefes nefese bir kakhaha attım. "İyi oynadın, küçük prens."

"Kapa çenenen Elianna!" diye bağırdı paramparça olmuş dişlerinin arasından, gözleri neredeyse şişmişti.

Kalçamdaki hançerime uzanmak için hamle yaptım ama bıçağını aşağı doğru savurdu, bıçağın ucu elimi yakaladı ve üst kısmında bir kesik açtı.

Parmak uçlarımdan aşağı kan damlarken tısladım. Kılıcı bir kez daha merkezime yönelmişti.

"Şimdi, *büyük Kaptan Elianna Solus'u* öldürecek olan kişi *benim*. Bu günü ne kadar uzun zamandır beklediğimi anlatamam," diye itiraf etti. "Sonunda babamın neden seninle bu kadar çok zaman , neden her zaman seni *meşru* çocuklarına tercih ettiğini biliyorum." Kai saçmalamaya devam ederken ben keskin bir kakhaha atarak onun sözlerini bastırdım. Kralın gerçek efendisi dair daha önce söylediklerimi tamamen göz ardı etmişti.

O muzaffer konuşmasına devam ederken zihnim bundan nasıl kurtulacağıma dair fikirlerle dolup taşı. Yerdeki kılıcıma baktım. Beni deşmeden önce ona zamanında ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

"Beni dinliyor musun sen?!" diye bağırdı ve boynum bir kez daha onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı kalktı.

Saldırmak için son hamlemi yapmak üzereydim ki, birdenbire Kai'nin üzerinde devasa bir gölge belirdi. Kan tutkusuna o kadar kapılmıştı ki kendisi bile fark etmedi. Aniden, altında durduğum dev kayadan kopan küçük kaya parçaları omuzlarımdan sekerek ayaklarımın dibine düşmeden önce üzerime yağmaya başladı.

Dudaklarım tembelce yukarı doğru seğirdi ve köpek dişlerimi en tehditkâr sırtışıla ona fırlattım.

Bakışları tereddütle kayanın tepesine doğru yükselirken, zafer kazanmış gibi görünen gülümsemesinin yüz hatlarından izledim.

Kai'nin derisi kül rengine dönerken gözleri mutlak bir dehşet içinde genişledi. Bana bakmak için çenesini indirdi, çenesi saf bir şokla açık kaldı.

"Siktir git, Kai," diye nefes aldım.

Nox başını aşağıya eğmeden ve ağzını iyice açarak Hançere benzeyen sayısız diş sırasını Kai'nin etine batırmaya hazırlanıyordu. Wyvern daha sonra zahmetsizce tüm vücudunu ağzına aldı.

Prensin korku ve ıstırap dolu çığlıkları yanan tarlaları yırtıp geçerken Nox çenesini sıkıca onun üzerine indirdi ve başını kaldırdı ve görüş alanımdan çıktı. Kai'nin kanı araziye yağarken, kemiklerin gök gürültüsünü andıran çıtırtıları etrafımda çınladı.

Kayanın altından koşarak çıktım ve Nox'un Kai'nin işini bitirip bedenini bütün olarak yutmasını izlemek için yukarı baktım.

"Tanrıların kutsal annesi," diye nefes aldım çenem açık kalırken.

Arkamdan gelen ayak sesleri Jace'in yanımda belirmesiyle çığlık atarak durdu-Zaela ve Gage sadece bir saniye sonra geldiler ve dördümüz az önce prensi öldüren wyvern'e bakmaya devam ettik.

"Az önce..." Zaela başladı.

Yavaşça başımı salladım. "Kai öldü," diye .

"Lanet olsun," diye nefes aldı Jace.

Nox'un gözleri arkamızdaki kampa dikildi ve göğsünden vahşi bir hırıltı yükseldi. Ordularından geriye kalan acınası bahaneleriyle arkamızda sıralar oluştururken, kalan askerlerden ayaklarımızın dibine oklar düşmeye başladı.

Hepimiz yüzümüzü onlara döndük ve kalan tehdidi gözlemledik - neredeyse yüz kişi kalmışlardı ve cesurca bize doğru geliyorlardı.

Bir o yana bir bu baktım. Bu kadar çok kişiye karşı kazanamazdık - Nox'un ateşi sönmeden olmazdı.

"Gidelim," diye mırıldandım ve topuklarımın üzerinde dönüp wyvern'imın tünediğı kayaya tırmanmaya başladım.

Kendimi eyere yerleştirdim ve üçü de arkamdan tırmandılar.

"Peki ya Kellan?" Gage sordu. "Onu bulamadık. Onu bulamadık. Prensle dövüştüğünü görmeden önce onun işini bitirip bitirmediğinden emin değilim. Hâlâ dışarıda olabilir."

Çenem kilitlendi. Kellan'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Alevler arasında gerçekten yok mu olmuştu yoksa bir kez daha elimden kaçmış mıydı emin değildim. Bilinmezlik, iç duvarlarımdan geriye zar zor kalanları da yıkmakla tehdit ediyordu ama onlara bunu göstermeyi reddettim -bana güvenirlirken değil.

Nox sahte varisi yok etmişti. Bizim tarafımızda kalanlara odaklanmalıydım ve şimdi, Kai öldüğüne göre, hayatta kalma ve zafer kazanma şansımız vardı.

"Onun da zamanı gelecek," dedim soğuk bir sesle ve sakat ordu bizi köşeye sıkıştırmak için harekete geçerken Jace'in elini eyerin üzerinde duran benimkinin üzerine koyduğunu hissettim.

Nox onlara doğru sağır edici bir kükreme savurdu ve üzerimize yaptıkları hücum gıcırdayarak durdu. Wyvern'imın kanatları bir komutla yanlarından fırladı ve bizi hızla havaya kaldırdı.

Askerler biz uçarken hayret ve dehşet içinde izlediler, zırhları birbirlerine çarparak ön safları durduranlarla çarpıştılar.

"Ve şimdi kraliçe *tam olarak* kiminle ve neyle uğraştığını bilecek," diye ilan ettim boynumu onlara doğru çevirirken. Yüzlerindeki sırtış benimkiyle eşleştiğinde kalbim tekledi.

Nox, bizi gökyüzünde süzölüp eve geri gönderirken, uçsuz bucaksız tarlalarda ve açık duman bulutlarında yankılanan sözlerini birkaç cıvıltıyla onayladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kellan

Wyvern'in prensi bütün olarak yutmasını ve kanını gördüğü her şeye püskürtmesini izlerken, kampımızın kenarında dehşet olarak tanımlanabilecek bir şekilde durdum.

Uğruna çalıştığım her şeyin geleceğinin gözlerimin önünde buharlaşmasını izlerken boğazımı bir öfke kükremesi yırttı.

Prensin saldırıdan sağ çıkmasını sağlamakla görevlendirilmiştim ve o bunu *başaramadı*. Keşke kendisine söylendiği gibi olduğu yerde kalsaydı ve gözlerden uzak olsaydı ama hayır. Gidip kaçmak zorunda kaldı ve sonra da sanki Elianna şimdiye kadar sahip olduğum en iyi eğitilmiş, en acımasız savaşçılardan biri değilmiş gibi onunla savaşmaya çalıştı. yanında ve şimdi de karşısında savaşma zevkini tattım.

Bütün o lanet şeyi izledim ve onu öldüreceğini hiç düşünmedim. Onunla oynuyordu. Duruşundan anlayabiliyordum. Kendi kardeşini öldürebileceğini düşünmemiştim ama o lanet olası canavarı hiç hesaba katmamıştım.

Şimdi burada, buraya son vermek için geldiğimiz kişi tarafından yok edilen üssümüzden geriye kalan kor ve küllerin üzerinde duruyordum. Onun ve diğerlerinin wyvern'in sırtına tırmanıp uzaklara doğru uçarak bulutların arasında kayboluşunu izledim.

Yer kavrulmuştu; kırık silahlar, paramparça zırhlar ve kömürleşmiş cesetlerle doluydu.

Hayatımda ilk kez saf, mutlak bir panik beni ele geçirirken hayal kırıklığıyla bir nefes üfledim. Kraliçe bunun için kafamı bir kazığa geçirir ve kalenin mazgalının tepesine dikerdi.

Callius hangi cehennemdeydi? Umarım erimiş cesetlerin arasındadır ama o kadar da şanslı olmadığımı biliyordum.

Yanan alana doğru ilerlerken birkaç metre ötedeki William'la göz göze geldim - en azından işe yarar *biri* hayatta kalmıştı. Callius yarı parçalanmış vagonlardan birinin arkasından belirdiğinde ona doğru yürümeye başladım.

"Adler," diye bağırdı. "Buraya. Şimdi."

Ses tonunda öfke vardı ama prensin akıbetinden haberdar olsaydı nasıl bir ses çıkaracağıyla kıyaslandığında sönük .

William'dan uzaklaştım ve onun yerine selefime doğru yöneldim. Ona ulaştığımda konuşmak için ağzımı açacaktım ama sözümü kesti.

"Prens nerede, Kellan?" diye sordu dişlerinin arasından. Bakışlarını kırmayı reddederken gözlerim büyüdü. Uzandı ve her omzumu tutarak beni şiddetle sarstı. "Kai nerede lan?!" diye kükredi ve bedenimi birkaç metre öteye fırlattı.

Tereddüt etmeden ya da aklımdan tek bir mantıklı düşünce bile geçmeden kılıcımı kınından çıkardım ve ayağımı yere basarken Callius'a doğrulttum.

"Sakin bana dokunma," dedim ona. Gözlerim etrafı taradı ve kampın bu ucunda olanlara tanıklık edecek hiçbir askerin bulunmaması beni rahatlatmıştı.

Callius'un yüzü anında değişti. Bir zamanlar öfke gibi görünen yüz ifadesi bir anda korkuya dönüştü. "Nerede o? ...*Oğlum* nerede?!" diye haykırdı, her kelimesinden endişe ve acı sızıyordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "?" Merakla başımı yana çevirdim.

"Kai," diye . "Nerede o, Adler?" Keder yüzünü kaplarken yüzündeki çizgiler daha da derinleşti.

Şaşkınlıkla ona bakarken kılıcımı yavaşça yere indirdim. "Hayır. O kısmı duydum. Ben diğer kısmı kastetmiştim..."

Callius'un gözleri parladı, az önce yanlışlıkla ortaya çıkardığını düşündüğü şeyi fark etti.

"Callius, *oğlum* derken neyi kastediyorsun?" Gerektiğinde kullanmak üzere kılıcımı hafifçe kaldırırken talepte bulundum.

Omurgası dikleşti ve bakışları bana sabitlenip bir sonraki hamlesini hesaplarken, sessizliğini korurken yüz hatlarındaki yas tutan "baba" duygusu anında kayboldu.

"Kai öldü, Callius..." Başladım ve sanki göğsüne bir hançer yemiş gibi vücudunun izledim. "Tam olarak ne kadar zamandır Kraliçe'nin yatağında mı?" Yüz hatlarımda yavaş yavaş beliren eğlenceyi gizlemeye çalışmadan onunla alay ettim.

Sonunda konuşurken yüzü kâbuslardan ve yıkıntılardan oluşan bir kaş çatmaya dönüştü. "Sen bu alemde bir düşünce bile olmadan önce." Durakladı ve ben duruşumu bozmazken gözleri üzerimde gezindi. "Ve şimdi çok fazla şey biliyorsun." Son kelime ağzından çıkar çıkmaz bana saldırdı.

Tereddüt etmeden kılıcımı kaldırdım ve saldırısını savuştururken karnına sapladım. Kabzası vücuduna ulaşana kadar kılıcı daha derine sapladığımda etrafımdaki her şey yavaşladı ve bıçak diğer tarafa doğru ilerledi, kanıyla damladı. İkimizi de şok sararken yüz ifadesi düştü. Şaşkınlıkla bana bakarken gözlerim onunkilere dikildi.

"Ve şimdi sen de ona katılacaksın," dedim ve bıçağı ondan kopardım.

Callius kömürleşmiş arazide dizlerinin üzerine çökmeden önce bana doğru tereddütlü bir adım attı.

Dudaklarından kan damlarken zaten buğulu olan gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Ne yaptın sen? Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim... Sen

Benim için bir oğul gibiydin," diye mırıldandı, yarasını tutarken fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Görünüşe göre öyle değil," diye homurdandım. "*Gerçek* oğlunuz gibi bir şatoda büyütülüp her şey altın tepside sunulmadı bana. Pis barakalarda büyüdüm ve rütbelerimi yükseltip kendim için bir şeyler yapamadan önce sayamayacağım kadar çok kez aşağı atıldım. Bunu sen ," diye tısladım, yüzüm alaycı bir ifadeye büründü.

Botlarıma kan tükürürken vücudu sağa doğru sallandı. "Seni her oğlumun yetiştirilmesi *gerektiği* gibi yetiştirdim. Tanrı aşkına, onurla... haysiyetle... *cesaretle*." Yarasından akmaya devam eden daha fazla kan öksürdü. "Kai konusunda söz hakkım yoktu. Tahtın varisi olarak bilinecekti ve Jameson Valderre'nin babası olacaktı. Kai'nin bundan haberi yoktu. Hiç bilmemesi gerekiyordu. İdina ona hiç söylemedi ve biz de söylemeyi hiç planlamadık."

Hırıltısı derinleşti. "Şimdi tek gerçek oğlumu benden aldın, senin nefes aldığından bile daha uzun süredir üzerinde çalıştığım planlarımı ve şimdi "Hayatımı çaldın."

Dramatizmine karşı gözlerimi devirdim. "Yüzyıllar boyunca kraliçenin sırlarına kendini çok fazla kaptırdın Callius." Tsked. "Umarım onun

Kukusu ve onun her çağrısıyla ilgilenmek, ikinizin yaptığı başarısız plana değerdı."

"hakkında bu şekilde konuşamazsın," diye hırladı. Callius'un dudakları sanki bir hayvanmış gibi geriye kıvrıldı.

Zihnim boşalırken kelimeleri zar zor duydum. Az önce itiraf ettiğı şey karşısında kelimeler bile bulamıyordum ve sonra devam etti. "Ve dediğim gibi, seni aptal piç, ben onun yatağında bekleyen bir sikten çok daha fazlasıyım."

"Tanrı aşkına, az önce ne dedin sen?" Gözlerimi kırıştırdım, her düşüncem şaşkınlıkla doluydu.

"İdina benim eşim." Callius çenesini kaldırarak ölümle yüzleşti ve hayatının sırrını itiraf etti. "Ve küçüklüğümüzden beri yaptığımız *her şey* tacı elde etmek içindi. Babası mı? Her şeyi o planladı. Hepsini. Bebek yaştaki kızının Valderres'e söz verdiğinde bir eşi vardı, ama onu yanımda tutmak için kendimi işe yarar hale getirdim."

Kılıcımı bir kez daha kaldırıp ona doğrulttuğumda çenem düştü.

"Babasının ölümü," diye tekrar konuştu. "Belli ki bu da planın bir parçası değildi. Her şey ortaya çıktığında, tamamen yeni bir şey yaratmamız gerekiyordu. Tahtı ele geçirmek için yeni bir plan ve Elianna'nın doğumu da bunu mümkün kıldı. mümkün."

Başımı hızla iki yana salladım. "Takip etmiyorum."

"Kraliçenin savaşı babasının istediğı her şeyin kapısını açtı!" diye tükürdü ve göz ucuyla William'ın arkasına gizlendiğini fark ettim. vagonun diğer tarafında.

Gücü azaldı ve neredeyse yüz üstü yere düşüyordu, etrafımızı saran toprak ve külün içinde kayarken elleriyle kendini zar zor yakaladı.

"Ayağa kalk!" Çizmelerimle onu iterken tısladım, bıçağımı ona sabitledim.

Dizlerinin üzerinde bir kez daha doğrulup oturdu, neredeyse her nefeste hırıltılar çıkarıyordu. "Plan Jameson'ı savaşta öldürmek, bir kaza ya da düşman tarafından vurulmuş gibi göstermekti ama kaleden nadiren ayrılıyordu. Bu ve Salvinae'nin onu aşık bir köpek yavrusu gibi takip etmesi arasında, onu izole etmek imkansızdı, bu yüzden bir süre sonra onu yalnız bıraktık. Kral Elianna'ya kafayı takmıştı ve aşkının ölümünün yasını tutmakla o kadar meşguldü ki etrafında olup bitenlerin farkına bile varamıyordu, yaşlı aptal."

Callius acınası bir kahkaha attı. "Yeni bir planı sağlamlaştırmak bir yüzyıldan fazla sürdü ve onun emriyle daha fazla ölümlü kampı ararken tamamen şans eseri o wyvern'in yumurtasına rastlayana kadar gelmedi. Kralın ölümünde cinayet şüphesi olamazdı ve zehir de bir seçenek değildi. Bu tür şeyler zaman alır, ama sonunda krallığı ele geçirme şansımız oldu. Taht ve Velyra tamamen. Kraliçe planımızın işe yaraması için elinden gelen her şeyi yaptı ve buna oğlumuzun gerçek soyu konusunda karanlıkta kalması da dahildi. Uygun anı beklemek zorundaydık. Kendi çocuğun tarafından azarlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. sizin onlardan aşağı olduğunuza inanırlar. Bir asırdan fazla bir süreyi tam da bununla uğraşarak geçirdim. Elianna savaşı sona erdirmeye konusunda kralın kulağına neredeyse bir kez daha her şeyi berbat etti."

Gözlerim ölmekte olan bedeninde gezindi. "Eğer kraliçe gerçekten senin eşinse, onun yatağında eğlendiğini bilmeyi nasıl sindirebildin?" diye sordum.

bir kıkırdama çıkardı ama içinde öfkeden başka bir şey yoktu. "Bunu hazmedemedim ama korumamız gereken bir imajımız vardı. Elbette kralla yatmadan hamile kalırsa, bu kralın tepkisini çekerdi. Neredeyse beni öldürüyordu ve ben de onu öldürmek istiyordum. Her seferinde onu boğmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim.

Bu düşünceye katlanmak. Tüm hayatımı o gecelere hazırlanarak geçirdim. Babası neredeyse beni dövüyordu, böylece sırtıtmak ve bunun acısına katlanmak zorunda kalacaktım. Yaptığım her şey onun içindi. Babası bizi ayrı tutmaya çalıştı, ama ben buna izin vermedim, bu yüzden Idina'yı istiyorsam, bunu öğrenmem gerekiyordu. bununla yaşa."

"Eğer Kral Jameson'ı hiç umursamadıysa, zaman neden şifacıları yasaklasın ki? Kendi lanet ordularına!"

Callius bana baktı. "Idina kendisine saygısızlık edilmesinden hoşlanmaz. Bu, Jameson'ı Elianna'nın annesinde bir eşi olduğuna inandığı ve kendisi bunu duygularıyla hareket ettiği için cezalandırma yoluydu. Ve sonunda, onlar Tanrı'nın lanetlediği eşler bile değillerdi, çünkü Jameson Elianna'nın acısını hiç hissetmedi. onu biz öldürdük."

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim.

"Onun sevgisini asla istememiş olsa da, saygısını bekliyordu. Hatta bir gün başka bir dişinin bacakları arasına girmesini bile umuyordu. Sadece ilk doğanı, *gerçek* varisi bir başkasına vermesini hiç beklemiyorduk."

Durdu ve birkaç acı dolu nefes aldı. "Hor görülen bir kadının gazabı tanrılarinkine rakip olabilir."

Onu izlerken birkaç dakika sessiz kaldım. Son nefesleri arasında bana fırlattığı her şey aklımdan geçiyordu. Yeni planım şekillenirken dudağımın kenarı eğildi.

"...Ve şimdi onu hem oğlundan hem de eşinden yoksun bırakacağım." Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Acaba şimdi kaleye sızmak benim için ne kadar kolay olacak?"

Ayağa kalkıp saldırmak için son hamlesini yapmak üzereyken gözleri fal taşı gibi açıldı ama onun yerine kılıcımı bir kez daha göğüs kafesine sapladım ve diğer tarafını da delerek onu anında öldürdüm.

Bana itiraf ettiği her şeyi anlamaya çalışarak ona bakarken vücudu gevşedi ve bıçaktan aşağı kayarak bir gümbürtüyle yere düştü.

"Kaptan?"

William'a doğru bakmak için boynumu büktüm ve Callius'un bedenini dikkatle süzdükten sonra bakışlarını benimkine çevirmesini izledim.

Genç erkeğin bundan sonra ne geleceğini ya da bir geleceği olup olmayacağını belirleyecekti.

"Hmm?" Çenem titrerken ona mırıldandım.

Boğazını temizledi. "Emirleriniz var mı, Yüzbaşı? Sadece seksen üç asker kaldı ve çoğu yaralı. Geriye kalan her şeyi kurtarmak için çalışıyorlar."

Çizmelerimin ucunu Callius'un omzuna bastırırken ona sırttım ve bıçağımı etinden ayırırken vücudunu yerinde tuttum. Sonra bıçağımı kalçamda yeniden kınına sokmadan önce pantolonumun kenarındaki kanı sildim.

Bakışlarım tekrar erkeğe odaklandı. "Terfi etmek ister misin, William?" Dişlerimi emip sakalımı kaşırken, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak ona sordum.

Benimkini taklit ettiğini hayal ettiğim bir sırıtışla cevap verdi.

Kıtanın çok uzaklarında, kraliçenin acı dolu çığlıklarının diyarı sarstığına yemin edebilirdim.

BÖLÜM EIgHT

Jace

Eve dönerken öğleden sonra güneşinin tadını çıkarmak için dirseklerinin üzerine Nox'un eyerine doğru uzanan LIA'yı YAKINDAN

Her şey yolundaymış gibi davranıyor, ondan çok iyi tanıdığım cesaret maskesini takıyordu. Ancak, bağın aşağısında korkudan başka bir şey hissetmiyordum.

"Lia, bu çok fena oldu," diye araya girdi Gage, içinde bulunduğumuz sessizliği bozarak.

Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. "Tam olarak plana göre gitmedi ama bir açıklama yaptığımı söyleyebilirim."

"Tahtın 'varisini' öldürdün. Bunun bir açıklamadan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Aslında, bunu savaşı kazandığımız şeklinde kabul edeceğim," dedi Zaela muzaffer bir kahkaha atarak.

Lia gözlerini kırıştırdı ve biz gökyüzünde yanlarından geçerken gözleri bulutların dolaştı. "Henüz bitmedi."

Onun endişesinin üzerimde bir gölge gibi asılı kaldığını hissettiğimde, onunkini taklit ettiğini varsaydığım kalbim acıyla çırpındı.

Zaela ve Gage, savaş kampında ayaklarımız yere bastıktan sonra kimin daha çok öldürdüğü konusunda tartışmaya başladılar. Vücudum yarayı wyvern'in kanıyla iyileştirmeye çalışırken kolumdaki yakıcı acıyı bir kenara iterek Lia'ya yaklaştım. Nox'un ensesine oturdu, sanki eski yerine oturmak onu rahatlatıyormuş gibi

"Üzgünsün," diye fısıldadım. "Sorun değil, biliyorsun."

Yüzünü bana döndü. "Öldüğüne ya da nasıl öldürüldüğüne üzülmiyorum. Aslında o kısım oldukça şiirsel..." Hüzünlü, soluk soluğa bir kıkırdama çıkardı. "Nox'la ilk tanıştığımda Kai'ye wyvern'in onu yemesini umduğumu söylemiştim." Oluştüğünü hissedebildiğim küçük bir sırtışı gizlemek için dudaklarını büzdü.

Sözleri karşısında istemsiz bir homurtu çıktı içimden. Sadece benim Lia'm böyle bir tehditle .

Nefesini dışarı üfledi. "Kai ölmeyi hak etti. Kendisine reva görülen ölümü hak etti ve ben de bunun arkasındayım. Benim endişem kendim ya da krallık için değil, Avery ve Finnian için."

Kaşlarım düşünceyle çatıldı. Eve üzere olduğumuz prens prensesi düşünmemiştim bile. Son iki gün öyle bir kasırğa gibi geçmişti ki, sanki bir yıl gibi gelmişti.

Sadece dört gün önce, Avery ve Finnian önderliğinde Isla'dan kaçan vatandaşları bulduk ve ardından dün gece Kellan'ın ordusunun saldırısına uğradık.

Eşıme dönüp baktığımda yorgunluğun yüz hatlarını ele geçirdiğini fark ettim. Gözlerinin canlılığı önemli ölçüde azalmıştı ve Vücudunu dik oturmaya zorlarken omuzları çöktü. Aylar önceki tehdidiyle ilgili şaka yaparken bile bakışları mesafeliydi. İkimiz de en son ne zaman uyuduk? Dürüst olmak gerekirse hatırlayamadım.

"Onlara alevlere yenik düştüğüne inandığınızı söyleyebilirsiniz," diye önerdim.

Bakışlarına karşılık verdi ve başını hafifçe salladı. "Yalanlardan ve sırlardan bıktım." Çenem cevap olarak gergin bir şekilde kıpırdandı, umarım önceki gece ona yalan söylememe yönelik değildir.

Gözleri tekrar uzaklara daldı. "Hayatım boyunca bu iki şeyi yaptım. Eğer layık bir kraliçe olacaksam, dürüst ve adil olmalıyım. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlar ve eğer sonuçtan dolayı bana kızgınlarsa olaylar, o zaman öyle olsun. Bununla yaşamayı öğreneceğim."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve bakışlarını kendime doğru kaldırdım. "Sadece bu bile seni krallığın gördüğü en değerli kraliçe yapıyor."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru eğildi ve batmakta olan güneş ufukta kaybolurken yüzümüzü ona dönerek gökyüzünün sıcak, ateşli tonlardan oluşan bir potaya dönüşmesini izledik.

Dördümüz konağa geri döndük, is ve kanla kaplı zırhımızı silkeleyip merdivenin yere atarken inliyorduk.

"Geri döndüler!" Avery mutfaktan çılgık atarak içeri girdi ve kollarını Lia'ya doladı. Lia'nın kıyafetini fark edince yavaşça kollarını indirdi ve ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, ne oldu?!" diye fısıldadı gözleri hepimizin üzerinde çılgınca dolaşırken.

Lia uzanıp Avery'nin elini tuttu ve prensesin dehşeti karşısında onu kucakladı. "Bu raundu kazandığımızı söyleyebilirim," dedi Lia neşeyle, kız kardeşinin kıvranan bedenini sıkıca kendine sararken.

Veli odaya girip bizi görünce Avery ondan uzaklaştı. "Hepiniz berbat görünüyorsunuz," diye selamladı cadı.

"Landon nasıl?" Lia hemen dışarı fırladı. "Onu daha önce kontrol etmeliydim. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Veli içini çekti. "Yaşayacak. Yine de şanslı."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldı Lia. "Finn onunla mı?"

sallayarak cevap verdi ama sonra menekşe rengi gözleri yavaş yavaş iyileşmeye çalışan kolumdaki yaraya kaydı. "Yaralanmışsın."

Bir pençesini kaldırdı ve bir saniye sonra kolumdaki yakıcı ağrı azalmaya başladı. Hepimiz wyvern'in kanının yaramdan çıkışını, yere düşmeden önce havada süzülüşünü hayretle izledik. Ahşap döşeme tahtalarında bir yanık izi belirirken odada bir cızırtı yankılandı.

"Tuhaf şey, Wyvern kanı," dedi Veli, gözleri işaretin üzerindeyken, başını yana eğip incelerken.

Lia bakışlarını kolumdaki yaraya sabitlemiş, "Başlatma şimdi," diye tısladı.

Öfkesinin arttığını hissedince konuyu hızla daha önce konuştuğumuz konuya getirdim. "Lia, neden gidip biraz dinlenmiyorsun? Ben Landon'ı kontrol edeceğim." O anda bakışlarını kaldırdı ve beni dikkatle süzdü.

"Yaptığı fedakârlık için ona teşekkür etmek istiyorum."

Arkadaşım ellerini kaldırdı ve gözlerini sertçe ovuştururken bir esneme sesi duyuldu. "Peki, tamam. Onları yarın göreceğim. Fae türünün bildiği en uzun banyoyu yapacağım ve umarım bir yıl boyunca uyuyacağım."

Ona bir adım daha yaklaşarak yanağındaki kül izlerini alnına bir öpücük kondurdum.

Bana gülümsedi. "Biliyorsun, bana katılmanı isterdim ama üzerimden akıp gidecek şeylerden korkuyorum." Kıkırdadı.

"Haftalar önce buraya geldiğin zamandan daha kötü olamazdı," diye alay ettim, o da alaycı bir tavırla bana vurdu ve merdivenleri koşarak çıktı.

Zaela inledi. "Orada sonsuza kadar durma, Lia! Sadece bir küvet var," diye son birkaç kelimeyi mırıldanarak arka taraftaki mutfığa doğru yürüdü.

Büyücüye döndüm. "Bunun için teşekkür ederim Veli. Bu konuyu yarın konuşsak daha iyi olacak. Günlerdir uyumadı."

Zae'yi takip etmeden önce, "Evet, ama hiçbirinizin yok," dedi.

Avery'ye baktım, o kanepeye otururken Gage'e gizlice bakmıyormuş gibi yapıyordu.

Bir nefes verdim ve yukarı çıkmak için döndüm. Yolun yarısına gelmiştim ki Zae'nin mutfaktan bağırdığını duydum, "*Kalk* o koltuktan, Gage! Pislik içindesin."

Tırmanışıma devam ederken kıkırdayarak başımı salladım.

Elimi kaldırdım ve yatak odasının kapısını usulca iki kez çaldım. "İçeri gel," diye seslendi Finnian.

Kapıyı yavaşça gıcırdatarak açtım ve gözlerim Landon'a takıldı, oturmaya çalışıyordu, devam eden acıdan dolayı yüzünü buruşturuyordu.

"Tanrılara şükür, sensin. Avery bizi bir kez daha kontrol etseydi aklımı kaçıracaktım," diye homurdandı Finnian.

Sırıttım. "Kız kardeşlerin iyi niyetli."

"*Bir* tanesi öyle," diye şaka yaptı ama sonra gözleri yumuşadı. "Aslında haklısın. Böyle yorumlar yapmamalıyım. Şu anda olmaz."

Kapıyı arkamdan kapattım ve onlara birkaç adım daha yaklaştım.

"Nasılsın, Landon?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Daha ama hayattayım. Lia seninle geri geldi, değil mi? Onunla konuşmak isterdim, ama esas olarak ona teşekkür etmek isterdim. Yolun çoğunda kendimde olmadığımı biliyorum ama beni *sırtında* taşıdığını bilecek kadar kendimdeydim."

Tanrım, bu daha bir gün önce nasıl olmuştu?

"Biraz dinleniyor, buna hepimiz için çok ihtiyaç var ama buraya gelip teşekkür etmek ve özür dilemek istedim" diye cevap verdim.

Kaşları alnına doğru kalktı. "Özür dilemek mi istiyorsun? Neden?"

"Dün gece gitmeni asla istememeliydim. Savaşta yeteneklerinin farkında değildim ama seni orada kendi başına dururken gördüğümde hoş bir sürpriz oldu. Ayrıca ona söylediğim yalana seni de dahil ettiğim için. Ben asla

Bunu yapmamalıydım ya da en yapma ihtiyacı hissetmemeliydim, ama aynı zamanda seni ya da başka birini bu işe bulaştırmamalıydım."

Bana göz kırptı. "yok." Sözleri ancak fısıltı halindeydi.

Bir kahkaha attım. "Aslında öyle değil. Buraya bunun farkında olduğumu ve bunun için gerçekten üzgün olduğumu bildirmek için geldim." Kollarımı kavuşturdum ve çenemle arkamdaki kapıyı işaret ettim. "Senin için çok endişelendi ama konuşabilecek kadar iyi olduğunu görmekten memnun olacaktır."

Bakışlarını bana dikti ve gözlerindeki ateşle benimkilerle buluştu. "Sana beni işe yarar hale getirmeni söylemişim. Ciddiydim."

Gülümsedim. "Sen iyi bir askersin, Landon."

Kapıdan çıkmak için döndüğümde Finnian'ın bana doğru adım attığını duydum, "Avery bir kez daha ayrılmadan önce buraya geri geldiğini söyledi. Bugün gittiğiniz yerde ne oldu? Onlara saldırdınız mı?"

Kapı aralığında durdum ve omzumun üzerinden ona zar zor bir bakış attım. "Tüm bunları sana kız kardeşinin anlatması gerekecek."

Kapılarını kapattıktan sonra sessizce koridorda ilerledim ve koridorun sonundaki banyo odasına açılan kapının aralığından içeri baktım.

Lia küvette yatıyordu, çok sevdiği köpüklerle çevriliydi, kolları uzanmış ve küvetin kenarından sarkıyordu.

Kapıyı botumla iterek açtım ve başını bana doğru kaldırdığında yüzünde oluşan gülümsemeyi izledim.

"Merhaba," diye selamladı, sesi kısık ama neşe doluydu. Bana bakarken alt dudaklarının kabarıklığını içine çekti ve dişlerinin arasında tuttu.

"İyi misin?" Nazikçe sordum.

Gülümsemesi azaldı ve dudakları gergin bir çizgi halinde sıkıştı. "Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum ama sana yalan söylemenin ikimize de iyi gelmeyeceğini biliyorum. Aptal çiftleşme bağı," diye şakayla karışık homurdandı. "Ben sadece bugünkü zafere odaklanmak istiyorum."

"Elbette, Lia'm."

Onun için benim ismimi kullandığımda gülümsemesi geri döndü. "Fark ettin mi bilmiyorum ama artık savaşın katliamıyla kaplı değilim," diye alay ederek suyun altında saklanan bedenini işaret etti.

"Oh, fark ettim," diye cevap verdim kapıyı hızla tekmeleyip küvete doğru ilerlerken. "Lütfen size yardımcı olmama izin verin. Bir dikkat dağıtıcı, eğer isterseniz." Göz kırptım.

Onunla birlikte küvete atladığımda kıkırdamaları yankılandı ve banyo odasının duvarlarından sekti, kıyafetlerimi çıkarma zahmetine bile girmedim ve sonra ağzımı ağzıma aldım.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kraliçe

TÜM DÜNYAM ANİDEN AYAKLARIMIN ALTINDAN ÇEKİLDİ ve kulakları yırtan bir acı çığlığı boğazımı yırttı. dayanılmaz bir boşluk hissi içimi kapladı.

Ruhlarımızı birbirine bağlayan bağı umutsuzca çekerken bedenim yatak odamın duvarına yaslandı ve *hiçbir şeyle* karşılaşmadım. Bağın diğer ucunda hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Henüz on yedi yaşımdan beri çok bağımlı hale geldiğim hat.

Gözyaşlarım kızarmış yanaklarımdan aşağı süzülürken, acı, güçlü ve sarsılmaz bir şekilde göğsümde patladı ve bağımız koptuğunda her damarda yankılandı. dünya bir anda canlılığını yitirdi; Callius'un gerçekten gittiğinin farkına varmamla birlikte görüşümün renkleri donuklaştı.

Kalenin her köşesi artık sonsuza dek onun yokluğuyla yankılanacaktı. Bunca asır boyunca sadece akşamları odamın paylaştığımız gür kahkahaları. Sürekli arkamda oluşu

Her zaman güvende olduğumdan emin olmak ve neredeyse tüm hayatımız boyunca gizlice birlikte uyurken nefes alışının rahatlatıcı ritmi.

Boğucu yalnızlık beni sardı. Bakışlarım yatağımdaki boş alana kaydı; bu boşluk artık sonsuza kadar geniş ve soğuk kalacak, kaybettiğim şeyin, yani *eşimin* sürekli bir hatırlatıcısı olacaktı. Kokusu odaya sinmişti ve kendimi umutsuzca ona ait herhangi bir parça ararken buldum, özünü yakalama ihtiyacıyla onları sıkıca kavradım.

Kederim amansızdı, ani ve şiddetli bir fırtına gibi içime doluyordu. Alemin ve babamın kadim vizyonunun ağırlığı göğsüme kuvvetle baskı yapıyor, beni çaresizce hava almaya zorluyordu.

Ciğerlerimi şişir.

Callius'la hayatımın her yönünü paylaşmıştım ve şimdi onu kaybetmenin boşluğu, çürüyen kalbimden geriye kalan derin bir delikten başka bir şey değildi.

Kendimi isteksizce ayağa kaldırdım ve makyaj masamın aynasında dolaşırken elbisemi düzelttim. Kendi gözlerime baktım, bir zamanlar sıcak bal havuzlarıydı, şimdi her şeyi tüketen öfke ve kederle kararmışlardı. Keder için Eğer izin verilseydi sahip olabileceğim hayatı.

Ben sadece bu sorumluluk için ; taca sızmak için. Babamın, tanrıların kızı için ne planladığını bilmeden önce, ben daha annemin karnında bir bebekken bana verdiği bir görev.

Bir anda zihnim beni hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştiren o önemli güne geri götürdü.

Isla'nın limanına giden araba yolculuğu boyunca parmaklarım kucağımda kıvrıldı, Bizi Vayr Denizi kıyısındaki küçük şehrimiz Doraeli'ye götürecek bir gemi bekliyordu. Kral, kraliçe ve Jameson'la yıllık buluşmamız, her yıllık seyahatte olduğu gibi çok keyifli geçmişti. Kendimi bu nazik ve yakışıklı erkeğin eşi olarak rahatlıkla görebiliyordum.

Birbirimizi pek tanı mıyorduk. Ama kraliçe olmak... Babamın tek arzusu ve benim doğumumun tek amacı buydu.

Kendi kendime gülümsedim, tıpkı Jameson'ın kralları olarak olacağı gibi, krallığın ihtiyaç duyduğu türden sevecen bir eş ve kraliçe olacağımı biliyordum.

Araba aniden durdu ve babam kapıyı açtı, dışarı çıkmama yardım etmek için elini tekrar içeri soktu. "Gel, Idina."

Uzattığı eli tuttum, aşağıya indim ve denizin dalgalarından süzülürken rüzgârda savrulan koyu kahverengi buklelerle karşılaşınca büyüledim. Ve birden Jameson'la ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Erkek olan benden birkaç yaş büyük görünüyordu, ben on beşime yeni basmıştım ve pelerininin üzerinde deniz ticareti yapan bir denizcinin işaretini taşıyordu. Görünüüşü karşısında büyülenmekten kendimi alamadım. Kendini tanıtırken bakışları benimkini bulduğunda karardı ve hemen kendimi tanrıların bana doğduğumda bahsettiği hayata kızarken buldum.

Gemimiz dalgaların üzerinde yol alırken, güvertede benimle birlikte yürüdü, deniz yaşamına olan sevgisinden bahsetti ve Doraeli rıhtımına yaklaştığımızda,

kalbim sıkıştı. Bu erkekle ilgili bilmek istediğim, özlediğim ve bilmeye ihtiyaç duyduğum çok daha fazla şey vardı. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi dudaklarımı titretti.

Ondan uzaklaştım ve geminin kaptanıyla konuşurken sırtı bana dönük olan babamı aradım. Küpeştenin üzerinde duran elimi nazıkçe babamın elinin üzerine koyarken bir kez daha Callius'unkilerle buluştu. "Senden ayrılmak istemiyorum. Seni bir daha görebilecek miyim?"

Bana gözleri yumuşadı. "Benim görevim geminin görevidir. Hayatımı bir denizci olarak imzaladım, Bayan Idina."

Boğazım düğümlenirken başımı salladım. "Hayır, babam bir lord ve kralın dostu. Seni kolayca bir sözleşmeden kurtarabilir ve sana iş bulabilir."

Parmaklarını buklelerinin arasından geçirirken bana nazik bir gülümseme verdi. "Keşke bunu yapabilseydim ama yerine getirmem gereken bir görevim var. Bu benim hayalimdi. Ama Doraeli'ye her uğradığımda seni görmeyi umuyorum. Seni bulmak ve ailenin mülkünü ziyaret etmek için zaman ayıracağım."

Bunun asla olamayacağını anladığımda gülümsemem düştü. "Babam buna asla izin vermez. Eğer birbirimizi görecekt olsaydık, bunun gizli olması gerekirdi." Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum bile -asla yalan söylemedim ya da babama karşı gelmedim ama içimden bir ses tam da bunu yapmak için çılgık atıyor.

Callius'un dudakları tehditkar bir gülümsemeyle eğilirken beni gizli bir yere götürdü. Geminin bir köşesinde, başka gözlerin ve kulakların bizi göremeyeceği bir yerde. O aldı Elimini avucunun içine aldı ve dudaklarına götürerek tenime bastırdı. "O zaman bu bizim ilk gizlilik olayımız olsun."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve birden mürettebat limana yanaşmamız gerektiğini bağırırmaya başladı.

Saklandığımız yerin gölgelerinden dışarı fırladığımızda babam bana bir bakış attı ve sonra kolunu uzattı. Callius'a ve diğerlerine reverans yaptım. Bana iskeleden aşağıya ve şehre kadar eşlik etmeden önce mürettebat. Gemiye gizlice bakarak uzaklaşırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, şimdiden bir sonraki gizli karşılaşmamızın özlemini çekiyordum.

Ve şimdi, iki yıl sonra, hala gecenin köründe Doraeli'ye her uğradığında birlikte gizlice dolaşıyorduk - hayattan bahsediyor, el ele tutuşuyor ve sanki tanrılardan biri dudaklarıma gibi hissettiren öpücükler çalıyorduk.

Düşüncelerim beni tüketirken kalbim hızla çarpıyordu. Artık on yedi yaşındaydım ve sadece birkaç hafta içinde yıllık toplantımız için Jameson'ı görmeyi bekliyordum. Bu fikir neredeyse boğazımı tıkayacaktı ve Callius'a neden bu kadar dikkatli bir şekilde arkamdan iş çevirmek zorunda kaldığımız gerçeğini anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum.

babamın arkasından. Başlangıçta ona bunun sadece bir denizci olmasından kaynaklandığını söylemiştim ve bu yalan dilimde berbat bir tat bırakmıştı.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken ona, "Sana bir şey söylemeliyim," dedim.

Şehrin dışındaki yıldızların altında bir tarlada uzanırken başparmağıyla gözyaşlarını sildi. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Idina."

Onun bu sözleriyle gözyaşlarına boğuldum ve ona her şeyi anlattım. Krallığa ve babama olan görevimi. Doğarken bir başkasına söz verdiğime dair sözlerimi dinlerken yüzündeki yıkılmışlık ifadesi beni dizlerimin üzerine çökertecekti

-Ama herhangi biri değil. Krallığın gelecekteki kralı.

Sözlerimi bitirdiğimde Callius, denizde gemi yönetmekten nasır tutmuş eliyle yanağıma okşadı ve gözlerimin içine bakarak, "Kal. Benimle kal."

O anda, yeminimi bozarsam babamın ikimizi de öldüreceğini bildiğimden, kalp ağrısı ve pişmanlıkla dolu bir hayat yaşamaya mahkûm olduğumu anladım.

Ona cevap veremedi, dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırdı - bu her şeyi tüketiyordu ve içimde bir şeyleri ateşledi. Tek bir mantıklı düşünce olmadan, Velyran yıldızlarının altında ilk kez seviştik, aramızda akan saf büyüden başka hiçbir şey hissetmedik.

Erkeklerle karşı masumdum. Hep böyle mi hissediyordum? Yoksa onu bu kadar yoğun ve güzel yapan Callius'a olan aşkım mıydı? Kesin olarak bildiğim tek şey, babamın bir şekilde beni keşfedeceğinden korktuğumdu. Valderres'e ettiği yemine ihanet etti.

Samimi bir sessizlik içinde bir saat daha birlikte yattıktan sonra Callius beni ailemin büyük malikânesine geri götürdü. Vücudum korkudan titriyordu. Ay ışığının altındaki tüm gezinti, onu daha da gergin ve korumacı hale getirdi.

"İyi olacağım, sana söz veriyorum" diye yalan söyledim.

Göğsünde bir hırıltı patladı. "Korkun elle tutulur gibi. Bunu hissedebiliyorum."

Neden bu kadar emin olduğunu bilmediğim için gözlerim parladı ama elimle yanağını kavradım ve sadece paranoyakça davrandığına dair onu tekrar ikna ettim. Tıpkı onun benim paniğimi ve yalanlarımı hissettiği gibi ben de onun öfkesini hissedebiliyordum.

Mülkümüziün ön kapısına vardığımızda, gözlerinde sadece saf aşk olarak tanımlanabilecek bir beni şiddetle öptü. "Seni bulacağım yarın gemim limandan ayrılmadan önce." Beni haftalarca denizde bırakmak zorunda kalacağını fark ettiğimde kalbim göğsüme gömüldü. Son bir veda öpücüğüyle benden uzaklaştı ve sessizce aşağı doğru yürüdü. Geçit.

Gözden kaybolur kaybolmaz, evimin kapısından sessizce içeri girdim. Midem Sadece babamın değil, ağabeyimin de tiksintiyle çarpılmış acımasız yüzleriyle karşılaştığımda düştüm.

"?" diye bağırdı babam.

"Kokusu farklı," diye açıkladı kardeşim, kaşlarını çatarak havayı koklarken.

"Ne?" Sözleri karşısında şaşkınlıkla havayı koklayarak fisıldadım.

Babam bana doğru hışımla yaklaşıp bileğimi o kadar sıkı kavradı ki, bileğimin avucunun içinde kopacağını sandım. Kendi gözlerim korku gözyaşlarıyla dolup taşarken onun gözlerine bakarken acı içinde tısladım.

"Baba, ben-" Yalvardım, ama diğer elinin uzun kumral buklelerimi kavramasıyla kesildi, sözde yeni kokumu burun deliklerine çekerken.

"Ne yaptın sen?!" diye gürlledi yüzüme, boynundaki damarlar gerilmişti.

Callius'un ön kapıdan girdiği anda annem koşarak merdivenlerden indi ve beşimiz de orada durmuş, gergin ve sinir bozucu bir sessizlik içinde birbirimize . Kaosun başlamak üzere olduğunu bildiğim için kalın bir şekilde yutkundum.

Callius'u hemen o anda öldüreceğini düşündüm, ta ki annem ve ben aralarına atlayıp, kollarımızı açarak onları ayırana ve durmaları için yalvarana kadar.

"Tanrıların onun için planladıklarına müdahale edemezsin."

Anne kocasına yalvardı. "Bağı kabul ettiler ve kalmasını istiyorlarsa buna izin vermeliyiz. Valderreler koku değişimini asla fark etmeyebilir, çünkü doğumundan bu yana onunla yılda sadece bir kez karşılaştılar."

O babam anneme vurdu ve ben de dehşet içinde ağzımı kapatarak çığlık attım.

"Kesin şunu!" Çığlık attım. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor baba? Lütfen, söyle bana!"

Annemin gözleri benimkilerle buluştu, yanakları kızarmış ve şişmişti. "Bir çiftleşme bağı kurmuşsun Idina. Kokun değişmiş, bu erkeğinkiyle karışmış." Burun deliklerinden nefes alıp veren Callius'u işaret etti.

Boynundaki damarlar öfkeyle geriliyordu. Dudakları geriye kıvrılmış, sanki karısına yaptığı gibi bana da vurursa babama saldıracakmış gibi bakıyordu.

Gözlerim mutlak bir inançsızlık ve dehşet içinde açıldı. Bir dost mu?! Onlar çok Ruhunuzun diğer yarısını bulmak için tanrılar tarafından bahşedilmiş nadir bir fenomen. Ve bir tanesini de bana hediye etmişlerdi. Güzel ve nadir bir hediye olması gereken şey gözlerimin önünde bir kâbusa dönüşmüştü. Callius ve ben sevişirken ruhlarımız arasındaki bu bağı kilitlemiştik.

Babam öne , Callius'un üzerine yürüdü ve onu tuniğinin yakasından kavradı, hayatını tehdit etti ve benden uzak durmasını söyledi.

Sözleri karşısında hırladım. "Beni ondan uzak tutamazsın. Onu seviyorum! Ben daha nefes almadan önce ettiğin yemin umurumda değil. Ben bunu seçiyorum."

O anda babamın bana gerçekten vuracağını düşündüm ama sonra dostumun eli belime uzandı ve beni arkasına sıkıştırdı. "Hayatımı sana ve ailene adıyorum. Eğer onun yanında kalmama izin verirsen bir daha asla ondan uzaklara yelken açmayacağım. Burada kalmak için her şeyi yaparım, bu geleceğin kralıyla evlendiğinde kalbimin parçalanması anlamına gelse bile."

Sözleri karşısında keskin bir nefes aldım.

Ve herkes arasında sabaha kadar süren çılgık çılgıca bir tartışmadan sonra, babam Callius'un teklifini kabul etti, kale duvarları içinde her zaman bir çift göz ve kulak daha kullanabileceğini söyledi.

Hatıralarımdan sıyrılırken tırnaklarım avuç içlerime battı. O gecedен sonra her şey değişmişti ve Callius o zamandan beri benim yanımdaydı. Beni koruyor, bana ve çocuklarıma göz kulak oluyor ve ölümsüz aşkımın aslında eşime değil, krallığa olduğunu iddia etmek zorunda kaldığım için beni gizlice seviyordu.

İşkence dolu anılar soluklaştıkça, kederim bildiğim en saf ve en amansız öfkeye dönüştü. Yüzyıllar boyunca kapalı kapılar ve perdeler ardında paylaştığımız aşka bir bakış sunuyor, benden her zaman alınmış olanın, eşimin acı verici bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyorlardı. Ve Şimdi, geriye kalan diğer yarısı da benden süresiz olarak koparılmıştı.

Farkına bir kez daha vardığımda, nefes nefese kaldım ve makyaj aynasına kör bir şekilde bakmaya devam ederken göğsümü tuttum. I

Midem ağırlı düğümler halinde bükülürken aniden kamburlaştım ve odamın zeminine .

Bu gerçek olamazdı, olamazdı işte. *Nasıl?! Callius nasıl olur da bu kadar basit bir görevde kaderiyle karşılaşmış olabilir?* haince şehrimden kaçtı? Ve oğlumuz da onunla birlikteydi. *Oğlumuz*. Benim bal rengi bakışlarımı ve Callius'un son kez Isla'ya doğru yelken açtığımız günden beri görmediğim koyu lüle lüle saçlarını paylaşan oğlumuz... Benim yanımda kalabilmek için kralın muhafız birliğine resmen şövalye olarak atandığında saçlarını kesmek zorunda kalmıştı.

Şimdi bu Tanrı'nın unuttuğu kalede oturup, Adler Callius'umun nasıl öldürüldüğüne dair haberlerle dönene kadar çocuklarımın nerede olduğuna dair bilinmezlik içinde kıvranmak zorunda kalacaktım. On yedi yaşımdan beri ilk kez kendimi tamamen umutsuz ve yalnız hissediyordum.

Yatak odamın kapısı çalındı. "*Ne?*" Sert bir ses tonuyla tersledim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ellerini kılıçlarının kabzalarına dayamış üç kale muhafızı ortaya çıktı. İçlerinden biri, adının Braynon olduğunu tahmin ettiğim kişi konuştu. "*Kraliçem, birkaç dakika önce bir çığlık duyduk ve sanki sizin odanızdan geliyor gibiydi.*"

İçimden süzülen öfke gözyaşlarını hızla sildim. "*Ve sen kraliçeni kurtarmak için içeri dalmak yerine kapıyı mı çaldın?*"

Üçünün de yüzleri dehşetten çökmüş, gözleri şişmişti. Onlar karşımda dururken aklım başımdan gitti. Artık kitleler arasında korku uyandırmak için yardım edecek Callius'um yoktu ve kendi kızım Elianna'nın adına bir isyan başlattığından beri şehir bölünmüştü. Kalede ihanet fısıltıları kulağıma kadar gelmişti ve bu kesinlikle işe yaramayacaktı. Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını kaybetmek için çok fazla yol kat etmişim.

Bir başkası konuşmak istedi ama elimi kaldırıp onu susturdum. "*Isla'daki şehir muhafızlarından ve askerlerden geriye kalan her şeyi toplayacaksınız. Hiç kimse hainleri geri almak için gidenler dışında şehrimden ayrılır ya da şehrim girer. Anlaşıldı mı?*"

"Evet, Majesteleri," dediler hep bir ağızdan.

"Mükemmel," dedim elbisemin önünü düzeltirken. "*Şehrin sokaklarında 24 saat nöbet tutulmasını istiyorum. Hiçbir toplantıya izin verilmeyecektir. Ve Ay gece gökyüzünde en yüksekteyken sokağa çıkma yasağı olacak. Emirlere itaat etmeyen herkes idam edilecek. İstisna yok.*"

İsla halkı daha önce benim yönetimim altında yaşamının dayanılmaz olduğunu düşündüyse, aslında ne kadar anlamalarını sağladım.

İnançsızlık içinde bana bakarken hepsinin gözleri parladı.

Braynon'ın bakışları daha sonra yerdeki kusmuğa kaydı. Etrafindan dolaşıp manzarayı engellemek için hareket ettim ve sonra gözleri hançer gibi bakışlarımla buluştu.

"Bir şey mi oldu Kraliçe Idina?" diye fısıldadı bir başkası.

Gözlerim hükümdarını sorgulama cüretini gösteren gevezeye kaydı. "Bir sebep gerekli mi?" Ağzı aralandı ve korkusunun kokusu burun deliklerimi sızlattı. "Her bir muhafız ve asker, ben aksini talep edene kadar sadece gerekli uyku molalarını vererek şehri gözetmek için gece gündüz çalışacak. Şimdi, kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

"Emredersiniz Majesteleri," diye yankılandı odamın duvarlarında.

"Mükemmel. Gözümün önünden kaybolun," diye bağırdım ve hepsi neredeyse koşarak kapıdan çıktılar.

Şehre ve sınırdaki denize bakan pencereme doğru hışımla ilerledim. Nankör kitlelere bakarken dudaklarımdan bir hırıltı döküldü ve göğsümdeki şiddetli ağrı beni yere yıgmakla tehdit etti.

Bir zamanlar babamın hayali olan şey artık benim gerçeğim olmuştu. Oğlum dönene kadar krallığın kraliçesiydim ve Valderre soyu artık tahttan kalıcı olarak uzaklaştırılmıştı. Ve benimle birlikte cesaret eden erkeklerden bir tanesi bile bu fethi görmek için hayatta değildi.

ONUNCU BÖLÜM

Elianna

Yanımda mışıl mışıl uyuyan eşimin huzurlu yüzüne baktım. Perdelerimizin arasından sızan ay ışığı, yüz hatlarına çok az bir ışık düşürüyordu ve daha olacakların ürkütücü hissi üzerimde belirdikçe kalbim ağrıyordu.

Gözlerim Jace'in yüzündeki yara izini takip etti ve sadece *o* sahne değil, Kellan'ın ona bir kez daha Wyvern kanıyla vurduğu dünkü sahne de hafızamda canlanırken içimdeki öfke bir kez daha kabardı. Jace bu sefer şanslıydı çünkü alevle aşılınmış maddenin çoğu zırhına bulaşmıştı ama etine değdiği anda hissettim ki, Kellan bir kez daha eşime zarar vermişti.

Ne kadar çaresizce yalvarsam da bedenim uyumayı reddediyordu. Zihnim sürekli olarak geleceğimizin ne düşünüp duruyordu. Ani bir öfkeyle hareket etmiş ve sadece kendimin ve eşimin değil, arkadaşlarımızın da hayatını tehlikeye atmıştım. Zaten yaralı ve yorgun olan ordumuzu bir kez daha savaş alanına götürme düşüncesine dayanamadım. Çok fazla Bir gece önce hayatlar kaybedilmişti ama bu bir savaştı.

Zae haklıydı. Boktan bir fikirdi.

O anda odaklanabildiğim tek şey, kötü kraliçenin askerlerine benim olana, yani seçilmiş aileme zarar vermelerini emretmiş olmasıydı. Diğer iki çocuğunu da geri alacak ve onları bir daha eline geçirirse hayatlarının geri kalanında kendi kişisel hapishanelerine kapatacaktı.

Gecenin bir yarısı buraya geldiler ve beni dışarı çekmeye çalıştılar ama beni rahatsız eden bu değildi. Nox'un sırtında zindanın dehlizinden çıktığım an, ömrümün sonuna kadar beni avlayacaklarını biliyordum.

Beni ayakta tutan, *savaşmaya* devam etmemi sağlayan tek düşünce, sevdiklerimin bana ve tahttaki hak iddiamaya bağlı olmasıydı.

Alt kirpiklerimden tek bir damla gözyaşı süzüldü. Keşke böyle bir şey Kraliçeye hayatımı feda etmek gibi basit bir şey krallığa barış getirecekti ama bu sadece durumu daha da kötüleştirecekti. Vazgeçmek halkımı mahvederdi, ama onlar için savaşmazsam, aynı kader beni de beklerdi. Yolculuk bizi nereye götürürse götürsün, ölüm peşimizden gelecekti; bu kesindi.

Vücudumu döndürerek pencereye baktım ve bakışlarım Ay'a takıldı. Küçükken uyuyamadığım zamanlarda babamın beni şatonun bahçesinde gezdirdiği anı zihnimde canlandı. En ufak bir ipucu Onu düşündüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu ama hayatımda ilk kez onun iyi yüreğini paylaştığım için kendimden nefret ettim.

Son birkaç gün içinde yaptığım eylemler onu gururlandırmazdı. O gün, aylar önce odasında bana hançeri hediye ettiğinde, bana kızı demekten gurur duyduğunu, adil ve adaletli bir hükümdar olacağımı söylemişti.

O zaman içimdeki bu şeyi görmemiş miydi? Derimin altında gürleyen, kaşınan, hayır, dışarı çıkmak ve beni bu hale getirenlere kendini salmak için pençeleriyle pençeleleyen muazzam öfkenin sürekli mayalanması.

Kraliçe'nin ordularını yönetirken savaşın kalbimi yaraladığını bilmekten gurur duyuyordum. Onları körü körüne yönlendirdiğim savaşlarda sevdiklerini kaybeden aileleri şahsen bilgilendirmeyi ve onlara teşekkür gerekli gören tek komutan olduğumda. Bundan da öte, bir zamanlar bu topraklarda yaşayan insanlarla empati kurmaktan gurur duyuyordum. çizgilerin karşı tarafına.

Şimdi, işte buradaydım, bir zamanların ezeli düşmanının topraklarında yatan tahtsız bir kraliçeydim, onları kırılgan hayatlarını riske atmaya ve bir zamanlar korumaya yemin ettiğim fae'lere karşı savaşmaya yönlendiriyordum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, bu Jace'in sanki uykusunda hissetmiş gibi yanımda kıpırdanmasına neden oldu. Onu daha fazla uyandırmamak için dikkatlice yorganın altından sıyrılıp ayağa kalktım ve sessizce odadan çıktım.

Koridora çıktığımda içimi çekerken gözlerim Avery ve Finnian'ın kapıları arasında gidip geldi.

Diğer kardeşleri benim yüzümden öldürüldü beni dönüştüğümü hissettiğim canavar olarak mı görecektlerdi? Ya da bunu haklı görürler miydi?

Nox'un Kai'nin canını alan kişi olduğu gerçeğine rağmen, wyvern'im olmasaydı onu öldürmeyeceğimi onlara güvenle söyleyemezdim.

Aslında, hayır. Yapardım. Biliyorum, yapardım.

Hayatlarının geri kalanında bana kızsınlar ya da kızmasınlar, onlara gerçeği söylemek zorundaydım ve üçümüzün yalnız kalmasını istiyordum.

Sessiz adımlarla Avery'nin odasına doğru ilerledim ve kapısını bir aralık açtım. "Avery," diye fısıldadım ve çarşaflarının altında sessizce kıpırdandı. "Avery, uyanık mısın?"

Ateş saçan bukleleri yastığından kalktı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Lia?" sordu. "Lia, hava hâlâ karanlık. Her şey yolunda mı?"

Onu uyandırdığım için kendimi kötü hissediyordum ama diğerlerinin kulakları duymadan başka ne zaman konuşabileceğimizi bilmiyordum.

"Aşağıya gelebilir misin? Seninle ve Finn'le önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor."

Hemen ayağa kalktı. "Beni sinirlendiriyorsun..."

Cevap verirken sesim yumuşaktı, "Biliyorum. Özür dilerim."

Onu yalnız bırakmak için kapıyı bir kez daha kapattım ve kardeşimin kapısına yöneldim. Finn'in kapısını biraz araladığımda yatağında dimdik oturmuş uyuyan Landon'a baktığını gördüm.

Kapısını iterek daha da açtım. "Uyuyamıyor musun?" Kollarımı kavuştururken sııttım.

"Bir bunu yapamıyordum. Gerçi son birkaç günün tamamen farklı bir nedeni olduğunu düşünüyorum," diye üzüntüyle cevap verdi.

Yüz hatlarım yumuşadı. "Aşağıya gelmek ister misin? Ateşi yakacağım. Avery şimdi giyiniyor ve ikinizle de konuşmak istiyorum."

"Elbette, Lia," diye cevap verdi sırtı dikleşirken. Ve böylece merdivene doğru yol aldım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Avery

FINNIAN VE BEN sessizce konağın merdivenlerinden indiğimizde Lia'yı şöminenin içinde yaktığı küçük alevlerle ilgilenirken bulduk. Yüzünü bize döndü ve yumuşak bir gülümsemeyle kanepeyi işaret etti. Koltuğa doğru ilerledik ve Lia tereddütle , ateşin yanına otururken biz de yan yana oturduk.

Endişeyle iki eliyle dizlerini ovuşturdu ve sandalyede dönerek isteksizce bize baktı, alt dudağını ısırırken gözlerini benimkilere dikti.

"Lia, her şey yolunda mı?" Endişeyle sordum.

"Hayır," diye fısıldadı.

Finn yanımda öne doğru eğildi ve "Lia, bize her şeyi anlatabilirsin. Bunu bilmeni umardım."

"Ben bir canavarım," diye cevap verdi.

Kendisini nasıl tanımladığını duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Lia, sen birçok şeysin, kız kardeşim ve en iyi arkadaşım listenin en başında yer alıyor, ama ben

Sana söz veriyorum... bir canavar bunlardan biri değil." "Kai öldü."

Finn yanımdaki kanepeden sıçrarken benim şoktan çenem açıldı ama Lia tüm bu süre boyunca bakışlarımızı ayırmayı reddetti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı endişeyle. "Her şeye rağmen o senin kardeşin olduğu için üzgünüm ama burada oturup sana öldüğü için üzgün olduğumu söyleyerek yalan söyleyemem."

Zihnim söylediklerini anlamaya çalışırken ona defalarca göz kırptım. Kai ölmüştü, şeytani, aşağılık, katil varis artık aramızda değildi.

Yaşayanlar... ve o *üzgün müydü?*

"Onu sen mi öldürdün?" Finn ben konuşmaya fırsat bulamadan araya girdi ve kafamı ona doğru çevirdim.

Lia boğazını temizledi. "Doğrudan değil. Onu öldüren Nox'tu, ama Nox beni yenmeseydi bunu yapmayacağımı da söylemeyeceğim. Aslında o beni kurtardı. Öfkemden gözümün kör olması, Jace'in yarasının acısını hissetmem ve yorgunluğum arasında Kai beni köşeye sıkıştırmayı başardı."

Finn bir nefes verdi ve gözleri iri iri açılmış haldeyken elini uzatıp gergin bir şekilde ensesini kaşıdı.

"Ve bu yüzden mi kendini bir canavar olarak görüyorsun?" Finn başka bir şey söylemeden araya girdim.

Bakışları yavaşça şöminenin titreyen alevlerinde dolaşırken, "Bu beni de yapmıyor mu?" diye sordu. "Belki de daha net düşünebilseydim, onun yerine onu tutsağımız olarak yakalayabilirdim."

Finn ve ben birlikte "Hayır," dedik ve sonra gözlerini tekrar bize dikti.

"Bu seni bir canavar yapmaz," diye ekledi Finn.

"Sana asla yapmayacağı bir iyiliği ona yapmaktan bahsediyorsun. Kai sana en büyük kötülüğü yapardı, Lia," dedim. "Aylardır düşündüğü ve konuştuğu tek şey bu. Buraya kadar kendi başına geldiğine bile inanamıyorum. Bu da her ne sana bizzat acı çektirmek istediğini kanıtlıyor."

"Alçakça şeyler yaptı," diye söze karıştı Finn. "Her türlü masum varlığa. Asla durmayacaktı, Lia. Bu yüzden buradayız ve sen orada oturup bu durumda canavarın sen *olduğunu* düşüneceğimizi mi sandın?" Bir an durakladı. "Sanırım hem Avery'nin hem de benim Kai'nin bu savaştan sağ çıkmamasını umduğumuzu söylemek olmaz. Eğer o hayatta kalırsa, bu ne senin ne de bizim hayatta kalamayacağımız anlamına gelirdi."

Kardeşimiz ona bu sözleri söylerken başımı hızla sallayarak onayladım ve ekledim: "Annem bizi kurtarmaya çalışmış olabilir ama Kai taç giydiğinde ölüm fermanımızı imzalamış olacaktı."

Lia'nın gözleri ikimiz arasında gidip geldi ve sonra başını öne eğdi. "Elbette ondan nefret ettiğini biliyorum, ama de o senin kardeşindi ve bunun için üzgünüm."

"Ama biz değiliz."

Bunun üzerine homurdandı. Tanrılara şükürler olsun.

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Finn. "Her şeyden sonra sizi buradan aceleyle iten neydi? Sadece onlara yetişmek mi istediniz?"

Sesli bir şekilde yutkundu. "Lukas'ın öldüğünü biliyordum. Biliyordum ama kalbim buna inanmayı reddediyordu. Henüz kabullenememiştım, dayanamıyordum. O yardım etti Zindandan kaçtım ve benim için kendini feda etti. Sanırım tüm bu süre boyunca gerçek değilmış, o ve babamız iyiymiş gibi davrandım. Aptal kalbim gerçekliğimizin ne hale geldiğini inkâr etti." Etrafımızı işaret etti. "Elbette bundan pişman değilim. Kale duvarlarının içinde gerçekte ne olduğunu görmekten ve eşimi bulmaktan asla pişmanlık duyamam ama keşke işleri farklı şekilde yapacak kadar akıllı olsaydım. Son birkaç gündür yaşananlar da buna dahil. Ani bir öfkeyle hareket izin verdim."

Koltuktan kalktım ve yavaşça ona yaklaştım. Dizlerimin üzerine çökerken elimi nazikçe onun elinin üzerine koydum. Kız kardeşimin perili yeşil bakışlarına baktım ve şöyle dedim: "Hala çok gençsin. ırkımızın şartları. Yönetmek için gerekenleri bilmek üzere yetiştirilmediniz; size düşmanı yok etmeniz öğretildi. Ve siz de tam olarak bunu yaptınız, Lia. Bu sizi asla bir canavar yapmaz. Uygun bir şekilde hareket ettin. geçerli bir tehdit. Yaptığınız şey sizin nasıl bir kraliçe olacağınızı olumsuz bir şekilde tanımlamaz. Aksine, bu sizin kraliçeye ne kadar değer verdiğinizi ve halkınızı sevin."

Finn kanepede oturduğu yerden, "O haklı," diye duyurdu.

Lia'nın yüzü yumuşadı, sanki bütün alem omuzlarından kalkmış gibiydi. "İkinizin de benden nefret edeceğinizi ya da en azından bir şekilde üzüleceğinizi düşünmüştüm."

Kıkırdadım. "O zaman belki de gerçek canavarlar bizizdir."

Ani bir kahkaha attı, ben de gülümseyerek ayağa kalktım ve elimi onunkine uzattım.

Lia kendi başına ayağa kalktı ve kollarını bana dolayarak şimdiye kadar en sıkı sarılmayla beni kucakladı. "Teşekkür ," dedi usulca, sanki sözlerim onun çok ihtiyacı olan bir parçasını iyileştirmiş gibi.

Tutuşunu gevşettiğinde, birbirimize nazikçe gülümserken ellerini ellerimin arasına aldım.

"Size göstermek istediğim bir şey var. Birkaç gün önce geldiğimiz anda sahip olmam gereken bir şey, ancak zaman çılgınlık arasında o kadar hızlı ilerledi ki sahip olduğumu unuttum. Hemen geri döneceğim." Ondan uzaklaştım ve sessiz adımlarla merdivenlerden yukarı fırladım.

Yatak odama koştum ve yanımda getirdiğim çantamı karıştırırken üzerine çöktüm. Babamızın deri ciltli günlüğünü çıkarıp

parmaklarımı kapağının üzerinde gezdirdim ve ayağa kalktım.

Merdivenlerin dibine vardığımda iki kardeşimin de meraklı ve endişeli bakışlarıyla karşılaştım ve Finn kitabı fark edince çenesini eğerek onayladı.

"Bu babamın günlüğüydü. Geçmişiyile ilgili gerçekleri, sizin için ne dilediğini ve kraliçe için gerçekten ne hissettiğini bu sayede öğrendik. Ayrıca Lukas'ın son sözleriyle tam olarak ikna olmamış olan diğerlerini bizimle birlikte kaçmaya ikna etmemizin yolu da buydu." Yaklaşırken kolumu Lia'ya uzattım ve günlüğü ona uzattım. Günlüğü titreyen elleriyle aldı ve bakışlarını günlüğe sabitledi. "Bunu senin almanı istiyorum."

Gözleri benimkilere kaydı. "Bu hepimiz için olmalı. Kral Jameson senin de babandı."

Yanıt olarak omuz silktim ama sonra Finn konuştu. "Hepimiz için sakla o zaman." Uzandı ve onun kolunu ovdu. "Onu nerede bulacağımızı biliriz." Göz kırptı.

Lia parmaklarıyla sayfaları dikkatle çevirirken yarı kahkaha yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı. Yüzünde bir gülümseme oluştu ve gözleriyle buluştuğunu gördüğümde neredeyse rahat bir nefes alacaktım. "Bunu ." Kollarını her ikimizin de omuzlarına doladı. "İkinize de çok teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Birden yukarıdan gürültülü ayak sesleri duyuldu ve hepimiz merdivene doğru döndüğümüzde Gage'in orada durduğunu ve merakla üçümüze baktığını gördük.

"Leydim, Avery," diye başladı ve parmaklarım ağzımı kapatmaya çalışırken yanaklarım kızardı.

Lia usulca kıkırdadı. "Gage, bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Erken mi?!" diye soluk soluğa kaldı. "Kraliçem, ufukta şafak sökmek üzere. Uygun gördüğünüz bir zamanda halkı Alaia'ya gitmeye hazırlamak için yapılacak çok şey var."

Lia ona gururlu bir gülümsemeyle cevap verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elianna

Landon DIŞINDAKİ HERKES UYANDIĞINDA, hepimiz bir sonraki hamlemizi planlamak için konağın oturma alanına geçtik.

Herkes yerine oturduğunda, ok yarasının çok şükür iyileşmeye başladığı dostumun koluna bakmaktan kendimi alamadım. Elimini uzatıp başparmağımı nazikçe yaranın üzerinde gezdirdiğimde başını çevirip bana baktı.

Jace çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdı. "İyileşiyor, Lia'm. Ben iyiyim." Alnımdan öptü.

"İsla'da ne kadar wyvern kanı olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Neyse ki kaybettiklerini yenileyemeyeceklerini biliyoruz ve Nox ellerinde olmadan daha fazlasını elde etmeleri pek olası değil," dedim gözlerim Jace'in üzerindeyken gruba.

"Bunu bilmemizin bir yolu yok, ancak şunu söyleyebiliriz ki En son savaşınızda önemli bir miktar kullandıysa, fazla kalmadıklarını varsayalım. Geriye kalanlarla seyahat etmiş olmaları mümkün," dedi Veli odanın öbür ucundan.

Bunun üzerine dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "O zaman ya çıktılar ya da yakında çıkacaklar." Onlarla yüzleşmek için döndüm. "İkmal vagonlarını tutuşturduk, bu yüzden seyahat ettikleri her şey muhtemelen kül oldu."

Veli gözlerini kırptırdı ve yüzünde, büyücü kadında nadiren görülebilecek memnuniyet ifadesi belirdi. "Mükemmel." Bakışları daha sonra benimkilere kilitlendi.

Ignystae? Kelimeyi ağzından kaçırdı.

Ona çenemi eğerek cevap verdim ve yüzünde bilmiş bir sırıtış oluşurken kollarını kavuşturdu.

"Yine de bu iş henüz bitmedi. Yakın bile değil. Kai ölmüş olsa bile kraliçe hâlâ hayatta ve Valderre soyundan gelsin ya da gelmesin, kan bağı Valderre olmadığı için tahtta kalma iddiasını tehdit edeceğinden muhtemelen krallığı Kai'nin ölümünden haberdar etmeyecektir. Yine de halkın sadece birkaç ay içinde kalede tanık oldukları onca şeyden sonra misilleme yapacağından şüpheliyim."

Gözlerim Avery ve Finn'in oturduğu yere kayd ve Kai'nin sonundan bahsettiğimde irkilmediklerinden ya da ürpermediklerinden emin oldum. Şaşırtıcı bir şekilde hiç etkilenmemiş görünüyorlardı, bu da bu sabah onlara tüm gerçeği söylediğimde dürüst davrandıkları anlamına geliyordu. Benzer bir şey

Göğsümde gurur çiçekleri açtı.

"Mümkün olduğunca çok kişiyi dağların ötesine taşımamız gerekiyor. Artık işler farklı. Adler hâlâ dışarıda ve kraliçe çaresiz durumda. Oğlunun öldüğünü öğrendiğinde pervasızca kararlar verebilir," diye açıkladı Jace.

Kendi çaresiz öfkem ve intikam ihtiyacım içinde sıkışıp kalmışken yaptığımın son derece pervasızca olduğu gerçeği karşısında kaskatı kesildim. Bir an için bana temkinli bir şekilde baktı, sanki aramızdaki bağa dair düşüncelerimi sezmiş gibi, ama sonra dikkatini önümüzde duran gruba odakladı.

"Hepsi gidecek mi?" Ben sordum. "Dağların ötesine."

Jace içini çekti. "Muhtemelen hayır ve onları zorlamayacağım. Biz onları Tehdidin nasıl değiştiğinin farkındadırlar ve kalmak ya da tahliye etmek konusunda kendi seçimlerini yapabilirler. Kraliyet Silcrowe'un yeniden inşa edildiğini bilecek, ancak diğer gizli köylerimiz güvende kalmalı."

"İnsanları vadiye nasıl taşıyorsunuz?" Ben sordum.

Zaela boğazını temizledi. "Ezranya Dağları'nın tabanında, adliye binasının hemen ötesinde, tepenin içine inşa edilmiş bir geçit var. Şehrin içinde saklı. Başlangıçta burayı bugünkü haline getirmeyi hiç planlamamıştık, ama şimdi Ellecaster esas olarak gerçek evimize açılan bir kapı görevi görüyor."

"Patika çoğu yerde dar ve kayalık ve diğer tarafa geçmeden önce yürüyerek geçmek yaklaşık bir gün sürüyor ama güvenli. Özellikle de sadece bizim girişimiz olduğu için," diye araya girdi Gage.

Gözlerim parladı. "Alaia en başta böyle mi keşfedildi?"

Jace bir kahkaha attı. "Aslında öyleydi. Birkaç meraklı çocuk onlarca yıl önce bir gün evden çok uzaklaştı ve neredeyse bir yıl boyunca kayıptı.

hafta. İnsanlar perişan haldeydi ve bir tür yaratık tarafından alınıp alınmadıklarından emin değillerdi, ancak zirvelerin ötesindeki bir vadiden bahsederek geri döndüler."

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

Zaela bana bilmiş bilmiş sırttı. "Tabii ki kimse onlara inanmadı, ta ki gördükleri konusunda tamamen rahatsız edici hale gelene kadar. Onların ısrarları sonunda o zamanki komutanı çocukların söylediklerini dinlemeye ikna etti. Ertesi gün çocukların doğru söylediğini anlamak için gizlice dağların ötesine asker gönderdi."

Gülümsedim. "O çocuklar birer kahramandı."

Zae gururla başını salladı. "Öyleydiler. Ve hayatlarının geri kalanında da öyle olmaya devam ettiler. Onlardan biri babamdı, bildiğiniz gibi Jace'ten önce ırkımızın komutanı olmuştu."

Başım dostuma doğru dönerken gözlerim parladı. "Annenin burada, dağların bu tarafında olduğunu söylemiştin, o zaman..."

Üzüntü bağdan aşağıya doğru yayıldı. "Herkesi güvende tutmak için yapılmış olsa da burayı bir kafes olarak görüyordu. Vatandaşların her şeyi söküp Alaia'ya taşınmasına yetecek kadar bina inşa edilip hazır olduğunda, annem

bir yetişkin. Amcam gitmesi için yalvardığında bile seçimini yapmış. Saldırıya uğradıktan sonra nihayet onu taşınmaya ve beni orada büyötmeye ikna edebildiler ama o zamana kadar olan olmuştu."

Onun acısı benimkine de yansıdı ve onu bir an daha böyle görmeye dayanamadım. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve sıktım.

"Bunu onlara ödeteceğiz. Tüm için." Gözlerim buluşmak için hareket etti Zaela, babasını da kaybettiğini bilerek son kelimedde odanın diğer baktı.

Gözlerini hızla başka tarafa çevirirken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Annem birkaç yeni misafir bulduğı için memnun olacak. Boş odaları doldurmak için can atıyordu. Jace komutayı aldığından beri zaman evde olmamıza pek izin vermedi."

"Tanrım, onun yemeklerini özledim," diye açıkladı Gage.

"Ziyaretimizden bu yana General Vern'i birçok akşam yemeğine ve sohbe zorladığına eminim. Boş bir yuvayla arası pek iyi değildir."

Ellecaster'a ilk geldiğimde Jace'in bana adamın General Vern olduğunu hatırladım. Komutanlarının yokluğunda dağ silsilesinin ötesindeki tüm işleri ve askerlerini o idare ediyordu.

Jace güldü. "Leon boş mideyle pek iyi anlaşılamaz, o yüzden eminim hiç yalvarmak zorunda kalmaz."

Zaela sırtıttı. "Belki de haklısın."

"Kışlaya gidip toplayabildiğim herkesi toplayacağım," diye duyurdu Gage. "İlk grubu şimdi hareket ettireceğiz ve ya Yaraları iyileştikten sonra kalanlar için geri gelebilir ya da daha sonra isterlerse oraya gidebilirler. Ne zaman ayrılmak istiyorsun, Lia?"

"Mümkün en kısa sürede. Bir saniyenin bile boşa gitmesini istemiyorum. Herkesi güvenli bir yere götürdükten sonra daha kalıcı bir plan düşünmeliyiz."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Gidip icabına bakacağım." Kapıya doğru ilerleyişini izlerken kaşlarını hafifçe çatıldı ama sanki adımlarının ortasında bir şey unutmuş gibi hızla dönüp Avery'ye baktı.

Adam ona doğru kendinden emin bir adım atıp küçük elini kendi elinin içine alıp dudaklarını elinin üzerine bastırduğunda kızın yanakları kızardı. "Onlarla konuşmam bittiğinde nihayet seni görmeyi umuyorum, Avery. Bugünlerde seninle vakit geçirmeme izin vermiyorlar ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Elbette," diye fısıldadı gergin bir kıkırdamayla.

Gage, kapıya doğru yürümeye devam edip sokağa çıkmadan hemen önce ona sırtıtarak karşılık verdi.

"Tanrıların annesi," diye homurdandı Jace dururken iç çekerek. "Bu kazanamayacağın bir savaş, yakışıklı." Onu dürttüüm dirseğimle şakacı bir şekilde Avery'ye göz kırptım.

Zaela oturduğu yerden ayağa fırladığında gözleri korkuyla irileşti. "O askerleri hazırlarken ben de şehre girip kapı kapı dolaşmaya başlayacağım. Bu noktada bu için sürpriz olmamalı, ancak ayrılmak için çok isteksiz olurlarsa, size haber vereceğim," dedi ve Gage'in ayak seslerini takip ederek kapıdan çıkıp arkasından kapıyı çarparak kapatmadan hemen önce ses tonunda bir gerginlikle duyurdu.

Sonra bana döndü. "Neden bu önemsediğini bilmiyorum... Eğer Gage'e karşı bir şeyler hissediyorsa, o..."

Son birkaç dakikadır köşede sessizliğini koruyan Veli'den gelen keskin bir kıkırdama Jace'in sözünü kesti ve benden meraklı bir baş eğme hareketi aldı.

"Siz erkekler geri zekalısınız," dedi kendini duvardan aşağı iterken ve yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Jace bana dönerken sırtışıımı gizlemek için alt dudağımı ısırdım. "Kaçırdığım bir şey mi var? Yoksa o her zaman bu kadar harika mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, ikisinden de biraz olacak," diye takıldım. Odada bizden başka kalan iki kişi olan Avery ve Finnian'la yüzleşmek için vücudumu döndürdüm. "Ne dersiniz, hepimiz onun yolundan gidip herkesi uyarmak için şehre doğru ilerleyelim mi?"

Hepsi sessizce başını salladı ve Nyra yanımızda tırıs giderken kapıya doğru ilerledik.

Vatandaşlarımızı yeni plan hakkında bilgilendirmek için yola çıktıktan saatler sonra Jace beni bulmuş ve elimi tutarak beni sakladığını söylediği yeni sürprizlerinden birine yönlendirmişti. Ancak, bağa uzandığımda hissettiğim heyecan değil, son günlerde üzerimden atamadığım korkuyu daha da yoğunlaştıran kalıcı bir keder ve empatiydi.

Beni şehir kapılarının önünden geçirirken bana kısa bir bakış attı. Ufuktaki canlı gün batımı gökyüzünü göz alabildiğine uzanan bir cehennemle tutuşturdu.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Alaycı ve biraz da küstah bir ses tonuyla sordum.

"Her zaman çok meraklısın, Lia'm," diye mırıldandı ve yüzümün kızarmasına neden oldu. "Senin için yapmak istediğim bir şey var ama bu tam olarak şehir içinde gerçekleşemez."

Bu ilgimi çekti.

Ellecaster'ın ötesinde uçsuz bucaksız tarlalar ve çayırlar uzanıyordu. Bu yüzden, Jace kapıların ötesine geçtiğimizde sağa şehrin surları boyunca ilerlediğinde, aklım onun nerede beni getirebilirdi.

Nihayet ilk dönemeci döndükten sonra, duvarın eteklerine tünemiş, sabırla varışımızı bekleyen Nox'u gördüğümde gözlerim parladı. Benim

Wyvern'imın pençeli ayaklarının dibinde duran şeyi fark ettiğimde nefesim kesildi: Karmaşık işlemler ve gümüş süslemelerle bezenmiş ahşap bir kutu.

"Jace," diye fısıldadım adımlarım duraksarken ve elim onun elinden kayarken.

Yüzünü bana döndü ve gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarının kenarları yukarı doğru eğildi. Eşim arkasından, yeni toplanmış kır çiçekleriyle dolu bir yatağın üzerinde duran kutuyu işaret etti ve "Bir zamanların büyük erkeği için uygun bir dinlenme yeri" dedi.

Yanından geçtim, adımlarım yavaştı. Wyvern'imın önünde durduğumda, Nox'un bakışları benden, önündeki kutuya, diyarın şimdiye kadar sahip olduğu en büyük ruhlardan birinden geriye kalana kaydı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken küçük, hüzünlü bir inançsızlık kıkırdaması beni terk etti. Jace'in benim için, Lukas için yaptığı şeye bakarken yanaklarımı ısırdım. Tanımaktan hiç zevk almadığı bir erkek, ama Lukas'ın ruhunun tanrılarla birlikte dinlenebilmesi için bir şansı olmasını sağlamayı kendine görev edinmişti.

Yere çömeldim ve parmaklarımın ucuyla *Sör Lukas Salvinae* yazar gravürlerin üzerinde . *Sevgili erkek ve koruyucu.*

Jace yavaşça arkamdan bana yaklaştı ve ben de ona doğru döndüm. Batan güneşin gölgesi gözlerimi kısmamı gerektiriyordu ama arkasında parlayan ışık figürünü güzelce çerçeveleyiyor, ona sanki Lukas ışığı ona kendisi veriyormuş gibi uhrevi bir hava katıyordu. Dikkatlice uzandı, sessizce elimi istedi ve sonra beni ayağa .

Beni yavaşça geriye doğru götürdü. "Teşekkür ," diye fısıldadım. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Belimdeki tutuşu sıkılaştı ve kelimeleri tenime söylerken alnımı öpmek için boynunu bükte. "Senin için her şeyi yaparım."

Bakışlarım Jace'den, beklemeye devam eden wyvern'ime kaydı. Bizi merakla izlerken sessizlik oldu. Boğazımı temizledim ve nazikçe kutuyu işaret ettim. "Onu evine gönder, Nox." Durakladım ve tekrar konuştuğumda, sözcükler ancak fısıltının üzerindeydi. "*Ignystae.*"

Nox'un bakışları yumuşadı ve daha çok sızlanmaya benzeyen bir cıvıltı çıkardı. Çenesini açmadan önce gözleri benden kutuya doğru kaydı ve önümüzde duran sandığa doğru küçük, kontrollü bir alev gönderdi. Ateşinin hayat boyu koruyucum, eğitmenim ve sevgili dostumdan geriye kalanları yutmasını huşu içinde izledim.

"Onu kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı Jace . Başımı kaldırıp ona baktım, odağı çoktan açılmış olan kutuda kalmıştı.

neredeyse küle dönmüştü. "Fedakârlığınız asla unutulmayacak," diye sözlerini tamamladı.

Uzandım ve elimle yanağını kavradım. "Keşke onunla tanışabilseydin. Seni çok severdi."

Cevap olarak bana yumuşak bir gülümseme verdi.

Onu izlemeye devam ettim. "Sonunda tüm bunlara bir son vermeye hazır mısın?"

Gözleri bir kez daha benimkileri bulduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Her zaman."

Bakışlarımız yerde kalan, kömürleşmiş araziden başka bir şeyin kalmadığı ve Lukas'ın nihayet dinlenmeye közlere döndü.

Gördüğüm manzara karşısında yüzümde muzaffer bir gülümseme yavaşça yayıldı - zaman nihayet bize, *bana gelmişti*.

Yapacağım son şey olsa bile Valderre , hakkım olan tahtı ve Velyra Krallığını geri alırdım.

Kılıçla, kanla ve alevle.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Neredeyse bir hafta boyunca Ellecaster sakinlerini yorulmak bilmeden taşınmamız hakkında ve onlara düzenlemelerde yardımcı olduktan sonra, nihayet dağların ötesindeki sığınaklarına gitmeye hazırдық.

Hazırlıklar başlangıçta umduğumdan daha uzun sürmüştü. Ancak bir türlü yatışmayan sinirlerimi dizginledim ve kısa süre önce tanık olduklarının dışında beni neredeyse hiç tanımayan bu insanlardan bir kez daha hayatlarını tamamen altüst etmelerini istediğimi fark ettim.

İnsanlardan, fae'lerden, arabalardan ve hayvanlardan oluşan sonsuz kuyruklar şehrin kıvrımları boyunca uzanıyor, onları tepeler arasında gizlenmiş geçide götürmemizi bekliyordu. Beklediğimizden çok daha fazla insan buradaki hayatlarını geride bırakıp Alaia'ya gitmeye karar vermişti. Tarihin tekerrür etmesinden duydukları korku zihinlerinin en ön saflarında yer alıyordu.

Gözcüler, Matthias da dahil olmak üzere, günler önce düşman ordusundan kurtardığım atların birçoğunu gördüklerini bildirdiler. Gözcüler onları topladıktan sonra hızla Ellecaster'a geri götürdüler.

Arkamızdaki orduyu, taş yapılarının kayalık uçurumlarla buluştuğu şehrin en uzak iç kenarına götürürken arkadaşımın liderliğini takip ettim. Gökyüzüne bakarak, Nox'un neredeyse şafak sökmek üzere olan gökyüzünde daireler çizerek bizi bekleyişini izledim.

Zirvelerin şahinle haber göndererek olacakları bildirmiştik. Plana göre Jace ve ben Alaia'ya tek başımıza uçacaktık ve onların bu yeni saldırıya karşı mümkün olduğunca hazırlıklı olmalarını sağlayacaktık. vadiye akın etmek üzere olan vatandaşlar. Bu aynı zamanda bana

Yokluğunda Alaia'ya göz kulak olan generallerle resmen tanışma fırsatı buldu.

Zaela ve Gage kardeşlerime ve gizli geçitten geçerek yer değiştirmeyi seçen diğer kişilere önderlik edeceklerdi.

Dağın eteklerine inşa edilmiş taş adliye binasının yanından geçtik ve Vincent'ın cesedinin bu binanın içinde çürümeye terk edildiğini bilmek omurgamda müthiş bir ürperti yarattı. Erkek, öbür dünyaya uygun bir uğurlamayı hak etmiyordu.

Şehrin en arka ucuna vardığımızda, dağın tabanına kalıplanmış devasa bir kaya gibi görünen şeyle yüz yüze geldik - ta ki Jace ısıklıkla bu gizli yeri izleyen muhafızlara komut verene kadar

Giriş. Bakışlarım bir askerin bir kolu çektiği soldaki kulenin tepesine kaydı. Birdenbire, makara düzeneklerine bağlı gizli halatlar canlandı ve kayayı yavaşça dağın yamacından yukarı kaldırarak ustaca manevra yaptı.

Önümüzdeki uçurumun sivri kenarına tırmanan devasa, ağır granit parçasını izlerken boynumuz büküldü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Avery Matthias'ın üzerine otururken ve beni transımdan .

Bakışlarım onunkileri takip etti ve dağlara oyulmuş geçidin, toz ve molozlar yavaşça çökerken kendini gösterdiğini gördüm.

Patika hiçbir şekilde geniş değildi ve arkamızda sıralanan arabalardan bazılarının bir tür köke veya yarığa takılmadan geçmekte zorlanacağını şimdiden hayal edebiliyordum.

"Bunu defalarca yaşadın mı?" Gage bineğinin yanında dururken Avery sordu.

"Evet, orada bir şey yok. Merak etmeyin. En korkutucu şey kesinlikle cadı arkadaşınız olacak."

Veli birkaç adım arkalarında durduğu yerden ona kızgın bir bakış fırlattı.

"Bu pasajı çocuklar mı buldu?" Kaşlarımdan biri kalkarken şüpheyile sordum. Nyra ayaklarımın etrafında daireler çizerek dans etti ve tozun yatışmasını izlerken kısa bir hırıltı çıkardı.

"Geçidin, kentin büyük bir kısmı ve dağın yamacı yok edilmişti. İnsanlar şehri yeniden inşa etmek için buraya döndüklerinde keşfettiler," diye yanıtladı Zaela. "Babam biraz... Gençken bir tehditti. Olmaması gereken yerleri ."

"Hepimiz öyle değil miydik?" Gage araya girdi.

Jace yanımdaki yerini alırken, "Henüz o evreden tam olarak çıkmadın, dostum," dedi. Kolunu omzuma doladı. "Hazır mısın, Lia?"

"Bunu aşmaları bir gün mü sürecektir?" Bakışlarım arkadaşlarımızın arkasında bekleyen kitlelerde gezinirken sordum.

"Ver ya da al. Çocuklar yaralanmaları ve başıboş dolaşmayı önlemek için arabalarda kalacaklar. Geçit uygun bir kamp yapmak için çok dar olduğu için yürümeye hazırlar," diye cevap verdi.

"Mükemmel." Bir nefes verdim ve Avery'ye döndüm. "Diğer tarafta görüşürüz." Önce Gage'e sonra da kız kardeşime baktım. "Benim yapmayacağım bir şey yapma."

Göz kırparak cevap verdi ve ona doğru adım attığımda kulağına yaklaşıp fısıldadım, "Ve bu Zaela'yı kızdırıyor."

Her biri bir ata binmiş olan Finn ve Landon'a döndüğümde Avery alay etti. "Dikkatli olun."

Zaela arkamdan yaklaştı ve omzuma vurdu. "Hayatta kalacaklar. Bu sadece bir gün, Lia," diye homurdandı ve ayrılmaya hazırlanırken emirleri bağırarak sıraya dizmeye başladı.

Gün olsun ya da olmasın, onlardan tekrar ayrı kalma düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Pekâlâ millet, harekete geçelim!" Jace gürledi.

Sonsuz vatandaş kuyruğu ilk adımlarını peş peşe attı. Onun sözlerini tekrarlayan bağırışlar, tekerlekleri dönen arabalar ve kaldırım taşlarındaki toynak sesleri havada yankılanıyordu. Ve ben daha gözümü kırpamadan, Zaela geçitte gözden kaybolmuş, Avery ve Veli takip etmiş, çocuklar ise girişin önünde durarak sıraları sorunsuz bir şekilde yönlendirmişlerdi.

İnsanlarımız gülümsedi ve çocuklar yanımdan geçerken bize heyecanla el salladı, ben de onların hareketlerine karşılık verirken dudaklarımın kenarları seğirdi.

Nox yüksek sesle bir çığlık attı, inişini izlemek için gözlerimi kaldırmaya zorladım ve zirvelerden birinin yükselen uçuşuna tünedi, sanki kendisi onları izliyormuş gibi geçide girerken hepsini gözlemledi.

Sıradaki son kişi içeri girene kadar bir saatten fazla gibi görünen bir süre boyunca orada durduk. Jace muhafızlara kapıyı kapatmaları için işaret verdi.

Girişte kaya düşene kadar kaldık ve kapıyı herkesin arkasından kapattık.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jace

Ezranya Dağları'nın üzerindeki bulutların arasından süzülen Nox'un sırtında açık havada süzülüyorduk. Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken, Lia dizlerinin 'un ensesine, eyerin en ön kenarına oturdu.

Lia tekrar bana baktı. Eyerden aşağı kaydı ve kollarını dizlerine dolayarak onları sıkıca göğsüne bastırdı, bakışlarımız birbirimize kilitlenmişti.

"Daha iyi görünüyorsun, daha hafif. Ama yine de sende süregelen bir korku hissini fark etmekten kendimi alamıyorum. Aklından neler geçiyor, Lia'm?" diye sordum.

Dudaklarını büzerken çenesi yukarıdaki bulutlara doğru eğildi. "Çok fazla."

Bana dönüp baktı ve gerçek bir cevap beklerken bakışlarımın onun üzerinde kaldığını gördü.

"Ölümlülerin mümkün olduğunca güvende kalmasını sağlayan sığınağı nihayet görebildiğim için heyecanlıyım. Avery ve Finnian'ın Kai'nin ölümünden dolayı bana karşı herhangi bir kin ya da kötü niyet beslemedikleri için de rahatladım. Neyse ki artık kendimi tam bir canavar gibi hissetmiyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Lia, bu âlemde hiçbir şey senin bir canavar olduğuna bizi ikna edemez. Ve eğer korktuğun ve taşımak istemediğin unvan buysa, onu senin için memnuniyetle taşıyacağım. İster eşiniz ve ortağınız ister celladınız olsun, tüm ihtiyaçlarınız için beni kullanın. Özlemini çektiğim tek şey

O tahtta oturup düşmanımızın kanının ayaklarının dibinde birikmesini izlemekten daha fazlasını görmek."

Konuşmak için ağzını açtı ama ben devam ettim. "Bunu kendi başına yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum, ama bunun yükünü tek başına taşımaman için buradayım. Sen, Lia'm, taşsın ve ben de memnuniyetle senin kılıcın olacağım."

Kelimeleri söylememi izlerken dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biliyorum."

"Korkunuzun azalmadığını hissediyor olsam da, yine de bunun sizi bir nebze de olsa rahatlatabileceğini umuyorum."

"Bu kadar korkmaktan nefret ediyorum, Jace. Ve şu anda beni tüketen korku ille de adıma verilen unvanlar değil, gelecek olanlar. Idina, tahta çıksa da çıkmasa da tahttan indirilmelidir. Velyra'da başka hiçbir soy taht için uygun değil. Sahte varisin işini bitirdik ama o hâlâ yaşıyor. Zeki, güçlü ve özüne kadar zalim. Idina olduğu yerde kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ve oğlunun ölüm haberi onu çok daha tehlikeli hale getirecek. Buradaki halkımız ve kıtanın güneyinde, Isla'da ve yakınlarında yaşayan halkım için endişeleniyorum."

"Belki de onun ölümünü için birkaç hafta geçmesi gerekecek. Bu bize hazırlık için daha fazla zaman kazandırabilir," diye önerdim.

"Yeterince değil," diye fısıldadı, rüzgarın uğultusundan ancak duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Eyerin yanından baktım ve zirvelerden ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce anında mide bulantısına kapıldım. Gözlerim tembelce Lia'ya döndüğümde yüzünde çileden çıkarıcı bir sırıtış fark ettim, tereddütümü hissettikçe gamzeleri derinleşiyordu.

"Korktunuz mu Komutan?" diye alay etti.

Nefes nefese bir kahkaha bıraktı beni. "İşte orada."

Eyerin yan tarafına doğru hafifçe kaydığını ve oturduğu yerin boşluğu okşadı. "Hadi, bir kez olsun biraz eğlenelim."

"Eğlenceli mi?" Ona doğru sürünerek ilerlerken çatık kaşlarıyla tekrarladım. "İçten içe eğlenmenin ne olduğunu hatırladığını biliyorum."

Göz kırptı ve eğildi

girdi, nefesi kulağımda hafif bir sıcaklık yarattı. "Sıkı tutun, yakışıklı."

Sanki emir almış gibi Nox bir anda gökyüzüne doğru ve damarlarımda heyecan dalgaları dolaşmaya başladı. Dengede durmak için elimi uzattım ama rüzgâr o kadar güçlüydü ki elimi tekrar boynuna bastırdı.

Güçlü bir kanat çırpışıyla hiç bitmeyen gökyüzüne doğru yükseldik. Açık havada süzülme hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve buraya her çıktığımızda beni tehdit eden o işgüzar endişeden kurtulduğumda, Lia'nın bunu neden bu kadar çok sevdiğini nihayet anlayabiliyordum.

Yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle süslenmişti. Bakışlarımı karşılamak için döndü ve kahkaha attı; o güne kadar duyduğum en muhteşem, en içten ve en hayat dolu kahkahaydı bu. Ayakta olsaydım, beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi. Benim kahkahalarım da onunkilere katıldı ve göğsümün derinliklerinden patladı.

Altımızdaki dünya, engebeli dağların nefes kesici manzarasıyla gözler önüne seriliyordu. Pürüzlü kayalıklar ve kadim ormanlar ölümlü gözlerimin görebildiği kadar uzanıyordu, hatta daha da ötesinde.

Aşağıdaki tepeler, çam ağaçlarının uçlarından parıldayan en beyaz kar tabakasıyla tozlanmıştı. Bu manzara... sıradan bir insanın asla tanık olamayacağı bu manzarayı görmek bir *armağandı*.

" tutun!" Lia kıkırdayarak bağırdı ve ellerim anında eyerin ön kenarını .

Nox kanatlarını sıkıca vücudunun içine aldı ve aşağıdaki tepelere doğru burun üstü dalışa geçti. Bir çılgılık ya da panik boğazımı yırtmak üzereydi ki aniden Nox vücudunu daha da eğip bizi tam bir taklaya savurmadan önce dönüp durduk. İkinci burun dalışından önce kanatları bir kez daha fırladı ve bizi uçuşumlar ile onların sivri, acımasız kenarları arasında süzölmeye gönderdi.

Wyvern tepelerin arasından fırladı ve sonunda kanatlarını düzleştirip rüzgârda süzölmeden önce bizi bir kez daha açık havaya gönderdi.

İkimiz de dikkatlice doğrulduk ve Lia kıpırdanarak eyerin en önüne çıktı, şimdi vücudu benim ve Nox'un boynu arasına sokulmuş halde dizlerinin üzerinde oturuyordu. Sırtını göğsüme yasladı ve rüzgâr yanıımızdan hızla geçmeye devam ederken kollarını yanlarından kaldırdı. Ben de onu takip ederek kollarımı onunkilere doğru kaldırdım ve parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim.

Etrafına baktım ve sinir bozucu derecede mükemmel yüzünü bir anlığına gördüm. Gözlerinde ve bağda saf sevgi ve mutluluktan başka bir şey yoktu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak o ana teslim oldum. Var olan tek şey önümüzde uzanan uçsuz bucaksız gökyüzü ve kraliçemdi.

Avery

Şafaktan bu yana kaç saat geçmişti? Saymayı unutmuştum ama altımdaki atın adımları yüzünden ileri geri sallanırken kalçalarımın ne kadar acıdığını , çok olduğunu söyleyebilirdim.

Zaela'nın Gage'e atlarla bile çok yavaş hareket ettiklerini söylediğini duymuştum ama herkes ölümlü bacaklarıyla ayak uyduramıyordu, özellikle de kadınlar ve çocuklar. Arabalara ne kadar çok insan atlarsa, atlar da onları o kadar yavaş çekebiliyordu.

Ne zaman Gage'e bir göz atsam, onun gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu ediyordum. Bunun yarattığı adrenalin, bakışlarımı hızla Matthias'ın dizginlerini tutan ellerime indirmeme neden oluyordu ama bakışlarının altında yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Finn atından inip gelerek, "Tanrım, çok utanç vericisin," diye homurdandı. "Affedersiniz?" Çatık kaşlarımın arasından sordum.

"Avery, şatoda yanından geçen her erkeğe kirpiklerini kırıştırıyorsun, ama bu adam geliyor ve sen utangaç, hoppa bir şeye dönüşüyorsun."

Yanıt olarak alay ettim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Landon , kendi atının üzerinde durduğu yerden bir kıkırdama sesi çıkardı.

Yüzümü ona döndüm. "Söyleyecek bir şeyin var mı, aşk çocuğu?"

Homurdandı. "İkiniz de gülünçsünüz... ama Finn'e katılıyorum."

Dudakları sırttı ama gözlerimin içine bakmayı reddetti.

"İyileştigine ve beni kızdıracak kadar normale döndüğüne sevindim." Ona bir bakış atarken durakladım. "Ve ben utangaç, hoppa bir şey değilim, sizi embesiller."

"Tipik olarak değil," diye karıştı Finn. "Ama bu yakışıklı insan ve birdenbire onun huzurunda öyle oluveriyorsun. Büyük ve güzel Avery onu sinirlendiren birini mi buldu?"

"Hayır," diye girdim. "Sadece daha önce hiç... şey yapma şansım olmadı... aslında boş ver."

İkisi iğrenç bir kahkaha patlattı ve Gage'inki de dahil olmak üzere herkesin bakışlarını bize doğru çevirmesine neden oldu.

"İkinizden de nefret ediyorum." Dizginleri sıkıca kavradım.

Yumuşak, hınzır kahkahaları sarmış, beni sahte bir cesarete .

Boğazımı sessizce temizledim. "Um, Gage!" Zaela ve Veli'nin yanında, birkaç metre durduğu yerden bana bakmak için anında boynunu çevirdi.

Hemen geri dönüp bana ve atıma yaklaştı.

"Leydim, Avery." Gage bana gülümsedi ve nefesim kesilirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Beni buna kışkırttığı için zihnimde kardeşime lanet ettim.

Bana şefkatli ve sıcak gözlerle bakarken ne söyleyeceğimi bir anda unuttum.

"Yolculuklarımızdan dolayı ayakların acıyor mu?" Fısıldadım.

Finnian anında bir kahkaha atarak çenemi gıdıkladı ama benimle alay eden kardeşime bakmayı reddettiler.

"Neydi o?" diye sordu nazikçe.

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Eyerde yer var. İki kişi için yapıldı." Gülümsemesi tamamen şekillenirken durakladım. "Tabii ayakların ağrımaya başlarsa."

Atlarımızın yanında yürürken bana bakmaya devam ederken dayanılmaz bir sessizlik üzerimizi örttü.

", Matthias'ın tepesinde size katılmamı mı istiyorsunuz?"

"Eğer isterseniz... davet hala geçerli," diye cevap verdim.

Bana sırtıttı. "Sizinle bir bineği paylaşmaktan onur duyarım."

Hızlı bir hareketle, bir eliyle eyerin ön tarafını kavradı ve bacağını zahmetsizce diğer tarafa doğru savurarak tam arkama yerleşti.

Göğsünün sıcaklığı sırtıma bastırđında gözlerim açıldı. Tüm vücudum kaskatı kesildi.

"Rahat mısın, Avery?" diye kulağıma fısıldadı, sözlerinde bilmiş bir hınzırlık vardı.

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Evet," diye yumuşakça cevap verdim.

Kardeşim ve Landon etrafımızda bir sis gibi yayılan gerilimi hissettiler ve hemen atlarına önümüzde tırıs kalkmalarını emrederek bize mahremiyet -ya da bulunduğumuz ortamda mümkün olduğunca mahremiyet- sağladılar.

"Biliyorsun, Avery..." Sözleri vücudumda bir karıncalanma hissi .

"Ağrıyan ayaklarımı düşünmen çok nazik bir davranış."

Konuşmaya çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Erkeklerin yanında ne kadar beceriksiz olduğumu anlamış gibi kulağıma kıkırdadı. "Bana kendinden bahset," dedi kollarıyla beni sararken ve dizginleri tutarken.

Omzumun üzerinden bakmak için boynumu büktüm ve neredeyse Bakışlarıyla karşılaştığımda bir kez daha nutkum tutuldu. "Ne istiyorsunuz?" "Her şeyi," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Nefesim kesildi ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Peki, nereden başlamalıyım?" Göğsüne yaslanırken gergin bir kahkaha attım.

O daha cevap veremeden, tepemizdeki gökyüzünden kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi ve hepimiz bakışlarımızı zirvelerin tepelerine dikmek zorunda kaldık.

Nox yukarıda, bulutların içinde görüldü ve sonra yere doğru hızla indi. Yukarıdaki keskin, çıkıntılı kenarlarda gezinirken birden fazla takla atmaya ve tehlikeli hareketler yapmaya başladığında bakmaya devam ettik.

Çocukların kahkahaları ve yetişkinlerin hayranlık uyandıran sesleri patika boyunca hiç bitmeyen çizgilerde . Wyvern görüş alanımızdan çıktıktan sonra hepimiz hızla ilerledik.

Bir kez daha öne doğru döndüm, arkamdaki yakışıklı adama hayat hikayemi anlatmaya devam etmek üzereydim ki Zaela ön taraftan dönüp Veli ile birlikteydi ve bize doğru hışımla geldi.

Tüm vücudum Gage'e karşı sertleşti ve o da elbisemin üstünden dizimi hafifçe sıktı.

Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı, "Ona aldırma. O sadece gülünç derecede aşırı korumacı. Ve takındığı o korkutucu bakış da sadece onun yüzü."

Havadaki ani değişimi hafifletme çabası karşısında bir homurtu beni terk etti. O anda Zaela'nın gözleri bana dikildi ve bakışlarının yoğunluğunu hissettim. Bize doğru yaklaştığında kollarını kavuşturdu ve yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı.

Gage yaklaşırken kısa bir kıkırdama duydum ve bu beni hem sinirlendirdi hem de içinde bulundukları durumla ilgili kafamı tamamen karıştırdı.

"Zae-" diye başladı ama sözü kesildi.

"Ne yapıyorlar bunlar?! Nox'u almalarının tek amacı elde etmektir," diye bağırdı Gage'e bizim tarafımızdan yürümeye başlarken Matthias'ın yanında.

"Görünüşe göre sadece biraz eğleniyorlar," dedim önüme bakmaya devam ederken. "Bir ara sen de denemelisin. Ayrıca muhtemelen herkes geçide girdikten sonra bizden birkaç saat sonra ayrıldılar."

Bakışlarının ağırlığının yüzümün yan tarafını deldiğini hissettim. "Sizinle konuşmuyordum, Prenses."

"Zaela. Bu kadar yeter," diye araya girdi Gage, ses tonunda ondan daha önce hiç duymadığım bir ısırık vardı.

Sırtışıma gizleme zahmetine bile girmedim ve şimdi Landon ve Finn atlarını yavaşlatıyor, birazdan olacaklara kulak misafiri olmak için geri çekiliyorlardı.

"Ben sadece onunla konuşmadığımı ve buraya doğrudan sizinle konuşmak için geldiğimi belirttim. Komutan'ın İkincisi."

Gage bir kahkaha attı ve onu eğlendiriyor olmasının beni üzmesinden nefret ettim.

"Benden hiç böyle bahsetmedin. Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey. Neden bizden kilometrelerce ileride olmadıklarını bilmem gerekiyor." "Avery'nin söylediklerinin doğru olduğunu ve onların biraz eğleniyoruz. İkisi de bunu hak ediyor, değil mi?" diye yanıtladı.

Hafifçe dönüp ona baktım ve gözlerinin onun sözleri karşısında yumuşadığını gördüm. Lia onun Gage'e karşı bir şey hissetmediğinden bu kadar eminken neden benden bu kadar nefret ediyordu? Sadece aşırı korumacı olduğunu söyledi, ama ne ölçüde?

"İyi," homurdandı. "Sadece yorgunum ve ayaklarım ağrıyor. Güzel Bir bineğim var," diye hafif bir alay duygusuyla karşılık verdi. Ardından çevredeki yolcuların arasından geçerek ön tarafa doğru ilerledi.

"Gerçekten hep böyle midir?" Ben sordum.

Gage bir an sessiz kaldı ve ben de bunu ağzımdan kaçırduğım için kendime lanet ettim. "Zae iyi niyetli," dedi iç çekerek sessizce.

Birdenbire sırtındaki sıcaklık kayboldu ve bacağını Matthias'ın üzerinden geçirip eyerimizden aşağı atlayarak beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Onunla birlikte ön tarafta olmalıyım." Yanımda yürürken bana baktı.
"Diğer tarafa geçmemize daha saatler var."

Cevap olarak ona kısa bir baş selamı verdim ve aramızdaki o anı mahvettiği için öfkeli gözyaşlarına boğulmak istediğimi gizlemek için yüzümü tarafsızlığa sabitledim.

Uzandı ve kucağımda duran ellerimden birini kavradı. Yıllarca kılıç kullanmasından ve savaş eğitiminden kalan nasırlar avucuma sertçe vuruyordu.

"Ve Avery..." İsteksizce tekrar ona baktım. "Hâlâ her şeyi bilmek istiyorum."

Kalbim çırpınırken dudaklarımın kenarları yukarı doğru eğildi. Gage dudaklarını elimin arkasına kısa bir süre bastırdı ve sonra bana katılmak için öne doğru yürüdü.

Zaela ve Veli en önde, Landon ve Finn'in etrafında manevra yapıyorlar.

Öpücüğünün sıcaklığı ediyordu ve elimde olmadan dudaklarının tenimle buluştuğu yere bakıyordum.

Kardeşimin ve Landon'ın haklı olmasından nefret ediyordum; utangaç, hoppa bir şeye dönüşmüştüm. Ancak, dönüştüğüm şeyden daha çok nefret ettiğim şeyin Gage'in uzaklaştığını görmek olduğunu da fark ettim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

Nox, yeşilin tonlarında salınan çimenlerin bulunduğu uçsuz bucaksız tepelere doğru inerken rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. alçakta asılı duran ve ışıyla vadiyi alevlere boğan güneşin sıcaklığı azalıyordu.

"Alaia çok geniş, ana merkez şehrimiz Anerys ve kırsal kesime yayılmış komşu köylerle sabit. Sürekli büyüyor ve değişiyor. Şehir buradan çok uzakta değil," dedi Jace, gözlerim önümüzde uzanan manzarada gezinirken.

Nox yavaşça yere inerken usulca "Çok güzel," diye itiraf ettim.

Uzanıp uçuşan saçlarımı kulağımın ucunun arkasına sıkıştırdı ve sonra beni de kendisiyle birlikte yere indirmek için harekete geçti. Jace, Nox'un eyerinden atladı ve bir an sonra arkasından atladıktan sonra beni kollarıyla zahmetsizce yakaladı - kahkahalarımız etrafımızda süzülüyordu.

Bakışlarım bir kez daha gezinirken "Vay canına," diye fısıldadım.

"İnsan eli neredeyse hiç değmemiş. İnşaata başladıklarında, başlangıçta, geçidin karşı ucunda Ellecaster'a aynalı bir şehir kurma fikri vardı, ancak daha sonra girişten birkaç mil uzağa itmeye karar verildi - Tanrılar bizi keşfetmekten veya saldırıya uğramaktan korusun. Bu taraftan, Dağların arasındaki patikadan çıkınca şehir görünmeyecekti." "Bu çok

akıllıca," diye araya girdim. "Ölümlülerin neden buraya bir vadisi. Her şey gerçekten böyle mi görünüyor?"

"Kolonileştirilmiş bölgelerimiz dışında, evet. Ve hala ortaya çıkarılmamış çok şey var." Bir an durakladı. "Sana göstermek istediğim o kadar çok şey var ki, benimle birlikte deneyimlemeni o kadar çok şey var ki."

Dudaklarımın kenarları eğildi. "Hepsini göster bana, yakışıklı."

Elime uzanıp dudaklarını sıkıca elimin arkasına bastırırken gözleri sevgiyle parlıyordu.

Arkasında uçsuz bucaksız tarlalar ve yuvarlanan kır çiçekleri tepeleri sonsuza dek uzanıyordu ve havadaki koku sarhoş ediciydi - çiçek tatlılığının ve altımızdaki toprağın hoş kokulu bir karışımı.

Birden uzaktan bağırışlar duyulmaya başladı. Boynumu seslerin geldiğı yöne çevirdiğimde at sırtında iki kişinin dörtnala bize doğru geldiğini gördüm.

Jace kollarını başının üzerine kaldırdı ve onlara doğru bağırarak ilerlerken ellerini havada sallamaya başladı.

Tekrar Nox'a baktım. "Nazik ol, lütfen." Dev burun deliklerinden sıcak bir nefes çekti ve ben de gülerek başımı salladım.

Atlar ve binicileri yaklaşırken arkadaşımı takip etmek için hareket ettim. Onlar yaklaştıkça, tuz ve biber rengi saçları ve bakımlı sakalıyla yaşlı bir beyefendiyi seçebiliyordum. Diğer binici ise kısa sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanan bir kadındı ve onun yanında zarafetle at sürüyordu.

Adam atını önümüzde durdururken, "Tam zamanı, Cadoria," diye seslendi. Bu kadar erken başlayan zahmetsiz şakalaşmaları yüzümde bir gülümseme oluşturdu.

"Seni görmek de harika Leon." Adam bineğinden aşağı atlarken Jace kollarını kavuşturdu ve sırttı.

Selamlamak için Leon'un elini sıkmak üzere elini uzattı ama adam yüzüne gülerek kolunu uzatıp Jace'in sırtına doladı ve onu göğsüne çekerek sarıldı.

"Bir el sıkışma. Ne kadar kabasın, delikanlı."

Birkaç metre arkalarından onları izlerken içimden bir kıkırdama geçti.

Kadın daha sonra kendini kısrağından zarifçe indirdi.

"Yeğenim," diyerek onu selamladı ve Leon onu bırakır bırakmaz kendi sarılmak için içeri girdi.

Kucaklaşmaları sona erdiğinde hepsi bana döndü ve sıcaklık anında yanaklarıma hücum etti. Sinirlerim hevesle beni ele geçirmeye çalışırken kalbim çırpındı.

Jace boğazını temizledi. "Lynelle Teyze, General Vern," diye söze başladı ve Leon unvanının kullanılmasıyla şok olmuş bir nefes verdi. "Bu Elianna Valderre."

Adım dudaklarından döküldüğünde Lynelle'in gözleri büyüdü ve Leon'un duruşu sertleşti.

"Konuşacak çok şeyimiz var, ama onun gelişi tamamen Sürpriz," diye devam etti, sesi sertti, sanki onları normalde verecekleri tepkiyi vermemeleri konusunda uyarır gibiydi.

"Yeğenim," diye nefes aldı Lynelle. "Bir dahaki sefere şahinle 'güçlü' bir ölümlü sempatizan aracılığıyla savaşı kazanmanın bir yolunu bulduğunu belirten bir mektup gönderdiğinde... onun kraliyet soyundan geldiğini de eklemek isteyebilirsin." Gergin bir kıkırdama onu terk etti.

Bana doğru tereddütlü bir adım attı ve yüzüne odaklandığımda nefesim kesildi. Zaela'nın sadece birkaç on yıl yaşlanmış halini andırıyordu. Zae'nin saçları sırtından aşağı dökülürken, onunki kum sarısıydı ve omuzlarında kısa kesilmişti. Aralarındaki diğer tek fark gözleriydi.

Zaela, Jace ve annesiyle aynı gözlere sahipti, Lynelle'in gözleri grimsi bir maviydi. Ancak yüz yapıları neredeyse , sadece en ince yaş çizgileri farklıydı.

"Merhaba Lynelle. Adım Elianna, ama bana Lia diyebilirsiniz."

"Lia." Adımı sanki dilinde hissetmeye çalışıyormuş gibi havaya doğru söyledi. "Ne kadar güzel." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluştu.

döndü. "Peki o senin için tam olarak ne, yeğenim?" "Her şey," diye cevapladı tereddüt etmeden-şok dalgaları göndererek sevgi bağımızı dalgalandırıyor.

Generalin gözleri parladı ama Lynelle'in gülümsemesi ıslıl ıslıl parlıyordu. "Jace Cadoria-aşık bir adam. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi gel," diye nazıkçe rica etti. "Eğer diğerleri geçitten geçiyorsa, onlar gelene kadar hâlâ saatlerimiz var ve konuşacak çok şey var." Gözleri temkinli bir şekilde arkamızdaki wyvern'ime kaydı ve tereddütlü bir adım geri çekildi.

Nox'a dönüp baktığımda onun küçük çocuğa şakacı bir şekilde vurduğunu gördüm. Sinek kuşları başının etrafında dolanırken beni tamamen unutmuş görünüyordlardı.

Lynelle boğazını temizledi, sanki onu geride bırakma konusundaki tereddütüm hareketlerimi onun katlanamayacağı kadar yavaşlatıyormuş gibi.

"Biliyorsun," diye başladı generalin atına binerken - general eyerde onun arkasına oturmak için hareket etti. "General'in atına bindiğinizde

wyvern, bunun anlamadığım bir kod olduğunu düşündüm. Bunun neden gülüp geçtiğine şaşmamalı." Çenesiyle arkasındaki generali işaret etti.

Jace kıkırdadı ve ensesini kaşımak için uzandı. "Başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Bu canavara güvenilebilir mi?" Leon temkinli bir şekilde sordu.

Dudaklarımda oluşmak isteyen çatık kaşları gizlemeye çalıştım ve kendime başkalarının Nox'a karşı temkinli olmasının normal olduğunu hatırlattım.

Jace benden önce cevap verdi. "Bölgede büyükbaş hayvanınız olmadığı sürece ona bir şey olmaz."

Lynelle'in gözleri büyüdü. "Bu bölgede değil, hayır."

"O zaman iyi olacak," diye ekledim onun bindiği kısırağa yaklaşırken.

Jace ve ben birlikte ata bindiğimizde, diğer ikisi de kendi dörtnala ufka, gün batımının alacakaranlığa döndüğü yere doğru yolladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kellan

ORDUMDAN KALANLAR nihayet tanrıların terk ettiği Sylis Ormanı iki gün önce. Ağaçları zorlayarak, gece gündüz seyahat ederek, sadece bedenlerimiz kesinlikle talep ettiğinde dinlenerek ilerledik ve o zaman bile beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı. Geri dönmemiz gerekiyordu.

Isla'ya dönüyoruz.

Kraliçeye dönelim.

Ve lanet krallığıma geri dönüyorum.

Callius ve Kai artık ortalıkta olmadığına göre, kaleye ve hükümdarın yatağına sızmam meselesiydi.

Kadınlar böyleydi; kulaklarına küçük, güzel yalanlar fısıldadığınız sürece sizi gönülden kabul ederlerdi.

İhtiyacım olanı elde etmek için Callius'un taktiklerinden aşağı kalır yanımla yoktu. Eğer o kindar kaltak kadının yatağını işgal etmek, sonunda kral olarak taçlandırılmak için gereken şeyse, öyle olsun.

Erzak çalmak için yakınlarda bir köy bulmaya çalışıyordum. Elianna'nın küçük wyvern numarası, sırtımızdaki gömlekler dışında neredeyse tüm erzığımızı yok etmişti... ve o zaman bile, kampımıza düşürdüğü alevler yüzünden bazıları lime lime olmuştu. Lanet olası atlarımızı bile serbest bıraktı ve bizi tüm diyarı ağrıyan, kanayan ayaklarımızla dolaşmaya zorladı.

"Isla'ya ne kadar kaldı Kaptan?" William yanıma yetişirken sordu.

Bakışlarım yavaşça onun üzerine düşerken çenem titredi. "Az önce bir şekilde kıcımdan bir harita mı çıkardım William?"

Küçük pislik bir an için dudaklarının kenarına bir yerleştirdi ve eğer bir gram bile enerjim kalsaydı o anda onu ibretlik bir hale getirirdim.

"Kara benim güçlü yanımdır değil," diye homurdandım. "Ben denizlere açılmayı tercih ederim." "İşte bu yüzden bizi güneydoğuya doğru seyahat etmeye zorluyorsun.

Sahil."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten."

"Yıldızlar, Kaptan. Ben de öyle biliyordum. Geri kalanlar yakında açlıktan ya da yorgunluktan düşeceklerinden korkuyorlar, hangisi önce gelirse. Kıyıya vardığımızda planınız nedir?"

Dişlerimi sıktım. Bu erkek kendi iyiliği için fazla zekiymiş ve Vincent'in artık öldüğünü düşündüğüm için ona güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Boğazımı temizledim. "Kıyı boyunca şehirler ve limanlar var. Gerekirse bir gemi için takas yapabilir ya da gemiye el koyabiliriz."

"Komutan, Kaptan?"

"Bana hayır denmesini reddediyorum, bu yüzden eğer kraliçelerinin kaptanını besleyecek fazladan bir gemileri yoksa, ne pahasına olursa olsun onu alacağız."

Gece boyunca yürüdük, şüphesiz yol boyunca birçok yorgun erkeği kaybettik. Geriye dönüp saymak için bir an bile zaman ayırmadım. Talimatları açtık: kimse için durmayacağız. Vücudumuzu dinlendirmek için orada burada birkaç saat dışında doğrudan ilerleyeceğiz.

Eğer bir limana varmadan önce açlıktan ya da yorgunluktan ölürlerse, bu onların suçuymuştu. Hoşbeşle uğraşacak vaktim yoktu.

Bakışlarım uzaktaki serap benzeri yapılara sessizlik içinde kilometrelerce ilerlemeye devam ettik.

Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyordu ve gözlerimi kör edici, kavurucu güneşten korumak için elimi hareket ettirdim. Yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözlerimi kaç kez kırpıştırırsam kırpıştırıyım, önümde uzanan şeyin görüntüsü değişmiyordu.

Bir şehir. Ve herhangi bir şehir değil, arkasında Vayr Denizi olan bir şehir. "William!" Havaya doğru bağırdım, sesim kısıktı.

Arkamda telaşlı, ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra yanımda belirdi.

"Emredersiniz Kaptan," diye selamladı.

Sonra ona döndüm. Erkeğin dudakları çatlamıştı ve yüzünün parçalanmasına ramak kalmış gibiydi. Yorgunluktan çökmüş gözleri güneş yanığı teniyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Çenemle uzaktaki şehri işaret ettim ve bakışları o yöne doğru kaydı.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı, sesi sanki boğazı çöl kumuyla doluymuş gibi cılız ve kavruktu.

"Görünüşe göre o sinir bozucu tanrılar sonunda yine bizim tarafımızda, genç William." Omzunu kavradım ve onu zaferle sarstım ama neredeyse yere yığılacaktı.

Kalanlarla yüzleşmek için döndüğümde, beklediğimden çok daha az sayıda ayakta duran bedene gözlerim parladı.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Sizi uyarmaya çalıştım, Yüzbaşı." Geri döndü ve benimle birlikte kalan ordumuzla yüzleşti.

"Ne... siz korkakların geri kalanı *düştü* mü?!" Onlara gürledim. İçimden hınzırca bir kıkırdama geçti ama bu eğlenceden değildi. "Lanet olası bir hayal kırıklığı daha."

Bir avuç kadarını yüksek sesle saydım.

"Hâlâ bir gemiye yetecek kadar adamımız var. Beni takip ve ben gerekli görmedikçe hiçbiriniz konuşmayın."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elianna

ATLARIMIZ BİZİ dağlık bölgeden birkaç mil uzakta, şehirden ayrı bir yerde kurulmuş bir savaş kampına götürdü. Yapılar küçüktü ve askerler az sayıdaydı, ama gördüğüm anda ne olduğunu anladım.

"Geldiğimizi böyle mi anladınız?" İkisine de özel olarak sormadım.

"Hayır, aslında biz zaten buradaydık. Bu sayede sizinle bu kadar çabuk tanışabildik. Gözcüler uçan bir canavar ihbarında bulundu ve biz de... o noktada mektubunuzun gerçek olmasını umuyorduk," diye yanıtladı Leon.

Hepimiz atlarımızdan indik ve kampın içinden geçerek yürüdük. Askerler sağa sola koşuşturuyor, günlük işleriyle ilgileniyorlardı. Bazıları biz yanlarından geçerken gülümsedi; diğerleri Jace'i ismiyle selamladı ve bana yan gözle baktı.

Leon bizi kampın ortasındaki daha büyük ahşap bir yapıya götürdü ve onu takip etmemiz için kapıyı açtı.

Gözlerim ışığa alıştığında, bakışlarım odanın ortasına, dağınık haritalar, tüy kalemler ve bir dizi silahla süslenmiş küçük, yuvarlak bir masanın bulunduğu yere sabitlendi.

"Burası sıradağlara en yakın karakolumuz," diye başladı Jace. "Burası bizim-"

Kollarımı arkamda kavuştururken, "İlk savunma hattı," diye tamamladım. "Akıllıca. Her ne kadar diyarın geri kalanından gizlenmiş olsanız da, burada böyle şeyler yaptığınız için mutluyum."

Dönerek masaya doğru ilerlerken çenesini aşağıya doğru eğdi. "Ne haberler getirdin?" Leon diğer masaya doğru dönerken ona sordu Jace'in yanında haritalara bakıyordu.

Gözlerim duvarlara asılmış sanat eserleri, ek haritalar ve silahlar üzerinde gezinerek odanın içinde ilerledim.

Jace nefes nefese bir kahkaha attı, her zaman dizlerimin bükülmesine neden olan bir kahkaha. "Nereden başlayabilirim ki?"

"Pekala," dedi Lynelle. "Bu sevimli Lia Valderre ile nasıl tanıştığınızla başlayalım mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Jace'in yüzü benimkini , "Bu çok uzun bir hikâye, benim pek de sevimli olmayan anlarımla dolu bir hikâye olduğunu da eklemeliyim."

Dudaklarının kenarları kalktı. "Ellecaster'dan daha bu sabah ayrıldıklarını söylemişsiniz. Görünüşe göre bu tür hikâyeler için vaktimiz var." Bir an durakladı. "Senin 'pek de hoş olmayan' anlarından bazılarını duymayı çok isterim sevgili yeğenim."

Leon, Lynelle için bir sandalye çekti ve o da sanki emredilmiş gibi sandalyeye oturdu. Bakışlarım Jace'in karşılarında durduğu yere kayd, onları ve şefkatli hareketlerini dikkatle inceledim.

Jace generalinin hareketini taklit etti ve benim için bir sandalye çekti. Dördümüz odanın etrafındaki birkaç mum ışığının altında karşılıklı oturduk.

Jace bir nefes verdi. "Yine nasıl karşılaştık?" diye sordu şakayla karışık kafasını bana doğru çevirirken.

Kollarımı kavuşturdum ve sandalyede arkama yaslandım. "Başlangıç olarak, beni bir söğüt ağacına bağladın."

Alay etti. "Beni kaçırdıktan ve geminiz harap olduktan *sonra*." Elimi havada salladım. "Anlambilim."

Saatlerce bu şekilde gidip geldik, onlara nasıl tanıştığımızı ve birbirimizi birkaç kez neredeyse öldürdüğümüzü anlattık, hepsi de yapamamamızın tek nedenine yol açtı. Biz konuşurken Leon ve Lynelle'in başları aramızda hareket ediyor, aşkımızın nasıl başladığını ve bunu ırklarımızı birleştirmek ve savaşı sonsuza dek bitirmek için nasıl kullanmayı planladığımızı dinliyorlardı.

Dördümüz de gözlerimizden yaş gelene kadar güldük, bazen de, Bu gözyaşları yolculuğumuzun daha trajik kısımlarında da devam etti. Bu, Alaia'ya nasıl seyahat ettiğimiz ve yeni bir planın nasıl oluşturulacağı ile sona erene kadar devam etti.

Lynelle arkadaşına gülümsedi - bir annenin oğluna vereceği türden gururlu bir gülümseme.

Sanki rahatsız olmuş gibi ona sıırttı. "Söylemek istediğin bir şey mi var Lynelle Teyze?"

"Seninle gurur duyuyorum," diye cevap verdi.

"Yıllarca ölümlü ordulara komuta ettim ve *şimdi* benimle gurur mu duyuyorsun?"

"Evet, aynen öyle." Bakışları bana kaydı. "Bunu kalbinde kabul ettiğin için. Asla bahsetmek istemediğin soyun tarafından sana bahşedilen bir fae kadınına olan bağın. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bana en az inandırıcı gelen kısmı... karşılığında onu seviyor olman."

Kalbim göğsümde çırpındı ama göz kırptım ve bunun onun sözlerine benim değil, dostumun verdiği tepki olduğunu fark ettim.

Masanın üzerindeki elime uzandı ve sonra itiraf etti: "Lia değişmeye değirdi."

"Öyle görünüyor," dedi Lynelle, genç bir askerin bir süre önce bizim için getirdiği çaydan bir fincan daha doldurmak hareket ederken.

Jace sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Peki bu durum tam olarak nedir?" Onları işaret etti. "Görünüşe göre siz ikiniz... *yakınlaştınız*."

Leon'un gözleri ona dikildi. "O harika bir aşçı. Bunca zamandır masanın boş olması onun için utanç verici olurdu."

Jace biraz daha çay almak için uzanırken, "Hı-hı," diye alay etti. Bir tane kaldırdı tek kaş. "Zaela'ya anlatırken iyi eğlenceler. Artık bize kızmaya odaklanmayacağı çok mutluyum."

Ya da belki Avery ve Gage bile, diye düşündüm kendi kendime.

Lynelle fincanından yüksek sesle bir yudum alırken gözleri parladı. "Hatırlat da kızıma, etrafta umursamazca sergilediği o çelik bilyeleri nereden aldığını hatırlatayım."

Jace, "Bu orduları yöneten cesur babasının olmadığı kesin," diye alay etti.

Dudakları yukarı kalktı ama gözlerinde bir hüzn vardı. "O ikimizin bir , bu kesin."

"Küstahlık ve cesaret," diye başladı Leon kolunu Lynelle'e sararken.

"Tehlikeli bir karışım olsa da, olağanüstü bir kadın yaratıyor."

Jace bir kahkaha atarak bana doğru baktı ve benim de sıırtmamı sağladı.

"Söyleyeceğim."

Yanaklarıma bir sıcaklık doldu ve bir şekilde koluna yumruk atarak odadaki herkesin gülmesine neden oldum.

"Zirvelerin bu tarafına en son geldiğimden beri ileri geri gönderdiğimizi biliyorum ama askerlerle ilgili yeni bir haber var mı?" Jace sordu.

Leon bir nefes verdi. "Her hafta sayımız artmaya devam ediyor. Kendilerini özgürlük mücadelesine atmaya hevesli genç adamlar." "Ve birçok gergin anne," diye ekledi Lynelle.

Leon gözlerini devirdiğini saklamaya çalışarak ekledi, "Ne olursa olsun, bu çocuklar kesinlikle bu işe gönül vermişler. Mükemmel askerler olacaklar - her gün eğitiyoruz. Ve artık evde olduğunuza göre nihayet sizinle tanışmaktan onur duyacaklar."

Evim, diye düşündüm kendi kendime. Jace'in gerçek eviydi, ister kabul etsin ister etmesin.

Birden odanın önündeki kapı açıldı ve hepimiz alarma geçtik.

Leon kapıda duran genç askerle konuşana kadar hepimizin elleri kalçalarımıza, kılıçlarımıza uzandı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Hepinizi korkuttuğum için özür dilerim," diye başladı. "Ama ufukta şafak söküyor ve gözcülerimiz Ellecaster vatandaşlarının geçitten çıktığını tespit etti. Atlarınız sizi onlara geri götürmek için hazır."

"Mükemmel," dedi Jace ve hepimiz kapıya doğru ilerledik.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Avery

GAGE zirveler arasındaki geçitte geçirdiğimiz zamanın geri kalanında benimle NADİREN KONUŞMUŞ, Zaela'yla birlikte ön tarafta kalmayı sürekli bir zorunluluk olarak görmüştü. Boğazımda bir yumru oluşmuştu, birkaç dakikalığına da olsa kız kardeşimin atının üstünde benimle birlikte at sürdüğü için pişman olup olmadığını merak ediyordum. Bu düşünce beni ne zaman rahatsız etse, dikkatimi dağıtmak için Matthias'tan inip yanımızda tırıs giden Nyra ile birlikte yürümeye başladım.

Şafak nihayet ufukta beliriyor, karla kaplı tepeleri altın bir ışıltıya bürüyordu.

"Sona yaklaştık!" Gage bağırdı. "Hattın aşağısına gönderin!"

Mırıltılar yükseldi ve tezahüratlar bütün gün boyunca içinde bulunduğumuz geçitte yankılandı. Gecenin bir vakti eyerde uyuyakalmış olsam da bitkin düşmüştüm; bunca zamandır ayakta yürüyen adamlar nasıl oluyordu da hâlâ hareket edebiliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Kıtalar arası yolculuğumuzda bile birkaç saatliğine de olsa dinlenmek için mola vermiştik.

Veli bir gün önce yola çıktığımızdan beri ilk kez yanıma yaklaştı. "Son on iki saattir surat asmanın özel bir nedeni var mı?"

Onunla alay ettim ve cadıdan nadir görülen hınzır bir gülümseme kazandım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Nefesinin altında kıkırdadı. "Kendini ölümlü bir kız tarafından tehdit edilmiş olarak görmemelisin."

"Peki neden kendimi tehdit altında hissettiğime inanıyorsunuz?"

Biz ilerlemeye devam ederken o Matthias'ın etrafında döndü.
"Kıskançlığınızı bir pelerin gibi üzerinizde taşıyorsunuz Prens. Alemin görmesi için dışarıda duruyor."

"Ben kıskanç değilim," diye yüksek sesle bağırdım.

Etraftan gelen bakışlar ikimize odaklandı ve bakışlarının altında ezildim, bu kadar tepkisel olduğum için kendime lanet ettim.

Menekşe rengi bakışları Zaela'nın sırtına kaymadan önce bana bilmiş bir bakış atarak tek kaşını kaldırdı. "Özür dilerim, Prens."

Finn ve Landon'ın atlarının arasından geçip ön tarafa doğru ilerlerken bakışlarım onu delip geçti ve Nyra da onu takip etti.

Neredeyse bir mil daha gittikten sonra, geldiğimiz yerin karşı ucundaki geçitte güneş parlamaya başladı. Tezahürat devam etti ve dar dağ geçidinden çıkmak için umutsuzca açık uca doğru daha hızlı yürüdük.

"Buradalar!" Gage omzunun üzerinden bağırdı.

Kör edici güneşin altında gözlerimi kırptırarak Lia, Jace ve yanlarındaki birkaç kişinin daha karşı ucta bizi beklediğini görünce gülümsedim.

Herkes geçitten dışarı çıktı ve ben ön tarafa ulaştığımda atımdan atladım ve kız kardeşime nişan aldım; diğerleri de beni takip etti.

Ona doğru koşarken Lia bana gülümsedi ve ben ona sarılmak için çarpmadan hemen önce kollarını açtı.

"Yolculuk nasıldı?" Jace sordu. "Uzun," diye cevapladım.

"Umarım yaklaşan savaşa bizimle birlikte gitmezsiniz. Bunlar genellikle haftalar sürüyor Prens," dedi Zaela kollarını kavuştururken.

"Dinlenmeden çıkan her yolculuk gereğinden uzun gelir," diye girdi Gage, bana göz kırparak.

Yanaklarım ısındı ve bakışlarımı hızla ondan kaçırdım.

Finn ve Landon sonunda bize yetiştiler ve durduğumuz yerde herkesi selamlayarak nereye gideceğimize dair talimatları beklediler.

Son insanlar da tünelden çıkarken Lia'nın gözleri herkesin üzerindeydi.
"Ve herkes güvende mi?"

"Hiçbir olay rapor edilmeyecek," diye cevap verdi Gage.

Jace'in yanındaki adam "Mükemmel," diye karşılık verdi.

Bakışları Finn ve benim gidip geldi. "Ve siz ikiniz Lia'nın kardeşleri olmalısınız." İkimiz de başımızı salladık. "Jace ve Lia kraliçeyle olan ilişkileriniz ve onunla ilgili gerçek düşünceleriniz hakkında bizi bilgilendirdi. Bu durum devam ettiği sürece burada hoş karşılanacaksınız."

"Teşekkür ," diye fısıldadım, annemizin onları katlanmak zorunda bıraktığı onca şeyden sonra bile gösterdikleri nezaket karşısında boğazım düğümlendi.

Finn yanımda durduğu yerden, "Bu konuda endişelenmenize gerek yok efendim," diye ekledi. "Savaşın bu tarafında kalacağız, her zaman olmamız gereken yerde."

Kalabalığa hitap etmek için dönmeden önce bize başını salladı ve neredeyse gülümsemeye benzeyen bir bakış attı. "Herkes merhaba. Benim adım General Leon Vern."

Yanımdaki sarışın kadını işaret etti. "Bu Lynelle Cadoria." Elini kaldırdı ve zarif bir şekilde salladı. "Anladığımız kadarıyla hem ölümlülerden hem de fae'lerden oluşan vadiye taşınan oldukça kalabalık bir vatandaş akını olacak."

"Onlara anlattıklarının hepsi *bu* mu?" Zaela'nın nefesi kesildi. "Merhaba anne." Sarışın kadına sıırttı.

Annesi kıkırdadı ve sonra kollarını açtı ve Zaela'nın ona doğru koşup sıkıca sarıldığını görünce şaşırdım.

Sarılmaları sona erdiğinde Lynelle konuştu. "Bir gecede epey bir aldık. Alaia'ya yaptığınız son ziyaretten bu yana çok şey inşa edildi. Odamız var ama herkes bir arada olmayabilir. Şehir içinde, Anerys'te ve tarım arazilerinde de yapılarımız var."

"Kışlada askerler için odalar da mevcut," diye araya girdi Leon.

"Mükemmel," diye nefes aldı Jace. "Halk, askerleri için çalışabilecekleri yerlerde çalışmaya isteklidirler."

"Vadiye mümkün olan en kısa sürede hitap etmeniz akıllıca olacaktır. Yeni gelenlerin yarısının Fae olduğunu bildirmiş olsak da, eminim Vatandaşlar bunu kendi ağzınızdan duysalar daha rahat ederler," dedi Lynelle.

Jace, "Evet, ilgileneceğiz," diye cevap verdi.

"Yeni evinizi görmeye hazır mısınız?" Lynelle sordu.

"Senin yemeklerinden yemeye hazırım, orası kesin," diye şaka yaptı Gage ve ben de durduğum yerden herkesi izleyerek kıkırdadım.

"uzun bir gün var. O halde yola koyulalım," diye Lia. Ve böylece yeni evimize doğru yola çıktık.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kellan

Daha şehrin derme çatma, boktan kapılarına varmadan önce, tam olarak nerede olduğumuzu bildiğimi fark ettim - Vayr Denizi'nin koltuk altı olarak bilinen Tortunele.

Tortunele gecekondü mahallesini sanki Isla Kalesi'nin lüks bir kanadıymış gibi gösteriyordu. Buranın sakinleri, artıklarla beslenen sokaklardaki fareler kadar kirliydi. İki nesil önce kral tarafından terk edilen bu topraklar kanunsuzluğun üreme alanı haline gelmiş ve limanın Gecenin köründe altın ve kadın peşinde koşan korsanlar ve ahlaki değerlerini yitirmiş eski askerler tarafından istila edilmişti.

Ben bilirdim, babam da onlardan biriydi. Onun gemisindeki çocukluğumdan beri bu şehre dönmemiştim.

Şehir ufukta, zamanın yıprattığı çerçeveleri yıpranmış ve soyulmuş, harap bir bina yığını olarak belirdi. Korsanlar tarafından işaretlenmiş yırtık pırtık sancaklar ve bayraklar rüzgârda sallanıyordu.

Girişe ulaştığımızda mürettebatıma önderlik ettim ve liman kentinin geniş açık kapısından geçtim; kapıları kırık mandallardan zorlukla sarkıyordu.

Göz baktığımda, tepeden tırnağa silahlanmış iri figürler bize doğru yaklaşıyordu.

Burada muhafızlar paralı askerlere benziyordu ve genellikle en yüksek teklifi verenler tarafından satın alınıp paraları ödeniyordu; adalet tokmak yerine kılıçla uygulanıyordu.

Sağ tarafımdaki William'a döndüm. "Benden başka kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmadı."

Yanıt olarak başını salladı.

Birkaç metre ötemde durduklarında zalimlerden biri bana "Evet," diye seslendi. "Evet," homurdandım. Buraya karışmak bizim için zor olmayacaktı.

Zaten kirliydik ve zırhımızdan geriye kalanlar da lime lime olmuştu. Bölge sakinleri kraliyet tarafından istihdam edildiğimizi fark etmedikleri sürece mürettebat sorunsuz bir şekilde uyum sağlayacaktı.

"Buradaki amacın ne?" diye sordu erkek bana bir adım daha yaklaşırken, çürümüş nefesi yüzümde sıcağı.

"Sadece hoşgörü arama ihtimaliyle ," diye cevap verdim.

Diğer erkeğin gözleri üzerime dikildi ve sonra vücudumu inceledi; neredeyse içgüdüsel olarak kılıcına uzanacaktım.

Sonra omzumun üzerinden etrafıma baktı ve konuştu. "Nereden geldin sen?"

"Doraeli," diye cevap verdim hemen. "Gördüğünüz gibi gemimiz enkaza döndü. Bu yüzden geriye kalanlar arkamda kalıyor. Geçici bir sığınak ve zevk arıyoruz, sonra da yolumuza devam edeceğiz."

Diğer erkeği süzdü ve benim bakışlarım da onunla birlikte hareket etti. "Ne zamandır karada yürüyorsun? Kaptan sen misin?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ve bir haftadır seyahat ediyoruz. Bir haftadır tek bir liman ve barınak yerine bile rastlamadık. Kıyıya vurduğumuzdan beri daha çok denizci kaybettim."

"Peki sizin adınız ne *Kaptan*?"

"Bana Ravenne derler," diye cevap verdim ve taçla ilişkili olduğu için Adler yerine babamın soyadını verdim.

Gözleri büyüdü.

"Sen Ravenne'in oğlu musun? Bu ismi bir asırdan fazladır duymamıştım," diye itiraf etti. "Söylentilere göre mürettebatın geri kalanıyla aynı kaderi paylaşmışsın ve darağacına gönderilmişsin."

"Evet. Şimdi, burada ne diyorsunuz... hoş karşılandık mı, yoksa bizi bir kez daha akıntıya mı bırakacaksınız?" Sabrım tükenmek üzereydi ama yanımda sessizce duran yeni ikinci komutanıma bakmak yerine gözlerimi paralı askerlerden ayırmadım.

"Tortunele tam sana göre bir yer gibi görünüyor," diye araya girdi ilk vahşi. "Geçebilir ya da kalabilirsin ama burada senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan işine bakacaksın." Hınzır, gümüş dişlerle dolu bir sırıtış attı. "Yıkanmış, daha önce öldüğü sanılan yabancıları pek hoş karşılamayız."

Tehdidi havada asılı kaldı ve yanından geçerken başımı sallayarak ekibime beni takip etmelerini işaret ettim.

William bir nefes verdi.

"Burada nefes bile alma, William. Ben söyleyene kadar çeneni kapalı tut," diye buyurdum ilerlerken.

Çürümeye yüz tutmuş binaların arasındaki dar sokaklarda, keçeleşmiş sakalları ve yaralı yüzleriyle pis herifler dolaşıyordu. Sokakları kaplayan sayısız meyhaneden sarhoş kahkahaları ve kupa şingirtıları yankılanıyordu. Pislik ve enkaz ara sokakları kaplarken, bozulmuş balık, durgun bira ve sidiğin mide bulandırıcı havada asılı kalıyordu.

Boyalı dudaklı ve çukur gözlü kadınlar kapılarının gölgelerinin altından bizi çağırırken kumarhanelerin ve karanlık genelevlerin önünden geçtik.

Tortunele'yi işgal eden pisliğin yanından geçmeye devam ederken dudaklarım hırıltıyla kıvrıldı.

Rıhtıma vardığımda gözlerim şehrin üzerine oturduğu körfeze odaklandı. Harap balıkçı teknelerinden, direklerinin tepeleri rüzgârda darağacı gibi sallanan büyük, açıkça çalıntı gemilere kadar her büyüklükte gemi limanı tıkamıştı.

"Bir gemiyi bu koydan görünmeden çıkarabileceğimize gerçekten inanıyorsunuz..." William başladı.

Ona dönüp kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarım onun arkasında dolaşırken, bize eşlik eden diğer üyelerin çoktan çevredeki genelevlere ve tavernalara doğru ilerlediğini fark ettim.

"Kaptan," dedi beni şaşkınlığımdan çekip çıkararak. "bir kasabada bir gemiye nasıl el koymayı planlıyorsunuz? Bu kadar çok *korsana* karşı koyacak durumda değiliz."

Onu yıpranmış gömleğinin yakasından tuttum. "dinle. Bana soru sormayacaksın. Konuşulduğunda konuşacaksın. Ve öğüt vermiyorsun. Asla." Gözleri hafifçe büyüdü. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Sert bir baş hareketiyle cevap verdiğinde gömleğini çıkardım ve tökezleyerek geri çekildi, neredeyse iskelede ayağını kaybedip suya düşüyordu.

Bakışlarım limanın ortasında yüzen bir gemiye takıldı. Geçmişteki deniz savaşlarının izlerini taşıyordu ve direklerinde solmuş yelkenler vardı, ama idare etmek zorundaydı.

"Dediklerimi aynen yaparsan şafak sökmeden buradan gitmiş oluruz," dedim ve ben denizin dalgalarına bakarken o da beni izlemeye devam etti.

Ona baktım ve ağzının kenarlarının tehditkâr bir sırıtışla izledim. "Evet, Kaptan."

Bu boktan limanın sunduğu en görkemli gemilerden birine el koyma planımı mürettebata bildirdikten sonra her şey harekete geçti.

Mürettebatım binaların gölgeleri arasında ilerlerken gece karanlığa . Geminin demirli olduğu rıhtıma yaklaştık ve Hava, deniz melteminin tuzlu aromasıyla doldu.

Karanlıkta zar zor görülebilen gemi karşı konulmaz bir cazibe yayıyor, sanki denizin kendisi beni çağırıyormuş gibi buradan siktir olup Isla'ya dönmem için beni çağırıyordu.

Gizlice yaklaşırken, güvertede devriye gezen daha fazla paralı asker ve aylak aylak dolaşan denizcileri gördüm; fenerleri tahta kalasların üzerinde ışık saçıyordu. Rıhtımdaki paralı askerler kalçalarında ve botlarından çıkan silahlarla süslenmişlerdi.

Kolumu dikkatlice kaldırdım ve arkamdaki mürettebata için işaret verdim, böylece gizli kalmalarını sağladım. Asıl hedefimiz denizdeydi ama önce rıhtımın uzak ucunda demirlemiş en büyük balıkçı teknesine ulaşmamız gerekiyordu.

Dört erkek rıhtımda dönerken, bunun bizim için bir şans olduğunu biliyordum. hamlemizi yapmak. Tek ihtiyacımız olan sürpriz unsurunu elde etmektir. Yumuşak bir ısıklık çaldım ve iki askerim bir taraftan yaklaştı. Başka bir Sonra üç kişi kaçış yollarını kesmek için harekete geçti. Sessizlik en iyi müttefikimiz, gizlilik ise en büyük silahımızdı.

Paralı askerler rıhtımın sonuna ulaştığında, adamlarım sadece bir an içinde sessiz adımlarla - çizmelerinin çıkardığı her ses, dalgaların gürültüsü tarafından örtüldü. Kiralık muhafızlar dönmek için hareket ettikleri anda, boğazlarında bıçakların serin dokunuşunu buldular.

Bir saniye sonra, bedenleri bir sıçramayla suya düştü; bu sıçrama, Fae'lerle dolu bir kasabada fark edilmeyecek kadar gürültüldü.

Tam göz alıcı bir kaostan kurtulduğumuzu düşündüğüm anda kapılar arkamızdan gıcırdarak açıldı. Erkekler sağlı sollu meyhanelerden Silahlar elimdeydi ve ben gözümü kırpmaya fırsat bulamadan bir kargaşa başlamıştı bile. Gözlerim şişti.

Hayır. Hayır. Hayır. Siktir!

"Çekil. Şimdi!" Arkamda kalanlara mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde emrettim.

Küçük balıkçı teknelerinden birine atlamak için birbirimizi şiddetle iterek rıhtıma doğru koştuk.

Her erkek kendisi içindi - eğer çok yavaşlarsa, bu onların suçuydu, benim değil.

"Kürek çekin, sizi aptallar!" Az önce bulunduğumuz rıhtımın diğer ucundan onaylamama sesleri yankılanırken ben de tersledim.

"Hırsızlar!" Bu kelime sayısız çığlık halinde tekrar tekrar duyuldu.

Kaçmamıza yardım etmek için yaptığı acınası girişime tanık olduktan sonra denizcimin elindeki küreği söküp aldım.

"İşe *yaramazın* tekisin!" Onu tekneden aşağı iterken tersledim ve bedenini altımızdaki kara uçuruma gönderdim.

Kızgın, çığlık atan, sarhoş denizciler kendi yelkenlileri ile peşimize takılıp koyda peşimizden gelirken biz canla başla kürek çektik.

Nihayet gemiye ulaştığımızda, halat merdivenleri kullanarak yan tarafına çıktık. Kendimi güvertenin kenarından aşağı bırakırken parmaklarım ustalıkla küpeşteleri kavradı. Hassas bir şekilde gerçekleştirilmesi gereken şey neredeyse anında çözüldü.

Kendimi ayağa kaldırdım ve hızla geminin güvertesini inceledim ve gemide kimsenin görünmemesine şaşırdım.

"Aptal herifler," diye mırıldandım başımı sallarken sırtarak.

Dümene geçmek için üst güverteye çıkan merdivenlere doğru ilerlerken bağırdım: "Yerlerinize, hemen! Gemi bizimdir, beyler!"

Kahretsin, bunu söylemek iyi hissettirdi. Bir daha asla kıtayı karadan dolaşmak istemedim.

Direksiyona uzandım, nasırlı ellerimin altında parçalanmış ahşabın dikenlerini hissettim ve sııttım. "Merhaba güzelim," diye fısıldadım.

uzak köşeden bir gölge belirdi ve ona bir anlık bakışım beni ürküttü.

Anında kılıcıma uzandım ve saldırganımın kılıcının darbesini engellemek için hızla hareket ettim. Bulutlar gökyüzünde hareket etti ve ay, Tortunele'ye ilk vardığımızda bizi karşılayan vahşinin üzerine ışığını düşürdü.

Bıçaklarımız güç mücadelesi için birbirine bastırdı, her birimiz tüm gücümüzü onun için zorladık. "Başıma bela olacağını biliyordum. Ravenne dediğin anda sana güvenilemeyeceği belliydi. Ve bu bir gün bile sürmedi."

Bir kez daha saldırmaya hazırlandığında, bacağını onun bacağına dolayarak hızlıca tepki verdim ve Elianna'nın sayılamayacak kadar çok kez kullandığını gördüğüm bir numarayla onu ahşap güverteye fırlattım. Belki de geniş ne yaptığını biliyordu.

"Son bir sözün var mı, seni çirkin pislik?" Kılıcımın ucunu göğsüne doğru tutarken dişlerimin arasından onunla alay .

Sanki kılıcımın ucunda hayatının sonuna bakmıyormuş gibi bir zafer çılgılığı attı. "Tıpkı baban gibisin."

Havayı gergin bir sessizlik doldururken gülümsemem bozuldu ve çenem kilitlendi. Bir an sonra, hızlı ve sessiz bir vuruşla kılıcımı bağıracağına sapladım ve onu boydan boya yırttım. Vücudu bakışlarımın altında gevşerken kendi kanıyla boğuştu.

Bakışlarım limanda arkamızdan kürek çeken gemilere kaydı ve onların zaten neredeyse yarım mil geride olduklarını gördüm. Geminin dümenine döndüğümde William'ın benim yerime dümeni tuttuğunu gördüm.

Ona sessizce yaklaştım. Tek ses, güverteye temas ederken çıkardığı yankıydı.

"Özür dilerim Kaptan," diye başladı. "Zamanımız tükenmek üzereydi."

Yelken açtığımız koya son bir kez daha bakarken sakalımı kaşıdım. "Bir daha sakın bana itaatsizlik etme," diye bağırdım. "Şimdi cesetten kurtul."

Bana sert bir baş selamı verdi ve cesedi küpeştenin üzerinden yukarı kaldırdı.

Birkaç dakika sonra gürleyen bir şırıltı deniz havasını doldurdu ve gemideki göreviyle ilgilenmek üzere merdivenlerden inerken gözlerim onu takip etti. William gevezeydi ama işe yarıyordu.

Gelgitin bizden yana olmasıyla birlikte karanlığın örtüsü altında yelken açtık ve Isla'ya geri dönüş yolculuğumuza başlarken koyu arkamızda bıraktık. Teknenin gövdesine çarpan dalgaların sesi, sanki deniz beni evimde karşılıyormuş gibi hissettiriyordu.

OceanofPDF.com

YIRMİNCİ BÖLÜM

Elianna

ALAIA hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Ölümlülerin sadece elli yıl içinde ne kadar çok şey inşa ettiklerine inanamadım; koca şehirler, kasabalar tarım arazileri ve limanlar. Muhteşemdi. Bizi Anerys sokaklarında ve topraklarında gezdirirken gözlerim Jace'e takıldı.

General Vern tüm askerleri uyarmak için bir mesaj göndermişti, biz vardığımızda hem ölümlü hem de fae olan vatandaşların akını olacaktı. Bakışlar rahatsız edici olsa da uzun sürmeyeceğini biliyordum. İnsanlar bize ve bana karşı temkinli olmakta haklıydı. Tanrı aşkına, şehirlerinde üç Valderre vardı. Eğer temkinli olmasalardı, *onları* sorgulardım.

Askerlerin refakatinde, çocuklu aileler geçici evlere götürüldü ve gelecekteki yaşam düzenlemeleriyle ilgili haberleri beklerken rahat etmeleri sağlandı. Akşam saatlerinde Komutan Cadoria'nın uzun zamandır beklenen Alaia'ya dönüşü ve beraberinde getirdiği *gizli silah* hakkında bir açıklama yapması bekleniyordu.

Leon askerlere yardım etmek için harekete geçtiğinde, Lynelle'i evine kadar takip ettik - Zaela ve Jace'in şehrin dışındaki eski evleri.

Ne bekleyeceğimden emin değildim, ama kesinlikle büyük bir mülk değildi, her yöne doğru yapının çok ötesine uzanan geniş bir arazisi .

Kaşlarım hafifçe kalktı ve Zaela yanımda yürüdüğü yerden kaşlarımı yakaladı. "Babam ordulara komuta ederdi, Lia. Biz bir kulübede büyümedik."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Ne bekleyeceğimden emin değildim ama burası kesinlikle hepimizin sığabileceği bir mülk değildi."

Hafifçe öne doğru yürüdü ve sonra arkasını dönerek benimle yüzleşmek üzere geriye doğru yürüdü. "Hepimizi şehirdeki evime sıkıştırmayı başardım, değil mi? Annemde boş yuva sendromu olmasının bir nedeni var," dedi göz kırparak, bir kez daha öne doğru dönüp annesine yetişirken Ön tarafa.

Nyra yanımda tırıs gidiyordu ve gri parke taşlı yürüyüş yolunda ilerleyip girişi belirleyen dövme demir kapılardan geçerken kulaklarını kaşımak için uzandım.

Cadoria Malikânesi, doğal bir bariyer oluşturacak şekilde yükselen kadim meşe ağaçlarıyla çevrili, dönümlerce tepenin üzerinde uzanıyordu. kendisi göz kamaştırıcıydı, duvarlara tırmanan sarmaşıklarla süslenmişti ve bana Isla Kalesi'ndeki salkım sarmaşıkları hatırlatıyordu.

Lynelle ön kapıyı açtı ve bizi, ortasında bir merdivenin, solunda bir yemek odasının ve bir oturma odasının bulunduğu açık fuayeye yönlendirdi. sağındaki boşluk.

"Eviniz çok güzel, Lynelle," dedim.

"Teşekkür , Lia. Üst katta bir sürü yatak odası var ama Zaela'nın eski odasına çekileceğinden eminim." Jace'e döndü. "Sen elbette istediğin yere taşınabilirsin yeğenim. Annenin evi dokunulmadan kalır." Ona yumuşak, sempatik bir gülümseme verdi.

Başını salladı ve elimi tutarak beni yemek odasına doğru çekti. "Ne yazık ki zamanımız yok Lynelle Teyze. Mümkün olan en kısa sürede oraya gideceğiz."

"Elbette, gidip hepinize güzel, sıcak bir yemek hazırlayacağım." Hızla koridora doğru ilerledi.

Hepimiz yemek masasına için odanın etrafında toplandığımızda sessizlik sağır ediciydi. Yerleştikçe gerginlik artmaya devam etti ve ben eskimiş ahşabın üzerinde duran ellerime baktım. Başparmaklarımın kenarlarını karıştırırken, umutsuzca onlara borçlu olduğum kelimeleri ararken, sinirlerim beni ele geçirdi - bir plan.

Şu anda hepimizin ihtiyacı olan ve bizi bu yüzyıllık savaşın sonuna kadar taşıyacak bir plan.

Başparmağımın kenarını çok sert çaldım ve tırnağımın yatağıyla buluştuğu yerde kan birikti. İstemsiz bir tıslama çıkardım.

Jace oturup parmaklarını benimkilerle eli anında benimkinin üzerine kondu. Gözlerim birbirine kenetlenmiş ellerimizde kalmıştı ama diğer herkesin bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Bakışlarımı yavaşça kaldırdım ve cevap arayan yedi çift göze baktım.

Nefesimi üfledim. "Bir ay önce buraya kadar gelebileceğimizi düşünüyor muydun?"

kenarları yüzlerini bilmiş gülümsemelerle süslerken oda anında daha hafif hissetti.

"Şimdi bir sonraki hamlemizin stratejisini belirlemeli ve kraliçeyi tahttan indirmek için bir plan yapmalıyız," dedim. "Kellan ve Callius'un nerede olduğunu ya da Isla'ya geri dönüp dönmediklerini bilmemizin hiçbir yolu yok. Hazırlıklı olmak için en kötüsünü tahmin etmeliyiz ve şu anda en kötüsü Isla Kalesi'ne geri dönmüş olmaları ve kraliçenin oğlunun öldüğünün farkında olması."

Zaela başıyla onayladı. "Öncelikle bizim tarafımızdaki savaşçıların tahmini sayısını öğrenmekle işe başlamalıyız."

Jace, "Ne beklememiz gerektiğine dair bir fikrim , ancak Leon son ziyaretimizden bu yana zirvelerin bu tarafında kaç kişinin eğitildiğini ve temizlendiğini daha doğru bir sayı ile teyit edebilecektir," dedi. "Rakamlar elimizde olmalı."

"Benim de bir wyvern'im var." Ona göz kırptım.

"Savaşın nerede ereceğine dair lojistiğe ihtiyacımız var. Askerlerimizi nereye ve ne kadar uzağa göndermeyi planlıyoruz? Ne de çoğumuz ölümlüyüz. Adamlarımız kıtayı boydan boya geçecekleri bir , sadece bir savaşta olduğundan daha çabuk yıpranacak ve vardıklarında bizi zayıf ve darmadağın bırakacaklardır. Bu konuda akıllı davranmalıyız," diye araya girdi Zaela.

Çenem kilitlendi. "Kraliçe'nin ordusunun bir daha Syllis Ormanı'nın bu tarafına yaklaşmasını istemiyorum. Isla'ya mümkün olduğunca yaklaşmalıyız."

Gage, "Eğer yaya olarak ilerliyorsak, yorgunluktan kaçınmak için ağırdan almamız gerekecek," diye söze karıştı.

"Zamanımız tükeniyor. Ve ne kadar yavaş gidersek, bize bir kez daha yaklaşma şansları o kadar artar. Ağırdan almayı göze alamayız," diye karşı çıktım.

"Lia, Ellecaster Savaşı dışında hiçbir zaman bir insan ordusunun yanında savaşmadın. İnsanlar fae'lerden farklıdır," dedi Zaela.

"Bunu biliyor, Zae," diye homurdandı Jace.

"Ama davranmıyor," diye karşılık verdi bakışlarını benden ayırmadan. "Bizim adamlarımız artık sizin adamlarınız. Sırf bu yüzden onları sabırsızlık."

Birkaç dakika sessiz kaldım, sözlerini sindirmeye çalıştım. "Haklısınız ve özür dilerim. Burada kaç tane geminiz var?"

"Her an gitmeye hazır en az yüz kişi diyebilirim, belki de daha fazla," diye cevap verdi.

"Yani, ordunun tamamı için deniz yoluyla seyahat söz konusu değil, bu da bizi bir kez daha tüm yolu yürüyerek kat etmek zorunda bırakıyor." Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak, umutsuzca yeni bir plan bulmaya çalıştım. "Başka ne yapabileceğimizden emin değilim. Bize yaklaşırlarsa masumları riske atmış oluruz. Güneye yürürsek, birliklerimizi tüketiriz. Her iki durumda da boku yeriz."

Finn, Landon ve Veli'nin gözleri, askerlerimiz için en iyi hareket tarzını bulmaya ve hayatta kalmaya çalışmaktan bahsederken her birimizin arasında gidip geliyordu.

Avery'nin bakışları masanın tam karşısında oturduğu yerden bana sabitlenmişti. Gözleri hesaplıydı, sanki odada konuşulan her kelimeyi dinliyor, sonsuz bilinmeyenlerimizden birine cevap ararken her birini ince bir kazmayla tarıyordu.

"Bir fikrim var," dedi gözlerini benden ayırmadan.

Hınzır bir gülümseme dudaklarımı yavaşça eğdi. "Devam et, sevgili kardeşim."

Entrikacı bakışları sağındaki büyücüye kaydı. "Büyü." Yüzü vahşi bir hırıltıya dönüşürken Veli bir tıslama sesi çıkardı. "Aptalca, kızım."

"Hayır," diye sözünü kestim, Avery'ye daha fazla hakaret edemedim. "Sırlarını yeterince uzun süre sakladın Veli." Gözlerim tekrar kız kardeşime döndü. "Devam et."

Avery düşüncelerini gerçekten açıklayıp açıklamaması gerektiğini sorgular gibi alt dudağını emdi. Bal rengi bakışları tekrar benimkine döndü. "Buraya gelirken Veli geçitle seyahat etmekten bahsetti."

Cadı bir alay attı ama ben masanın üzerinden öne doğru eğildim ve parmağımı Veli'ye doğru kaldırarak onu durdurdum.

Avery sözlerine şöyle devam etti: "Kendi bedenini zahmetsizce ıslınlayabiliyor. Buna *wisping* denildiğini söyledi ama potansiyel bir orduyu hareket ettirmenin bir yolundan bahsetti." Veli'ye baktı ve *özür dilerim*, diye mırıldandı.

"Hayır, değilsin. Ve ne konuştuğunu bilmiyorsun," diye tısladı Veli, menekşe rengi bakışları karanlık odayı aydınlatırken.

"Bunda bir gerçeklik payı olmalı Veli. Gerçekten bir orduyu kıta boyunca hareket ettirebilir misin?" diye sordum.

Arkadaşımın ve diğerlerinin sessizliği, üçümüz karşılıklı konuşmaya devam ederken yoğunluğu artırdı.

"Bunu yapamam, hayır," diye cevap verdi basitçe.

"Ama başkalarıyla yapabilir," diye araya giren Avery, ikisini de dikkatle izlerken kaşlarının kalkmasına neden oldu. "İhtiyacımız olan şey daha fazla cadı."

"Kesinlikle olmaz," diye bağırdı Veli, dudakları geriye kıvrılmıştı. "Tek yolu bu!" diye bağırdı kız kardeşim aynı şiddetle.

Sonra ben konuştum. "Idina'nın savaşını wyvern'in aleviyle tutuşturup ayaklarının dibinde kül oluşunu izlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Eğer kız kardeşimin söyledikleri doğruysa, geçitle seyahat etme konusundaki bilgini açıklamam şart."

Jace sandalyesinde arkasına yaslandı, "Onun emirlerine itaat edeceksin" derken delici gözleri büyücüye .

Veli burun deliklerinden ofladı. "Tek bir cadı, bütün bir ordunun seyahat edebileceği kadar geniş ya da uzun bir süre için bir portal açamaz. aracılığıyla. Bu, birden fazla cadının katkısını gerektiren bir süreçtir. -Odaklanmaları, enerjileri ve güçleri." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve benim bakışlarıma aynı derecede yoğun bir bakışla karşılık verdi, gözlerindeki altın rengi parlıyordu.

"Ve haftalar önce Elora Meclisi'nin artık olmadığını söylemişsiniz. Bu doğru mu?"

"Cadılar meclisi... yüzyıllar önce bir bütün olarak var olmayı bıraktı. Çünkü haydut bir cadı kendilerini yok eden şeyi yok etmeye çalıştı." Veli önündeki masaya tek bir tırnakla vurdu. "Keder, nefret ve doymak bilmez bir güç açlığı meclisi parçaladı."

"Peki tüm bunlar nerede oldu?" Ben sordum.

"Elora Adaları," diye cevap verdi. "Kıtanın kuzeydoğusunda bataklıkla korunan üç küçük ada, ama bir zamanlar burayı işgal eden cadılar saklanmak için diyarın dört bir yanına dağıldılar. Elora Adaları her zaman bizi çağırır - kulaklarımıza ısrarlı bir fısıltıyla seslenir, yolumuzu bulmaya çağırır ev."

"Ama hiç geri dönmedin."

Başını salladı ve bakışlarını benimkilerden hızla kaçırdı. "Oraya bir daha asla dönemem." Veli dilini şaklattı. "Ve senin de bildiğin gibi, ben tereddütle gücümün güçlü patlamalarını kullanın. Çünkü büyü akrabalarını çağırır."

Dudaklarımı büzdüm, bir süre onu inceledim. "Cadılar meclisini neden terk ettin Veli? Neden Isla'ya taşındınız ve kendinizi şifacı olarak gizlediniz?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Zorlandığım onca şeyden sonra Akrabalarımın elindeki tanıklık, diyara biraz... *şifa* getirmenin zararı olmayacağını düşündüm." Kelimeler sanki utanmış gibi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Gözlerim Veli'nin yanında oturan Zae'ye kaydı ve cadının itirafı karşısında bakışlarının yumuşadığını görünce şaşırdım.

"Ama bu cadıları resmi bir toplantıya çağırabilirsin?" Jace araya girdi.

Veli hırladı. "Çağırabilirim. Ama böyle bir şey yapmayacağım."

Avery kollarını kavuşturdu ve çatık kaşlarının altından ona baktı. "Bir şeyden korktuğunu görmek ilginç, *büyücü* kadın."

"Dikkat et," diye tersledi, pençeli tırnağını ona kaldırarak. "Bir kez daha yerini unutuyorsun, Avery."

"Onun yeri doğrudan benim yanımdır," dedim sertçe. "Ve orada kalmalı. Hepimizin düşünmediği hiçbir şeyi söylemiyor. Sen meclisinden korkuyorsun Veli. Artık bu kadar açık ve net."

Veli sandalyesinde geriye yaslanarak ön ayakların yerden kalkmasına neden oldu. Gözleri beni değerlendirir gibi tembelce üzerimde gezindi. "Yüzyıllardır süren büyük savaşı kazanacağını düşünerek ölümlüleri ve deneyimsiz hükümdarları . Seni pek çok şeyle suçlamıştım Elianna, ama bir aptal asla bunlardan biri olmamıştı, ta ki şimdiye kadar."

Yüzümdeki sertlik azaldı. "Kendimi bir *wyvern* ile silahlandırıdım." "Bir *evcil hayvan* edinmişsin," diye karşılık verdi. "Evet, içinde alev taşıyor ama ne amaçla? Zamanın da kanıtladığı gibi, *wyvern*'ün ateşine tek başına güvenilemez. Daha akıllı ol."

"*Deniyorum!*" Nefesim kesilerek masanın üzerinden bağırdım.

Odadaki hava gerginlikle doluydu. Masanın öbür ucundan birbirimize burun kıvrarak bakarken herkesin bakışları ikimizden kaçıyor.

Veli'nin bakışları Jace'e kaydı. "Ve sen de eşini sonuna kadar takip ediyorsun. Kendi bir komutan, düşman kraliçesinin önünde diz çöküyor, halkını sığır gibi kesime götürüyor."

Dudaklarım hırıltı şeklinde kıvrıldı.

Jace dirseklerini sessizce masaya dayadı ve Veli'ye doğru eğilirken parmaklarını birbirine geçirdi. "Lütfen beni tanıyormuş gibi konuşmaya devam et,

Cadı." Veli'nin yoğun bakışları hiç . "Haklısın, eşimi sonuna kadar takip *edeceğim*. Nedenini bilmek ister misin?"

Veli cevap vermeyince devam etti. "Karşınızda, hepimizin önünde oturan dişi kadar özverili, şefkatli ya da kararlı biriyle daha önce karşılaşmadım. Görüyorsun ya cadı, sen onun fiziksel yaralarını iyileştirdin, ama ben onun atan kalbinde neler yattığını ve acı çektiğini gördüm ve hissettim - çünkü atışları benim kalbimde yankılanıyor kendi." Gözleri kızın üzerindeyken yumruğuyla göğsüne hafifçe vurdu.

Nefesim kesildi ve gözlerim odanın içinde dolaştı. Herkes sessiz kalmış, dikkatle onları izliyordu. Avery'nin ağzı Jace'i dinlerken şaşkınlıkla açıldı ve benimle göz teması kurduğunda yumuşak gülümsemesi hayranlığını ifade etti.

"Veli Hanım, bana düşman kraliçemin önünde diz çöküp çökmeyeceğimi ve halkımı katliama götürüp götürmeyeceğimi sordunuz ve cevabım kesinlikle hayır.

Ancak, yapacağım şey arkadaşımın yanında durmak ve ve sahte kraliçenin emirleri uğruna hayatlarını kaybedenlere adalet getireceğim. Elianna *asla* benim düşmanım olmadı. Eğer birine aptal demek istiyorsanız, bunu görmekte bu kadar geç kaldığım için o kişi benim."

Duruşu gevşedi ve elim dizine gitti, minnettarlıkla sıktım.

Veli oturduğu yerde suskun kaldı.

Bir kez daha masaya doğru eğildim, bakışlarımız karşılaştığında nefesim burun deliklerimde tısladı.

"Daha akıllı olmam gerektiğini söylüyorsun. Kendimi sahte kabadayılıkla, zayıflamış bedenlerle ve sınırlı alevle silahlandığımı söylüyorsun. Ben halkım için doğru olanı yapmaya çalışıyorum, hem fae hem de ölümlüler için. O yüzden Veli, senden istediğim şey işbirliği yapman ve bana *yardım etmen*. Bize yardım et. Diyarın kaderi buna bağlı."

"Savaşınızda size yardım etmek için dünyamızın en kötü niyetli varlıklarından bazılarının gazabını göze almak mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sen onların kanından ve ırkındansın. Eğer biri yardımseverse, belki daha fazlası öyledir," diye meydan okudum. "Müttefiklerimiz olmadan bu savaşı kazanamayız ve eğer birliklerimize bunu sunabilirsem, o zaman bu riski almaya hazırım."

Cevap vermeyince devam ettim. "Dürüst ol. Hem bize de kendine karşı. Ek güçlü müttefikler olmadan bu savaşı kazanabileceğimizi düşünüyor musun?"

Odanın sessizliği sağır ediciydi.

Sonunda "Hayır," diye cevap verdi ve diğer herkes bu kelimeye ciddi bir şekilde bakarken, dilinin ucunda başka ne hissedebildiğim için kalp atışlarım hızlandı.

Veli'nin dudaklarının köşesinde, zar zor fark edilebilen, yukarı doğru hafif bir eğim belirdi. "Birazdan size göstereceklerim için Tanrılar yanımızda olsun. Onlara kesinlikle ihtiyacımız olacak."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Veli

İşbirliğimle ilgili tartışma sona erdiğinde gece çökmüştü. Zaela'nın annesi, Elianna'nın hak ettiği tahtı geri kazanmasına yardım etmek için meclisimi çağırmayı kabul ettikten birkaç dakika sonra hazırladığı bir ziyafetle odaya döndü. Beni cadı kanı taşıyan kız kardeşlerimden korkmakla suçladılar ve haklı olmalarından nefret ediyordum - sadece ne olduğunu bilmiyorlardı Gerekçe.

Sorun, akrabalarımı kadim vatanımıza çağırıp çağıramayacağım değildi; sorun, bunun Elora Adalarına giren herkes için kesin ölüm anlamına gelebileceğini onlara nasıl söyleyeceğimi bilemememdi.

Sanki midelerine günlerdir en ufak bir yemek gibi yediler, ben sessizce oturup çatalımla kızarmış tavuk parçalarının etrafında dolaşırken Zaela'nın annesine misafirperverliği için defalarca teşekkür ettiler.

O bir kez yanımdan ayrıldıktan sonra, karınlarını doyurduktan sonra tabaklarını ittiler ve dikkatlerini bana verdiler.

Sessizliği ilk bozan Elianna oldu. "Ellecaster'a ilk geldiğinizde Avery, Isla'dan kaçmanıza yardımcı olan bir büyü kitabınız olduğundan bahsetmişti. O kitap şimdi burada seninle mi?"

"Gerçekten de," diye cevap verdim koltuğumda dönüp yanımdaki dokuma çantama uzanırken.

Küçük çantayı masanın üzerine koydum ve herkes merakla yaklaştı.

"Kitap bunun içine sığmaz Veli. Oyun oynamaya vaktimiz yok," diye tısladı Avery ve Elianna beni izlerken kaşlarını kaldırdı.

Çantaya uzandığımda dudağım kızgınlıkla kıvrıldı ve çıkardığımda elimde *Tinaebris Malifisc* vardı.

Çantanın sınırlarını terk ettiği anda ondan güç yayıldı. "Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Elianna. "Onu... *hissedebiliyorum*. Onun varlığı." Gözleri benimkine doğru ilerledi. "Sen nasıl...?"

Sırıttım. "Büyücülük. Çanta, içerdiği büyülü eşyaları gizlemek ve korumak için titizlikle hazırlanmıştı ve onu alemden kamufle ediyordu."

Güneş tamamen battığı için oda neredeyse karanlığa gömülmüştü; tek ışık kaynağı etrafa saçılmış yanan mumlardı. Eski kitabı masanın üzerine yerleştirdim.

Kitabın deriyi andıran yüzeyini sıyıran parmak uçlarımda altındaki gücü hissedebiliyordum. Hatıralarım gözümün önünden geçti. ve ne yaptığımı... kime *ihanet* ettiğimi onu elde etmek için.

Elianna'nın bakışları beni delip geçiyor, titreyen mum ışığı perili bakışlarında yansıyor. "Yasak büyüye sahip olduğunu söylediğin kitap bu mu?"

Finnian sandalyesinde titredi.

Onu izlerken tırnağımla çeneme vurdum. "Büyücülük hakkında ne biliyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Daha önce açıkladıklarınız dışında mı? Başka bir şey yok."

İnsan eşine doğru döndüm. "Ya sen, ölümlü?"

"Benim bilgimin onun sahip olduğundan bile daha az olduğunu söyleyebilirim."

Dikkatim onun arkadaşlarına yöneldi. "Peki her biriniz için aynı şey geçerli mi?" "Cadılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtladı Gage ve

Zaela başıyla onayladı

onun yanında anlaştı.

Gözlerim, kendimi gizlice bakmaktan sarışında kaldı. Sonraki sözlerim sadece onun içindi. "Sen de ister misin büyücülük hakkında daha fazla şey biliyor musun?"

Ben dikkatimi tekrar Elianna'ya vermeden hemen önce gözleri tepki olarak parladı.

"Kardeşlerinize daha önce de açıkladığım gibi, büyünün farklı unsurları vardır - bu kitabın tek amacı, kullanıcıya karanlık, kötü niyetli büyüler sağlamaktır. Bir büyü sonra, o cadı söz konusu büyüyü herhangi bir zamanda, büyü kitabına sahip olmadan manipüle etme gücüne sahip olur. kitap."

"Sonsuza kadar mı?" Jace sordu.

"Kesinlikle."

"Demek herkesi şehirden kaçırmak için gereken büyüye sahipsin - Ellecaster'da da kullandığın gölgelere," diye araya girdi Elianna.

Çenem sıkıştı. "Gerçekten de," diye yineledim.

"Bu kitapta başka ne tür büyüler var?" diye sordu. "Kan büyü," diye araya girdi Avery ve bakışlarım ona kaydı. "Zihinsel kalkanları kırmak," diye ekledi Finnian.

"Zihin kontrolünü unutma," dedi Landon ve ben onun burada olduğunu bile unuttum. Malikâneye geldiğimizden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

İçlerinden biri her konuştuğunda diğerlerinin dikkati hemen başka yöne kayıyordu ve Elianna kardeşlerine ve onların her zamanki sinir bozucu şakalaşmalarına eğlenerek sıırıttı.

Koltuğuma geri oturup üçünü işaret ederken, "O zaman bu iş halloldu," diye homurdandım.

"Peki bunları savaşta kullanabiliyor musun?" Elianna sordu.

"Gölgelerim dışında bu kitaptaki hiçbir malzemeyi bir daha kullanmak istemiyorum." İçimi çektim. "Kara büyü'nün gençliğimizden başlayarak bir bedeli vardır ve asla özgürce . Isla'da olanlar en başta yaşanmamalıydı."

"Meclisiniz," diye araya girdi Zaela. "Nereden geldiğinizi söylemiştiniz? Elora Adalarından mı? Nerede bulunuyor ve oraya nasıl gideceğiz?" Ne zaman

Benimle konuşurken sesinde hafif bir titreme vardı ve kimseye göstermediği bir gerginliği açığa vuruyordu.

Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. "Diyarın her yerine hem yakın hem de uzak, sadece nerede olduğunu bilenler tarafından izlenebilir. Kıtamızın kuzeydoğusundaki Vayr Denizi'nin bir cebinde saklı duruyor."

"Böylece gemiyle seyahat edebiliriz," diye ekledi Gage.

"Oraya hiçbir erkek giremez. Yasaktır," diye uyardım.

"Size eşlik edeceğiz," diye hırladı Jace. "Bizi çürümeye terk ederek kaçıp gitmeyeceğinizden emin olamayız. Tek güç kaynağımız olarak, öngörülebilir gelecekte bizimle kalmanız çok önemli. Aslında, tüm bunlardan önce, şimdi onun önünde diz çöküp bağlılık yemini etmeye ne dersiniz?"

"Sadakatim henüz kanıtlanmadıysa, neden hala burada olduğumu bilmiyorum Komutan. Şimdi, uyarılarıma kulak asmayı reddettiğinize göre.

Eşini tehlikeye atmak ve Elora Adaları'na gitmesini sağlamak istiyorsun." Kaşlarımı kaldırdım.

Yanındaki müstakbel kraliçeye bakarken yüz hatları yumuşadı.

"Tehlike için yaşıyorum." Elianna ona göz kırptı ve o da karşılık olarak sinirli bir hırıltı çıkardı. Elianna bana döndü. "Ancak, erkekler neden yasak?"

"Orada istenmiyorlar; hiçbir zaman da istenmediler ve eğer çok yaklaşırlarsa toprağın kendisi onları yok etmek için çalışacaktır."

"Çok yakın tanımlayın."

"Yeryüzüne ayak basmamalarını tavsiye ederim," diye karşılık verdim.

"Peki adalara vardığımızda planımız ne olacak? Nasıl çağıracaksın Eğer arazi terk edilmişse cadılara ne olacak?" Zaela sordu.

Kayıp kız kardeşlerimin huzurunda olma düşüncesi içimi ; kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu.

"Oraya vardığımızda, sadece algılanmakla kalmayacağız, aynı zamanda kanım onları - lanetli toprağa sadece bir damla damlatmak bile onları derhal geri dönmeye çağırarak."

Elianna'nın gözleri büyüdü ve bakışlarını hızla benden kaçırdı. Beni incelerken dudaklarını büzdü. "Yani, bu kadar mı? Senin gemine doğru yelken açıyoruz.

Sadece sizin izini sürebileceğiniz küçük adalar, kanınızdan birkaç damla dökün ve sonra meclisiniz tam o anda geri dönsün?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından "Esasen," diye cevap verdim.

"Diyelim ki işler planlandığı gibi gitmedi," diye başladı. "Diyelim ki hâlâ inandığınız kadar zalimler ve işler ters gidiyor. Onları nasıl öldüreceğiz?"

Kaşlarımı ona kaldırdım. "Bunu kardeşlerine de söyledim ama cadılar ölümsüzdür Elianna. Tek ihtiyacımız olan bir dayağın özü. kalp."

"Sen ve senin bilmecelerin." Yumuşak bir kahkaha attı ve çocuksu sırıtışını bana yöneltti. "Yani, onları kalplerinden bıçakla. Anladım."

"Hayır, hayır, Varisi. Sadece bir bıçak darbesi . Çıkarılması ya da yok edilmesi gerekir."

Birden malikânenin ön kapısı açıldı ve bugün erken saatlerde bizi dağlardan uzaklaştıran general ortaya çıktı.

"Tanrılar, hâlâ burada mısınız?!" diye gürledi, gözleri kendi komutanına dikilmişti.

"Biz de tam burayı bitiriyorduk," diye Jace.

"O zaman bunun için tanrılara şükret, Cadoria. On mil yarıçapındaki her ruhu sokaklara döktüm, dönüşünü bekliyorum. Ve sen burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Yemek!" Lynelle mutfakta kaldığı yerden bağırdı.

General bir nefes verdi ve bakışlarını tekrar komutanına odakladı.

"Onunla tartışmayacağım."

"Akıllı adam," diye verdi Jace. "Zamanı geldi, Lia'm." Onun eline uzandı.

"Mükemmel," dedi elini onun elinin içine koyarken ve sandalyesinden kalktı. Ben sessizce masanın diğer ucundaki yerimde oturmaya devam ederken bakışları bir kez daha bana kaydı. "Mümkünse yarın yola çıkıyoruz."

Ses tonunda tartışmaya yer yoktu, ancak varlığımın her bir zerresi derimin altında saldırıyordu.

Akrabalarımın yanına dönmek zorunda olduğum düşüncesi üzerime çökmüştü; içime çektiğim her nefeste beni boğuyordu. Fae'nin duyuları bir cadınıninkilere kıyasla daha az olduğu için şükreliyordum, yoksa kalbimin göğsümde aniden durduğunu ve yaptığım şeyle yüzleşme zamanının geldiğini fark ederdi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Jace

SEKİZİMİZ atlarla şehrin içinden geçtik, sonsuz ışık çizgileriyle aydınlandık. meşaleler ve ay ışığı. Şehrin merkezine doğru dörtlüce ilerlerken bizi bekleyen kalabalıklar eşit miktarda tezahürat ve şaşkınlık dolu bakışlarla karşıladı. Anerys'e son gelişimden bu yana çok şey değişmişti. Merkez şehrimizin dış mahalleleri büyük ölçüde genişlemişti.

Yeni inşa edilen taş adliye binasına vardığımızda her birimiz atlarımızdan indik. Leon çoktan gelmişti ve şehri ve vatandaşlarını selamlamak için basamakları tırmanmamızı beklemekteydi. Yüzümüzü kalabalığa döndüğümüzde Lia'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tek bir adım öne çıkarak onun görüş alanını yarı yarıya kapattım. Bu konuşmayı bizimle birlikte Ellecaster'da bulunanlara zaten yapmıştı ama benim için doğrudan emrim altında olmayanlara karşı ilk kez yapacaktı.

Bunlar benim halkımdı ve onlara akla hayale gelmeyecek bir şey söylemek üzereydim. Çoğunun söylentilerden zaten haberdar olduğundan emin olsam da, ordularını fae'lere karşı savaşta yöneten komutanlarının bir fae'ye aşık olduğunu söylemek yine de zordu. Hem de herhangi bir fae'ye değil, krallığın gerçek kraliçesi ve varisine.

Bana inanacaklar mıydı yoksa bizi mi düşüneceklerdi? Lia'yı kabul edeceklerini tüm kalbimle biliyordum; kabul etmemeleri imkânsızdı ama zaman bizim değildi. Tek umabildiğim, onları ona götürecek kadar bana güvenmeleriydi.

Sessiz kalabalığa bakarken ellerim iki yanıma sarktı ve tam konuşmaya hazırlanırken sıcak, tanıdık bir dokunuş hissettim.

. Omzumun üzerinden bakıp en sevdiğim zümrüt bakışlarla karşılaştım ve anında sinirlerim yatıştı.

Başıyla küçük bir selam verdi ve gözlerim arkamızda duran sarayın geri kalanına kaydı.

Boğazımı temizleyerek nihayet konuşmak için ağzımı açtım. "Hepinizin önünde konuşmayalı uzun zaman oldu - bazılarınızın yüzleri Bazıları tanıdık, bazıları ise yeni. Bize ne zaman katılmış olursanız olun, Isla'daki tahtta oturan kötü kraliçeden kurtulmamızı sağlayarak bizi zafere ulaştırmayı planladığımı bilmelisiniz."

Şehirden yükselen mırıltılar kulaklarımda bir anda uğultuya dönüştü.

"Son zamanlarda yokluğumun önemli olduğunun farkında olsam da, ben hala komutanınızım ve sizden ilgi ve saygı bekliyorum. Evet, başlangıç , aramızda Fae'ler var ve şu anda burada benimle birlikte karşınızda duruyorlar." Gözlerim ay ışığının altındaki kalabalığın arasında gezinirken otoriter bir şekilde ifade ettim.

Elli metre kadar gittikten sonra tek bir yüz bile seçemiyordum; sadece önümdeki sokakları kaplayan sonsuz ceset ve meşale sıraları vardı.

"Hepinize karşı tamamen dürüst ve bunun için gerçekten özür dilerim." Kalabalığın mırıltıları bir anda kesildi ve ürkütücü bir sessizlik oluştu. "Annem otuz yıl önce köylerimizden birine kurulan bir pusu sırasında saldırıya uğradı ve fae'lerin elinde ölüme terk edildi. Ben onun saldırısının sonucuyum."

Kalabalığın bir kez daha patlamasını bekliyordum ama sessiz kaldılar.

"Fae'lere olan nefretim kalbimi ve zihnimi zehirlemiş, beni yakın zamana kadar Fae'lerin tamamını yok etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen intikamcı bir lidere dönüştürmüştü. Liderlerini tuzağa düşürmek için çıktığımız bir görevde, kendim ve savaşımız hakkında bildiğimi sandığım her şey değişti."

Yana doğru bir adım attım ve Lia'yla yüzleşmek için döndüm. Elimi ona doğru uzattığımda, yanımda durmak için adım atarken tereddüt etmeden kendi elini benimkine koydu.

"Olağanüstü bir kadınla tanıştım ve o da bugün karşınızda duruyor. Millet, sizi Elianna Valderre tanıştırmak istiyorum - Velyran tahtının *gerçek* varisi."

Şaşkın bakışlar ve duyulabilir inançsızlık nefesleri ile karşılaştık, ancak şaşırtıcı bir şekilde, hazırladığımız öfke patlaması hiç gelmedi.

"Omerhum Kral Jameson Valderre'nin kızı, ırk olarak bu savaştan sorumlu olduğuna inandığımız biri, ama size şunu söylemek için buradayız

...durum böyle değildi."

Lia'nın Ellecaster'da yaptığı konuşmayı ve amacımızın artık fae'leri diyardan uzaklaştırmak değil, Idina'yı uzaklaştırmak olduğunu anlatmaya devam ettim

Valderre'yi tahtından indirdi.

"Elianna'nın bize sırtını dönmeyeceğini kim söyleyebilir? O bir *Valderre*! Ve şu iki kızıl kafa da tam olarak devirmek istediğiniz kraliçeye benziyor! Hepsi casus olabilir!" Kalabalığın karanlığından gelen bir bağırış, daha kötü fısıltıların ortaya çıkmasına neden oldu.

Tam da öfke patlamalarından kurtulduğumuzu düşündüğüm anda vücudum kaskatı kesildi. Avery'nin irkildiğini görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım. Lia nefret dolu yorumlara ve kim olduğunu kanıtlamak zorunda kalmaya alışkındı ama diğerleri değildi.

"Hem ona hem de onlara hayatım pahasına kefil olacağım. Çünkü Elianna benim *her* şeyim ve daha fazlası..." Yanımda sabit dururken ona . Hiç etkilenmemiş gibi kitlelere bakıyordu. Korkusuz bir savaşçıydı ve henüz kraliçe olmamıştı. "Çünkü o benim eşim. Her yönden eşitim."

Kalabalık sözlerim karşısında sessizliğe büründü. Tek tahminim, ne diyeceklerini .

"Biz insanlar Fae geleneklerine ve ilmine alışık değiliz. Ancak benim bahsettiğim şey tanrılar tarafından bize bahşedilmiş bir olgudur. Kaderleri tarafından belirlenir ve bağ ruhlarımızı birbirine bağlar. Onun çok Varlık beni ne olduğumla yüzleşmeye zorladı ve bu da bir buçukluk. Hem fae hem de ölümlü soyundan. Ve bugün burada hepinizin önünde dururken, bilmeniz gerekir ki, eğer sadece kanlarından dolayı onların türüne güvenmeyi reddediyorsanız, o zaman beni de onlarla birlikte mahkum etmeniz gerekecektir."

O sırada bir adam öne çıktı ve kalabalığın en önünden kendini ayırdı. Boğazını temizlerken ona baktık. "Komutan, küçük bir çocuk olduğunuzdan beri güvende kalmamızı sağlamak için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Efendilik gibi önemsiz bir şey nasıl değerlendirileceğinizi belirlememeli. Eğer Elianna senin kılıcına sahipse, benimkine de sahip demektir."

Kalabalıktaki yerine doğru bir adım attığında kalbim hızla çarptı, onlardan gelen onay sesleri . "Teşekkür ederim asker," dedim. Şoku atlatmak.

Bakışlarım Lia'ya kaydı. "Onun kalbinde ne yattığını biliyorum. Diyara barış getirmek istiyor ama bunu tek başına yapamıyor. Sırtına bir hedef yerleştirildi ve saldırıya uğradı, avlandı, *kaçırıldı*..."

Boğazım öfkeyle düğümlendi ve ellerim yanlarımda titreyerek, onun katlanmak zorunda kaldığı her şeyi ölçüsüzce küçümsediğim kelimeleri zorla söyledim.

Lia titreyen yumruğumu kaldırıp dudaklarına bastırdı ve küçük bir adım atarak ayak parmakları üzerinde durduğumuz basamağın en ucuna ulaştı.

"Jace'in söylemeye çalıştığı şey, benim de kendi türümün elinden acı çektiğimdir. Bir zamanlar güvendiğim erkekler ve bir zamanlar komuta ettiğim askerler.

Komutanınız ve ben şimdiye kadar bize karşı yığılmış olasılıklara meydan okuduk ve bunun devam etmesini istiyoruz. Krallığı geri alacağız. Ancak hepiniz bilmelisiniz ki mevcut kraliçenin öfkesi sınır tanımayacak ve olduğu yerde kalmak için her şeyi yapacaktır."

Öfkem yatıştığında onun yanına gittim ve kez daha kitlelerin önünde durdum.

"Önümüzde ne olduğunu bilmiyoruz ama kolay olmayacağını biliyoruz," diye başladım. "Bu savaşı kazanmamıza yardımcı olacak daha fazla ittifak ve olası yollar arıyoruz."

Lia kalabalığa sert bir baş selamı verdi. "Fae'ler artık burada aranızdalar. Sizinle birlikte yaşayacaklar; alışveriş yapacaklar, çalışacaklar ve yavrularıyla birlikte sokaklara karışacaklar. Lütfen onlara nezaket gösterin, çünkü buraya yolculukları hiç de kolay olmadı. Kraliyetten uzakta sığınak ve barınak aramak için buraya kaçarak vatana ihanetten yargılanma riskini göze aldılar. Aralarında

Onlar da yaklaşmakta olan bu savaşlarda sizinle birlikte kan dökmeye niyetli erkek ve kadınlardır."

"Büyü Velyra'da canlı ve iyi durumda ve bir zamanlar son derece nadir, soyu tükenmiş ya da geceleri çocuklarımızı korkutmak için bir hikâye olduğunu düşündüğümüz yaratıklar son günlerde sık sık karşımıza çıkmaya başladı," dedim. "Artık aramızda sadece fae'ler değil, onların kaçışına yardım eden bir cadı da var."

"Ve benimkine yardım eden bir wyvern," diye duyurdu Lia sesinde tehditkâr bir tını ile. Göz ucuyla baktım ve kalabalığın şaşkınlık ve dehşet dolu tepkilerine tanık sırtışını gözlemledim.

Her şeyin şoku geçince sorular gelmeye başladı, biz de içtenlikle cevap verdik. Onlara yolculuğumuzla ilgili hikâyeler anlattık. Lia babasının iyiliğinden ve bu iyiliğin sadece kendisine değil, dayanışma içinde arkamızda duran iki kızıl saçlı kardeşine de nasıl uzandığından bahsetti.

Ve ay gökyüzündeki en yüksek noktasına ulaştığında, kalabalık nihayet dağıldı.

Herkesin sokaklardan geçip evlerine dönmesini izlerken mahkememiz de yanımızda yer aldı.

"Aleme söylediğine inanamıyorum," diye fısıldadı Zaela. "Lia'nın Ellecaster'da senden kısaca eşı olarak bahsettiğini biliyorum... ama bu farklıydı. Bu farklı *hissettirdi*."

"Zamanı gelmiştı," diye cevap verdim.

Gage omzuma vurdu. "Seninle gurur duyuyorum kardeşim." "Ben de öyle," diye mırıldandı Lia, başını göğsüme yaslayarak.

Son insanlarımız da sokakların gölgesinde kaybolurken Leon'la vedalaştık ve evimize doğru yola koyulduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Elianna

Cadoria Malikânesi'nin bir dönüm gerisinde yer alan küçük kulübenin önünde durmuş, kendisini inşa eden eve doğru ilerleyen dostuma bakıyordum. Annesinden nadiren , ama ne zaman bahsetse Duyguları ikimizi de tüketirken ezici bir keder duygusuyla felç oldu.

Arka bahçenin uzak bir köşesinde yer alan ve mahremiyet hissi vermek için ağaçlarla çevrili, sevimli bir şekilde inşa eve doğru tereddütlü bir adım daha attı. O her şeyi incelerken ben arkasındaki küçük mesafeden onu izledim.

Aramızdaki boşluğu kapattım ve dudaklarımı omzuna bastırırken parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Temas anında ürpertici bir nefes aldı.

"Asla kolaylaşmıyor. Buraya dönmek. Sanırım nadiren dönmemin ana nedeni de bu," diye itiraf etti Jace.

Vücudumu döndürdüm ve kollarımı ön tarafına doladım, göğüslerimiz birbirine yapıştı. "Bugün yaptığın şey için seninle gurur duyuyorum." Düşük bir mırıltıyla cevap verdi. "Ve burada kalmak zorunda değiliz, Jace. Teyzenin evine geri dönebilir ve Zae ile Gage'in diğerleriyle yaptığı gibi bir oda bulabiliriz."

Beni kendine daha da sıkı çekerken ve çenesini alnıma dayarken nefes nefese bir kahkaha attı. "Biliyorum. Seninle biraz yalnız zaman geçirmeyi umuyordum. Çok az zamanımız oldu."

"Biliyorum," diye fısıldadım göğsüne.

Bakışları ileride kalırken ona bakmak için başımı kaldırdım. Ela gözleri ay ışığının altında parlıyordu ama çenesi gerilmişti, sanki annesi için hissettiği acının her zerresi tekrar içine çökmüş gibiydi.

Bakışlarım kulübenin ötesinde, küçük, ağaçlık bir alanın ailesinin arazisinin sınırını belirlediği yerde dolaştı. Vadinin içinde gizlenmiş, tamamen bize ait özel bir orman. Dudaklarımda tehditkâr bir gülümseme belirdi ve durduğu yerden bunu göremediği için minnettar oldum.

Vücudu sertleşti. "peşindesin?" diye sordu, sesi beklentiyle ağırlaşmıştı ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

Yumuşakça mırıldandım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Üzerimdeki tutuşu hafifçe gevşerken hınzır kahkahası neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu. "Sevgilim Lia, sen iyi bir şey yapmıyorsun." Bir adım uzaklaşıp sırtarak ona baktım. Çatık kaşlarının altından beni izlerken o da bana doğru bir adım attı.

"Sana bunu düşündüren ne?" Geriye, ağaçlara doğru ilerlemeye devam ederken sordum.

"Unutuyorsun, artık seninle ilgili her şeyi hissedebiliyorum. Her geçen gün bunu nasıl deşifre edeceğimi, *seni* nasıl deşifre edeceğimi öğreniyorum. Ve sen, aşkım, kesinlikle bir şeylerin peşindesin."

"Bir şey..." Kelimeyi çektim.

"Kötü bir şey," diye cevap verdi ve meme uçlarım gömleğimin altında sıkılaştı. Bu sözleri söylerken ağzını izledim ve tek düşünebildiğim, dudaklarının benim olmasını, onları çok daha iyi bir şekilde kullanmayı nasıl arzuladığımı.

"Gerçekten de kötü," diye göz kırparak cevap verdim, hemen ardından koşarak ormana doğru yola çıktım.

Hemen peşimden gelmesini bekliyordum, ama ağaçlara doğru koşarken omzumun üzerinden baktığımda, beni dikkatle izlediğini görünce şaşırdım; yüzüne en çekici gülümseme yerleşirken gamzesi ortaya çıkmıştı.

Ormanın kenarında durdum ve yüzümü ona döndüm.

"Düşüncelerimde ne tür kötülükler yattığını görmeyecek misiniz Komutan?" Ona seslendim ve öne doğru tek bir adım atmasını tetikledim.

Kalbim beklentiyle çarpıyordu.

"İstedğin bir kovalamaca mı Elianna?" diye mırıldandı adımları bana doğru ilerlerken. "Çünkü *Lia*'m, seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağım ve

ötesinde. Atılacak başka bir adım kalmayana kadar, çünkü o zaman birlikte vadiye serbest düşüş yapmayı planlıyorum. Sadece sen ve ben, tatlım-şelalenin üzerinden inişimizi yeniden yaşamaya kararlıyız."

Verdiği söz tüylerimi diken diken etti. Adımları bana doğru ilerlerken, küçük dansımıza devam ettim ve ağaçların gölgeleri arasında gizlenene kadar bir kez daha geriye doğru onlarla eşleştim.

Jace beni gözden kaybedince adımlarını biraz daha hızlandırdı. "Size bir kez daha soracağım kraliçem. Sizi diyarın sınırına kadar kovalamamı ister misiniz?" Ses tonu koyulaşmıştı ve bağı çözülüyordu. "Bekliyorum Elianna..."

"Her zaman," o kadar alçak sesle konuştum ki, aniden üzerime saldırana kadar duymadığından neredeyse emindim.

Ağaçların arasına dalarken kıkırdama ve ciyaklama karışımı bir ses çıkardım. Yüksek çamların dar aralıklarından hızla geçtim, sivri kenarlı kayaların üzerinden atladım ve alçak dalların altından eğildim, onun tam peşimde olduğunu hissettiğimde arkama bakmayı reddettim.

Birden arkamda sessizlik oldu ve adımlarım anında durdu. Ağaçların tepelerinden ısıklık çalarak geçen rüzgârı dinledim ve onunla yüz yüze geleceğimi varsayarak etrafımda döndüm, ancak ormanın gölgelerinden başka bir şeyle karşılaşmadım.

Gözlerim ağaçların arasından süzülen sisli puslu karanlığın içinden baktı. Cırcır böceklerinin sesi geliyordu ama ne bir ayak sesi yankılanıyor ne de bir nefes sesi duyuluyordu. Görünüşe göre tamamen yalnızdım ama daha iyisini biliyordum.

Bağımız tenimin altında zonkluyordu ve atan kalbinin sabitliğini ve derin, nabız gibi atan uyarılmışlığını hissettim.

Sessiz adımlarla çalılardan arasından hızla ilerledim, köklerin üzerinden dikkatlice geçtim ve sırtımı sağımdaki meşe ağacının gövdesine dayadım.

Nefesimi düzene sokarak bir kez daha etrafa bakacaktım ki, aniden nasırlı bir elin dokunuşu boğazıma dolandı. Bir saniye sonra, onun köz ve sedir ağacı kokusuyla sarmalanmışım ve sahte saldırganımın gözleriyle karşılaştığımda yüzüme tehditkâr bir sırıtiş yayıldı.

Boğazımı hafifçe kavramıştı ama nefes almak için hafifçe zorlamama yetecek kadar baskı uyguluyordu. "Beni yakaladığınıza göre planlarınız nedir Komutan?" diye sordum, sesim boğucuydu.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi ve hızlı bir hareketle beni boğazımdan tutup kaldırdı ve bir ağaca yasladı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve nefesinin hissi bedenimde bir ürperti yarattı. "Sana son sahip olduğumdan beri sana neler yapabileceğimin hayalini kuruyorum."

Sözleri karşısında sendeleyerek nefes aldım. Boynumdan aşağı yavaşça öpmeye başladı, dişleri tenimi sıyırırken beni kızdırmak için acele etmiyordu.

İstemsiz bir inilti çıkardım. "Jace," diye nefes aldım.

Ellerini her santimimde, her kıvrımda gezdirirken bacaklarımı tekrar yere indirdi. Nefeslerimiz ağırlaştı, hızımız daha kaotik ve aceleci hale geldi. Gözlerim onun altında kapandı.

Kalbim beklentiyle ve ona duyduğum ihtiyaçla çarparken dokunuşunun ağırlığını hissediyordum.

Elleri kalçalarımın buluştuğunda, pantolonumun tokasını kavradı ve yırtarak açtı, tamamen yırtıp kenara atmadan önce bacaklarımdan aşağı itti.

Harap olmuş pantolonuma bakıp kaşlarını kaldırdım, o da "Ben böyle tercih ederim" diye cevap verdi.

Ben cevap veremedim ağzı bir kez daha benimkinin üzerindeydi, beni tekrar kollarının arasına aldı, ben de kalçalarımı beline doladım, kendimi ona daha da yaklaştırdım... daha da sıktım... daha da içine çektim.

Jace yüzünü enseme gömdü, tenimin bulabildiği her santimini öptü ve ısırdı.

Gömleğimin kumaşını kolaylıkla yırttı ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Tüm çıplak bedenim onun için sergilenirken, onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum. Sadece bu düşünce bile kalçalarımın arasında bir sıcaklık dalgası yarattı ve onun aç bakışları altında ıslandığımı hissettim. Bir an sonra, ağzı meme uçlarımdaydı, birini dişlerinin arasına aldı, en işkenceli hareketlerle yaladı, emdi ve ısırdı.

Ellerinin hissi vücudumda gezindi ve parmak uçları sırılsıklam merkezime ulaştığında bir hırıltı onu terk etti.

Dokunuşu içimde bir zevk sarsıntısı yarattı. Beni ağaca doğru tutarak parmaklarını ağızıma götürdü ve ben de emdim, gözlerimi kapatarak onun üzerindeki tadımla bir inilti çıkardım.

"Jace, lütfen. Sana *ihtiyacım* var." Sözlerim zar zor duyulabiliyordu. Aletini kavradı ve zonklayan merkezimle aynı hizaya geldi ve yavaşça kendini sokup beni açmaya başladığında nihayet kısıtlaması kırıldı.

Vücudum onunkine çarparken kaslı kolları beni zahmetsizce yakaladı. Jace beni yerinde tutarken elleri kıcımlı kavradı ve beni yukarı taşıdı.

ve onun horoz aşığı, onun hareketleri asla duraksamadan.

Arkadaşımın zevk homurtuları ve hırıltılı nefesleri ormanın havasını dolduruyordu ve onun hızı arttıkça bedenlerimiz birlikte doruğa ulaşıyordu.

Hiçbir şey *onun* kadar iyi hissettiremezdi, hiçbir şey. Tüm bunların yoğunluğundan vücudum patlayacakmış gibi hissediyordum.

Beni kendine doğru çekti, ağızlarımız çarpışırken sırtımı ağaca dayandığı yerden . Köpek dişlerimle alt dudağına yakaladım ve ondan bir inilti kazanana kadar ısırdım.

İç içe geçmiş bedenlerimizi yavaşça orman zeminine indirerek sırtımı araziye yasladı. Bacaklarımı ortasına doladım, daha fazlası için yalvarırken onu içime doğru ittim. İçime girip çıkmaya devam ederken dudakları boynumu öptü, ben de saçlarından tutup Parmaklarını içinden geçir.

Bağımız alev alev yanıyordu - aşkımızın yoğun ateşinde yanıyordu ve olan mutlak ihtiyacımız. Birbirine bağlı ruhlarımızdan bir enerji dalgası aktı, içimde parlayan titrek bir alevi tutuşturdu, sıcaklığı o kadar yoğunlu ki sanki kavurucu bir cehennemde yutuluyormuşum gibi hissettim.

Aşığı baktım ve altın rengi ela bir bakışla karşılaştım ve siki içimde kalırken kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. Kalçalarımı vücudunun üzerine iterek bizi döndürdüm ve kontrolü ele almak için üzerine tırmandım. Boyuna oturdum ve kalçalarımı yuvarladım, ondan muhtaç bir inilti kazandım, bu da anında daha hızlı ve daha derine gitmemi sağladı, kalçalarımı daire içine aldım, böylece onun her santimini hissedebiliyordum.

"Lia." Adım onun dilinde kötü bir lanet gibiydi.

Ben sikini okşamaya devam ederken parmaklarım onun karışık saçlarında geziniyordu. Elini yüzüme doğru kaldırdı ve başparmağını alt dudağına bastırdı. "Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı. "Çok mükemmel."

Ve böylece ikimiz de çözüldük - kendimizi tamamen birbirimize teslim ettiğimizde aramızdaki bağlantılı alev patladı.

Damarlarımızda cızırdayan zevk dalgasıyla, hışırdayan yaprakların sesleri orman zeminini sakın bir sığınağa dönüştürdü. Nefesim kesilerek göğsüne yaslandım. Uzuvarımız iç içe geçti, birbirimize sokulduk ve uyku ikimizi de ele geçirmeden önce ağaçların parıldayan yıldızları izledik.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kellan

Tortunele koyundan ayrıldıktan sonra Isla'ya geri dönmemiz sadece birkaç gün sürmüştü. Vayr Denizi bize karşı nazikti; zayıflamış ve hırpalanmış mürettebatımız için küçük bir nimetti bu.

Denizin dalgalarına bakarken, kraliçeyle karşılaştığımda nasıl davranacağıma dair belirli bir planım olmadığı için kendimi azarladım. Eğer Callius'un bahsettiği şey doğruysa ve onlar gerçekten de eşlerse, o zaman Idina şimdiye kadar onun ruhunun vadinin ötesine geçtiğinin farkındaydı. Peki ya oğlu? Bu haberi vermek çok dikkatli bir şekilde yapılmalıydı ve bu benim asla sabrımın yetmeyeceği bir şeydi.

Islan limanına doğru süzülürken, limanın neredeyse boş olduğunu fark ettim. Görünürde tek bir gemi bile yoktu. Bütün gemilerim hangi cehennemdeydi?!

Gemimiz limana , iskeleden hışımla aşağı indim ve rıhtımdaki muhafızların elleri kılıçlarının kabzalarında bana doğru koştuklarını fark ettiğimde öfkem alevlendi.

"Beyler," diye selamladım.

"Nerelerdeydin Adler?" diye havladı erkeklerden biri.

İçimden bir hırıltı yükseldi. "? Sen kim da beni sorguluyorsun, Braynon?" Ben talep ettim.

"Callius yokluğunda kraliçeyi koruma görevini bana bıraktı, sen de bunun farkındasın," diye tükürdü.

Çenem kilitlendi ve ona birkaç adım daha yaklaşırken elim kılıcıma gitti. Göğüs göğüse duruyorduk - ağır nefes alış verişlerimizin sesi

Ekibimin geri kalanı bana yetişirken havayı doldurdu. Onun arkasındaki pozisyonlarını koruyarak, kendi muhafız birliği bize doğru yaklaştı.

"Görünüşe göre şu anda kraliçeyi korumakta pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun, Braynon. Seni rıhtımına getiren nedir?"

"Burada işler değişti Adler," diye konuştu diğer erkek. Bir hırıltı beni terk etti. "Öyle mi?"

"Evet," diye araya girdi Braynon. "Kraliçeden, oğluyla birlikte dönecekseniz sizi hemen içeri almam için emir aldım." Prensın yanıımızda olmadığını fark etmiş gibi gözleri parlayarak arkama geçti.

Bakışları tekrar bana yöneldi. "Prens nerede?"

"*Kraliçe* ile konuşmam gereken çok şey var, Braynon. Sadece birkaç haftalığına dışının sorumluluğına bırakılmış, tembelce işe alınmış bir muhafızla değil."

Braynon omzunun üzerinden, "Tutuklayın onu," diye seslendi ve kraliçenin muhafızları rıhtıma koştu.

kalanlarla birlikte ben de kılıcımı çektim. "Bu da ne demek oluyor?! Ben sizin kaptanınızım!" diye bağırdım.

Braynon pelerininin cebine uzandı ve bana rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası uzattı. Uzanıp sayfayı avucundan kopardım ve ruloyu açmak için rüzgârda salladım.

Gözlerim kelimelerin üzerinde gezindi ve deniz havasında yankılanan bir kahkaha attım. Boğazımı temizledim ve notu yüksek sesle okudum. "Kraliçenin direkt emriyle, eğer Kaptan Adler oğlum Prens Kai ile dönerse, Isla Kalesi'ne kadar onlara eşlik edilecek. Eğer Adler yalnız dönerse..." Benim Sözleri kesildi.

Braynon, "Görüldüğü yerde tutuklanacak ve sorgulanmak üzere derhal kraliçeye getirilecek," diyerek sözlerini tamamladı.

"Şaka yapıyorsun lan!" diye tısladım, çünkü diğer muhafızlar, benim emrim altında olması gereken erkekler, etrafımda manevra yapıp bileklerimi göz açıp kapayıncaya kadar kelepçelediler.

Beni rıhtımdan aşağı iterlerken, rıhtımın dibine bir araba yanaşırken, "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi.

"Peki ya mürettebat?!" Gözlerim William'ınkilerle kilitlenirken böğürdüm. Ona *lanet çeneni kapalı tut* diyen bir bakış gönderdim ve o da karşılığında zar zor fark edilen bir baş sallaması yaptı.

"Kraliçe bu yolculukta neler olduğu konusunda tam olarak bilgilendirilene kadar özgür erkekler olarak kalacaklar. O... Öfke, hissettiklerini ve vatandaşlarına yüklediklerini anlatmaya yetmez bile."

Siktir. Siktir. Siktir.

Zincirlere karşı mücadele ettim ve beni atmaya zorladıkları her adımda saldırdım ama etrafımı sararak beni şehrin sokaklarına doğru ittiler.

Kraliçe Idina'nın gelişini beklerken Isla Kalesi'ndeki taht odasının kürsüsünün önünde durdum.

Bundan nasıl kurtulacaktım? Neden Kai'nin benimle olmama ihtimali olduğunu düşünsün ki? Hatta doğrudan tutuklanmamı emretti, eğer durum buysa. Bir şeyler ters gidiyordu. Callius'a bir şey olduğunu hissedeceğini biliyordum ama oğlu da mı?

Kapının tıkırtısı boş odada yankılandı. Yaptığım her küçük hareketle birlikte çınlayan ağır zincirlerin ağırlığıyla yerde kalırken bakışlarım kraliçeye yöneldi.

Gözleri kan dönmüştü, kızıl tonu beline kadar inen saçlarıyla uyumluydu. Çenesi sıkılmış gibi görünüyordu, gözlerinin çukurları Güneş ışığı yüksek vitraylı pencerelerden içeri süzülürken elmacık kemikleri daha da belirginleşiyordu.

Callius'un ona sürekli eşlik ettiği koltuk değneği olmadan kürsüye tek başına yürüdüğünü görmek çok garipti. Tüm bunları, onun kanatları altına girdiğim andan itibaren burnumuzun dibinde olan tüm işaretleri düşündükçe, gülmek için kendimi zor tuttum.

Neredeyse paçayı kurtarıyorlardı ama şimdi bu amcık kraliçe, eşi ve oğlu yanında olmadan hükmetmek zorunda kalacaktı - en azından ben yeni bir plan yapana kadar.

Merhum kralın oturmuş, kaşları çatılmış bir halde gözlerini bana dikmişti. Bakışlarım yavaşça onun iki yanında dolaştı,

Kral Jameson'ın hüküm sürdüğü dönemden kalma tahtının kaybolduğunu ve geriye sadece onun tahtının kaldığını fark etti.

"Kellan Adler," diye başladı, benim kaptanlık unvanımı tamamen bir kenara bırakarak. "İsla'ya yalnız döndün, birlikte gittiğin ordun olmadan, Callius olmadan ve oğlum olmadan." Dudaklarından dökülen her heceden öfke fışkırıyordu.

"Kraliçem, belki de kelepçelenmemi ve tahtınızın önünde mahkûm edilmemi talep yerine görevimiz sırasında neler olduğunu açıklamama izin verseydiniz, oğlunuza ve muhafızınıza ne olduğunu çoktan biliyor olurdunuz."

"Diline dikkat et Adler," diye tısladı zarif parmağını bana doğru çevirirken. "Belki de kendini içinde bulduğun durumu çoktan unutmuşsundur. Krallığın kraliçesinin önünde zincirlenmiş ve kelepçelenmiş olarak suçlamalarla karşı karşıyasın. Başka bir gün görmek istiyorsan uslu dursan iyi edersin."

Boğazıma ilerleyen hırıltıyı önlemek için dilimi ısırdım.

"Bunu hissedebiliyorum, biliyorsun," dedi parmaklarını şıklatıp bir bardak şarap getirmesi için bir hizmetçi çağırırken. Gözleri bana sabitlenmişken kadehindeki yakut rengi içkiyi döndürdü.

"Anlam mı?" Ben sorguladım.

"Öfkenizi bir pelerin gibi üzerinizde taşıyorsunuz. Sürekli seninle, sırtından süzülen bir Azrail gibi. Senden ve sahip olduğun her motiften besleniyor. harekete geçiren, heyecanlandıran şey budur. Aslında..." Yudumlarken durakladı kadehi. Şarabın bir damlası mükemmel boyalı dudaklarından aşağı süzüldü ve gözlerini benden ayırmadan diliyle sildi. "Bahse girerim o olmadan kim olduğunu ya da ne yapacağını bilemezdin."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. "Peki bunu sana hissettiren ne?"

Başka bir erkeğin önünde sineceği vahşi bir kahkaha attı. Onda bir şeyler değişmişti ve neyse ki bunun tam olarak ne olduğunu biliyordum. Belki de bunu kendi yararına kullanabilirdim.

"Bunu sende tanıyorum, çünkü bu benim aynam." Bir yudum daha aldı. "Oğluma ne oldu, Adler? Neden bu kadar az sayıda adamla geldin ve yanında tek bir mahkûm bile yok?"

Eşinden önce oğlunu ilginçti ama sahip olduğum bilginin boyutunu bilmiyordu.

"Tuzağa düşürüldük."

"*NASIL?!'*" diye çığlık atarak tahtında öne doğru atıldı, kelimesi duvarlarda şiddetle yankılandı ve kadehindeki şarabı salladı.

Gözlerim parladı. "Elianna..."

Başka bir kelime daha söyleyemeden bir kez daha sözümü kesti. "Senin görevin çocuklarımı bana geri getirmek ve ondan kurtulmaktı! Ben bir şey vermedim

Isla'nın dışında kendilerine daha uygun bir hayat bulabileceklerini düşünen o zavallı fae'lerin canı cehenneme. Önceliğimiz onlar değildi." Kaşlarını baş ve işaret parmağı arasında sıkıştırırken kaşları birbirine kenetlendi. "O hâlâ Nefes almak mı?"

Yutkundum. "Öyle."

Kraliçenin bakışları tekrar bana döndü. "Peki ya oğlum?" Sessizlik odayı kaplamıştı ama kulakları sağır ediyordu.

"Pek çoğu değil. Oğlunuz da onlardan biri."

Titreyen bir nefes verdi ve şarabını yudumladı. "Nasıl?" Bir talep.

Ölümlülere ilk saldırdığımız sahneyi atlamayı ve onun aradığı cevap anına seçtim.

"Bir şekilde Elianna, Sylis Ormanı'nın ötesine vardığımızı haber aldı. İlk başta kaçtığı wyvern'isirtında geldi ve prens de dahil olmak üzere pek çok kişi yangında kayboldu," diye yalan söyledim. "Yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Callius da onların arasında mıydı?" diye sordu ama kehribar rengi gözleri ateşli bir yoğunlukla parlıyordu.

Beni sessizce test ediyordu. Bir eşim olmasa da, onların efsanelerini biliyordum. Birbirine bağlı iki ruh arasında her şey hissedilirdi, fiziksel acı bile. Beni bir yalanın içine çekmeye çalışıyordu ama benim daha iyi bildiğimi bilmiyordu.

Kılıcımı karnına sapladığımda Callius'un yüzündeki ifade hafızamda canlandı ve eğer kraliçe bana inanacaksa, bunu doğru yapmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

"Değildi, kraliçem." Gözleri biraz olsun yumuşadı. "Gördüğünüz gibi, wyvern daha önce birçok kez olduğu gibi, alevinin altında yandı. bu kaleye. Bu gerçekleştiğinde, hem Elianna hem de birkaç yoldaşı kampımızın topraklarına ayak bastı."

Nefesi kesildi ve yüz hatlarına ancak saf, nefret dolu bir dehşet olarak tanımlanabilecek bir ifade yerleşti.

"Kraliçe Idina," diye başladım. "Hayır, Callius oğlunuz gibi yangında . Elianna onu durduğu yerde öldürdü ve sayıca az olduklarını fark edince wyvern'inin sırtına binerek kaçtı."

Konuşmasını bekledim ama hiçbir kelime bulamadım, bu yüzden yalanlara devam ettim. "Onun ve diğer birkaçının wyvern'i yarattıkları dumanla kaplı gökyüzüne doğru sürdüklerini izlediğimde kampın karşısındaydım. Etleri kemiklerinden ayrılırken askerlerimin acı dolu çığlıklarını dinlemek zorunda kaldım. Callius'a ulaştığımda nefes alışları sendelemişti ve yarası bir şifacının yardımı olmadan onarılamayacak durumdaydı." Hem gözleri hem de burun delikleri alevlendi. "Ama benden bir şey istedi."

Kafası şaşkınlıkla yana eğildi. "Peki neydi o, Adler?"

Dramatik bir şekilde her iki yanıma, yanımda hazır olda duran muhafızlara baktım ve sonra bir kez daha onun bakışlarıyla karşılaştım.

"Bunun başkalarının duymasını isteyeceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum."

Braynon'ın gözleri bana dikildi ve neredeyse yüzümün yan tarafında bir delik açacaktı.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı, fısıltının biraz üstünde bir sesle. Kimse kıpırdamayınca, "*Çıkın dışarı!*" diye bağırdı.

Sanki kalenin zindanlarında ürkmüş farelermiş gibi, muhafızlar ve Odanın her tarafına yerleştirilmiş hizmetçiler anında odadan kaçarak dağıldılar.

Taht odasının kapıları tamamen kapandığında, ikimiz de diyarın geri kalanından tecrit edilmiştik. Kürsüye doğru tek bir adım attığımda zincirlerim yere çarptı ve serin dokunuşları tenimi ısırdı.

"Söz sende, Kellan Adler." Boş odayı işaret etti. "Ve tüm dikkatim sende. Şimdi, kalan azıcık sabrımı da kaybetmeden söyle bana; korumam sana başkalarının bilmediği ne söyledi?"

"Kraliçem, kişisel muhafızlarınızın benden talep ettiği şey bu değil... *eşinizin* benden talep ettiği şey bu."

Gözleri dehşetle açılırken boynundaki damarlar şişti. Elinde tuttuğu şarap bardağı paramparça etti ve küçük parçalar elbisesinin üzerine ve yere yağdı.

Yüzüme yayılmak için can atan sırtımayı saklamak için hayatım boyunca ustalaştığım otokontrolün her zerresini kullandım.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu sessiz ve çaresiz bir ses tonuyla.

"Senin-"

"Hayır." Cevabımı durdurmak için elini kaldırdı. "Kendini tekrar etme. Benim sormam gereken şey *neden* olduğuydu. Callius onun için ne olduğumu sana neden söylesin ki?" diye çıkıştı ama sonra gözleri hafifçe yumuşadı. "Onun için ne *olduğumu*," diye düzeltti kendini, sesi zar zor duyuluyordu.

"Callius sizin için korkuyordu, Kraliçe Idina. Demir yumrukla hükmedeceğinizi biliyordu ama yanınızda sizi kim koruyacaktı? Son nefesleri arasında bana her şeyi anlattı." Dudakları geriye kıvrıldı. "Ruhu vadiye girdiğinde eşin seni korumam için bana yalvardı. Seni korumam ve *ikinizin* de elde etmek için yorulmadan çalıştığınız tahtta kalmanı sağlamam için."

Dudağı bir saniyeliğine titredi ve eğer gözümü kırpmış olsaydım bunu kaçırabilirdim.

Ona doğru bir adım daha attım. "Callius oğlunun ölümünü izledi." Gözleri bir kez daha parladı. "Oğluyla aynı anda vadiye gireceğini, eşini ve kraliçesini diyarda yalnız bırakacağını biliyordu. Majesteleri, Callius onun yerine size göz kulak olmamı istedi. Ona, size ya da bu tahtta kalma iddianıza yönelik her türlü tehdide karşı sizi koruyacağıma ve kollayacağıma dair yemin ettim."

Oturduğu yerden kalkarken hançer gibi bakışları üzerimde sabit kaldı, topuklarıyla kırdığı camın üzerine basarak parçaları daha da parçaladı.

"Braynon!" diye bağırdı ve taht odasının ana giriş kapıları patlayarak açıldı.

Aceleyle içeri girdi. "Evet, kraliçem?"

Gözleri sanki dilimden zahmetsizce dökülen yalanları arıyormuş gibi üzerimde gezindi. "Yüzbaşı Adler'in bileklerindeki prangaları çıkarın."

"Ama, Majesteleri-"

"Şimdi," diye sordu, sözcükler odanın içinde takırdıyordu.

Nefes nefese kaldı ve bana saf nefret dolu bir bakış fırlattı ama tek yapabildiğim sırtıtmaktı. Bu çok kolaydı.

Anahtar kelepçelerimin içinde döndü ve kelepçeler botlarımın altındaki mermer zemine şingirdayarak indi.

Kraliçe Idina bordo elbisesinin önünü kaldırdı ve kürsüden aşağıya doğru zarif adımlarla indi.

"Braynon, Kaptan döndüğüne göre baş muhafızlık görevinden alındın. Son görevin onu yapısal değişikliklerden haberdar etmek.

Vatandaşlar için yapılan değişiklikler. Bundan sonra, önceki görevlerinize dönmek üzere görevden alınıyorsunuz."

Odadan çıkarken bakışlarımız onun üzerindeydi.

"Sen gerçek bir ; bunu biliyor musun Adler?" diye hırladı yanımda.

Diğer elimle bileğimi ovuştururken yüzümde keskin bir gülümseme .

"Braynon, seninle çalışmak benim için de her zaman bir zevk olmuştur. Şimdi söyleyin bana... Kraliçemizin hükümdarlığı altında Velyra'yı nasıl bir gelecek bekliyor?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Elianna

Kuş sesleri sabahın berrak havasında süzülürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Her nefes alışımında dudaklarımdan kaçan havaya, soğuk rüzgârdan kaynaklanan hafif bir sis eşlik ediyordu. Başımı Jace'in göğsünden kaldırdım ve homurdandım, ailesinin arazisinden geriye doğru uzanan küçük ormanlık alanın ortasında uyuyakaldığımı fark ettim.

Göğsünü dürttüm. "Oh, Komutan," diye yarı şarkı söyledim ona. "Uyanma vakti yakışıklı."

Bir iniltiyle cevap verdi, uyku onu tembelce terk ederken elleri gözlerini ovmak için kalktı. "Ne oldu?"

"Ormanda kovalandım ve ilkel bir yırtıcı tarafından bir ağaca doğru baştan çıkarıldım ve sonra ay ışığının altında göğsünün üstünde uyuyakaldım. Ve İşte buradayız." diye şaka yaptım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana bakmaya başladı. Sakalını kaşırken . "Oh, kahretsın."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Ayağa kalktı ve beni kaldırması için elini uzattı. Onun yüksek boyunun altında durdum, yırtık gömleğimin önünü kendime doğru tutarken bakışlarım yırtık pantolonumun kaldığı yerde gezindi.

Yarım bir kahkaha gibi bir nefes çektim. "Müzikle yüzleşmeye gidelim mi?" "Müzikten kastın sinir bozucu miktarda alay ve dalga geçmekse, o zaman,

Elbette. Elora Adalarına gittiğimizde planlamamız gereken çok şey var." Dün olanlardan sonra, bir şekilde ne olduğunu unutmuştum.

Veli, Anerys'e varışımızın nasıl kısa süreceğini açıkladı. Sonra

Daha yeni gelmiştik, şimdi denizin ötesinde bir maceraya atılmak zorundaydık.

Pantolonumdan geriye kalanları topladım ve geçirdim. Jace pelerinini bana sararken güldü ve eve doğru yola çıktık.

arka girişinden içeri girdiğimizde Lynelle'i mutfakta bitmek bilmeyen pastırma, yumurta ve taze ekmek pişirirken bulduk.

"Tanrılara şükür, açlıktan ölüyorum," diye ilan ettim.

"Duyduğum Lia mı?!" Avery diğer odadan seslendi ve sesinin geldiği yöne doğru ilerlerken kıkırdadım.

Lynelle bize dönerken, "Şimdi, şimdi, kahvaltı neredeyse hazır," dedi. Gözleri ikimizin üzerinde ve içinde bulunduğumuz durumda gezinirken olduğu yerde durdu. "Tanrıların annesi, ev kilitli miydi?! Dün gece çimlerde uyumuş gibi görünüyorsunuz."

Odanın kemerinde durduğumda yanaklarım ateşten yanıyordu.

O sırada Gage önümde belirdi ve Jace'e bilmiş bir bakış fırlatırken kolunu omzuma doladı. "Günaydın muhabbet kuşları," diye mırıldandı. "I Annenizin eski evinde kesinlikle uslu durduğunuzu biliyorum. Değil mi kardeşim?"

"Davranışlar *başarısız* ve biz de annesinin Ev," diye itiraf ettim omzumda duran elini altında dönerken. Lynelle hepimize el sallarken onun gür kahkahası mutfakta yankılandı.

Asi avlumuzun geri kalanını kahvaltı için beklerken oturma alanında bulduk.

"Herkes günaydın!" Cıvıladım.

Avery bir bastırdı. "Lia, saçında yapraklar var."

"Ah, evet, hepsi yeni moda," dedim kanepede onun yanına otururken, kir ve yaprak kabuklarıyla kaplı saçlarımı ona sürmek için hareket ettim. Beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben kollarımı ona dolayarak sarıldım ve o da bana karşılık verdi.

O sırada Lynelle elinde bir yığın tabakla odada belirdi ve çocuklar ona yardım etmek için ayağa fırlayarak hepsini çay masasının üzerine yerleştirdiler. Sabahın erken saatlerindeki ziyafet için kendimize yardım etmek üzere harekete geçtik.

Neredeyse sessizlik içinde işimizi bitirirken ön kapı açıldı ve bir süre sonra Leon antrede belirdi.

Jace'e başıyla onay verdi. "Dün geceki konuşmanız çok iyiydi Komutan. Gurur duyduğum kadar şaşırdım da. Keşke annen seni şimdi görebilseydi."

Anlık keder beni boğmakla tehdit etti ve gözlerim tepki olarak generalin üzerine fırladı. "Öyle," dedim ona ve bakışları Kafasını şaşkınlıkla eğerken bana baktı. "Vadide izlediği yerden onunla gurur duyuyor."

Leon bana gergin bir gülümseme verdi ve gözlerinde gururu andıran bir şey parladı. "Elbette öyle. Özür dilerim, Bayan Lia."

Gülümsemesine karşılık verdim ve dikkatimi tekrar tabağıma yönelttim.

Jace boğazını temizledi. "Bir gemiye ihtiyacımız var. En doğudaki limanımızda yelken açmaya hazır bir tane var mı?"

"Gerçekten de . Elbette bir mürettebat çağırabilirim. Bu kadar çabuk nereye yelken açıyorsunuz?" diye sordu bir fincan çaya yardım ederken.

"Elora Adaları," diye yanıtladı dostum ve generalin ilk yudumunda neden oldu.

"Özür dilerim?" diye sordu boğazını temizlemeye çalışırken birkaç hafif öksürüğün arasından.

"Beni doğru duydunuz," dedi Jace.

"Sadece efsaneden ibaret olsalar bile, erkekler oraya yelken açmaya pek hevesli olmayacaklardır."

"Onlar efsane değil, mit de değil," diye konuştu Veli pencere kenarında oturduğu yerden. Zıpladı ve ona doğru birkaç adım attı. "Senin denizcilerin karaya ayak basmayacak. Taleplerimi dinledikleri sürece zarar görmeyecekler." Bir an durakladı. "Umarım."

Leon çatık kaşlarının arasından ona baktı.

"Adamlar sadece gemiyi uzak mesafeye götürürken bize yardımcı olacaklar. Onlar gemide kalacak ve biz karaya ulaşmak için bir yelkenli kullanacağız," diye önerdi Jace.

Leon başıyla onayladı. "Bunu hemen ayarlayacağım ve bir şahin göndereceğim. Yolculuğa kaçınız katılıyor? Ve oraya neden gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Bana güvenin, detayları bilmek istemezsiniz ama potansiyel müttefikler bulmayı umuyoruz. Sadece ben, Lia, yardımcılarımız ve Büyücü kadın," diye cevap verdi Jace ve Avery oturduğu yerden fırladı.

Öfke yüz hatlarına yayıldı. "Oh, hiç sanmıyorum! Bu *benim* bir fikir. Ben de geliyorum." Kollarını

kavuşturdu. "Avery, bu güvenli olmayabilir," diye fısıldadım.

"Sanki gibi," diye tükürdü. "Seyahat eden tek kişi sen değilsin Lia. İstesen de istemesen de seninle " Elimde olmadan sırttım. "O zaman anlaştık."

"Ciddi olamazsın..." Zaela ofladı.

"Bırak gelsin, Zae. İyi olacak," diye ekledi Gage kız kardeşime gülümseyerek.

"Bizden ne haber?" Finn karşı kanepede Landon'la birlikte otururken sordu; Landon'ın ağzı hâlâ yemekle doluydu ve hepimizi izliyordu.

"Ne kadar az erkek olursa o kadar iyi," diye homurdandı Veli.

"Onları buralarda kullanabilirim," diye cevap verdi Leon. "İster eğitimde ister inşaatta olsun, her zaman fazladan bir çift ele ihtiyacımız olabilir."

"Mükemmel. İkiniz için de uygun mu?" İşbirliği yapmaları için yalvaran gözlerle sordum.

Hep birlikte başlarını salladılar ve Landon ekledi: "Artık göre, askerlerle birlikte eğitim almak istiyorum."

Ona yumuşak, onaylayıcı bir gülümsemeyle cevap verdim.

"gereken başka bir şey var mı?" diye sordu general. "Ah, evet. Nox da bizimle gelecek."

"Nox'u getirmek gerçekten gerekli mi? Bir gemide olacağız." Zaela içini çekti. "Ah, evet. Bu arada, elinizdeki en büyük gemiye ihtiyacımız olacak."

I

General'e özür dileyen bir gülümseme sundu. "Kanatlarının zaman zaman dinlenmeye ihtiyacı olabilir."

Yüzü soldu. "Pekâlâ, wyvern ve onun olası beslenme sorununu şimdilik halledilecek sorunlar listemden çıkarıyorum. Gün sonuna kadar en büyük gemimizi hazır hale getireceğim."

"Teşekkür ederim, Leon."

Kendini odadan dışarı attı ve Lynelle'in daha önce çekildiği mutfağa girdi.

Jace bana kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Ses tonu alaycıydı.

"Her şeye hazırlıklı olmayı tercih ederim ve ondan haftalarca uymasını bekleyemezsiniz!"

Başını salladı ama eğlenen gülümsemesini gizlemeyi başaramadı.

"Dikkatli olmalıyız," diye seslendi Veli. "Adalara vardığımızda, kız kardeşlerimin aramızda bir wyvern olduğunu görmemeleri akıllıca olur. Onu görürlerse akıllarından neler geçeceğini ancak tanrılar bilir."

Sesli bir şekilde yutkundum.

"..." diye devam etti. "Bunu sen istedin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Elianna

ERTESİ GÜN, Alaia'nın en doğusundaki koyda hazır bekleyen geminin önünde durduk. Nox bulutsuz gökyüzünde üstümüzden uçuyor, hepimiz önümüzdeki yolculuk için gemiye binmeye hazırlanırken altındaki kalabalık rıhtımda daireler çiziyordu.

Jace bizden ayrıldı, Leon ve Gage ile birlikte ilerlerken ayak sesleri rıhtımda yankılanıyordu. Bize eşlik etmek için cesurca gönüllü olan mürettebat üyelerini selamladılar ve onlara nereye gittiğimizi ve neler olacağını hatırlattılar.

"Aklınızı başınıza toptasınız iyi edersiniz kızlar," dedi Lynelle hepimizi dikkatle izlerken, sanki hepimizin annesiymiş gibi korkmuş gibi davranarak.

Sözler onu terk ederken kalbim küt küt atmaya başladı ve bana Lukas'ın kaosa üzere olduğumu hissettiğinde bana söylediği sözleri hatırlattı.

"İyi olacağız anne." Zaela dirseğini Lynelle'in omzuna koyarak onun alay etmesini sağladı.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bana yeni döndüğünde temkinli davrandığım için beni affet, sevgili kızım."

Aralarındaki etkileşime bir kahkaha attım; bu bana çok yabancıydı. Büyürken hiç annem olmamıştı ama kraliçenin kendi çocuklarıyla böyle. Kai dışında. Tanık olmaya alışık olduğum şeylerle tam bir tezat oluştuyordu.

Rüzgâr denizden eserken, "Bizimle yelken açmaya gönüllü olacak bir mürettebat bulabildiğimize şaşırdım," dedim.

"Asıl soru : Bu adamları harekete geçiren şey cesaret mi yoksa aptallık mı?" Veli solumda durduğu yerden kesin bir dille konuştu.

"İkisinden de biraz," diye cevap verdi Zaela sırtarak.

Avery arkamızdan yaklaşırken, "Bunların içinde nasıl bu kadar kolay yürüyorsun anlamıyorum," diye homurdandı. Leon onu yakınlardaki dükkânlardan birine göndermişti.

Elbise ve tunik dışında pek bir şeyi olmadığı için yolculuk için yeni kıyafetler almak üzere rıhtıma gitti.

"Pantolon mu?" Zae kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Deriler berbat! Ve...sert."

Yeni dövüşçü derisinin verdiği hisse alışmaya çalışırken bize doğru paytak paytak yürümesini izlerken kıkırdadım. "Alışsın."

"Neden sana inanmıyorum?" Avery gözlerini devirdi.

Veli, "Bu adamlar bu tehditleri ciddiye almıyor," diye homurdanarak dikkatimizi, dağılmakta olan ve gemiye binmek için iskeleye doğru ilerleyen mürettebata geri getirdi.

Jace'in bakışlarıyla karşılaştığımda Leon bize doğru ilerledi ve yaklaşmamız için başıyla onay verdi

"Nereye gittiğimizi gerçekten biliyorlar mı?" Önümde durduğunda ona sordum.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Çocuklar için masallara herkes inanmaz, Lia. Onlar uyarıldılar ve daha önce hiç ayak basmadıkları bir ülkeye yelken açacakları için heyecanlılar."

Veli, "Aptallık o zaman," diye tısladı ve bekleyen gemiye doğru yürüdü. Avery ve Zaela takip etmek için harekete geçti.

Leon onu izlerken bir nefes verdi. "Korkmuş görünüyor." "Öyle," diye cevap verdim.

"Ya siz, Bayan Lia?"

Bakışlarım büyücü kadında kalırken kaşlarım çatıldı. "Artık krallığımdaki hiçbir fae, insan ya da yaratıktan korkmuyorum. göze alamam. Ya bana diz çökecekler ya da icaplarına bakılacak. Sihirli bir varlık olsun ya da olmasın."

Nox gökyüzünde kulakları yırtan bir çığlık atarak generali ürküttü. "Peki bu yüzden mi wyvern'i getirdin?" diye sordu merakla.

Bakışlarım o zaman onunkileri buldu. "Yedek planlar yapmamanın sevdiğim için trajik sonuçlara yol açtığı çok fazla örnek yaşadım." Gözleri yumuşadı ve duraksamama neden oldu. "Beni bir daha asla böyle bir durumda bulamayacaksın."

Bekleyen gemiye doğru ilk adımımı atarken bu veda sözlerinin ağırlığı kalbime yerleşti.

Geminin baş tarafındaki küpeştenin kenarına oturarak, burun deliklerime sonsuz tuz ve keskin bir tat veren denizin kokusunu içime çektim. Arkamdan ayak sesleri geliyordu ama kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu.

"Sanırım seninle son kez bir gemiye bindiğimde, bir daha asla böyle bir durumda kalmak istemediğimi ilan etmiştim," diye alay etti Jace, elini küpeştenin üzerinde duran benimkinin üzerine koyarken.

Onunla yüzleşirken sııttım. "Harika vakit geçirmişsin."

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve karşılığında benden de bir kahkaha aldı. "Eğer ileride karanlık bir gökyüzü görürsen, bu sefer beni uyarmayı unutma."

"Söz vermiyorum." Göz kırptım.

İkimiz de mürettebatın harıl harıl çalıştığı güverteye döndük. "Kendilerini tutuyorlar," diye gözlemledim.

"Evet, gerçekten nereye gittiğimizi çok merak ediyorlar. Daha önce hiçbir ölümlü Elora Adalarında bizi bekleyen kumlara ayak basmadı."

"Gemide kaldıklarını biliyorlar, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Bana döndü. "Onlara defalarca söyledik ama sanırım Alaia'dan ayrıldıkları ve savaşa gitmedikleri için heyecanlılar."

İçimi çektim. "Bu durum uzun sürmeyecek."

"Biliyorlar, Lia'm."

Küpeşteden aşağı atlarken ona yumuşak bir gülümseme verdim. Geminin güvertesinde sinsice ilerledik, sıkı çalışan her mürettebatın yanından geçtik. Ne zaman

Jace bir güverte görevlisi tarafından çağrıldı, ben ilerlemeye devam ettim.

Adımlarım Veli ile karşılaştığımda durdu.

kıç tarafında. Bakışları denize sabitlenmişti, sanki bıraktığımız karayı hâlâ görebiliyormuş gibi.

saatler önce.

Temkinli bir şekilde ona yaklaştım. "Veli?" Fısıldadım.

"Bu gemiyi kullanan adamlara nereye gidecekleri konusunda özel talimatlar verildi. Onlar-"

"En kuzeydeki yıldız," tamamladım. "Biliyoruz... her şey yolunda mı?"

"Bu bir hata, Elianna." "Savaşı kazanırsak değil."

Alay etti. "Ne ? Sırf Valderre soyunun kanını taşıyorsun diye kolayca senin tarafını tutmazlar."

Güneş ufukta batmaya başladığında deniz havasında yüksek bir vınlama sesi yankılandı. Nox yukarıda dönmeye devam ederken çenelerimiz gökyüzüne doğru kalktı.

Bakışlarım wyvern'i takip ederken, "Pazarlık yapmaya hazırım," diye cevap verdim. Menekşe rengi bakışları bana kaydı. "Bir aptalın pazarlığı."

"Neyi takas etmeyi planladığımı bile bilmiyorsun."

"Her şey çok büyüktür. "Her şeyin çok büyük olduğuna inanacak kadar pervasız olma. Elora Meclisi, sırf siz krallığın tacını başınıza takmayı planladığınız için sizin kurallarınıza uyacaktır. Onlar meydan okumalarıyla ünlüdür."

"Ve bu yüzden mi kaçtın?"

Pençe gibi tırnakları geminin küpeştesinin batarken gözlerini bana dikti. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çünkü bundan bahsetmeyeceksin," diye sertçe meydan okudum, öfkemi dizginlemeye çalışırken kelimeler dişlerimin arasından akıyordu.

Benden uzaklaştı - bakışları tekrar dalgalara sabitlenmişti. "Yakında öğreneceksin."

Cadıyı denize itmek için harekete geçmeden önce, geri dönüp Jace'i bulmanın daha akıllıca bir seçim olacağına karar verdim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Avery

BİRKAÇ HAFTA İÇİNDE, bildiğim tek evden kaçmış, kıtayı yürüyerek kat etmiş, zehirli meyvelerden kurtulmuş, kız kardeşimle yeniden bir araya gelmiş ve şimdi ilk kez bir geminin güvertesinde durmuş, denizin yabancı görüntülerini ve seslerini dinliyordum.

Tanrıların terk ettiği bu güvertede elimden geldiğince zarif bir şekilde ilerledim. *Pantolon*. Lia neden bu şeyleri bu kadar çok seviyordu?

Hafızam Isla'daki yatak odamda yatıya kaldığımız günlerden birine geri döndü. *Kıçımı harika gösteriyorlar*, demişti ve ben de bu anıya kıkırdadım.

Kendiminkine bakmak için gövdeyi döndürdüm ve omuz silktim.

"Benimki kesinlikle onunkine benzemiyor," diye fısıldadım kendi kendime.

"Bana harika görünüyor," diye seslendi tanıdık bir ses arkamdan.

Gage'in güvertenin karşı tarafından bana doğru yavaşça fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Gage!" Nefes nefese kaldım.

Onu, koyu esmer tenini ve sıcak kahverengi gözlerini gözümün önüne getirdim. Çok yakışıklıydı, Velyra'nın Lordlarının asla katlanamayacağı bir sertliği vardı.

"Leydim, Avery," diye selamladı elimi nazikçe tutup dudaklarını elimin arkasına bastırırken. "Şimdiye kadar sizi bulamadığım için özür dilerim. Gemideki zamanınız nasıl geçti?"

Gözlerim izin almadan parladı. Bu kadar kaygısız ve arkadaşlarıyla şakalaşan biri nasıl bu kadar çekici olabilirdi?

"Çok güzeldi," diye . "İlk kez bir gemiye biniyorum."

Şimdi, yanıt olarak gözleri büyüdü. "Hiç denizlere açılmadın mı? Elbette bir prenses krallığın sunduğu tüm cömert manzaraları görmüştür."

Utancım üzerime çöktü ve birkaç dakika sonra boğazımı temizledim.

"Kale kapılarının ardında neler olduğunu görebildiğim için şanslıyım."

Gözlerinde üzüntüyü andıran bir şey parladı, hatta belki de acıma. "Şey, Avery..." Adımı söyleyiş şekli tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Sana diyarın sunduğu her şeyi göstermeyi çok isterim - tabii eğer sıradan bir ikinci kaptan bir prensese eşlik etmek için yeterince uygunsa."

Bakışlarım onunkilerde kaldı, gözlerimiz birbirimizi en derin şekilde delip geçti. Şimdiye kadar hissettiğim yoğun ama tanıdık bir şekilde. "Şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha uygunsun," diye cevap verdim ve onun yanıtı ışıltılı bir gülümseme oldu.

kalbime şarkı söyledi.

Gage kolunu bana doğru uzattı. "Benimle yürür müsün?" diye sordu ve ben de hemen kolumu onun koluna doladım.

Güneş batarken karanlık üzerimize çöktü. Mürettebat geminin dört bir yanına dağılmıştı ve yakınlarda sadece biz varmışız gibi görünüyordu - sonsuz, parıldayan yıldızların altında sadece ikimiz vardık.

Kol kola vals yaparken bize yol gösterdi. "Bana kendinden bahset, Avery."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Sana zaten söyledim," dedi adımları kısa bir süreliğine durduğunda. "Her şeyi."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. "Nereden başlayacağımı bile bilemezdim," diye fısıldadım. "Senin hayatının benimkinden çok daha ilginç olduğuna dair Isla'daki tüm parayla bahse girmeye hazırım. Isla Kalesi'nin surlarının içine kapatılmıştım ve birkaç hafta öncesine kadar orada kaldım. Nadiren ayrılmama izin verildi ve asla keşfetmeme izin verilmedi."

"Sen Lia'nın kız kardeşisin. Eminim keşfetmenin bir yolunu bulmuşsundur," diye .

Kıkırdadım. "Öyle yaptık. Bela bizi sık sık bulurdu ama hiçbir zaman onun bizim için bir çıkış yolu bulamayacağı bir şekilde olmazdı."

"Bu Lia'ya benziyor."

Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım. "Onu çok iyi tanıyor gibi görünüyorsun, hatta benim kadar iyi tanıyorsun, ancak onu sadece birkaç aydır tanıyorsun - benimle karşılaştırıldığında bir saniye."

"Lia, Lia'dır." Bir kahkaha attı. "Onunla tanıştığım andan beri kendindeydi, bu arada sallanarak geldi. Eminim sen

şok oldum."

Sırıttım. "Bu kesinlikle ona benziyor."

"Zae de sallanıyordu. Belki daha da şiddetli bir şekilde."

Zaela'dan bahsedilince yüzümdeki tüm eğlence ifadesi kayboldu.

"Ah, kadından bahset," dedi neşeyle ve Zaela mürettebatın kamarasına inen merdivenlerin başında belirdiğinde öfkem yüzeye çıktı.

Lia onun ardından dışarı çıktı, onu Jace izledi.

"Biz nöbeti devralırken mürettebatın birkaç saat dinlenmesine izin veriyoruz," diye seslendi Jace bize.

Lia, içinde koyu renkli bir sıvı bulunan ve fener ışığının altında sallanan bir şişeyi yanından kaldırdı. "Romum var!" diye bağırdı neşeyle.

Gage elime uzanıp beni güvertede çekiştirirken nefesinin altından "Oh, evet," dedi.

Onun tarafından sürüklendiğim için neredeyse birçok kez ayağımı kaybediyordum, sonunda geminin ortasında durduk, herkes oturacak derme çatma koltuklar oluşturmak için varilleri . Gage ve ben güvertenin zeminini tercih ettik.

Veli direğin gölgesinden çıkıp aramızda dolaştı ve onun için bile anormal derecede sessiz kaldı.

Lia şişeden bir yudum alıp kendini Jace'in fiçıya oturduğu yerden kucağına oturmaya davet ederken, yanımdaki yakışıklı adamla aynı şeyi yapabilecek kadar rahat hissetmeyi diledim.

Zaela geminin eteklerinde birkaç meşale daha yakarak yıldızların altındaki alanı yakından aydınlattı. Cadının bize katıldığını fark ettiğinde dudakları kıvrıldı.

Veli'yi bile severdi. Yine de benden nefret ediyordu. Lia ve Gage özgürdü. istediklerine inanıyorlardı ama bunun aşırı korumacı olmaktan daha fazlası olduğuna emindim.

Jace kehribar rengi sıvıyı yudumladı ve Lia'ya bakarken yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl bu kadar kolay içiyorsun anlamıyorum."

"Ödleşin teki olman benim suçum değil," diye cevap verdi hiç istifini bozmadan.

"Oh, demek buna geri döndük. Onu şelalede bıraktığımızı sanıyordum."

"Şelale mi?" Sorguladım.

Zaela şişeyi kuzeninin elinden alıp kendisi de bir yudum içerken, "Demek prenses sizin dost olduğunuzu biliyordu ama hikâyenizi bilmiyordu," diye şımardı.

Bakışlarım biraz gergin görünen Lia'ya kaydı. "Ne zaman sana bir şey söyleyecek zamanım oldu ki Avery? Tanrı aşkına, Kai'nin düğününde saldırganlarla savaşırken sana 'Bir eşim var' diye bağırdım." Nefesinin altından güldü ve benimki de anı su yüzüne çıktıkça onunkini taklit etti.

Şişe bana doğru gelirken, "Çok şey oldu ama sindirecek zamanımız bile olmadı," diye fısıldadım. Dikkatlice yudumladım ve rom dudaklarıma değdiği anda neredeyse öğürüyordum.

Gage derin bir kahkaha attı ve şişeyi elimden aldı, yudumlarken kolunu omuzlarıma doladı. Dokunuşunun sıcaklığına doğru eğildim ve içimde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Sorun nedir, Prenses? Daha önce hiç gerçek likör içmediniz mi?" Zaela küçük çemberimizin karşı tarafından beni taciz etti.

Gözlerim Lia'ya kaydı ve o da bana doğru hafifçe başını salladı.

Şişeyi Gage'in elinden aldım ve uzun yudum alarak yakıcı sıvıyı boğazımdan aşağı gönderdim. Mideme indiği anda bir sıcaklık hissettim ve bunu alışılmadık bir baş dönmesi takip etti.

"Avery," dedi Gage gülerek. "Dikkatli ol."

"O iyi," dedi Lia sırtarak ve göz göze geldiğimizde ben de onunkine uydum.

Zaela, "Evet, otuz dakika kadar sonra iyi olup olmadığını göreceğiz," diye çıkıştı. "Söylesenize Prenses Avery, o kadar yudumdan sonra kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Ona bakarken nefes alışverişim derinleşti. İkimizden de meydan okuma yayılıyordu. Bu benim kabul törenim miydi? Lia, Zaela'yla ilk başta aynı fikirde olmadıklarını belli etmişti. Bokunu ona geri vermemi mi istiyordu?

Kolu etrafımda dolanırken gözlerim tembelce Gage'e kaydı. "Sanki Gage'i daha yakından tanımak hiç de fena olmazmış gibi hissediyorum." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı. Odağım yavaşça, bakışlarından öfke yayılan Zaela'ya döndü. "Çok daha iyi."

Lia şakaklarını ovuştururken, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Zaela ayağa fırladı ve bir an için aramızdaki küçük mesafeyi hışımla geçip bana vurmak için harekete geçeceğini düşündüm. Gage'in vücudu gerildi.

Yerde oturmaya devam ettiğim yerden agresif bir şekilde beni işaret etti. "Yeter! Onun üzerinde hak iddia ettiğinizi sandığınız yeter! Eminim bir prenses olarak istediğin her şeyi ve her kişiyi elde etmeye alışkınsındır, ama bu burada ve şimdi sona eriyor!"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!" Ayağa kalkarken ona bağırdım. Neredeyse burun buruna duruyorduk ve çevresel görüşümün dışında Lia, Jace'in kucağından itti ve gerekirse müdahale etmek için bekliyormuş gibi etrafımızda dönmeye başladı.

"Zaela, senin sorunun ne?!" Gage yanımda dururken ona bağırdı, ses tonunda biraz ısırik vardı.

"Oh, ne olduğunu biliyorum," diye hırladım. Zaela'nın gözleri bana . "Sana aşık ve bana iyi davranmandan nefret ediyor!"

Dişlerini sıktı ve elleri şaşkınlıkla ağzını kapatmaya çalışırken gözlerim bir anlığına Lia'ya kaydı; gözleri çılgınca Zaela ve benim aramda gidip geliyordu.

Zaela, başı geriye doğru uçarken gökyüzüne doğru vahşi, tüyler ürpertici bir kıkırdama saldı. Kuzenine doğru hışımla yaklaştı ve rom şişesini elinden kaptığı gibi aldı.

"Zae," diye homurdandı Jace.

Bir eliyle rom bitirirken diğer eliyle onu susturmak için parmağını kaldırdı.

Şişeyi denize fırlattı; sıçrama sesi tüm denizde yankılandı. esintili hava. Sonra bana doğru yürürken koluyla dudaklarını sildi. Gage önüme geçmek için hamle yaptı ama ben onu ittim. Lia'nın sahip olduğu eğitimden yoksun olmama rağmen, yerimde durmaya kararlıydım.

Sahne gelişmeye devam ederken Veli sessizce ilerledi ve meşale ışığının altında daha da görünür hale geldi. Zaela'nın bakışları kısa bir süre ona takıldı, sonra hızla başka bir yere kaydı.

"Gage'e aşık olduğumu mu sanıyorsun?! O benim ailem gibi, neredeyse kardeşim!" diye bağırdı. "Seni onun yanında istemiyorum çünkü onu çiğneyecek ve onunla işi bittiğinde sıçıp birine aşık olmasını izlemeyi reddediyorum. O, bir prensesin canı sıkıldığında oynayabileceği yeni ve parlak bir biblo *değil*!"

"Zaela!" Lia ve Jace birlikte bağırdılar.

"Bu sadece benim hakkımda hiçbir şey bilmediğinizi kanıtlar çünkü ben asla yapmam!" Kükredim, sesim denizin dalgalarını aştı.

Gage elini kalbinin üzerine koyarak, "Hanımlar, hanımlar... lütfen benim için kavga etmeyin," diye şaka yaptı.

Jace eliyle ona işaret ederken yanlışlıkla onunla birlikte güldü. "Gage, bir saniyelğine çenenin kapat lütfen."

"Bana inanmıyor musun?!" Zaela çılgınca fısıldadı. Yavaşça döndü, tam dönüşünü tamamlarken bakışları her birimizin üzerinde kaldı. "Hiçbirinizin söylediklerimin doğru olduğuna inanmıyorsunuz. Hepiniz benim, bir kraliçeyi kıskandığıma inanıyorsunuz.

Prenses."

Çenesi kilitlenirken bakışları bana kaydı ve ben de karşılık olarak kollarımı kavuşturdum, dudaklarımda nadir görölen bir hırıltı belirdi.

O sırada, bu koşullar altında anormal derecede sessiz olan Lia'ya döndü. Zaela başını geriye atıp gökyüzüne bakarken kıkırdadı. "En azından birinizin bana inandığını biliyorum."

"Lia, ne demek istiyor?" Jace sordu.

"Bunu söylemek bana düşmez," diye cevap verdi ve adam ona bir bakış fırlattı.

"Zae, sanırım yeterince içtin," diye teklif etti Gage. "Neden başka bir konuya geçmiyoruz? Kimse senin kıskanç olduğuna inanmıyor. Ben sadece şaka yapıyordum."

Gözleri tekrar Veli'kaydı ve hepimizin bakışları onunla birlikte cadiya kaydı. "Yapmak üzere olduğum şey için yeterince içmedim."

Kimse onun sözlerini anlamaya vakit bulamadan, ayakları onu güvertede Veli'nin durduğu yere doğru hızla götürmeye başladı. Adımları güçlü ve inatçıydı, sanki cadiya yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibiydi ama ölümlü kadın ona doğru ilerlerken Veli hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Zaela'adımları tam önünde aniden durdu ve birbirlerinden ancak bir santim uzakta durduklarında Veli'nin küçük boyunun üzerinde yükseldi. Cadının bilmiş menekşe rengi bakışları Veli'yi delip geçti.

Hepimiz daha da yaklaştık, havada şaşkın bir gerilim vardı. Yüzüm kız kardeşime doğru döndü ama onun alev alev yanan gözleri sahneye sabitlenmişti.

Tam Zaela'nın çenesi açılmış, bulamadığı kelimeleri ararken benim de dikkatim tekrar onlara yöneldi.

Veli'nin dudağı tehditkâr bir sırıtışla eğildi. "Bütün gece bekleyemem, Zaela Cadoria."

Bu da ne?!

Zaela'nın elleri titreyerek cadının yüzüne dokundu ve ardından Veli'nin yanaklarını hafifçe avuçlarken dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Gage. "İşte bu, Zae!"

"Herkes söylemenin bir yolu da bu," dedi Lia yumuşak bir sesle, hiç de şaşırmış görünmüyordu.

Jace, "Bu iş ilginleşmeye başladı," diyerek sohbete katıldı.

Gözlerim sabitlenmişken kalbim hızla çarpıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Öpüşmeleri kesildi ve Zaela Veli'nin menekşe rengi bakışları arasında donup kaldı. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı bir adım geri çekilip mahcup oldum.

"Az önce arzu etmeseydim, hiçbir tepki göstermeden bana saldırmana izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?" diye tısladı büyücü kadın ama bakışlarında alışılmadık bir yumuşaklık, bir anlayış vardı.

"Üzgün değil misin?" Zaela, geri onların arkasında kaldığını unutarak ona sordu.

Veli pençe uçlu bir parmağını dudaklarına götürdü ve öpüşmelerinden arta kalan dokunuşu sildi. "Hem erkeklerle hem de kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanırım."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldı Lia, herkesin dikkatini çekerek. "Ne?! Tüm bu senaryo çok daha kötü bir şekilde sonuçlanabilirdi." Arkadaşı ona baktı. "Biliyor muydun?"

Ona nazık bir gülümseme verdi. "Uzun sürmedi. Bu onun anlatması gereken bir hikayeydi."

Jace o zaman Zaela'ya baktı. "Seninle gurur duyuyorum kuzen. Bunu bizden saklama ihtiyacı hissettiğin için üzgünüm."

"Saklamak istediğimden değil. Sadece siz iki işgüzar aptalı dahil etmeden önce kendim çözmek istedim. Şimdiden yaptığınızı hayal edebiliyorum," diye alay etti kollarını kavuşturarak. "Lia gelene kadar erkekler arasında tek kadın olmak her zaman kolay değildi. Ama bu konuda beni her zaman destekleyeceğini biliyordum." Ona daha önce hiç tanık olmadığı nazık bir gülümseme verdi.

Dehşete kapılmıştım. Zaela'yı yanlışlıkla herkese sırrını söylemeye zorladığıma inanamıyordum - kendi aile üyelerinin bilmediği ama her nedense Lia'nın bildiği bir sır.

Gage'in kolu bir kez daha omuzlarıma düştü ve beni kendisine çekti ama mideme dayanılmaz bir düğüm yerleşmişti. Dokunuşundan uzaklaştım ve kolunun ağırlığının beni bırakıp yanlarına düştüğünü hissettim.

"Zaela, ben-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Yapma."

Titreyen dudağımı saklamak için elim ağzımı kapatmaya gitti.

Lia'ya bakıp dudaklarını büzerek küçük bir gülümseme verirken, "Bu bilgiyi vermek için çok geç kaldım," dedi. "Tek dileğim Koşullar biraz daha... şey, adildi." Omuz silkti. "Ama belki de

Böyle bir durum olmasaydı asla yüksek sesle konuşmayı gerekli bulmazdım."

"Sadece çok üzgünüm." Sesim yumuşaktı. "Senin..."

"Kardeşim gibi gördüğüm birine aşık olduğumu düşündün." Titredi ve hasta olmaya benzer bir ses çıkardı. Sonra gözleri Gage'inkilere kayd ve bakışları tekrar benimkileri bulmadan önce yüz hatları yumuşadı. "Hayır, Prenses. Gage'i o şekilde sevmedim, hiçbir zaman da sevmedim. Ama o verdiği sevgiye karşılık verecek birini hak ediyor. Bunu hatırlamakta fayda var. Belki de seni çok acımasızca yargıladım, bu yüzden umarım gerçekten de yanıldığımı kanıtlarsın."

Bunları veda sözleri olarak bırakan Zaela, bize bir veda bakışı bile atmadan güvertenin altına inen merdivenlere doğru ilerledi.

Biz yerde kalırken Veli'nin gözleri hepimizin üzerinde dolaştı. Etraftaki tek ses, geminin kenarlarına çarpan dalgaların içeri ve dışarı yankılanan sesleriydi. Sonra onu merdivenlerden aşağıya doğru takip etmek için hareket etti.

"Peki, o zaman..." Jace birkaç dakika süren rahatsız edici bir sessizliğin ardından konuştu. "O iyi olacak. Yalnız kalması için ona birkaç saat verin," dedi Lia. "Bunu sana ne zaman söyledi ki? Nasıl söyledi?

Neden?" diye sordu arkadaşısı.

Ona güldü ve kollarını gövdesine dolayarak onu kendine çekti. "Erkekler gecesini hatırlıyor musun?" Adam çatık kaşlarının arasından ona bakarken gözleri kısıldı. Kadın omuz silktili. "Köyde aramızda olanları telafî etme çabasıydı. Ömür boyu saklayacağı sırrını bana verdi."

Jace kıkırdadı. "Sanırım onu neden hiç bir erkekle görmediğimiz şimdi daha iyi anlaşılıyor."

"Zaela benden nefret ediyor olmalı," diye nefes aldım gözlerim ileri geri gidip gelirken.

"Zae başta herkesten nefret eder," diye açıkladı Gage parmaklarını benimkilere geçirirken.

Bakışlarım iç içe geçmiş ellerimize kayd; sert ve nasırlı ellerin verdiği his taban tabana zıttı. Daha önce hiç bir erkek elimi tutmamıştı, gençliğimizdeki Finnian dışında. Beklenmedik ve şefkatli dokunuşu, bir erkekten hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir sıcaklık taşıyordu.

Kai her zaman en yüksek teklifi verene satılmak için doğduğumu söylerdi ve bu sözlerin onlarca yıl tekrarlandığını duyduktan sonra sonunda onlara inanırsınız.

"Bu sayede senden hoşlanıp hoşlanmayacağına karar verecek," bitirdi ve bakışlarını yavaşça onunkilere doğru ilerledi.

"Ve sen de onun gözünü korkutmasına izin vermedin," dedi Lia yanımıza gelip coşkuyla kolumu sıkarken. "Dik için seninle gurur duyuyorum. Her ne kadar talihsiz bir durum olsa da, bu şekilde onun saygısını kazanacaksın."

Bir nefes verdim, sözlerinden en ufak bir rahatlama bile hissetmiyordum. Zaela'yı en iyi onlar tanıyordu ama yine de kendimi kötü hissetmekten alıkoyamıyordum.

Kanat çırpışları havada titreşirken gökyüzünden yüksek bir çığlık yükseldi. Nox kısa anlarda belirdi, ametist yansımaları pulları ay ışığının altında bulutların arasından süzüldüğüne dair tek işaretti.

Lia elini dudaklarına götürdü ve wyvern'i çağırmak için keskin bir ısıklık çaldı.

Bize doğru süzüldü ve kanatlarını sürekli çırparak geminin küpeştesinin hemen ötesinde havalandı; kanatlarından çıkan her titreşim bize doğru bir rüzgâr dalgası göndererek saçlarımı geriye savurdu. Gage tam arkamda olmasaydı, rüzgârın gücü beni yere düşürebilirdi.

Lia yaklaştı ve elini uzatarak nazıkçe burnunun üzerine koydu. "Yavaşça gemiye inmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Jace sinirli bir kıkırdamayla, "Tanrım, adam gemi büyüklüğünde, Lia," dedi. Onu alaycı bir şekilde başından savdı.

Wyvern'in altın bakışları kız kardeşime yöneldi ve son günlerde etrafında ne kadar sık bulunmuş olursam olayım, beni öldürmeyi amaçlayan bir alev topu gönderdiği önceki karşılaşmamızdan kalan korku hissini yok edemiyordum.

Nox dikkatlice geminin güvertesine indi ve her birimizin beklentiyle nefesimizi tutmamıza neden . Arka ayakları yere değdiğinde gemi sallandı ve hepimizin neredeyse ayağımızı kaybetmemize neden oldu.

"Nazıkçe dedim!" Lia çığlık attı ve güvertenin ortasında bir top gibi kıvrıldı, alanın çoğunu kapladı.

Lia şakaklarını ovuşturdu. "Bu lanet wyvern."

"Onu getirmek isteyen sendin," diye alay etti Jace, esneyen kıza merdivenlere kadar rehberlik ederken.

"Dinle, işe yarayabilir," şaka yaptı. "Kimseyi öldürme!" Omzunun üzerinden canavara doğru ateş etti ve canavar onaylamayan bir homurtu çıkardı.

Gage uzandı ve elimi tuttu. "Şimdi, her şeyi öğrenmeye geri ne dersin?"

Yanaklarıma bir kez daha sıcaklık doldu ve diğerlerinin ayak izlerini takip ederek beni güvertenin altına götürdü.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Velyra'nın ana kıtasından uzaklaştıkça, denizdeki günler bulanıklaşmaya başladı. Zaela'nın Avery ve Gage'e eziyet etmesi sona ermişti ve görünüşe göre ikisi birbirini tanımaya başlamıştı... *oldukça iyi*. Veli ve Zae de zaman zaman geminin gölgeli köşelerinde birbirlerine fısıldarken görülebiliyordu. Geri kalanımız ise Vayr Denizi'nde yol alırken mürettebata yardım etmekle meşguldük.

Geminin pruvasında durdum, mürettebat kıyıdan yaklaşık iki mil açıkta demiri indirirken gözlerim uzakta beliren Elora Adalarına dikildi.

"Karadan bu kadar uzakta kalmamız gerektiğine emin misin?" Elimle güneşin parıltısını engellerken iç çekerek Veli'ye sordum.

"Zaten çok yakınız. Gemiye ya da Wyvern'i fark etmemeliler." "Wyvern, evet. Nox görüş alanının dışında kalacak," diye kestim sözünü.

ayak sesleri yankılandı. Jace bize katılıp küçük tekneyi işaret ederken, "Kıyıya bir pinnace ile kürek çekeceğiz," diye duyurdu.

"Erkekler hoş karşılanmaz." Veli'nin sesi karardı.

Jace ellerini savunma amaçlı bir hareketle kaldırdı ama gözleri hiç eğlenmemiş gibiydi. "Gage ve ben söz konusu pinnace'de kalacağız..." Durakladı. "Ancak, Lia o kıyılara ayak basarken benim burada oturup hiçbir işe yaramayacağımı düşünüyorsanız... aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Veli alay etti. "O adalarda dolaşan tek yaratıklar cadılar değil, *çocuk*."

Jace'den bir hırıltı yükselirken aralarına bir adım attım. Çatık kaşlarımın arasından Veli'ye bakarak, "Karaya ayak basmayacaklar ama kıyılarınızın izin verdiği ölçüde bize eşlik edecekler. Sen Anladın mı?"

"Evet," diye cevap verdi birkaç dakika sonra, gözleri onu bekleyen topraklara kayarken. Bakışlarım, elinin yasak kitabının bulunduğu küçük dokuma çantasını sıkıca kavradığı kalçasına kaydı. "İzninizle, bunun içindekiler asla geldiği yere geri dönmemelidir."

Merdivenlere doğru onu izledim, bizimle buluşmak için Avery'yi iterek geçti ve sonra güvertenin altına inen merdivenlerden aşağı indi.

"Bu da şimdi?" Avery, gözden kaybolmadan hemen önce cadının arkasından yüzünü buruşturarak sordu.

"Kitabı kıyıya getirmeyecek," dedim ona. "O döndüğünde tekneye bineceğiz. Hazır mısınız?"

Soru beni terk ettiğinde fark ettim ki, *o her ne kadar* Emrim altındaki ilk tehlikeli görevini tecrübe ederken, kesinlikle öyle değildim. Gözlerim kız kardeşimin üzerinde gezindi ve onu seyre daldım. Normalde sırtından aşağıya doğru kıvrılmış ve karmaşık bir şekilde tutturulmuş uzun kumral saçları omzunun üzerinden örülmüştü. Güzel, dökümlü elbiseleri ve terlikleri

kıyafetinin yerini dövüş derileri ve botları almıştı. Bakışlarım tekrar yüzüne kaydı ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsememe engel olamadım.

"Tabii ki hazırım..." Jestime karşılık verdi, ama deniz meltemi örgüsünden yüzüne düşen küçük saçları savururken güneşten daha parlaktı. "Gidip Gage'i bulayım ve ona hazır olduğumuzu söyleyeyim. Gidin."

Ayaklarının üzerinde döndü ve Veli'nin güvertenin altındaki ayak seslerini takip etti.

Aramızdaki bağa bir rahatlık dalgası yayıldı ve o bizi bekleyen şeye bakarken ben de eşime döndüm. Onun yanına doğru ilerleyerek kollarımı beline doladım ve alnımı sırtına bastırdım.

"O iyi olacak, Lia'm," dedi nazıkçe. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Avery pazarda hiç normal bir gün ... ve birkaç hafta içinde kıta çapında bir isyana öncülük etti, birkaç kez saldırıya uğradı ve şimdi en önemli pazarlardan birine ayak basmak üzere.

Fae türünün bildiği tehlikeli araziler. Endişelenmememi nasıl beklersiniz?"

İçimi bir eğlence kapladı ama bu duyguların bana ait olmadığını biliyordum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" Onu kavrayışım gevşediğinde mırıldandım ve yanına doğru adım attım.

Tek bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Böylesine tehlikeli bir toprağa ayak basman konusunda endişelenmememi , seninle *birlikte* olacak kız kardeşin için endişelenmen çok ilginç."

Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu hiç adil değil."

"Nasıl değil?" sordu, neşesi kaçmıştı. "Eğitim aldığım için tabii *ki*," diye cevapladım sırtarak.

Kalbimi kazanan o huysuz tavrıyla gözlerini devirdi ve geminin yan tarafında duran yelkenliye doğru ilerledi.

Veli merdivenlerin başında yeniden belirdi ve Gage geminin kış tarafından köşeyi dönerek geldi. Kaşlarım çatılırken başımı şaşkınlıkla yan tarafa baktım. Birdenbire, bir anlık alevli saç görüntüsü dikkatimi tekrar merdivenlere çekti.

"Avery, Gage burada! Hadi gidelim," diye .

Yanıt olarak başını sallamadan önce bir an için gözleri büyüdü.

Bakışlarım tekrar Jace'e kayarken başımı salladım. Parmaklarımı dudaklarıma götürerek Nox'u çağırmak için bir ısıklık çaldım.

Bulutların arasından çıkıp geminin güvertesine doğru alçalırken kanatlarının sesi havada gürültüsü gibi yankılandı ve ayakları yere değdiğinde geminin şiddetle sallanmasına neden oldu.

"Herkes bu gemide kalacak. Kimse ayrılmayacak. O topraklara ayak basmak sizin için güvenli değil. Nox burada kalacak ve dürüst olmak gerekirse, onun yolundan uzak durmak en iyisi olabilir. Gözünün önünden kaybolduğumda huysuzlaşıyor," diye bağırdım ve mürettebatın her bir üyesinin yüzü soldu. "Nox, burada kal."

Talebim üzerine burun deliklerinden buharlı bir nefes çıkardı.

"Ciddiyim!" Parmağımı kaldırırken tersledim.

Arkadaşlarımla yüzleşmek için döndüm. "Gidip kendimize bir meclis kuralım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Veli

Adamlar bizi kıyıya çıkarmak için kürek çekmeye çalışıyorlardı ve küreklerinin her manevrasında hastalıklı bir korku kaplıyordu. Sıçrayan dalgaların yankıları, attıkları her kulaçla bizi olası sonumuza daha da yaklaştırdıklarını sürekli hatırlatıyordu.

Elianna uyarılarımı ciddiye almadı ve yalvarmalarına kulak asmadığı için gözlerini oyabilirdim. Yasaklı prenses, bırakın karanlık doğayı, büyüün işleyişini bile anlamıyordu. Büyüye ilk elden tanık olan kardeşleri bile büyüü zar zor kavrayabiliyorlardı ama içinde gizlenen şeyden korkmaları gerektiğini biliyorlardı.

Halkı için daha iyi bir yaşam arayışında olduğu için haklı kraliçeyi suçlayamazdım. Ne de olsa beni şu anda içinde bulunduğum çıkmaza sokan da tam olarak buydu.

"Fazla uzun sürmez." Elianna'nın sözleri beni transımdan çıkardı.

Uzak gözlerimi kaplayan sisin içinden gözlerimi kırıştırdım. Teknemiz şimdi adaların kıyısından sadece yarım mil uzaktaydı ve gemideki insanlara büyüü topraklarda neler olduğunu daha iyi görme imkânı veriyordu.

"Öyle görünüyor ki..." Zaela başladı.

"Ürkütücü," diye bitirdi Aver onun yerine.

"Eğer şu anda gördüklerinizden korkuyorsanız, hâlâ yapabiliyorken bekleyen gemimize doğru kürek çekmelisiniz" diye uyardım.

"Sadece biraz sis var," diye tısladı

Elianna. Alay ettim. "Sadece biraz sis, diyor."

"Anavatanınıza dönme konusundaki tereddütlerinizin farkında olsak da, Lia'nın isteklerine saygı göstermeniz iyi olacaktır. Ve onunla alay etmemek için

Konuşuyor," diye homurdandı arkadaşı, kolları bizi kıyıya yaklaştırmaya devam ederken.

Sözleri hepimizi susturdu.

Sisin içinde süzülürken, bataklığın kalbine girdiğimizde hava yosun ve toprak kokusuyla yoğunlaştı. Altımızdaki su, berrak denizden çok daha koyu bir renge büründü ve bükülmüş, çürümekte olan ağaçların ve sarmaşıklarının sarkan gölgesini yansıttı.

Su sığılaştı ve çok geçmeden kendimizi çimenli kanallardan oluşan bir labirentte ilerlerken bulduk. Gemidekiler sessiz kalırken, bataklık vıraklayan kurbağaların sesleri ve çalılıkların altındaki gizli yaratıkların hcanlanıyordu. Herkesin yüzünde boncuk boncuk ter

Nem her geçen an daha da ağırlaşıırken alınlar.

Uzun otlar su kenarı boyunca nöbet tutuyordu; bir zamanlar esintiyle dans eden tüylü tüyleri şimdi bir mızrak gibi hareketsiz duruyordu - toprak burada olduğumuzu hissetti ve bizi izliyordu.

Geçmişimle ilgili anılar beni sardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı - kesinlikle olmadığım bir duyguydu, ama adanın derinliklerinde bizi neyin beklediğini çok iyi biliyordum.

"Bataklığın daha derinlerine doğru kürek çekmemeliyiz," diye uyardım onları. "Eğer kaçmamız gerekirse, denize doğru daha hızlı bir kaçış yapmak en iyisi olacaktır."

Elianna bana başıyla onay verdi ve yoldaşlarına döndü. "Onu duydunuz. Burada duracağız."

Gage küçük teknenin yan tarafına doğru eğildi ve kolunu suyun üzerinden uzatarak kıyıya doğru uzandı. Bir saniye bile tereddüt etmeden boşluğa sıçradım ve elim bileğini kavramak için dışarı fırladı, hareketin gücüyle tüm tekneyi salladım.

"Veli!" Avery çılgılık attı ama benim odağım neredeyse toprağa degecek olan insanda kaldı.

Kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmişti ve onu kavrayışım yavaşça gevşerken teninin yüzeyinin altında kalan bir parça korkuyu hissedebiliyordum.

"Araziye dokunamazsınız. Bana bunu anladığınızı söylemiştin," diye tersledim ve bakışlarım onun ve komutanın bakışları arasında gidip geldi.

"Özür dilerim Veli. Sadece bizi kıyıya yaklaştırmaya çalışıyordum," diye itiraf etti.

Çenem kilitlendi. "Burası iş görür. Dişi olanlar ya ona uzanabilir ya da oraya ulaşmak için bataklığa adım atabilir." Elianna'ya döndüm. "Dişi *olanlar* bu tekneyi terk et."

"Gage, lütfen bunu ona tekrar söyletme." Güldü ve sonra arkadaşına döndü. "İkinizin de burada kalması gerekecek ve biz mümkün olan en kısa sürede geri döneceğiz." Jace'in çenesi titredi. "Biz iyi olacağız."

"Cadı burada gizlenen şeylerden bahsettikçe, sizinle gelmeme fikrini daha fazla gözden geçiriyorum," diye itiraf etti.

Nefes nefese kaldı ve bana döndü. "Gelmelerinin bir yolu yok mu?"

"Onların öldürülmesini istemiyorsanız, hayır." Pençelerim Avuç içlerim hayal kırıklığı içindeydi. Beni yeterince ciddiye almıyordu - hiçbirini almıyordu.

"Peki," diye . "Hadi şu bitirelim."

Bu sözlerle birlikte Elianna malzeme paketiyle birlikte suya atladı. -Sıçrama sesi ağacın gölgesinde saklanan kargaları ürküttü. "Hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenmeyin," dedim herkese, geri kalanımız da bizi takip ederken.

onun önderliğinde. Diğer üçü karaya ilk adımlarını atarken gemide kalan adamlara döndüm. "Gördüğünüz ya da duyduğunuz hiçbir şeye güvenmeyin. Adalar geldiğimizi çoktan hissetti. Aklınızı başınıza alın, yoksa hayatınızı kaybedebilirsiniz. Ahşap tekne güvenliğinizi garanti etmez."

Jace beni bekleyen Elianna, Zaela ve Avery'yi işaret , "Sen sadece güvende olduklarından emin ol," dedi.

Bakışlarım ağaçların tepelerinde gezindi ve sonra yavaşça "Hiçbirimiz güvende değiliz Komutan. Ben bile."

OTUZUNCU BÖLÜM

Elianna

Elora Adaları'nın derinliklerine doğru ilerlerken ölü çimler botlarımızın altında çıtırdıyordu. Görüş alanlarından tamamen çıkana kadar Jace'bakışlarının ağırlığı sırtıma saplandı. Sinirleri bağları sarsıyordu ama bunun yapamayacağımıza inanmasından kaynaklanmadığını biliyordum. Kendimizi idare etmekten çok, güçlü bir büyüyle sırlıslam olmuş yabancı bir diyarda olduğumuzu fark ettik.

Kıvrımlı ağaçların arasında, budaklı köklerinin üzerinden ve yosun tutmuş dallarının altından geçerek yürüdük.

İçime bir huzursuzluk yerleşti, Syllis Ormanı'nda hissettiklerimden çok daha endişe verici bir huzursuzluk. O büyülü ormanda gizlenen şey kadim bir sihirdi, ama burada yetişen ve gizlenen şey farklı hissettiriyordu - daha güçlü ve *tehlikeli*.

"Bataklığın ne kadar derinine gitmemiz gerekiyor?" Avery Veli'ye sordu. Zaela olduğu yerde durdu ve beni ürküttü.

"Ne oldu?" Puslu sisin içinde onun görüş alanını takip ederken sordum. "Az önce bir şey gördüğümü sandım..." diye başladı.

"Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan hiçbir şey görmedin," diye uyardı Veli, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Ve Avery, Elora'nın kadim taşı bizi karşılayana kadar yürüyeceğiz. Bu adanın tam ortasında. Kız kardeşlerimi oraya çağıracağım."

"Senin kanınla..." diye nefes aldı.

Veli içini çekti. "Doğru."

Dördümüz bir kez daha ilerlemeye başladık.

"Gördüğün şey neydi?" Zaela'ya fısıltıyla sordum.

"Gözler. Parlayan, kıpkırmızı gözler. Tam bize bakıyorlar," diye yanıtladı yutkunarak.

Elim kalçamdaki kılıcımın kabzasına uzandığında omurgamdan bir ürperti geçti.

Veli'nin kız kardeşlerini gerçekten çağırması gerekip gerekmediğinden bağımsız olarak, kesin olan bir şey vardı... *Bir şey* burada olduğumuzu biliyordu.

Veli'nin önderliğinde sessizce kilometrelerce yürüdük ve her yöne Döndüğümüzde yalnız olmadığımızı hissedebiliyordum. Hayvanlar biz geçerken her taraftan birbirlerine sesleniyorlardı ve her birimiz cadının sesini dinlediğimizden emindik.

ileriye bakma ve rahatsız edici seslere aldırmama talimatları.

Ormanın derinliklerine girdiğimizde, orman tamamen sessiz ve hareketsiz hale gelip bacaklarımızı durma noktasına getirdiğinde her bir duyum alarm durumuna geçti. İçime bir huzursuzluk çöktü ve içgüdüsel olarak Avery'nin önüne geçmek ve olası bir tehdidi engellemek için etraftan dolaştım.

"Veli," diye fısıldadım gümüş rengi saçlarının arkasına, sık ağaçların arasında ileriye doğru bakmaya devam ederken.

"Şşşt," diye beni susturdu. Büyücü yavaşça bize doğru döndü, normalde solgun olan yüzü şimdi Ezranya Dağları'nı kaplayan kardan bile daha beyazdı. "Biz geldik."

"Ben hiçbir şey görmüyorum," diye araya girdi Avery.

"Fae duyularının bir zamanlar bizimkiler kadar keskin olduğunu söylerler," diye alay etti Veli.

Zaela, "Şu ana kadar hayatımda hiç insandan başka bir şey olmayı dilememiştim," diye mırıldandı.

"Bundan sonra olacaklar için hepinizin sessiz olması gerekecek. Anlaşıldı mı?" Veli üçümüzü süzdü ve ben de geldiğimizden beri alışılmadık derecede sessiz olan Avery'nin önünde duruşumu ona küçük bir baş selamı verdim.

"Sen iyi misin?" Kız kardeşime omzumun üzerinden usulca sordum. "Evet," diye fısıldadı.

Önümüzdeki ağaçlara doğru tek bir adım daha atıp pençeli elini onlara doğru kaldırdığında, dehşete kapılmış Veli'ye dair her türlü iz kayboldu. "*Malifisc Venitian*," diye konuştu, sesi henüz ondan duymadığım bir güç yayıyordu.

Sanki kelimelerle emredilmiş gibi, önümüzdeki ağaçların bükülmüş dalları *hareket* etmeye başladı. Kabuklarının kırılma ve gıcırdama sesleri orman havasında süzülüyordu. Ayaklarımızın altındaki zemin gümbürdedi ve

İkimiz de düşmemek için dengemizi sağlamaya çalışırken Avery omuzlarımdan tuttu.

"Tanrıların annesi!" Zaela bir eliyle içgüdüsel olarak kılıcını açıp diğer elini denge için uzatırken çılglık attı. Gözleri benimkilerle buluştu ve tek gördüğüm panikti.

Veli'nin boynu bize doğru döndü ve gözleri tıpkı onca zaman önce zindanda beni iyileştirdiği zamanki gibi parlıyordu.

"Silah yok!" diye tısladı ve Zaela hemen kılıcını yeniden kınına soktu ve dik durmaya çalışırken özür diledi.

Veli'nin odağı değişen ağaç sırasına geri döndü. Gömülü kökler kendilerini araziden zorla söktüler ve biz şaşkınlıkla izlerken bağlı gövdelerinin de peşlerinden sürüklenmesine neden oldular. Gözlerim onlardan birini takip etti ve nefesimi tutmak zorunda kaldım.

kökler sessizce toprağa geri kıvrıldı ve ağacı yeni bir alana taşıdı. Birdenbire tüm orman yeniden sessizliğe büründü. Dallar ve kökler bir kez daha oldukları yerde donup kalmışlardı, sanki şimdi bulundukları yerde büyümüşlerdi durdu.

Bakışlarım tekrar önümüzde duran cadıya kaydı, o ise ağaçların koruduğu şeye odaklanmıştı.

Önünde mağarayı andıran bir giriş belirdi - yüzeyine karmaşık antik semboller kazınmış taştan bir kemer. Kemer, karşı tarafta devam eden orman varlığından başka bir şey göstermiyordu. Sis ve ağaçların gölgesiyle güneşten tamamen korunmuş olmamıza rağmen orman aniden karardı.

Veli bize döndü, parlayan gözleri solmaya başlamıştı. "Artık geri dönüş yok."

Tereddütle yanına yaklaştım. "Ağaçların o kemeri ortaya çıkarması için az önce söylediğin büyü neydi?"

"Bu bir büyü değildi. Tanrıların dilinde bir duyuruydu," diye cevap verdi, diğer ikisi de durduğumuz yerde bize katılırken.

"Peki, ne anons ettiniz?" Avery sordu.

Veli'nin bakışları yarattığı eski kapı aralığında kaldı. "Bir cadı geldi."

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

DÖRDÜMÜZ taş kemerin önünde durduk. Gözlerim, üzerine kazınmış alışılmadık oymalarda yavaşça dolaştı - bir dil , ama tanıdığım herhangi bir şeyin resmine benzemeyen semboller vardı.

"Hançerini görebilir miyim Elianna?" Veli beni transımdan çıkararak sordu.

Elini bana doğru uzatırken gözümü kırptım ve hançerimi hızla kalçamdaki kınından çıkardım. Büyücü kadın yeniden işlenmiş kılıcımı dikkatle inceledi, bakışları Nyra'nın karmaşık boynuz oymasını takip etti ve kabzasını süsleyen wyvern kanatlarına takıldı.

Pençeli parmakları kabzanın etrafını sardı ve anında avucunu kesmek için hareket etti, temas ettiğinde bir tıslama çıkardı. Menekşe rengi kan avucunda birikirken, demir kokusu burun deliklerimi tıkadı.

"Tanrım, Veli," diye homurdandı Avery. "Bir uyarı iyi olurdu."

Cadı kız kardeşime döndü. "İçeri girmek ve kız kardeşlerimi çağırmak için kana ihtiyacımız olduğunun farkındaydın, bu yüzden bunun neden bir Sürpriz."

", " dedi Zaela sert bir kıkırdamayla ve Avery'nin gözlerini devirmesini sağladı.

Veli o zaman bana baktı. "Eğer kaç dersem *kaçacaksın*. Anlıyor musun, Elianna? Bu kendini bir oyun ya da dövüşerek atlatabileceğin bir kavga olmayacak. Bu bir büyü. Kadim ve her şeyi bilen. Karşılığında ona sahip olmadan ona karşı kazanamazsın."

Ben cevap veremeden Avery araya girdi. "O onların kraliçesi olacak. Tıpkı senin yaptığın gibi... ya da en azından yapmaya çalıştığın gibi onu dinlemeliler."

Veli'nin menekşe rengi bakışları, kardeşime cevap verirken değişmeden üzerimde kaldı. "Adalardaki yaratıklar diyarın geri kalanındaki kurallara uymazlar Prenses."

Uyarısını dinlerken dilimi emdim. "Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi şunun çenesini kapalı tutarsan buradan canlı çıkma var," diye tısladı ve sıkıntıyla oflayan Avery'ye eliyle işaret etti.

Veli kemere bir adım daha yaklaştı ve avucunu sivri kenarın yüzeyinde sürükleyerek ardında kanından bir leke bıraktı.

Derisi onu terk ettiği anda, kan taşın içine battı ve gözlerimizin önünde yok oldu.

"Tanrılar," diye soludu Zaela.

Kemere kazınmış semboller, Veli'nin gücünü kanalize ettiği zamanki gözlerinin altın rengini taklit eden hafif bir parıltıya sahipti.

"Beni takip edin ve çabuk olun, diyardaki yırtık kapanmadan önce," diye ısrar etti cadı, şimdi önümüzde uzanan girdaplı sisin içinden geçerken.

Avery ve Zaela'ya döndüm. "Biz arkamda kalın, tamam mı?"

"İyi deneme, Lia." Zae, Veli'nin ardından kemerden geçerken güldü.

Avery ve ben onu takip ettik ve taş kemerin altından geçerken, ormanın yerini bir sihir serabına bırakan ruhani görüntü karşısında hayrete düşerek defalarca gözlerimi kıptım.

Harabelerden oluşan kutsal bir bahçe ortaya çıktı ve hava hissedilebilir bir ham güç duygusuyla uğuldadı.

Açıklık, sanki yüzyıllardır çürüyormuş görünen ve dalları birbirine kenetlenmiş yüksek ağaçlarla çevrili, güzelce oyulmuş taş yapılara sahipti. Yukarıdaki yoğun bitki örtüsü sadece

Yumuşak, dağınık güneş ışıkları, orman zeminiyle kusursuz bir uyum sağlayan yürüyüş yolunu döşeyen yıpranmış, yosun kaplı taşların üzerine hafif bir parıltı saçarak içeri süzülüyordu.

Canlı, biyolüminesan mantar kümeleri yerden filizlendi ve çevresindeki toprağı yumuşak turkuaz bir ışıkla aydınlattı.

Ateşböcekleri uçuşuyor, parıltıları karanlık bahçenin doğal ışıltısına karışıyordu.

Bölgede dikkatli bir şekilde manevra yaparken, bozulan yapılardan bazılarının kemerli geçitle aynı kazınmış sembolleri taşıdığını fark ettim.

"Bunlar Tanrıça Elora'nın kendisi tarafından oyulmuş kadim rünler," diye arkamdan usulca konuştu Veli ve neredeyse sıçramama neden olacaktı. "Alem asla unutmasın diye unutulmuş ritüellerin ve büyüünün hikâyelerini anlatıyorlar." İcini çekti. "Ama biz bunu çoktan geçtik."

Benden uzaklaştı ve harabelerin kalbine doğru yöneldi, Granitten yontulmuş bir çeşme onu bekliyordu, kendi ışıltısını saçan parlak deniz mavisi bir sıvıyla akıyordu.

"Veli," diye nefes Zaela karşından. "Burası... çok güzel. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Neden ayrılarsın ki?"

Dürüst olmak gerekirse, de merak ediyordum. Atmosfer sakindi ve bana uzun zamandır hissetmediğim bir huzur duygusu veriyordu.

"üzeresin," diye cevap verdi cadı. "Üçünüz buraya gelin ve arkamda durun, çünkü şimdi kız kardeşlerimi çağıracağım."

Üçümüz onu merkezde karşılarırken, "Veli, zaten kemere kanını döktün, hâlâ kimse gelmedi," diye söylendim.

"*Elianna*, kanın onları çağıracağı yer orası değildi." Bakışları yavaşça duran çeşmeye kaydı. "Çünkü kan çeşmeye damlatılacaktı."

Parmaklarından birini tırnaklarıyla deldi ve küçük damla kanın teninde birikmesine izin verdi. İsteksiz bakışları bir kez daha benimkilerle buluştu ve bir an için yaptığımız şeyin doğru olup olmadığını merak ettim ama artık ikinci bir tahminde bulunmak için çok geçti.

Veli kan damlasını fiskiyeye doğru fiskeledi ve bir zamanlar mavi renkte parlayan fiskiye anında koyu bir kıızıla dönüştü. Yer bir kez daha ayaklarımızın altında şiddetle gümbürdedi. Avery kolumu tuttu ve gözlerim dehşete düşmüş görünen Zaela'ya doğru uçtu. Veli bizi korur gibi kollarını arkaya attı ve hepimizi harabelerin bir köşesine geri çekti.

Kıkırdayan kahkahalar havayı dolduruyor, her yanımızdan yankılanıyordu. Kimin geldiğini görebilmek için boynumuzu her yöne uzatıp kırbaçladık ama nafile. Sesler her yerdeydi, yıkılmakta olan taş yapılardan yansıyor ve boşluktan süzülüyordu. Bir an için, hınzır kıkırdamalar sadece zihnimde dans ediyormuş gibi göründü ve omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti gönderdi.

"Lia, biz ne yaptık?" Zaela fısıldadı.

Dişlerimi sıktım, gözlerim Veli'nin gümüş saçlarının arkasında kalırken, o uzanmış kollarının arkasında bize barikat kurmaya devam etti.

Ağaçların arasından parlayan güneş ışığının son huzmeleri de kaybolurken, bir Gizemli sis, eski dalların arasından süzülerek araziye doğru iniyordu.

Rüzgârda savrulan dört gölgemsi şekil, duman parçalarını andırarak bahçelere doğru süzüldü. Karanlık dağılırken, arkalarında kötücül figürler kaldı.

Cadılar meclisi hep birlikte bizi köşeye sıkıştırmak için harekete geçti, pelerinleri hayalet ruhlar gibi dalgalanıyordu. Yüzleri pelerinlerinin kukuletalrı tarafından gizlenmişti. Attıkları her adımda ayak sesleri sessizleşiyor ama havayı tekinsiz bir yankıyla dolduruyordu - ta ki hepsi önümüzde durana kadar.

Veli'nin istediği gibi dördümüz de sessiz kalırken, yarım dairenin içinden tek bir cadı öne çıktı. Figürün kıpkırmızı delici gözleri kukuletasının gölgeleri arasından görünüyordu. Hava, duyularımı bastıran bir enerjiyle yoğunlaşıp dilimde metalik bir tat bırakırken nefesimi içime çektim.

"Vay, vay, , gözlerim beni yanıltıyor mu, kardeşlerim? Yoksa hain geri döndü...?" Karanlık ve kötücül bir ses, kapüşonun sınırlarından dışarı süzüldü.

"Hain mi?" Fısıldadım.

"Veli, o ne demek istiyor?" Avery endişeyle sordu.

Bizi hemen susturdu.

"Ah, yoldaşlarınız yaptıklarınızdan habersiz." Kukuletalı cadı, Veli'ninkine benzeyen pençeli elini döndürerek bize işaret etti. Havada bir koklama sesi duyuldu. "Hem fae hem de ölümlü size eşlik mi ediyor? İlginç. Son öğrendiğimizde bir savaş vardı, tıpkı yüzyıllar önce tanrıların istediği gibi."

"İşte bu yüzden buradayız," diye konuştum ve pelerinin altındaki kırmızı gözler benimkilerle buluştu.

"Elianna," diye tısladı Veli.

"Elianna?" diye seslenen ses zalim bir merak yayıyordu.

Veli'nin kolunu iterek geçtim ve kendimi gizemli cadıyla yüz yüze buldum.

"Evet, benim adım Elianna Valderre ve krallığımızın başına bela olan savaşı sona erdirmek için sizden yardım istiyoruz," diye itiraf ettim, bu kadar erken söylemenin bir hata olmadığını umarak.

"Valderre," diye tısladı cadı, sanki diliyle isminin tadını almaya çalışıyormuş gibi. Elini bana doğru uzattı. "Bize bahsettiğin kişi olduğunu kanıtla, biz de topraklarımıza neden izinsiz girdiğini dinleyelim."

"Peki bunu nasıl yapacağımı düşünüyorsun?"

Kukuletasının gölgeleri altında kötü niyetli bir gülümseme parlıyordu. "Kanınız yeterli olacaktır."

"Hayır," dedi Veli sertçe, ama gözlerim ileride kaldı. "O Valderre soyunun varisi. Bunun için benim sözüme inanacaksın."

"Evet, ama senin sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor Veli. İhanetinden beri kız kardeşlerinin hiçbirisi için. Eğer henüz fark etmediysen, çoğunluk göstermemeyi seçti bile."

Öfke havada titreşiyordu.

"Liderleri siz misiniz?" Çenemle etrafımdaki cadıları işaret ederek sordum.

"Ben gerçekten de Yüce Cadı'yım." Ellerini kaldırdı ve pelerininin kapüşonunu çıkardı, arkasındaki diğer üçü de onu etti. "Ya da tek bir cadı bizi ayırmak için çalışana kadar bir zamanlar öyleydim." Bakışları omzumun üzerinden Veli'ye kaydı.

Cadının solgun teni kıpkırmızı gözlerinin ışıltısı altında aydınlanıyordu ve teni orta yaşlı bir ölümlüye aitti, Veli'ninki kadar genç değildi ama kocakarıya da yakın değildi. Arkasındaki diğer cadılar, tek bir kötü kocakarı ve gözleri olmasa herhangi bir erkeği dize getirecek kadar çarpıcı olan neredeyse aynı iki dişinin karışımıydı.

"Adını söyle, Yüce Cadı," diye talep ettim. Cevabını düşünürken gözleri üzerimde gezindi. "Sen benimkini biliyorsun. Benim de bilmem adil olur. senin de."

Çatık kaşlarının altından bana sırttı ve bir ürperti daha gönderen küçük bir kıkırdama çıkardı. "Pekâlâ o zaman, *Elianna Valderre*, eğer gerçekten adın buysa. Ben Azenna Elora," dedi gururla.

"Peki benim ne kadar kanıma ihtiyacın *var Azenna*?"

"Lia!" Avery arkamdan çığlık attı ama onu duymazdan geldim. "Ne kadar. Ne kadar. Kan."

Cadı tehditkâr bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve elini uzattı. "Sadece bir damla."

"Ona dokunmayacaksın Azenna," diye araya girdi Veli, yanıma yaklaşarak.

Veli'nin tepki vermesine fırsat kalmadan Azenna uzanıp elimi avuçlarının içine aldı ve tıpkı Veli'nin kendi eliyle yaptığı gibi parmağımı deldi. Sonra elimi zorla dudaklarına götürdü ve bileğimi yana yatırıp tek bir damlanın ayaklarımızın dibindeki toprağa düşmesine izin vermeden hemen önce dilini biriken kanın üzerinde gezdirdi.

Hışırdayan yaprakların sesi havayı doldururken, üzerimizdeki dallar dans etmeye başladığında elimi tiksintiyle geri çektim. Ağaçlarının gövdesindeki parlayan mantarlar onaylarcasına mırıldandı. Rüzgâr şiddetlenerek saçlarımın çeşitli yönlerde savrulmasına neden oldu. Ancak, çılgınca etrafıma baktığımda, sadece *beni* çevrelediğini fark ettim.

Gözlerim yüzünden fırlayan Zaela'nın gözleriyle buluştu. Bir esinti fırtınasının içinde tek başıma kaldığım için alanın geri kalanı ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Yüce Cadı elini kaldırdı ve rüzgârın uğultusu anında kesildi.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Avery.

"Evet, bu kesinlikle onların işiydi." Liderlerinin gözleri tekrar Veli'ye kaydı. "Görünüşe göre doğru söyledin."

Veli, "Bunu sık sık yapıyorum," homurdandı ve az önce olanlardan dehşete düşmemiş olsaydım gülerdim.

"Toprak mı kanıma tepki verdi, yoksa bu bir büyü müydü?" diye sordum.

"Burada tek bir cadının bile büyü yaptığına şahit oldun mu Elianna?"

"Hayır, ancak büyü terimlerinde akıcı değilim." Bir an durakladım. "O zaman bu topraklar mıydı?"

"Gerçekten."

"Bu ilk kez," diye itiraf ettim.

"Ne demek istiyorsun?" Avery bana birkaç adım daha yaklaşırken araya girdi.

Ona döndüm ve sonra bakışlarımı tekrar önümüzde duran meclise odakladım. "Zindanlardan kaçıp uçtuğumda-" Bir wyvern'imiz olduğunu neredeyse açıkladığımı fark edince kendimi durdurdum. "Kaçtıktan sonra Sylis Ormanı'nda seyahat ettim ve kanımın bir kısmının dökülmesine neden olan bir tehlikeyle karşılaştım. Bir söğüt ağacının sarmaşıkları canlandı ve bana saldıranlara ateş ederek bana zarar vermelerini engelledi."

"Aman Tanrım, Lia. Sana kim saldırdı?" Avery sordu.

"Sentorlar," diye cevap verdim. "Ama merak etme, artık çok iyi arkadaşız." Ona göz kırptım.

"Sylis Ormanı'ndaki toprak, bulunduğumuz yerde ayaklarımızın altındakine benzer; kadimdir ve her şeyi bilir. Yerleri değişmeden kalır

Zamanın ve değişimin elleri, tanrıların ağaçlarında dolaştığı döneme benzerliklerini korurlar."

"Onun kanı neden önemli olsun ki?" Zaela sordu.

"O krallığın varisi, aptal ölümlü. Valderre soyu her zaman Velyra'nın yönetiminde ön planda olmuştur ve her zaman da öyle kalacaktır. kalır. Tabii diyarın bununla bir ilgisi varsa," diye yanıtladı Azenna. "Bu Ana Tanrıça Terra'nın işiydi."

"Ve eğer kral soğukkanlılıkla öldüröldüyse ve şu anki kötü niyetli kraliçe sahte bir varis taçlandırmak için çalışıyorsa, krallık bu konuda ne yapardı? Bu mu?"

"Kadim ormanda gerçek varise yönelik bir şiddet eylemi gerçekleşmediyse, hiçbir şey olmadığını düşünüyorum."

"Bu pek mantıklı değil," diye araya girdim. "Sentorlarla karşılaşmadan aylar önce bir troll tarafından saldırıya uğradım. Orman beni korumak için hiçbir şey yapmadı. o zaman."

Azenna tek kaşını kaldırdı. "Büyölü ormanlarda tam ne sıklıkta eğleniyorsun, Elianna?" Gözlerimi devirdiğimde gaddarca kıkırdadı. "Sanırım bu olay gerçekleştiğinde baban hâlâ nefes alıyordu, çünkü krallığın düzgün bir yöneticisi vardı."

Varsaydığı bilgiyi işlemeye çalışırken yutkundum, bu kadar kolay tahmin etmesine şaşırdım. Gözlerim bir kez daha onun bakışlarıyla buluşmak için kalktı. "O halde, Diyarın Varisi'nden Yüce Cadı'ya, buraya işbirliğiniz için pazarlık yapmaya geldim."

Beni dikkatle izlerken yüzümde bir sırıtma belirdi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Elianna

"bir kraliçe, güçlü cadılardan oluşan bir meclise ne sunabilir ki?" Azenna, kız kardeşlerinin arkasında yankılandığı hınzır bir kıkırdamayla tükürdü.

Öne doğru çalımli bir adım attım. "Yüzyıllar önce yaptığınız gibi, sizin ve türünüzün insanlar ve fae'ler arasında özgürce dolaşmanıza izin vererek krallığımı hazırlamaya ve eylemlerinize kefil olmaya hazırım. Benim hükümdarlığında tüm canlılara adil davranılacak ve sadece var oldukları için yargılanmayacaklar. İşte artık saklanmanıza gerek kalmayacak. Ancak hepinizden Velyran yasalarına uymanız beklenecektir."

Bir anlık rahatsız edici sessizlikten sonra, hepsinden bir kahkaha patladı.

"Takas etmeyi planladığın şey *bu* muydu?!" Veli yanımda utanç içinde .

"İstedikleri bu değil mi?! Saklanıyorlardı!"

"Onlar zaten diyarda özgürce dolaşıyorlar, Elianna! Sadece göz önünde değiller!" Zaela gergin bir kahkaha atarak, "Boku yedik," dedi.

"Sessiz olun!" Onu tersledim, sonra da önümüzde sessizce cadıları izleyen Avery'yi kontrol etmek için döndüm.

Cadılar meclisinin kahkahaları kesilince dikkatim tekrar onlara yöneldi ve onlar da içinde bulundukları yarım çemberi kırarak yavaşça alana dağılmaya başladılar. İkiz gibi görünenler bir meşe ağacının altında toplanıp gövdesine yaslanırken, kocakarı kayaların üzerine oturmak için hareket etti. harabelere yayılmıştı.

"Savaşınıza yardımcı olmak için hizmetlerimizle takas etmeyi teklif ettiğiniz şey bu mu? Elianna, hakarete uğradım." Azenna güldü. "Eminim ki bizim bunca zaman Elora Adaları'nda saklı kalmış olmanız... yanınızda tuttuğunuz hain bunun için yeterli bir kanıt olmalıydı."

"O neden bir hain?" diye sordum. Veli sorum karşısında kaskatı kesildi. "Ah, ne aldığını bilmiyor musun?" Azenna alay etti.

"Cadılar meclisinin tamamından çaldı. Tanrıların isteklerine karşı geldi," diye seslendi kocakarı.

Gözlerim ona kaydı ve tanıma hissi beni ele geçirdiğinde gözlerimi kırptım. "Sen." Yönünü işaret ederken ona doğru bir adım attım. "Benim seni daha önce gördüm. Sen köydeki kocakarısın."

"Merhaba, *söz verilen kişi...*" diye tısladı kötü niyetli bir sırıtışla. "O gün seni gördüğümde bahsettiğin şey buydu." Bir adım daha attım Öfke beni sel gibi götürürken ona doğru baktım. "Ölümlülerin yaşadığı bir köyün sokaklarında dileniyorsun. Onlara bakarak. Onları izlemek. Söyle bana *kocakarı*, o gün seni korkutup kaçırmıyordun köylüler için planın neydi?"

"Beni korkutup kaçırdın mı? Aptal kız, ben sadece tanrılardan gelen mesajla ilgili olarak kız kardeşlerimle konuşmak için ayrıldım. Ve senin değerli ölümlülerine gelince... o gün şanslıydılar." Bir elim yanımda yumruk haline gelirken diğer elim hançerimin kabzasına doğru hareket ederken nefesimi içime çektim. "Birkaç hafta sonra döndüğümde kül olduğunu gördüm. Yazık."

"Yani tanrılar bu kehaneti gerçekten her birinize ayrı ayrı mı söyledi?"

"Söylediler," diye araya girdi Avery. "Babamın günlüğünde vardı. Veli, babamın günlüğünde geldiği gün. Bunu ona doğru söyledi." "Avery," diye tısladı Veli.

Elimi kaldırdım ve gözlerim önümüzde duran ve bizi dikkatle izleyen cadıların üzerinde gezinirken onu durdurdum.

"Demek bunca zamandır saklandığın yer burasıydı? Meclisinizi terk ettikten sonra kralın evcil hayvanı rolünü mü?"

"O bir *şifacı*," dedim. "İnsanlara yardım ediyor. Veli babamı kurtarmaya çalıştı."

"Kendi türünüze gibi başka bir tür için böyle bir şey yapmanız ilginç."

"Yeter!" Veli Yüce Cadı'ya bağırdı. "Yaptığım şey seni kurtarmak içindi. Ya da denemeye." Önümüzdeki harabelerin kalbine doğru ilerledi ve onlara hitap ederken döndü. "Yaptığım her şey sizi kendinizden kurtarmak içindi!"

"Yalan!" Hepsi Veli'ye bağarmaya başladı.

Azena, "Kitabı kendin için istiyordun," diye tahmin etti.

"Gözlerime bak, Azena. Tenime bak. *Gençliğime!* Kitap yüzyıllardır el değmemiştir." Veli'nin bakışları Avery'ye kaydı ve sonra tekrar büyüğüne döndü. "Ta ki birkaç meraklı küçük fae bir gün hayatıma girene ve gitmeyi reddedene kadar."

"Onu bizden almaya hakkınız yoktu!" Azena , bakışlarındaki kızılık bir kez daha parlıyordu.

"Sizi yok ediyordu! !" Veli kükredi.

Ondan yayılan güçle istemsiz bir adım geri çekildim.

"Cadılar iyi kalpli olmak için yaratılmadı Veli!" diye tısladı kocakarı.

"Seçme şansımızı elimizden aldın," diye seslendi ikizler ürkütücü bir birliktelikle ağaç hattının kenarlarından.

"Bakışlarınızın tonuna bakılırsa, seçiminizi o zaman yaptığınızı söyleyebilirim, Madalae ve Empri." Veli onlara karşı kollarını kavuşturdu.

İkiz cadıların sert bakışları yumuşadı.

"Tüm gücün bedeli gençliğimizse, bazılarımız böyle bir bedel ödemeye hazırız. Bir erkeğin kullanımını nadiren arzularken güzelliğe ne gerek var? Seçimlerimiz sizin için önemli olmamalı," diye bağırdı Azena.

"Yukarıdaki tüm tanrıların anası, Azena, pençelerini kitaba daha fazla batırmana izin verseydim diyarın sonunu getirecektin."

"Beni mi suçluyorsun, küçük cadı? Neyi suçladığına dikkat et, çünkü bazı kız kardeşlerimizin yanında benim derim henüz buruşup harabeye dönmedi. Meydan okuduğun için kalbini göğsünden söküp almalıyım."

"Yüzyıllar önce, meclisimiz kitabı tam da bu diyarın yarığında bulduğunda, onu size getirenler kadar derinlere dalmamıştınız." Veli'nin gözleri kocakarıya kaydı. "Aradığın gerçek güce henüz sahip olmadığın için hâlâ iyiliksever bir cadı postu giyiyorsun. Seni ele verecek olan gözlerin."

Bakışları her birimizin üzerinde dolaşırken Azena'nın yüzü buruştu. Bir kıkırdama onu terk etti. "Çok emin konuşuyorsun Veli."

"Kendime oldukça güveniyorum. Hayatımı tehlikeye attım ve meclisimin korumasını terk ettim, böylece hiçbiriniz akılsız olmaya boyun eğmeyeceksiniz.

güç tarafından tüketilen canavarlar."

Azena hışımla Veli'ye yaklaştı; Yüce Cadı ve şifacı şimdi göğüs göğüse duruyordu. "Bizden çok daha asil olduğunu düşünüyorsun çünkü Tanrıların bize verdiği en büyük hediye arzuluyor musun? Sen bizden daha iyi değilsin Veli. Sen yumuşak başlı ve *zayıfsın*."

"Aradığınız kitap bu mu?" Avery bakışmalarını böldü ve yıkıntıların uzak tarafında dururken hepimizin bakışları ona kaydı. "İçinde Savaşımızdaki yardımınız karşılığında... Fiyatınız bu mu? Kitap."

Kız kardeşime bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Zaela bir an için benimle göz teması kurdu ve bakışlarında anlık bir panik parladı.

Azenna Veli'den uzaklaştı ve Avery'ye doğru bir adım attı. "Benimle oyun oynama kızım, çünkü kitabı hissetmiyorum. Sahip olmadığın bir şeyi teklif etme."

Avery daha sonra sırtına bağlanmış olan çantasını çıkardı. Ayaklarının dibindeki toprağa yerleştirdi ve içine uzandı; elini çektiğinde içinde Veli'nin küçük, dokuma çantası vardı.

"Avery," diye fısıldadım, gözlerim mutlak bir korkuyla irileşmişti.

"Seni aptal kız, ne yaptın sen?!" Veli çenesi açık bir şekilde gürledi.

Çantaya uzandı ve kitabı çıkardı. Güç havada dalgalanıyor, kapalıyken bile sayfalarından yayılıyordu.

"*Tinaebris Malifisc*," dedi Azenna inançsızca, gözleri saf bir tehditkâr beklentiyle parlayarak. "Görünüşe göre , çünkü sende pazarlık etmeye değer bir şey var."

Bizi bir kez daha kuşatmak için çalışan cadılar meclisinden gelen kötü fısıltılar boşlukta yankılandı.

Avery sert bir şekilde, "Bunun kullanımının ne anlama geldiği ve savaşta nasıl savaşacağınız konusunda bir anlaşmaya varana kadar buna tek bir pençe bile atmayacaksınız," dedi.

"Avery, kitabı bana ver. Tamam. *Hemen*," dedi Veli.

"Dediğini yap Avery," diye emrettim bir adım daha yaklaşırken.

Hava, her an kaosa dönüşgibi hissettiren ateşli bir yoğunlukla doluydu.

"Avery!" Zaela birkaç saniyelik sessizliğin ardından çığlık attı. "Onları dinle!" diye yalvardı.

"Senin adın Avery," dedi Azenna. "Pekala Avery, görünüşe göre karar onların değil senin elinde. Şartlarınız bu savaşta savaşmamız mı? Sonuna yardımcı olmak için elinizdeki kitabın büyüsünü kullanabilir miyiz?"

Kız kardeşim yutkundu ve ben başımı hızla sallayıp *hayır* kelimesini ağzıma alırken bana döndü.

"Taçsız, bilgisiz hükümdarınızın savaşınızın kaderini seçmesine izin vermeyin!" Azenna çığlık atarak Avery'nin dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Onun hakkında bu şekilde konuşma!" Avery cadıya bağırdı ama cadı Güven duygusu hızla dağıldı ve yerini gözle görülür bir şekilde vücudunu saran bir sinir dalgasına bıraktı. "Ben-" diye başladı.

Azenna kıkırdadı. "Korkarım ki senin güven için sabrım tükendi, küçük kırmızı şey."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Veli ve gözlerim onunla ablam arasında gidip geldi.

Ona doğru aceleyle birkaç adım attım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Veli de benim aceleciliğime ayak uydurdu ve Avery'nin yıkıntıların karşısında durduğu yere doğru koşmaya başladık.

Ablama doğru koşarken Veli elini uzattı ve büyü onu yavaşça bize doğru çekmeye başladığında kitabı gevşedi.

"Bırak onu, Avery!" Veli çığlık attı ve o da emredilene yaptı.

Kitap havada bize doğru süzülürken birden sola doğru savruldu ve Azenna'ya doğru fırladı.

"Hayır!" Avery çığlık attı ve ikimizin de adımları durdu.

Veli yanımdan kayboldu ve Yüce Cadı'sının önüne geçerek kitabı yakalamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Azenna eski ciltli sayfaları avuçlarının arasına aldı ve hepimizin içinde durduğu harabeleri sarsan hınzır bir kahkaha attı. Kara büyü her yöne doğru dönüp dalgalandı ve kulakları sağır eden bir gürültüsü patladı, arkasında meclisin kahkahaları yankılandı.

Transımdan çıktım ve çaresizce Avery'ye doğru yürümeye devam ettim, cadı saldırmaya kalkışırsa onu korumak için kollarımı ona doladım.

Diğer üç cadı birer birer, gölgeli kalkanlarının örtüsü altında gökyüzüne doğru fırladı.

"Çok teşekkür ederim, benim sevgili . Sana söz veriyorum, değerli takasın için üzerimize düşeni yapacağız ve gücümüzü savaşı sona erdirmek için kullanacağız," diye duyurdu Azenna, gölgeleri ayaklarının etrafında dönerken sesi çatırdayan bir güçle gürlüyordu.

Veli'nin gözleri öfkeyle parlayarak Yüce Cadı'ya doğru hamle yaptı ve avucundan devasa bir gölge patlaması çıkardı.

Puslu karanlığın patlaması çeşmenin hemen arkasına çarptı Azenna, *Tinaebris Malifisc*'i avucunun içine alarak gözlerimizin önünde kayboldu.

Harabeler tüyler ürpertici bir sessizliğe gömüldü. Nefes aldım, nefesim titriyordu, kız kardeşime döndüğümde, az önce yanlılıkla bir kitap dolusu

kötü niyetli bir cadı meclisine, diyarın en uğursuz büyüleriyle.

Dudağı şiddetle titrerken bal rengi gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Avery." Çenem kilitlendi.

"Ne yaptın sen?" Veli fiskiyeye bakarken öfke dolu bir ses tonuyla sordu.

"Ne. Ne. Sen. Yaptınız?!" Sonra bize döndü.

Zaela durduğu yerden, "Onu getirmenin bir hata olduğunu biliyordum," diye mırıldandı ve dudaklarını hırıltıyla geriye kıvrılırken bakışlarını ona yöneldi.

Avery'den bir hıçkırık koptu. "Veli, ben-"

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Tek bir ipucu bile yok." Bize doğru ilerledi ve elim içgüdüsel olarak kalçamdaki kılıcıma gitti. "Yüzyıllar önce riske attığım şey... bunca zamandır *sakladığım* şey, bu tanrıların terk ettiği dünyanın masumlarını onlardan korumaktı. Ve sen az önce her şeyi yok ettin."

"Kitabı nasıl aldı ki?!" Zaela hepimizin durduğu yere doğru hışımla yürüdü.

Avery'ye baktım. "Eee? Kitabı nasıl aldın?" "Lia, çok özür dilerim."

"Şimdi özür dileme zamanı değil." Çabalarını durdurmak için elimi kaldırdım. "O kitabı nereden bulduğunu ve neden buraya getirmeyi düşündüğünü bize anlatmalısın."

O anda aklıma geldi... Veli'nin kitabı nereye koyduğunu söyledikten hemen sonra Avery'nin güvertenin altında kaybolduğu düşüncesi.

"İhtiyaç olur diye getirdim. Veli'nin ihtiyacı olursa ve saldırıya uğrarsak diye... Onu teslim etmeyi hiç planlamamıştım. Veli'nin onu çaldığını ya da istedikleri bir şey olduğunu hiç bilmiyordum!" diye bağırdı gözyaşları yanaklarından .

"Buraya hiç getirilmemeliydi!" Veli gürledi. "Onu *çaldığını* bize hiç söylemedin!"

"Küçük Prenses Avery hâlâ kendi işine bakmıyor. İnsanların mahremiyet hakkı vardır! Sadece taşıdığınız dolayı her şeyi borçlu değilsiniz."

"Yeter!" Bağırdım. "Herkes sakın olsun."

Veli ablama baktı. "Hepimizi mahvettin." Avery yüzünü buruşturdu.

"Tutacak mı?" Ben sordum. "Takas. Kitabı aldıklarından beri dayanacak mı? Savaşta bize yardım edecekler."

"Büyü ya da kanla yapılan takas yoktu. Artık gerçek bir pazarlık yok. Sadece geri kazanılmış bir eser." "Siktir," diye mırıldandım.

"Ve sen!" diye tısladı bana. "Kanını tatmasına izin mi veriyorsun?! O tüm son anılarınıza şimdi erişin! En azından son gün için. Tam seni azarlamak üzereyken, rüzgar hızlandı ve kaos başladı."

"Anılarım mı?!" Dilini sürüyerek geçtiği kanayan parmak ucuma bakarken çığlık attım.

"Evet! Demek ki buraya nasıl geldiğimizi ve denizde bizi nelerin beklediğini biliyor," diye açıkladı Veli.

"Tanrıların annesi... Nox!" Nefes nefese kaldım, biz konuşurken cadıların ona doğru yola çıktığını düşününce dehşet kapladı içimi.

Veli'nin dikkati tekrar geldiğimiz kemerli geçide yöneldi. Gözleri telaşla açılmıştı. "Bunu başka bir zaman tartışmamız gerekecek." Bakışları benimkileri buldu ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak dişlerimi sıktım. "Kötülük bataklıklarda kalır."

Gözlerim yavaşça açıldı. "Jace," diye nefes aldım.

Dördümüz birden koşmaya başladık, kemerli geçitten geri döndük, ben umutsuzca onu hissetmek için bağın içine uzandım. Panik anında beni tüketti ve hissettiğim korkunun onun mu yoksa benim mi olduğunu ayırt etmemi imkânsız hale getirdi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jace

Bataklık zemininden fışkıran kökleriyle kıvrımlı ağaçlar, gizemli derinliklerine bakarken bakışlarımı üzerlerinde tutuyorlardı. Lia'yı hissedemiyordum. O beni kesinlikle delirtiyordu.

Hiç acı, panik ya da incinme hissetmedim; bağ sanki boşalmış gibiydi. Sınırlarımı yatıştırmak için kendime bunun bu yabancı topraklarda kalan büyü'nün işi olabileceğini söyledim ama kalan son sabrımı da kaybediyordum.

Ayağım kontrolsüzce zıplıyor, içinde beklemek zorunda kaldığımız zeplini .

"Kardeşim," dedi Gage sessizce. "İyi olacaklar."

"Onu hissedemiyorum, Gage! Lia'yı bağımızdan aşağı hissedemiyorum," diye tersledim. Bana garip bir gülümseme verdi. "Bunun bir şey olduğunu bildiğimi iddia edemem ama bizim kızları bilirsin. Serttirler." Bir kahkaha attı. "Bazen bizden çok daha sert oluyorlar."

Kendi şakasına kıkırdarken ona bilmiş bir bakış attım.

"Daha ne kadar beklememiz gerekiyor? Saatler oldu. Ve Dakikalar geçiyor, karaya ayak basmayı ve lanet olası şansımı denemeyi düşünüyorum."

"yanayım ama sen bile bunun aptalca bir şey olacağını biliyorsun. Çiftleşme bağı öfkesi olsun ya da olmasın," diye şaka yaptı Gage.

Alay ettim. "Çiftleşme bağı öfkesi."

"Bölgesel davranışların için başka bir kelimen var mı?" Bana kaşlarını kaldırdı.

Sisli havaya bakarken omuzlarım gevşedi ve cevap vermek için acele etmedim. "Belki de değil."

Ara sıra bir böceğin vızıltısı ya da bir kurbağanın vıraklaması dışında etrafı sessizlik kaplamıştı. Birden kulaklarım uzaktan gelen bir çağrıyı duydu. Bataklıkların ötesine baktığımda, gözlerim daraldı ve gerildi, denizden sürükleniyormuş gibi görünen çekici fısıltının kaynağını izlemeye çalıştım.

Sırtım kaskatı kesildi ve bakışlarım Gage'e döndü. "Bunu duyuyor musun?"

Dik oturdu ve kısık gözlerle etrafımızı inceledi, yavaşça başını sallarken eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına uzandı.

Uzaktan gelen uğultu giderek yükseldi ve her şeyi sarmış gibi görünen, havayı varlığıyla dolduran unutulmaz, kadınsı bir melodiye dönüştü.

Notalar, baştan çıkarıcı ballı bir tatlılıkla damlayan seslerin bir karışımına dönüştü - bir baştan çıkarma senfonisi. Hemen ipin uzandım ve Lia'dan bir iz ararken ona tutundum.

Tuzlu esinti, bükülen bataklığın ötesinde bizi bekleyen denizden gelen şarkıyı içeri taşıdı ve bedenim aniden ona yenik düşmek için yalvardı.

Teknemizden sadece birkaç metre ötede yankılanan bir transımı bozdu. Gözlerim ona doğru kaydı ve tek görebildiğim altımızdaki bulanık suda bir dalgalanma oldu.

"Gage, yolunda gitmeyen bir şeyler var," diye fısıldadım.

Cevap en iyi arkadaşşıma baktım ve gözlerinin buğulandığını ve süt rengine dönüştüğünü, transa benzer bir duruma girdiğini fark ettiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Gage?"

Cevap vermeyince tekneye atladım, onu omuzlarından yakaladım ve şiddetle salladım.

"Gage, gel!" Gözleri donuklaşmaya devam ederken panik beni ele geçirdi ama yüzünde tehditkâr bir gülümseme belirdi.

"Kardeşim, sirenler bizi çağırıyor." Sesi tanınmaz haldeydi.

"Sirenler mi?!" Bakışlarım tekrar dışarı fırladı ve her yöne savruldu.

Üzerinde yüzdüğümüz kalın su sabit kaldı ama çağrılar devam etti.

Elleri teknenin kenarından sarkmış, canavarların bizi çağırdığı yerden suya uzanıyordu.

"Gage, hayır!" Ona doğru uzanıp bedenini küçük teknemizin ortasına iterken bağırdım.

Yüzüne bir tokat attım ama faydası olmadı. Ona ulaşmak mümkün değildi.

Kılıcımı kınından çıkarıp pinnace'in banklarında durdum; sirenlerin şarkısını engellemeye çalışırken kılıcım dışarıda ve saldırmaya hazırды.

"Kendinizi gösterin!" Kükredim, sesim bükülmüş ağaçların arasından gürliyordu. "Burada olduğunuzu biliyorum. Kendinizi gösterin, hemen!"

Sirenlerin başları bulanık sudan ve üzerinde gezinen sisten çıktı. İçgüdüsel olarak bıçağımı sıkıca kavradım ve ikisi zahmetsizce teknenin arkasına doğru süzülürken göğsümde bir hırıltı patladı. Şarkılarını ne kadar engellemeye çalışsam da, baştan çıkarıcı nabzına doğru hareket etmek için dayanılmaz bir dürtü hissettim.

"Bir adam," diye seslendi doğal bir ses pinnace'in önünden.

Bakışlarım o yöne ve orada, geminin ön tarafının ucuna tünemiş, eski mitlerden ve efsanelerden bir yaratık oturuyordu.

Sırılsıklam olmuş sarı saçları geçmiş kurbanlarının süslenmişti, üst kısımdaki tutamlar yüzünden uzakta bükülürken geri kalanı çıplak göğüslerinin önünden sarkıyordu. Gece kadar siyah pulları parıldayan bir kuyruk aşağıdaki suya sıçradı, yüzgeçleri elimdeki bıçak kadar keskin görünüyordu.

Gözlerim boğazına gömülü olan deniz kabuğu kabuğuna takıldı. Efsaneler ölümcül şarkılarının melodilerini ürettiklerini iddia ediyorlardı. Bakışlarımız buluştuğu anda, onun görmeyen, bembeyaz gözlerine bakmak zorunda kaldığım için yoğun bir dehşet hissi beni sardı.

"Tanrıların anası," diye nefes aldım kılıcımı daha yukarı kaldırıp saldırmaya hazırlanırken.

"Aptal bir adam," diye mırıldandı pullarından bir parça yosun koparırken. "Senin tanrıların burada değil. Ama ben buradayım." Perdeli parmakları oturduğu ahşabın kenarlarında gezinirken su tanecikleri saçlarından ve unutulmaz yüzünden aşağı doğru kayıyordu.

"Ben aptal değilim," diye cevap verdim. "Ne olduğunuzu ve ne aradığınızı çok iyi biliyorum."

Başını merakla yana eğdi ve ben çaresizce onun ürkütücü bakışlarına bakmamaya çalıştım.

Bana doğru eğildi, saçları göğüslerinden kalkarken göğüslerini ortaya çıkararak beni kızdırmaya çalıştı. "Ve aradığım şey nedir..." Bu Yaratık beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kaptan?"

"Ben Komutan Cadoria'yım ve ne tür bir hileye kalkışırsan kalkış geri çekileceksin, *siren*."

"Hile mi?" diye sordu. "Komutan, ben sadece oynamak istiyorum."
Keskin dudaklarının köşesinde tehditkâr bir gülümseme belirdi.

"Sizin türünüzle *oynamanın* ne demek olduğunu biliyorum." "Peki neymiş o?"

"Güzel şarkılarınız ve sahte vaatlerinizle insanları gemilerinden indirip denizin derinliklerine hapsediyor, kanları ve etleriyle besleniyorsunuz," diye cevap verdim çatık kaşlarımın arasından. "Bu bataklıklardaki canavarlara karşı uyarılmıştık; ancak sizin gibi yaratıklar beklediğim gibi değildi."

Keskin bir kıkırdama onu terk etti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Benden öğrenerek bahsediyorsun ama beni tanımıyorsun. Söyleyin bana Komutan, en çok neyi arzuluyorsunuz? Kolunda güzel bir kadın mı? Yoksa güç mü

Aramak mı? Bir sirenin öpücüğü size her ikisini de verebilir." Gözleri bir kez daha üzerimde gezinirken durakladı. "Yoksa bir komutanın arzuladığı cazibeden yoksun muyum?"

Biz birbirimize bakarken kız kardeşlerinin seslerinin melodisi havayı doldurmaya devam ediyordu.

"Bir sirenin öpücüğü dişlerinin batmasından gelir ve her zaman kesin ölümle sonuçlanır." Yüzümde bir sırıtma oluştu. "Ayrıca, senin sunduğun her şeye sahibim; diyardaki en güçlü ve güzel kadın. Arzuladığım hiçbir şeye sahip değilsin... belki kafanın bir kazığa geçirilmesi dışında."

Bir tıslama onu terk ve hançere benzeyen, uçları oyulmuş gibi görünen dişlerini ortaya çıkardı. Aniden, havayı dolduran şarkılar kesildi ve arkamda ani bir sıçrama sesi duyuldu.

Tam zamanında dönüp Gage'in cesedinin denize ve bulanık su yüzeyinin altına sürüklenişini izledim.

"Siktir! Gage!" diye bağırdım ve teknenin diğer tarafına atlamak üzereyken siren kuyruğunu savurarak atlayışımın ortasında bileğimi yakaladı.

Vücudum tahtaya çarptı, başım pinnace'in acımasız kenarından sekerek silahımı kaybetmeme neden oldu.

Kılıcımın düşerken çıkardığı şangırtı neredeyse kulakları sağır edecekti ve anında başım ağrımaya . Görüşümün bulanıklığını kırıştırdım ve bana bakan buz gibi gözlerle karşılaştım.

Yaratık üzerime eğilirken ona vurmak için umutsuzca hareket ettirmeye çalıştım ama tüm kontrolümü kaybetmişim. Siren jilet gibi keskin dişlerle dolu ağzını açtığı anda dudaklarından bir ilahi döküldü.

Gözlerim kamaştı ve aynı anda bir trans beni ele geçirdi.

Zihnimde, Lia'nın yüzü düşüncelerimi tüketti, paniği aniden bir kez daha hissedebildiğimi düşündüğüm bağımızın aşağısında hissediliyordu - ancak bunun onun sıkıntısı mı yoksa onu sonsuza dek kaybetme korkusu mu olduğunu ayırt edemiyordum.

Siren sesi beni su yüzeyinin altına çekti ve karanlıktan baēka bir Şey bilmiyordum.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

ADIMLARIMIZ bizi harabenin kemerinin ötesine götürdüğü anda, Jace'in paniği beni çarptı. Başlangıçta hafif bir endişe olarak başlayan şey hızla saf çaresizliğe dönüşmüştü. Dolambaçlı ağaçların arasında koşarken ayaklarım beni yeterince hızlı taşıyamıyordu. Her adımda ayaklarım bataklık orman zemininin süngerimsi toprağına daha da batıyordu.

Aceleyle adamlarımızın yanına döndüğümüzde, cadılar meclisinin kahkahaları bir kez havayı doldurdu. Gölgeler, sanki cadılar rüzgârda onların içinde seyahat ediyormuş gibi etrafımızda savruluyordu. Her yanımızdan üzerimize kara bulutlar yağıyor, Veli bize saldırmaya çalışan kız kardeşlerine gücünü geri gönderirken ormanda güç uğultuları yükseliyordu. Kulaklarımı uğultu sesleri dolduruyordu ama tek odaklanabildiğim şey eşime geri dönmekti.

Sık ormanda koşarken ağaçların fısıltılarını duyabiliyordum. Sırlar ve yapraklar sanki birbirleriyle konuşuyormuş gibi üstümüzde hışırdıyordu. Her adımda, bizi tuzağına düşürmek için uzanan tehditkâr köklerden kaçınmaya odaklandım. Sarmaşıklar patika boyunca kayarak ayak bileklerimizi hedef alıyor, ara sıra tökezlememe ve sallanmama neden oluyordu. Kadim büyü etrafımızdaki havada titreşmeye devam ediyordu.

"*Aptal küçük tahtsız kraliçe.*" Yüce Cadı'nın sesi sanki etrafıma fısıldıyormuş gibi kafamın içine doldu.

Korku boğazımı tıkarken bakışlarım bir o yana bir bu yana savruldu. Sallanan bir ağaç dalından kaçarken kılıcımı kınından çıkardım.

"et!" Altına eğilirken çığlık attım, ayaklarım koşarken hiç duraksamadı.

Avery'nin ıgıııı havada yankılanarak beni geriye bakmaya zorladı. Zaela'yı sıkıca gördüğümde tanrılara sessiz bir dua gönderdim Avery'nin bileğini tutuyor, bize ayak uydurması için onu umutsuzca çekiyordu.

Görüşümü bir kez daha ileri çevirdiğimde, garip bir parıltı Ağaçların arasında yaratıklar uçuşuyordu; hem ormanın bir parçasıymış hem de değilmiş gibi görünen hayalet figürlerin kısa görüntüleri.

"Kimi kurtarmak için çalıştığını biliyorum Elianna Valderre. Orman ve bataklıkta gizlenen tek varlıklar biz değiliz." Azenna'nın sesi zehirli bir beklentiyle tatlıydı.

"Onlara dokunmayacaksın!" diye bağırdım. bir dal kırıldı ve kılıcımı tam zamanında savurarak onu ikiye böldüm ve yolumuzu açtım.

"Ne?!" Zaela'nın nefesi kesildi.

"Tehditlerini duymuyor musun?!" Neredeyse nefes nefese kalmış bir halde omzumun üzerinden bağırdım.

"Hayır!" diye bağırdı.

Tanrıların annesi. Azenna'nın benimle zihnimde konuştuğunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kafamın içinden çık, cadı!"

"Onun sözlerine kulak asma Elianna!" Veli bana bağıırken, içinden karanlık bir duman fırladı ve ağaçların arasında beliren bir silüete çarptı.

Bataklıklara açılan kapı yakın önümüzde belirdi. Neredeyse varmıştık. Çok ama çok yaklaşmıştık.

"Bataklığa açılan kapıyı görebiliyorum! Acele edin!" Hayatlarımızı almak için büyülenmiş ormanda hızla ilerlerken ıgık attım.

Nefesim bir anda ciğerlerimden kopup sanki buzlu suyla dolmuş gibi hissederken hınzır bir kahkaha kafatasımı atlattı.

"Jace!" ıgık attım, panik beni tüketirken sesim atlıyordu. "Neler oluyor?!" Zaela arkamdan umutsuzca bağırdı, ama ben söyleyecek kelimelere odaklanamıyordum. abalarımın her zerresi beni eşime götürmek için çalışıyordu.

Yumuşak, unutulmaz bir melodi bir esintide içgüdülerim hareket etmeye devam etmem için haykırdı, duyularımla oynadı ve aniden solana kadar görüşümü bozdu.

Adımlarım nihayet ormanın ulaştığında, ağaçların arasından dışarı fırladım. Avery ve Zaela hemen arkamdaydı ve sırtıma çarparak üçümüzün de çamurlu toprağa yığılmasına neden oldular.

O sırada Veli oradaydı, ağaçların arasından başka bir dünyadan çıkmış gibi görünüyordu, her zamanki parlayan mor gözleri gitmiş, şimdi *füşya* ve altın rengi olmuştu, kırbaçlanan gölgelerini cadıların rüzgârda süzülen hayalet benzeri figürlerine doğrultmaya devam ediyordu.

Cadıların kıkırdamaları, açık havaya fırlayıp bataklığın ötesindeki denize doğru fırladıklarında azaldı.

Acıdan kaynaklanan homurtularla üçümüz de uzuvlarımızı birbirimizden ayırmak için hareket ettik ve ayakta durmaya çalıştık. Her birini ayağa kaldırdım ve sonra bakışlarım küçük nehir kıyısında bizi bekleyen bulanık suya .

"Tanrıların anası," diye nefes aldı Veli, benimle aynı manzarayı seyrederken. "Pinnace. Boş."

"Hayır!" Avery bağırdı.

"Jace!" Bataklığa atladım, suyun direncinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde küçük teknemize doğru fırladım.

Zaela'nın kılıcını kınından çıkarırken çıkardığı ses havayı yırttı. "Elianna, dikkatli ol!" Veli seslendi.

Kendimi, içine bir şekilde sıçramış su kalıntıları olan boş tekneye attım.

Gözlerim Veli'nin durduğu kıyıya çevrildi, yüz hatlarında pişmanlıktan başka bir şey yazmadan bana bakıyordu. Her geçen saniye ciğerlerim daha şiddetli yanıyordu.

"?" Dişlerimin arasından mırıldandım, görüşüm öfke ve korkudan kıpkırmızı olmuştu.

"Tekneyi terk ettiler," diye fısıldadı Veli. Sanki ağaçların arasında bir cevap yatıyormuş gibi, geldiğimiz ormana bakmak için geri döndü.

"Bunu yapmamaları gerektiğini biliyorlardı!" Avery bağırdı.

Veli'nin dudaklarında bir hırıltı dans etti. "Tıpkı kitabıma dokunmaman gerektiğini bildiğin gibi!"

Ciğerlerim çökme tehlikesi geçirirken tartışmalarını duymazdan geldim. Jace'in kılıcı teknenin ortasında, ortadaki ahşap altına saplanmış bir şekilde duruyordu ve ben tüm varlığımla biliyordum ki o asla isteyerek Keşfedilmemiş topraklarda silahını geride bıraktı. Ayrıca Gage'den tek bir iz bile yoktu.

"Gage!" Zaela kalın, puslu suya doğru birkaç adım atarken ellerini kavuşturarak bağırdı. "Jace! ?!" Sözleri yankılandı ve saniyeler içinde kayboldu.

Gözlerim pinnace'in kenarından geçen su damlacıklarının oluşturduğu çizgi boyunca ilerledi.

Uzakta, suyun yüzeyi ani bir sesle bozuldu. yoğun, nemli hava ile temas hemen patlayan kabarcıkların ortaya çıkması.

"Veli," diye seslendim kısık bir sesle. "Veli, bu sulara ne gizleniyor?" Gözlerimi kıyıya çevirdiğimde cadının gözlerinin öyle bir açıldığını gördüm ki midemde zonklayan bir korku hissettim.

Teknenin ortasında durdum ve bir an bile düşünmeden derin bir nefes alıp denize atladım.

"Elianna, hayır!" Veli'nin yakarışı kulaklarım yüzeyin altında kaldığı anda kayboldu.

Gözlerimi bulanık bataklığın altında açtığımda, günün batmakta olan güneşinin, bataklığın altında kalan karanlık derinliklere nüfuz etmekte zorlandığını fark ettim. Düşmüş yapraklar ve dallarla dolu yeşilimsi kahverengi suda çılgınca yüzdüm ve kendimi kamufle edilmiş çukurların daha derinlerine çekmek için çürüyen ağaç kabuklarına tutundum.

Bataklık zemini, su altında kalanların unutulmaz gölgeleriyle bezenmişti. ağaçlar ve onların sümüksü alg ve yosunlarla kaplı budaklı kökleri. Uzun su otları suyun ince hareketleriyle sallanıyor, sanki ayak bileklerime dolanmaya çalışacakmış gibi görünüyordu.

Ayaklarımı tekmeledim ve beni çevreleyen bulanıklığı ittim. Gözlerim bulanık görüş alanımın köşesinden ani bir hareket gördü ve dikkatim Gage'e takılınca bir nefes verdim.

Beni derinliklerine hapsedmeye çalışacakmış gibi hissettiren kalın ot telleri arkadaşşıma tam da bunu yapıyor, bacaklarını sarıyor ve onu bataklığın zeminine sabitliyordu. Ciğerlerim yanarken tüm gücümle kulaç attım. Ona ulaştığımda baygın olduğunu fark ettim ve hemen hançerimi kınından çıkarıp doğa yapımı prangalarını kestim.

Kollarımı onunkilerin altına dolayarak çamurlu bataklık zeminini tekmeledim ve onun ekstra ağırlığıyla yüzeye doğru olabildiğince hızlı yüzdüm.

Başım suyu kırdı ve kalbim göğsümde çarparken çaresizce nefesimi verdim.

"Zaela!" Su ağzımı ve boğazımı doldururken öksürükler arasında çığlık attım. "Zaela, yardım et!"

Su sıçrama sesi duyuldu ve ben de o yöne döndüğümde onun koşar adım yüzerek bana doğru geldiğini gördüm.

"Onu tekneye bindirin!" Bana ulaştığında, vücudunu ona doğru iterek talep ettim.

"Jace?!" diye fısıldadı, yüzünde dehşet okunuyordu.

Gage'i avucunun içine alır almaz dudaklarımı büzüp derin bir nefes daha aldım ve onu kurtarmak için çok geç kalmadığıma dair tüm tanrılara dua ederek yüzeyin altına geri daldım.

Puslu suda kendimi kaldırarak, bağımızın zayıfladığını, ipin zayıf, soluk bir nabız gibi attığını hissederken çılgınca bulabildiğim her alanı aradım.

Derin bir hendek belirdi ve kenarından baktığımda, gözlerim bir değil üç vahşi sirenin pençesindeki Jace'e .

Biri adamın baygın bedenini kendi bedenine yakın tutarken, diğeri onu Dudaklarını onunkilere değdiriyor, hava kabarcıklarını ağzına, ciğerlerine itiyorlardı. Onu hayatta tutmak için çalıştıklarında, sadece işkencesini uzatmak için bile olsa, öfkeyle karışık garip bir rahatlama hissi duymaktan kendimi .

arkalarından dolanarak kuyruğuyla suyu hızlı bir akıntıyla hareket ettirdi. Ağzını açtı, jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı ve dostumun omzunun etine batırdı.

Sıra sıra dişleri derisini delip geçtiği anda acı boynumun kıvrımlarını dağladı. Öfke beni ele geçirdi ve bir an bile düşünmeden kayayı tekmeledim ve olabildiğince hızlı bir şekilde onlara doğru yüzdüm.

Ani hareket dikkatlerini çekti ve ağızlarından çıkan garip bir tıslama sesi suda yankılandı.

Sirenler benim hareketlerimle eşleşti ve ikisi bana doğru koşarken diğeri Jace'i yüzeyin altında tutmaya devam etti.

Şık kuyrukları onları zahmetsizce itiyor, etrafı bozan girdaplar yaratıyordu. Aniden, sirenlerin şarkılarının unutulmaz notaları yankılandı ve uçurumun en karanlık derinliklerinden yankılandı.

Hızla birbirimize yaklaştığımızda, tüm odağım Jace'i kurtarmak ve onu gökyüzüne geri getirmek olduğu için ilahilerinin üzerimde hiçbir etkisi olmadığını kısa sürede fark ettiler. Bu durum onların bana olan kızgınlıklarını daha da arttırdı.

dostumun ziyafetini böldüğüm için.

Bir kuyruğun keskin yüzgeçlerinden gelen ilk darbe hızla üzerime geldi. Şekli bozulmuş bir bulanıklık olan diğer siren, dişlerini göstererek bana saldırdı ve bir ses çıkardı

delici bir ıgık. Kıvrıldım, suyun direnci hareketlerime yapıştığı için darbeyi kıl payı kaçırdım.

Hançerimi yavaşlayan hareketlerimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kınından çıkardım ve saldırgan bir şekilde her yöne savurdum.

Dövüşümüz çaresizlik ve öfke dansı şeklinde gelişti. Sirenler neredeyse doğaüstü bir koordinasyonla etrafımda dolanırken tehditkâr bir alaycılıkla hareket ediyorlardı. Saldırılarını hızlı tekmeler ve hançerimi güçlü bir şekilde savurarak savuşturdum.

Onlar acımasızca saldırdıkça sınırlı hava kaynağım, tükenmekte olan zamanımın sürekli bir hatırlatıcısı haline geldi.

Hançerim karınlarından birinin derinliklerine saplandı ve yaradan akan siyah kan nehri iki kez bakmama neden oldu. Siren uzaklaşırken kulakları yırtan bir ıgık koptu ve

Kuyruğunun kuvveti, kaçarken oluşturduğu akıntıyla beni geriye doğru uçurdu.

İkinci sirenin dikkati dağılmışken, bu fırsatı kullanarak yüzüne suyun direncinin izin verdiği kadar güçlü bir tekme attım, burnunu çizmelerimin altında ezdim ve o da diğerini takip ederek kaçtı.

Bilincim gidip gelirken, aceleyle çamur zemini tekmeledim ve kendimi yüzeye doğru ittim. Derin bir nefes aldıktan sonra anında tekrar aşağıya daldım.

Kalan siren hızlı bir hareketle kuyruğunu suyun çırparak büyük kabarcıklar oluşturdu ve bunları hevesle içine çekti; ardından bir kez daha iğrenç dudaklarını Jace'inkilere bastırdı ve havayı ciğerlerine itti.

Kötü yaratık dikkatini bana verdi ve bedenini serbest bırakarak bataklığın zeminine batmasına izin verdi. Şanslıysam, havası tükenmeden önce onu yüzeye çıkarmak için belki bir dakikam vardı ve onu sonsuza dek kaybettim.

Ona doğru aceleyle yüzdüm ve onun bana doğru olan hızına ayak uydurdum, ta ki dur durak bilmeyen, şiddetli bir çarpışmaya girene kadar. Hançerimin bıçağı defalarca hedefine ulaştı, ancak yüzgeci de öyle.

Kuyruğunu bana doğru savurarak kaburgalarımın dış tarafını yakaladı ve bedenim acıdan bir ıgık attı.

İçimden geçerek zaten çok değerli olan havamın bir kısmını kaybetmeme neden oldu. Dansımız, etrafımızda süzülen kızıl ve siyah kandan oluşan bir sisin içinde devam etti.

Saldırmak için bir hamle daha yaptığımda, perdeli elleriyle boğazımı yakaladı ve uzun kuyruğunu bir yılan gibi bacaklarıma doladı. Panik beni tüketirken gözlerim büyüdü; delici, beyaz bakışları ışıltılı parlıyordu

Karanlığın içinden. Gözlerimi onunkilerden ayırıp eşime son bir kez baktım, kalbim göğsümde çatırdıyordu. şekilde bitemezdi. Reddettim.

Dikkatimi tekrar beni kavrayan deniz cadısına çevirdim ve gözlerim boğazının ortasına, bir deniz kabuğunun bulunduğu yere kayd. Beni transa için ağzını açtığına hançer gömülüydü ve parlamaya başlamıştı. Bir savaş çılgılığıyla havamın kalan kısmını da kaybettim ve hançerimi olabildiğince sert bir şekilde ona doğru savurdum. Bıçak boğazına saplandı ve kabuğu derisinden çıkardı. Elim uzandı ve o kabuğu alıp yerine koymaya vakit bulamadan kabuğu ondan kopardı.

Siren o kadar yüksek sesle çılgık attı ki, suyun altında bile sağır olacağımı sandım, ama beni çarpma anında serbest bıraktı. Yaratık önümde büzüştü, artık çekici bir canavar olarak görünmüyordu ama şimdi vücudu yüzeye çıkmadan hemen önce bir kabuğun yıpranmış, iskelet formuna dönüşüyordu.

Gözlerim bir an için onu takip etti ve kabuğunu cebime koyduktan hemen sonra şaşkınlığımı üzerimden atıp Jace'in cesedine doğru atıldım. Onun güzel, donmuş yüzünü görünce gözlerim dehşet içinde açıldı. Kollarımı onunkilerin altına sardım ve bataklığın dibini iterek olabildiğince hızlı bir şekilde yüzeye çıktık.

Başım suyun üstüne çıkar çıkmaz nefes nefese kaldım, hava almak için çırpındım ama Jace almadı.

"Jace!" Etrafımda dönmeye çalışırken inledim. Pinnace'den çok uzağa sürüklenmiştik. "Jace, bebeğim, uyanman gerek."

İkimiz için de suya basmaya çalışırken ayaklarım altımızda şiddetle tekmeliyordu ama sirenin yüzgecinin yan tarafımda açtığı yara beni güçsüz düşürüyordu.

"VELİ!" Çılgık attım. Jace'i tutarken göğsünün hareket ettiğini hissedemediğimi fark ettiğimde gözlerim yaşardı. Düşüncelerimi bizi bağlayan köprüye çarparak bağa uzandım ve onun solduğunu hissettim.

"Veli, yardıma ihtiyacım var!" Bir kez daha çılgık attım.

" tarafa!" Avery'nin sesi, durduğu kıyısının kenarından seslendi. "Veli, buradalar!"

Bakışlarını Veli'nin teknenin yanında olduğu yere kadar takip ettim. Pençeli tek parmağını bize doğru çevirdi, sonra yumruğunu göğsüne doğru çekerek kapattı.

Bir anda, bedenlerimiz suyun içinde zorla sürüklendi ve her iki dışarı doğru yükselen bir akıntı yarattı.

Veli'nin büyüü.

"Toprağa dokunmamalı!" Onu viraja sürüklemek için hareket ettiğimde Veli bana hatırlattı.

"Lanet olsun!" Panik içinde çığlık attım.

"Kardeşim!" Gage iyileşmekte olduğu teknenin güvertesinden seslendi. Onun iyi olduğunu görünce içime küçük bir rahatlama hissi yayıldı.

Veli'nin büyüü bizi Zaela ve Gage' beklediği teknenin kenarına itti ve ikisi de dostumu güvenli bir şekilde tekneye taşımama yardım etti.

O gemiye bindiğinde Zaela bana elini uzattı ve binmeme yardım etti.

Jace'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve çılgınca vücuduna baktım.

"Nefes almıyor, Gage. *Nefes almıyor!*" Gözyaşları içinde bağırdım. yüzümden aşağı aktı.

Gage karşı tarafa atladı ve ağırlığının gücüyle küçük teknemizi salladı. Sonra bana baktı. Yüzünün normalde takındığı şakacı ifade tamamen kaybolmuştu. "Göğüs kompresyonu yapacağım ve ciğerlerine hava pompalamamı istiyorum. Bunu yapabilir misin, Lia?"

"Evet," diye fısıldadım, bakışlarımı Jace'in bedeninden ayırmadan.

Gage parmaklarını birbirine kenetledi ve Jace'in göğsünün ortasına tekrar tekrar bastırmaya başladı. Zaela gözlerini kocaman açmış bizi izliyordu.

"Hava, şimdi!" diye emretti ve Jace'in soğuk, solgun dudakları arasından derin bir nefes çektim.

Bunu birkaç kez tekrarladık ve ben gerçekliğe tutunmaya çalışırken nefes alış verişim hızlandı.

İçimden bir hıçkırık koptu ve acı dolu bir çığlık boğazıma doğru ilerliyordu ki Jace'ten aniden bir nefes patladı ve ardından korkunç miktarda bataklık suyu öksürdü.

"Aman Tanrım!" Zae boğulmasına yardımcı olmak için onu yan tarafına iterken bağırdım.

"İyisin, iyisin," dedi Zaela ona, soğukkanlılığı benimkinden çok daha güçlüydü.

Jace nefesini tutmaya çalıştı ve biz onu izlerken Gage'in vücudu rahatlayarak sarktı. Eşimin gözleri benimkileri buldu ve dudaklarının köşesi kıvrıldı. Elini uzatıp yanağımı avuçladı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu ama konuşacak kelime bulamıyordum.

"Ben iyiyim, Lia'm. Ben iyiyim," diye kuzeninin birkaç öksürükle verdiği güvenceyi taklit etti.

Kollarımı omuzlarına atıp onu düşündüğümünden daha sıkı kavradığımda, yarı hıçkırık, yarı titreyen bir nefes gibi bir ses çıktı içimden.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadım boynunun kuytusuna yüzümü sokarken, soğuk su damlaları tenime sızıyordu.

Gergin bir kıkırdama çıkardı. "Asla."

Arkama yaslandım ve rengi yavaşça dudaklarına ve yanaklarına geri dönerken onu dikkatle inceledim.

Gözleri bana kilitlendi, ölümcül bakışı vardı. Elini yan tarafıma bastırdı ve dokunuşunu hafifçe kaldırdığında kanım parmaklarını boyadı. "Sana zarar verdiler," diye homurdandı.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "İyi olacağım. Ne yaptığımı görmelisin onları." Ben ona göz kırparken dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirdi. "Biz yokken neler oldu?"

Adam eğildi ve Zaela onun yolundan çekilmek için arkasındaki oturma tahtalarından birine oturdu.

"Seni bekliyorduk ve ben... huzursuzlanmaya başlamıştım," diye başladı.

"Her şeyi riske atmaya ve bu kadar uzun sürdüğü için senin peşinden gelmeye hazırdı. Ben onu teknede tutmaya çalışıyordum," diye sözünü kesti Gage.

Gözlerim Jace'e kaydı ve çatık kaşlarımın arasından ona baktım. "Bunu neden yaptın ki? Teknede kalman gerektiğini biliyordun!"

"Seni hissedemedim." Ondan sinirle karışık bir öfke yayıldı. Yutkundü. "İyi olup olmadığını bilmiyordum ve büyümlü topraklar olsun olmasın, bunu kendim öğrenecektim."

Gözlerim hafifçe açıldı. "Yarık. Bağlı engelledi." "Neyi?" diye sordu.

Tam cevap verecektim ki Veli'nin sesi bizi çağırdı. "Elianna!"

Bakışlarım onu ve Avery'yi hâlâ nehir kıyısında buldu. Veli'nin pençesi, nefret dolu, bembeyaz iki çift gözün bize baktığı teknemizin birkaç metre ötesini işaret ediyordu.

Anında ayağa kalktım, teknenin kenarına doğru ilerlerken içimden bir hırıltı yükseldi; kuyrukları bulanık bataklıkta ilerliyor ve beni hedef alıyordu.

İçlerinden biri perdeli parmaklarını çıkıntının üzerine koyup kendini yukarı çekmeye çalışma cüretini gösterdi. Öfkemi yatıştırmaya çalışırken dişlerim o kadar sıkılmıştı ki kırılacaklarını sandım.

"Bizden bir şey aldınız. Bizden *birini*," diye tısladı.

Hiç düşünmeden uzandım ve yaratığı sırlıslıkla olmuştum, yosun tutmuş saçlarından tutup havaya kaldırdım ve ters yumruğumu yüzüne indirdim. Elmacık kemiği parmaklarımın altında kırıldı ve vücudu suya geri sıçrarken acı dolu bir çığlık attı.

Karşısındaki bana tısladı ama kuyruğunu sallayarak ulaşamayacağım bir yere gitti.

Geveze siren yeniden ortaya çıktı ve bana tısladı.

"*Senden birini mi aldım?*" Kükredim, sesim bataklıkta yankılandı.

"Adamlarımızı yüzeyin altında tuttun, onlara ziyafet çekmeye hazırdın! Ben sadece onları, neredeyse onlara yaşatacağın kaderden kurtardım, seni kötü kalpli

Canavarlar!"

"Kız kardeşimizin deniz kabuğunu aldın!" diye havladı bana, sivri dişlerini göstererek, ben de köpek dişlerimi göstererek karşılık verdim. "Onsuz varlığı sona erecek, sonsuza dek bir kabuk olacak ve sen onu pullarından oyarken onun yok oluşunu izledin!"

"Neden kalpsiz, katil bir yaratığın

Kabuk mu?!" Onu tersledim. "*Eşime* zarar verdin." Bakışlarım Jace, Gage ve Zaela'nın bizi izlediği yere kaydı ve sonra tekrar onlara döndü. Hançerimin kabzasını kavradım. "İkiniz de aynı cezayı almalısınız. ceza."

"Sen kim oluyorsun da cezalandırılabilir bir suçun ne olduğuna karar veriyorsun, *fae kaltağı*?" diye alay etti biri.

Bakışlarım onlarda kalırken sırtım dikleşti. "Ben Elianna Valderre, Diyarın Varisiyim." Kaşları şüpheyle çatılırken onlara doğru eğildim.

"Tahtımdaki yerimi aldığında, bana sadakat gösteren ya da göstermeyen her yaratığı hatırlayacağım."

Birbirlerine ihtiyatla baktılar ve sonra bir kez daha benim bakışlarımla karşılaştılar. "Bizden ne istiyorsunuz?"

O anda aklımdan bir düşünce geçti. Bu savaşı kazanmak ve sahte kraliçeyi yenmek için, ne kadar olasılık dışı görünürlerse görünsünler, mümkün olduğunca çok müttefike ihtiyacımız vardı.

"Aradığınız şey nedir?" Sorularını onlara geri çevirdim.

"Lia?" Zaela sordu ama onu durdurmak için arkamdan bir parmağımı kaldırdım. Jace'ten endişe yayılıyordu ama bunu engellemeye çalıştım.

İkiz yaratıklar tekrar birbirlerine baktılar. "Kız kardeşimizin deniz kabuğunun bize geri verilmesini istiyoruz, böylece onu eski haline getirebiliriz."

"Peki bir katili diriltmenin karşılığında ne alacağım?" Ses tonum değişmeden karşılık verdim.

Zorlukla konuşan kişinin ağzından bir tıslama çıktı.

Elimi cebime attım ve kabuğu çıkardım, parmaklarımın arasında yavaşça döndürürken gözleri sürekli hareketlerini takip etti.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordular hep bir ağızdan. "Bağlılığınızı."

"Kara yürüyüşçülerine ne söz veriyoruz ne de onlarla ilgileniyoruz."

Gözlerim önümdeki iki siren arasında gidip gelirken dudaklarım aralandı. Tehditkâr bir gülümseme oluştu.

Deniz kabuğunu alaycı bir şekilde döndürmeyi bıraktım ve işaret parmağımla başparmağım arasında tutarak küçük bir sıkma hareketi ; deniz kabuğunda küçük bir çatlak oluştu.

"Dur!" diye bağırdı biri, perdeli parmakları bana doğru uzanırken. "Bu diyarın varisi olduğumu iddia ediyorsun ama yine de sakinlerinden birinin canına mı kıyacaksın?"

Ona köpek dişlerimi gösterdim. "Merhamet teklif edildiğinde iddiamın önünde diz çökmeyi reddeden herkesi mahvedeceğim. Eğer benimle değilsen, o zaman bana karşısın demektir."

Gurur, bağdan aşağı doğru patladı. "Merhamet," diye alay etti.

Kabuğu bir kez daha cebe indirdim. "Adamlarımıza sebepsiz yere saldırdınız, etleri ve kemikleriyle ziyafet çekmekten başka bir niyetiniz yoktu. Efsaneler

Sizler cehennemin derinliklerinden yüzerek gelen canavarlarsınız. Sadece bu kısa karşılaşmada bile ününüz sizden önde gidiyor. Velyra topraklarında devam eden savaşta benim için savaşmayı seçmediğiniz sürece hiçbirinizin yaşamasına izin vermek için neden göremiyorum."

"Biraz zor olabilir... bacaklarım yok ve hepsi bu." Kıs kıs güldü.

"Bütün savaşlar karada yapılmaz. Eğer sizi çağırırsak, savaşacaksınız. Ve zamanı geldiğinde, deniz kabuğunu sana geri vereceğim. Bu adil bir takas." "Kız kardeşimizin hayatı karşılığında kanlı bir savaş mı?" diye sordu diğeri.

"Gerçekten."

"Peki ya düşenler?"

Burun deliklerimden bir nefes çektim. "Eğer benim adamlarım , onlara istediğinizi yapabilirsiniz."

Birbirlerine vahşi bakışlar attılar.

"Bir anlaşmamız var mı?" diye sordum. "Ve eğer aldığınız emirlere itaat etmezseniz, kız kardeşinizin kırılğan kabuğunu ezip toz haline getireceğim. Ben

Anlaşıldı mı?"

"Peki söz konusu emirleri nasıl alacağız?"

Sırtımı dikleştirdim ve Veli ile Avery'nin bizi dikkatle izlediği kıyıya baktım.

"Cadım zamanı geldiğinde sana kendini gösterecek. Nereye yönlendirilirsene oraya yüzeceksin." Kalan son sabrım da tükenmek üzereydi.

"Anlaştık mı? Kendine yemin et.

ve kız kardeşinin hayatını geri kazanacaksın."

İkisi de sadece çenelerinin üstü görünene kadar yavaşça suya battılar. Bana bakan intikamcı, buz gibi gözlere derin derin bakarken çenem titredi.

"Anlaştık," diye tısladılar hep bir ağızdan, kuyrukları fırlayıp onları yüzeyin altına ve denize doğru uçurmadan hemen önce.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

"NE FARKINDA MISIN?!" Veli, kız kardeşimle birlikte pinnace'in içine çekilirken beni azarladı. Avery hemen Gage'in yanına koştu ve kollarını onun omuzlarına doladı.

Cadıyla alay ettim. "Şu anda elde etmeye bel bağladığımız önemli müttefiklerimizden yoksunuz. Karşımıza bir fırsat çıktı ve ben de bunu değerlendirdim."

"Ne ? Denizde bir savaş sürerken, derinlerden gelen o canavarların emirlerinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Müttefikimiz yok da ne demek? Ormanda ne oldu Lia?" Jace sordu.

Tanrım, kendimi kaybetmek üzereydim.

Onlarla yüzleşmek için geri döndüm. Adamlar endişeli bakışlar takınırken, ormanda bana eşlik edenler yenilgiyle bana baktılar.

"Cadılar savaşta bize yardım etmeyecek," diye cevap verdim ve Veli'ye baktım. "Hatalar yapıldı ve onun uyarılarını dinlemeliydim. Buraya gelmemeliydik. Her şeyi açıklayacağım ama bir an önce gemiye dönmemiz gerekiyor."

Bir an bile tereddüt etmeden, iki adamımız teknenin iki yanına ve bizi denize geri götürmek için kürek çekmeye başladı.

"Meclis neden bizimle ittifak yapmıyor? Idina'ya yardım etmeyi mi seçiyorlar?" Gage sordu.

"Tanrılar hayır, sadece... kendi gündemleri var."

"Beni korumana gerek yok, Lia. Yakında ne yaptığımı öğrenecekler."

Kürek çekme durdu ve Jace ile Gage birbirlerine baktılar, sonra da kürek çekmeye devam etmeden önce Avery'ye dönüp baktılar.

"Ne demek istiyorsun?" Jace'in gözleri benimkilere dikilirken Gage sordu. Söylemeye çalıştığı şeyi ağzımdan kaçırmamak için alt dudağımı ısırdım.

Avery gözleri ben ve cadı arasında gidip gelirken boğazını temizledi. "Veli'nin kara büyü kitabını çaldım, saldırıya uğradığımızda ya da kaybolduğumuzda yardımına ihtiyacımız olabileceğini düşünerek... Bilmiyorum. Aptalca bir şeydi. hata."

Jace'in gözleri büyüdü ve korkusunu onaylarcasına yavaşça başımı salladım.

"Avery, kitap nerede şimdi?" diye sordu gözleri üzerimdeyken. "Onu aldılar," diye hıçkırarak fısıldadı.

"Aldıklarının hepsi bu değil!" Veli tısladı. "Elianna'nın anılarını aldılar. Tüm sırlarını ve son planlarını görmüş olabilirler." "Nasıl?!" Gage'in nefesi kesildi.

Jace'in bakışları Veli'ye kaydı. "Onları koruman gerekiyordu!" Sesi gürledi ve sanki cadıya saldıracaktı gibi baktı.

"Evet, ama kanlarını pervasızca gümüş tepside sunanları ve en büyük silahımızı elinde tutacak güce sahip olmadan ifşa eden bir başkasını korumak zordur."

Bana geri döndü. "Kan mı?"

Omuz silktim. "Varis olduğumu kanıtlamak için buna ihtiyaçları vardı... *Tadına* bakacağını düşünmemiştim."

Kürekleri suyu yarararak ilerlerken, nihayet denizden çıktık. bataklıklardan geçip açık denize girdiler. Ay şimdi gece gökyüzünde alçakta asılı duruyor, karanlık suyun üzerine gümüşü bir parıltı yayıyordu.

Vücudu gergin ve kaskatı kesilmişti. "Ne gördüklerini biliyor musun?"

Uzakta beliren soluk, turuncu bir parıltı dikkatimizi çekti. Ayağa fırladım ve daha iyi görebilmek için hevesle kenara doğru eğilerek teknenin en önüne sıçradım.

Gözlerim büyüdü. "NOX!" Çığlık attım.

"Yanan gemi mi?!" Avery çenesi açık bir şekilde sordu.

Veli'ye döndüm. "Oraya daha hızlı gitmeliyiz. Asla zamanında varamayacağız." Bana tereddütle baktı. "Nox'u almalarına izin vermeyeceğim!" I

bağırdı. "Meclis senin hâlâ yaşadığını biliyor Veli. Sihrini kullanmaktan korkmayı bırak!"

"Herkes sıkı tutunsun," diye uyardı ve gözleri parlamaya başladı.

Bir an sonra, eli teknenin arkasına doğru uzandı ve bir Dalga arkamızda yükseldi ve bizi güçlü akıntıyla ileriye, yüzen cehenneme doğru itti.

Kalkışımızın şiddetiyle dengemi kaybettim ve geriye doğru uçtum, bankın üzerinden tökezleyerek Jace'in üzerine düştüm. Dalgaların üzerinde süzülürken beni çevirdi ve kollarını sıkıca göğsüme doladı.

Yanan gemiye yaklaşıyorduk ve pinnace yaklaştıkça ısısının arttığını hissedebiliyordum. Yanan odun ve duman kokusu havayı dolduruyor, nefes almayı zorlaştırıyordu.

Veli'nin büyüü bizi çığlık atarak durdurdu ve ileri doğru uçmamızı sağladı. Ayaklarıma sıçradım ve bir an sonra pruvaya geri döndüm, dehşet içinde eve dönüş yolumuzu kasıp kavuran alevlere ve geride kalan mürettebata .

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerim bir ileri bir geri gidip gelirken. Dönüp arkamdakilere baktım; korku dolu, iri gözlü ifadeleri alevlerin yaydığı turuncu renkle daha da belirginleşmişti.

"Ne biz?!" Gage onu sıkıca kavrarken Avery çığlık attı.

Yüksek sesle, kulak tırmalayan bir ıslık çaldım ama ateşin uğultusu arasında kayboldu. "Neden uçup gitmedi?" Kendi kendime fısıldadım.

Gece gökyüzünü dolduran kalın, siyah dumandan bir kıkırtı yükseldi ve ardından Nox'tan vahşi bir kükreme geldi.

Nefes alışım ağırlaşırken dudaklarım aralandı. Arkadaşıma döndüm.

"Sakin buna cüret etme," dedi, sesi çaresizlikle doluydu. "Biz savaş kampında olanları tekrarlıyor."

Diğerlerine döndüm. "Teknede kalın."

"Lia!" Avery çığlık attı.

"Veli, yangını söndürebilir misin?"

Önce alevlere, sonra da bana baktı. "Deneyeceğim ama gemi kaybolacak."

Jace'e dönmeden önce başımı salladım. Onu gömleğinin yakasından tuttum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım.

"O zaman benimle gel," diye fısıldadım dudaklarına, dışarı atlamadan hemen önce ve zeplinden karanlık derinliklere dalmadan önce.

Bedenim suya dalar dalmaz arkamda bir sıçrama hissettim, bu Jace'in beni takip ettiğinin . Tekmeleyerek ve kürek çekerek yoluma devam ettim.

Dondurucu dalgaların örtüsü altında, havayı dolduran köz ve küllerden kaçınarak gemiye yaklaştı.

Yüzüm yüzeye çıktı ve nefes nefese kaldım, ancak etrafımı saran duman tarafından boğuldum. O sırada Jace yanımda belirdi ve ikimiz de geminin yan tarafına tutunduk, ahşabın içine inşa edilmiş yan merdivene rastlayana kadar dış mahalleleri dolaştık.

"Lia, dikkatli ol!" diye seslendi ben tırmanırken, o da hemen . "Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz!"

Nox'tan bir kükreme sesi daha geldi ve adımlarım hızlandı. Pençelerini wyvern'ime geçirmeye çalışan her cadının kalbini söküp atacaktım.

Kendimi geminin küpeştesine çektim ve alevlerin yoğun sıcaklığı yüzümü yaladı. Deniz suyuyla karışan ter boncukları üzerime yapıştı ve kaşlarımdan aşağı damladı. Yanan kerestelerin çıtırtısı, cadılar meclisinin kıkırdamalarıyla karışarak kulaklarımda uğulduyordu.

"Tanrıların anası," diye nefes aldı Jace, kendini kenara atıp yanımda dururken.

Tüm mürettebat geminin ortasında katledilirken ikimizi de panik . Alevler doyumsuz hale geldikçe gemi yangının stresi altında inliyordu.

Çılgınlığın ortasında dumanın içinden bir figür çıktı. Azenna ve diğer üç cadı o anda belirdi, hepsi de Nox'un cehenneminin merkezine doğru bir güç patlaması fırlattı. Göz kapaklarım siyah dumanın arasından göz kırpmaya çalıştı ve Nox'un geminin pruasında onlar tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüğümde dehşet beni tüketti. Ona ateşledikleri güç onu *küçültüyordu*.

"Ona zarar veriyorlar!" Çığlık attım ve koşmaya başladım, bana doğru gelen alevlerin üzerinden atladım, derimde oluşan yanıkların acısını görmezden geldim.

"Lia, bekle!" Jace gürledi.

Hızlı bir hareketle hançerimi kınından çıkardım ve tamamen büyüsüne odaklanmış olan Azenna'nın üzerine atıldım. Vücudum onunkine çarptığında, wyvern'ime yaptıkları büyü parçalanarak onu serbest bıraktı ve anında yeniden devasa boyutlarına ulaştı.

Bakışları bir kez parlamaya başladığında hançerimi Yüce Cadı'nın kalbine saplamak için havaya kaldırdım. Güç bana doğru fırladı ve beni ondan alıp geminin diğer tarafına fırlattı.

"Lia!" Bedenim yanan odunların közleri arasında yuvarlanırken Jace bağırdı. Bir anda yanıma geldi ve beni geminin zemininden kaldırdı.

Cadılar yırtıcı hayvanlar gibi etrafımızda dönmeye başladılar. "Sen sadece bir Tahtsız kraliçe, ama sen aptalın tekisin Elianna Valderre," diye tısladı Azenna, bana sabitlenmiş gözlerinden kıpkırmızı parlarken. "Ve şimdi bunun bedelini hayatınla ödeyeceksin."

"Ona dokunmayacaksın." Jace hızla önümde manevra yaparken kılıcını kınından çıkardı. Kılıcını havada savurarak Yüce Cadı'yı ikiye bölmeyi hedefledi ama cadı ortadan kayboldu ve güvertenin yarısında yeniden ortaya çıktı.

O anda odağı dostuma döndü ve yüzü saf bir öfkeyle delik deşik oldu. Pençeli elini kaldırdı ve gücünü kullanarak dostumun kılıcını çekip aldı ve denize uçurdu. "Buna pişman olacaksın, *ölümlü*."

"Lia, atlamamız gerek," diye fısıldadı Jace, kolu belime dolanırken ve beni arkamızdaki gemi küpeştesine doğru çekmeye başlarken.

Nox'a ısıklık çalmak için elimi kaldırmak üzereydim ki Veli aniden meclisin arkasında belirdi, denizin üzerinde havada süzülüyordu. Güçlü rüzgâr gümüşü saçlarını savururken, devasa bir dalga onun ve parlayan bakışlarının altında kaynıyordu.

Veli amansız bir savaş çılgılığıyla ellerini bize doğru uzattı ve yarattığı dalgayı geminin güvertesine çarptırdı.

Buzlu su üzerlerine çarptığında cadılar çılgılık attı ve kaçmak için gölge benzeri duman figürlerine dönüştüler.

Dalga geminin ana direğine çarpıp onu parçalayarak binlerce parçaya ayırırken kulakları sağır eden bir duyuldu. Bir saniye sonra su bize doğru hücum edip bizi ahşap küpeşteye çarptırırken Jace ve ben kendimizi destekledik.

Deniz suyunda boğulurken nefes nefese kaldım, görüşüm açılırken beni dik tuttu. Çılgınca etrafıma bakındım ve Veli'nin dalgasının gücüyle geminin hızla battığını fark ettim.

"Nox!" Çılgılık attım ve duman dağılırken geminin üzerinde parıldayan pullarını zar zor seçebildim.

Hâlâ kafam karışık, arkadaşımın bileğini tuttum ve batan geminin güvertesine doğru koşarken onu da kendimle çektim. Kırılmış, parçalanmış tahtaların üzerinden atlayarak ve onlardan kaçarak, bedenlerimizin bizi taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde boşlukta ilerledik.

Dehşete kapıldım, Nox iplerle örölmüş bir ağın altında kalmıştı. Ona ulaştığımızda hançerimi aldım ve çılgınca bağlarını kestim, Jace de botundan çıkardığı kendi hançeriyle benim aceleciliğime ayak uydurdu.

"Sorun yok, Nox, sorun yok!" İpleri keserken onu rahatlatmaya çalıştım ama hırlaması ve çırpınması devam etti.

Son kordonu da kesip attığımda topuklarımda soğuk deniz suyunu hissettim ve döndüğümde azgın sular tarafından yutulmak üzere olduğumuzu gördüm.

"Elianna!" Veli çığlık attı ve ben tam başımı kaldırdığımda kocakarı Nox'un tepesinde belirdi, gölgelerinden çıktı.

Uzanıp Nox'un sırtındaki pullardan birini koparıırken bana hınzırca, tehditkâr bir sırıtış attı ve Nox ona vahşice saldırırken ondan korkunç bir hırıltı kopardı.

Tam kocakarının üzerine atılmak üzereyken Jace elindeki hançeri hızla onun yüzüne doğru savurdu ama Jace'in bıçağı tam isabet edemeden kocakarı ortadan kayboldu.

"Yaptıkları için onları öldüreceğim," dedim dişlerimin arasından, botlarımla etrafında su birikip dönerken.

Jace beni aceleyle Nox'un sırtına bindirirken, "Başka zaman, tatlım," dedi.

Eyerimize yerleşir yerleşmez Nox hiç vakit kaybetmeden havaya fırladı ve batmakta olan gemiyi terk etti. Uçsuz bucaksız derinliklerin üzerinde süzöldü ve sarayımızın şaşkınlık içinde beklediğı teknenin üzerinde daireler çizdi.

Alevler söndüğünde, ayın dalgalar üzerindeki yansıması tek ışık kaynağımız oldu. İçimi dehşet kaplarken, bakışlarım Batık gemimizin kalıntılarından çıkan baloncukları, sadece bir gün içinde hepimizin sonunu getirmiş olabileceğimi düşünerek.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Avery

İki gündür Nox'un sırtında Vayr Denizi üzerinde uçuyorduk. -Hepimiz açlıktan ölüyorduk, güneşten yanmıştık ve birbirimizle neredeyse hiç konuşmamıştık. Havada yoğun bir gerilim vardı ve bu tamamen benim hatamdı.

Adamlara niyetimi açıklama çabalarımına rağmen, Lia olan bitenin ayrıntıları hakkında konuşmamamı tavsiye etti. Daha fazla yüzleşmekten kaçınmak en iyisiydi. birileri sıkışık eyerden itilirdi.

Ondan sonra Lia ve Gage benimle neredeyse hiç konuşmadılar. Zaela varlığımı görmezden gelmeye geri dönmüştü ve ben de her şeyin çılgınlığı yatıştıktan sonra Veli'yle yüzleşemeyecek kadar korkmuştum.

Nihayet kara görüldüğünde herkes rahat bir nefes aldı. Nox, Alaia'nın tarım arazileri görünene kadar arazinin üzerinde kilometrelerce uçtu ve ben hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Merkez şehirlerinin dış mahallelerine indiğimizde vatandaşlar bize aval aval baktı ve ayaklarım yere değdiği anda, günlerdir kullanamadığım için titreyen bacaklarım büküldü.

Üç at ve binicileri bize yaklaştı ve görüş girdiklerinde bunların General Vern, Finn ve Landon olduğunu anladım.

"Dönmüşsün!" diye bağırdı ağabeyim atından inip beni kucağına çekerken.

"Merhaba," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Omuzlarımdan tuttu ve beni tutarken benden uzaklaştı.

Gözleri merakla üzerimde gezindi ve sonra benimkilerle buluştu. "Sen

Tamam mı? Şimdiye kadar ayaklarının altındaki toprağı öpeceğini düşünmüştüm," diye şaka yaptı. "Denizdeki haftan nasıl geçti?!"

Generalle konuşmak için Lia ve Jace'i takip eden Gage'e dönüp baktım. "Şu anda bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederim Finn."

"O kadar kötü mü?" Landon araya girdi ve bakışlarım ona kaydı.

Onları gördüğümde neredeyse iki kez . İkisi de *Pislik* içindeydi ve Landon tam bir zırh giyyordu.

"Biz ne haltlar oldu?" İçimden bir daha çıkacağını hiç düşünmediğim bir kıkırdamayla sordum.

"Eğitim," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"General Vern geminiz uzaklaşır uzaklaşmaz bizi işe aldı." Finnian güldü. "Birimizin kılıç konusunda diğerimizden çok daha güvenilir olduğu açık." Landon'ı ve yeni kıyafetini işaret etti.

"Bir gün oraya ulaşacaksın, Finn." Landon kardeşime gülümsedi ve bu kalbimi ısıttı, ancak ardından bir acı geldi.

Arkama döndüm ve aynı gözleri generalden ayrılıp bana kayan Gage'i gözlemledim. Bakışlarının ağırlığına dayanamayarak hızla gözlerimi kaçırdım.

"Peki, bize olanları anlatacak mısın? Yoksa Lia'yı beklemek zorunda ?" Finn sordu.

"Öncelikle, Zaela'nın Gage'e karşı bir şeyler hissettiği konusunda kesinlikle yanılmışım."

"Peki bu nasıl kanıtlandı? Son gördüğümde, adama her bakışında gözlerini oymaya hazırdın."

"Bunu söylemek bana düşmez ama sanırım sizi son gördüğümüzden beri Veli ile yakınlaştıklarını göreceksiniz."

Gözleri şaşkınlıkla parladı, dikkatlerini bana vermeden önce hızlıca bakıştılar.

Finn, "Bu ikisinin bir araya gelmesi kulağa korkunç geliyor," dedi.

"Düşündüğün kadar korkutucu." Göz kırptım ama bunu inandırıcı kılacak sahte gülümsemeyi unuttum.

"Eğer Zaela Gage'e karşı bir şeyler hissetmiyorsa, o zaman neden bu kadar ciddi görünüyorsun?"

Diğerlerinin durduğu yere döndüm, Nox aramızda kalırken Veli de onlara katılmıştı. Bakışlarımı hissetmişler gibi hepsi yüzlerini bize döndüler ve gözleri üzerimde o kadar uzun süre kaldı ki bayılacağımı sandım.

"Sanırım öğrenmek üzeresin," diye fısıldayarak cevap verdim.

Hepsi yaklaştı, general atına binmek için yanımdan hışımla geçerken bana aldırış etmedi. "Bu ikisi siz gittiğinizden beri adamlarla birlikte eğitim görüyorlar. Çalışmalarına nerede devam edeceklerine siz karar verebilirsiniz. Emirlerinizi bekleyeceğim Komutan," dedi Jace'e, atı şehre doğru dörtlüye koşturarak başlamadan hemen önce.

Lia önce bize doğru yürüdü ve kollarını Finn ve Landon'ın omuzlarına doladı. "İkinizi de özledim! Vadinin aşağısını tutmak nasıldı?"

Zaela kollarını kavuştururken, "İçlerinden biri generalin testlerini geçmiş gibi görünüyor," diye şaka yaptı.

"Senin için bir şeyler bulacağız. Merak etme, Finn," dedi Lia ve uzanıp Finn'in yanaklarını avucunun alarak sıktı. Finn bir hışımla kızın elinden kurtuldu.

"Bize ne anlatacak mısın? Bu garip bir şekilde belirsiz davranıyor," dedi beni işaret ederken.

Diğerleri de bize katılırken Lia dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Evet," diye cevap verdi. "Ama burada değil."

Cadoria Malikânesi'ne döndüğümüzde Lynelle eve hoş geldin yemeği hazırladı; taze pişmiş ekmek, kızarmış tavuk ve Alaia'nın tarım arazilerinden gelen sebzeler masayı kapladı. Yemeğin kokusu burun deliklerime ulaştığında midem acı içinde guruldadı, günlerce süren açlıktan dolayı ağrıyordu.

Deniz. Ancak yaptıklarım hepimizin yeni bir plan yapması gerektiği düşüncesi midemi bulandırdı ve yemek yiyemeyecek kadar midem bulandı.

Yemekler dağılırken Finnian tabağımı doldurmakta ısrar etti, endişeli bakışları üzerimdeydi. Herkes rahatsız edici bir sessizlik içinde yemek yiyordu.

eve dönüş uçuşumuzdan beri devam ediyordu.

"Hepimizin konuşacak çok şeyi var," diyerek Lia yemeğinden son lokmasını alırken sessizliği bozdu.

"Ne oldu?" Landon sordu.

Kız kardeşimin bakışları önce bana, sonra tekrar ona kaydı. "Aradığımız kişilerin gerçek doğasını hafife aldığımı ve Veli'nin uyarılarını dinlemem gerektiğini anladım." Büyücüye bir göz kırptı özür dileyen bir bakış.

"Yani o cadılar bizimle çalışmayacak mı?" Finn fark etti.

," diye cevap verdi. "Meclisin Baş Cadısı da kara büyü kitabını geri almayı başardı."

"Ne?!" diye nefes nefese kaldı. "Nasıl?"

Bakışlarım masanın etrafında dolaştı ama kimse bana bakmadı.

"Benim hatamdı," . "Kitabı Veli'nin sakladığı yerden çaldım ve yanımda getirdim. Dokunmadan elimizden almayı başardılar." Başım utançla öne eğildi.

"Avery," diye fısıldadı Finn, bakışları görüyor gibiydi. Tekrar Lia'ya döndü. "Bu bizi savaşta nereye götürüyor?"

"gerekten şey de tam olarak bu," diye girdi Zaela. "Artık büyüünün zaferimize yardımcı olacağı umuduna sahip değiliz ve öldürülmesi çok daha kolay olan ölümlülerle dolu bir ordumuz var. Akıllı olmamız gerekiyor."

"Bizim büyüümüz var," diye homurdandı Veli. "Ama bu tek bir cadiya ait. Yine de bir şeydir. Beni tamamen yok saymayın."

Veli'nin meydan okuyan sözleri karşısında Zaela'nın yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi ve

elini cadınının üzerine koydu. Aralarındaki etkileşimi fark Finn'e baktım, o da bilmiş bir gülümsemeye bana baktı ve omuz silkti.

"Elora Adaları'nda olanların suçunu ben üstleneceğim," dedi Lia. "Hayır.

Benim hatamdı." Sesim toplayabildiğim kadar sertti. yaptığım şeyden onun sorumlu tutulmasına izin veremezdim.

"Bizimle gelmemeliydin," dedi sertçe ve ben irkildim. "Hazır değildin ve olanlara hiç niyetin olmadığını biliyorum ama olan oldu. Bizi oraya ben götürdüm. Hata benim."

"Lia," diye yalvardım usulca, ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Bir kraliçe gibi değil de bir kaptan gibi düşünüyormuşum. Komuta etmek ve yönetmek aynı şey değildir ve öyle olacağını düşünmekle aptallık . Sadece emrimdeki askerler için endişelenmek zorunda değilim.

Biz onları korumak için savaşırken evlerinde dinlenen masumlar hariç. Benim düşünce tarzımın beyhude olduğu kanıtlandı ve bu isyanı zafere ulaştırmak için bir danışmana ihtiyacım inanmaya meyilliyim."

Jace onun yanında homurdandı ve gözleri yavaşça ona kaydı. "Komik bir şey mi var?" diye sordu, ses tonunda bir parça eğlence vardı.

"Bir danışmanı *dinlemen* gerektiğinin farkındasın, değil mi Lia'm?" Göz kırptı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Bana ne kadar acı verse de, evet."

Gage masadan kalktı. "Sevgili kraliçem, sormak üzere olduğunuz soru için nefesinizi tutabilirsiniz. Çünkü kabul ediyorum." Ona derin bir nefes verdi.

Selam verdi ve ben de onun ortamı yumuşatma çabası karşısında

kıkırdamamı bastırdım. "Gage, ," dedi Zaela ama sözleri bir son buldu.

"Neden sen olasın ki?" Finnian alay etti ve bu beni şaşırttı.

"Başka kim ki?!" Sırılarak yerine oturdu.

Lia masanın diğerk ucundaydı, kollarını kavuşturmuş sandalyesinde yaslanmış, herkesi ve onların sahte atışmalarını izliyordu. Arkadaşına baktı ve göz kırptı.

"Hepinizin işi bitti mi?" diye sordu sırılarak. Herkes sessizliğe gömüldü.

"Vadiye dönüş uçuşumuzda son birkaç haftada olanları düşünmek ve değerkendirmek için çok zamanım oldu. Tahtsız kalsam da Kral'ın Efendisi pozisyonunu geri getirmeye karar verdim. Bundan böyle sadece Kraliçe'nin Yardımcısı olarak anılacak."

Hepimiz şaşkın bakışlar attık ama o bizi izlerken sessiz kaldık.

"Pek çok hata yaptım. Çok fazla. Bunlardan bazıları neredeyse değerk verdiğim kişileri kaybetmeme neden oluyordu." Jace'e baktı. "Hükümdarlığım tekil, düşüncesizce alınmış kararlara dayanmayacak. Hepiniz benim tacımın sarayısınız ve

meselelere birlikte karar vereceğiz. Bununla birlikte, içinizde diyarın iç işleyişi konusunda çok daha fazla deneyime sahip biri var ve tavsiyesini almak için bana ikinci bir şans verirse bundan onur duyarım."

Jace kendisinden üç koltuk aşağıda oturan büyüçüye gülümserken kollarını kavuşturdu ve ben de dudaklarımın aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Fuşya ve yeşil gözleri bir anda sert bir bakışa kilitlendi ve Veli'nin tırnakları sabırsızca masaya vurarak ritmik bir tıkırtı yarattı

birbirlerine bakarken çıkardıkları ses.

"Sana birçok kez tavsiyelerde bulundum Elianna, ama sen uyarılarıma kulak asmadın."

"Biliyorum," diye tekrar itiraf etti Lia. "Bu benim mahkememiz önünde içtenlikle dilediğim bir özür. Krallığı ve halkını tanıyorsunuz ve yüzyıllardır şifacı olarak hizmet veriyorsunuz. Babam size güvendi, ben de size güveniyorum."

"Neden birdenbire bir yardımcıya ihtiyacınız olduğunu düşündünüz?" "Her büyük hükümdarın bir yardımcısı vardı," diye cevap verdim.

"Baban yapmadı. Kral'ın Lordluğu bir asırdan fazla bir süredir dolu bir pozisyon değil," dedi.

Lia'nın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Bir tane vardı, sadece unvan olarak değil, ama onu her zaman yardımcısı olarak gördü."

Lukas'ı ve babamız için yaptıklarını düşündükçe kalbim sıkıştıyordu.

Veli bakışlarını kardeşimden kaçırdı. "Peki sizin küçük asiler sarayınızdaki bu pozisyon neyi gerektiriyor Elianna?"

Lia ona gülümsedi. "Aptalca davrandığım zaman bana bunu söylemek, biliyorum ki en sevdiğin bu."

Veli'nin gözleri yumuşadı. "Sen de delikanlı gibi davranmayı bırakıp dinleyecek misin?"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Jace kıkırdarak elini masanın üzerinde duran Lia'nın elinin üzerine koydu. "Hiçbir söz vermiyor, ama ileriye dönük tavsiyeleriniz göz ardı edilmiştir."

"Kelimelerle arası hep iyi olmuştur," dedi Lia, 'yi işaret ederek. "Peki sen ne diyorsun Veli? Bu tahtsız varise hükmedebileceğini kanıtlaması için bir şans daha verecek misiniz? Daha iyi bir diyarı."

Veli oflaya puflaya bir nefes verdi. "Daha iyi bir diyar." Ürkütücü bakışları, adalardaki gölgelerin kullanımından dolayı hâlâ fuşya rengiyle dönen kız kardeşime döndü. "Babanın arkadaşlığından keyif aldım, yardımseverliğini koluna takardı ama bu ona saltanatına mal oldu."

"Bu hemfikiriz," diye Lia. "Bu ve benim iyiliğim için duyduğu endişe."

"Sen, Elianna..." Bir an durakladı. "Dik başlısın... fevri ve dengesiz." Hepimiz Veli'nin teklifine nasıl bir yanıt vereceğini merakla beklerken, Lia'nın bakışları gözlerini kırpmadan cadıya kilitlenmişti.

"Bununla birlikte, aynı zamanda sonuna kadar sadıksınız. O tahtta oturduğunu gördüğüm tüm hükümdarlardan koruyucu ve vahşi. Bildiğimiz krallık

Bu savaşın sonucu ne olursa olsun varlığımız sona erecek. Ben tek cadı isyanı oldum ve bunun sonuçlarına hepimiz şahit olduk."

Veli şarap kadehini kaldırırken masadan kalktı ve odadaki her bir çift göz onunla birlikte kalktı. "Eğer tek bir şey olarak hatırlanacaksam, o da bu olsun; bir hain ya da asi olarak değil. Kraliçe'nin Yardımcısı olma teklifini kabul ediyorum Elianna."

Hep birlikte ayağa kalktık ve Veli'yle birlikte kadehlerimizi kaldırdık.

"Kraliçemize," diye anons etti Jace.

"Daha iyi bir diyara," diye .

Lia'nın gözleri her birimizin üzerinde dolaştı. "Benim mahkememe," diye ilan etti ve hepimizin kadehlerini birlikte boşaltmasına neden oldu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Kellan

Isla'nın sokaklarında devriye geziyor, her köşe başında ve sokakta bir askerin görevlendirildiğinden emin oluyordum. Benden habersiz hiç kimse şehre girip , bu da ya kapılardan ya da denizden olurdu.

Velyra'nın dört bir yanına gözcüler yerleştirmek için muhafızlar topluyordum. Elianna'nın nerede olduğu ya da planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

eski Silcrowe şehrinde kalmayacağını varsayıyorum. Yalanlarım kraliçenin pençesinde bana bağlıyken, bunu bildiğimi bilmesine izin veremezdim. Yalan ağımın altımda çözülmediğinden emin olmak için her şey dikkatle ele alınmalıydı.

Gerçekten bildiğimiz tek şey kaltağın sonsuza dek saklanamayacağıydı. Onu bir kez daha ikna etmemiz ya da diyarın her köşesini titizlikle taramamız gerekse de, onu bulacak ve küçük asi grubunu katledecektik.

"Adler," diye seslendi Braynon ben limana doğru ilerlerken.

Yüzümdeki sıkıntıyı düzeltme zahmetine girmeden topuklarımın üzerinde döndüm.

"Braynon, her zaman bir zevktir. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu gelinciği kıtadan başka bir şey istemiyordum.

"Kapılara bir varış oldu," diye anons etti. "Sizin tarafınızdan incelenmeden hiç kimse şehre çıkamaz, Kaptan." Sanki döndüğümde kraliçe tarafından kabul edildiğim düşüncesine katlanamıyormuş gibi sözlerinde kalıcı bir ısırtık vardı.

"Peki, kim o?" Havladım.

"Buna cevap verebileceğimden emin değilim." Kaşlarını çatı. "Beni takip etmeniz en iyisi olacaktır." Şehrin karşı tarafındaki kapılara doğru yürümek için döndü.

Sokaklarda onu takip ettikten ve yoldan geçen herkesin benimle göz teması kurmaktan kaçınmasını izledikten sonra nihayet şehrin önüne ulaştık.

Muhafızlar kapıyı kaldırırken başlarını doğru eğdiler ve iki kule arasına girmeme izin verdiler.

Kukuletalı pelerinlerinin gölgesinde gizlenmiş iki figür şimdi karşımda duruyordu. "Siz kimsiniz ve neden Isla'ya geldiniz?" diye sordum.

Bakışları benimkilere yöneldi ve gördüğüm şey karşısında gözlerim parladı - iki çift kırmızı bakış bana parıldıyordu.

Elim içgüdüsel olarak kılıcımın kabzasına giderken onlara doğru tereddütlü bir adım attım. "Size bir kez daha soracağım, siz kimsiniz ve ne-"

İçlerinden biri kapüşonunu kaldırıp nazikçe omuzlarına yerleştirdi ama kendimi tehdit altında hissetmemen neden olan şey uzun akik saçları ya da sivri pençeleri değil, bana kilitlenmiş olan kıpkırmızı bakışlarıydı.

"Sanırım siz kaptansınız?" diye sordu, sesi uhrevi bir özle yankılanıyordu.

"Evet," diye teklif ettim.

"Kraliçenizle konuşmaya geldik."

Gözlerim hızla henüz kendini göstermemiş olan kişiye kaydı. "Kimsenin şehre girmesine izin vermememiz konusunda kesin emirler ve korkarım ki kraliçeyle görüşmek bir vatandaş için bile söz konusu olamaz. Bırakın bir vatandaş..." Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Yabancı."

İkinci figür kapüşonunu çıkararak altında bir ortaya çıkardı, görünüşü duran diğerinden çok farklıydı ama yine de aynı ürkütücü bakışı paylaşıyordu.

"İki yalnız sığınmayı mı reddediyorsun?" diye alay etti.

Ona sırttım. "Aradığınız sığınak değil. Kraliçeyi bir şey için seyirci olarak talep ediyorsun." Ensemdeki tüylerin diken diken olmasına aldırmadan ona doğru eğildim. "Şimdi senden kibarca Isla şehrini terk etmeni istemek zorundayım, yoksa ilmiğin gazabına uğrayacaksın. izinsiz giriş."

Gözleri parlamaya başlarken dudaklarında sinsi bir sırıtma belirdi ve kılıcımı kınından çıkarmak için hızla hareket ettiğimde vücudum dondu kaldı.

Ne oluyor lan?!

Birden sanki ölümcül pençeler kafatasıma doğru ilerliyormuş gibi hissettim. Ve ne kadar zorlarsam zorlayayım, uzuvlarım sanki taştan yapılmış hareketsiz kalıyordu.

Büyücülük.

"Bunun anlamı nedir?" Dişlerimin arasından söylemeye çalıştım.

"Size söyledim Kaptan," diye başladı. "Kraliçenizle konuşmak istiyoruz. Ve bunun mümkün olmasını sağlamak için *size* ihtiyacımız var."

Cadının söylediği tek bir kelimeyi bile algılayamadan görüşüm bulanıklaştı. Pençeler zihnimi kazıdı ve sonra ayaklarım iznim olmadan yürüdü. Bedenimin tüm kontrolü kayboldu ve istemeyerek de olsa onları kapılardan geçirdim, nöbet tutan muhafızları geçtim ve Kraliçenin beklediği kale.

Kraliçe

Geçen haftalarda Adler, şehirle ilgili her isteğimin anında yerine getirilmesini sağladı ve bir zamanlar şehrin içinde düzeni etkin bir şekilde sağladı.

kaotik sokaklar. Çocuklarım beni terk ettiğinden beri meydana gelen isyanlar ve toplantılar sona ermişti.

Yanımda muhafızlarla devriye gezdiğim günlerde kitleler artık eğiliyordu. Sokağa çıkma yasakları konmuştu ve kaptanım, ölümlü topraklara yürüyüp onları tamamen yok etmeye hazırlanırken ordumuzu genç erkeklerden oluşturmak özenle çalışıyordu.

Vatandaşlar, oğullarının merhameti için yaptıkları acınası yakarışların sağır kulaklara çarptığını çabucak öğrendiler. Onların özgürlüklerini, tıpkı Elianna'nın dünyada en çok sevdiğim ikisinden aldığı gibi, buruşan bir çiçekten koparılan yapraklar gibi ellerinden aldım. Sadece bu da değil, aynı zamanda diğer iki çocuğumu da bana karşı kıskırtmayı başarmıştı.

Wyvern'e binen asi sürtüğün krallığııı benden almasına da izin vermezdim.

Kalenin loş taht odasında, kürsünün üzerinde duruyordum, abanoz elbisem tahtın ayaklarının etrafında bir gölge nehri gibi akıyordu. Oda uğursuz bir sessizlikle yankılanıyor, sadece uzaklardan gelen seslerle bozuluyordu. Şatoda yeni atanmış personel, sanki yanlarından geçerken onlara vuracaktım gibi etrafımda dolanıyordu.

Parmaklarım tahtın özenle işlenmiş kolaklarında gezindi; her dokunuş buz gibi damarlarımda ürperti yaratan bir tatmin duygusuyla doluydu. Düşüncelerim açılmaya devam ederken, Callius'un yokluğ kalbimi acı içinde kıvrandırdı ve boğazımda sürekli bir yumru, o yanımda olmadan günün her saniyesinde beni boğmakla tehdit etti.

Ezici ıstırabı bastırdım, ruhumdan geriye kalanların derinliklerine kilitledim ve yoğun, inatçı bir öfkenin onun yerini almasına izin verdim.

Taht odasının ana girişinin kapıları açıldı ve Adler yanında iki kadınla birlikte içeri girdi. atık kaşlarımın altından gözlerimi onlara diktim.

"Kaptan, bunun anlamı nedir?!" diye sordum ama ağızından tek kelime çıkmadı. Aslında, bacakları onu bana doğru taşıırken dizlerinin bükülmesi dışında vücudu dimdik duruyordu. Tahtımdan kalkarken yüzüm kaşlarımı çattı.

"Sanırım Kraliçe Idina," diye konuştu ikisinden genç olanı. Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti göndermekle tehdit ediyordu ama bu hissi görmezden geldim.

"Kimsin sen?"

"Oh, zr dilerim, Majesteleri. Ne kadar ." Parmaklarını şıklattı ve Adler'in vücudundaki gerginlik anında azaldı, merakımı kazandı.

"Seni aptal orospu!" Kellan ona kükredi ama kadın elini sallayarak onu başından savdı ve Kellan'ın vücudunu şiddetle duvara çarpmasına neden oldu.

Gözlerim parladı ve sonra bakışlarım yavaşça kürsüye yaklaşan kadına döndü. Ona zerre kadar korku gstermeyecektim. Burası *benim* krallığıımdı.

"Size yardımcı olabilir miyim hanımlar?" Başımı yana eğerek , kendini ayağı kaldıran ve odanın kenarında durup öfkeyle oflayan Adler'i görmezden geldim.

"Majesteleri," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Krallığın varisine karşı savaşıınızda size yardımcı olmak için hizmetlerimizi sunmaya geldik."

Bakışlarım genişledi. "Artık krallığın bir varisi yok, çünkü oğlum öldü."

Beni dikkatle izlerken, gözleri merakla kısıılırken başımı eğişimi taklit etti. "Birden fazla çocuğunuz var kraliçem, ama bunların hiçbirini bahsettiğim kişiler değil."

Çenem titredi. "Bu krallık başka bir varis tanımıyor."

"Ama öyle. Krallık her zaman *gerçek* bir Valderre'nin kanını tanır."

Bakışlarım önce kapıda duran muhafızlara, sonra da Kellan. "Yakalayın onları!"

Adler tereddütle önümde duran kadınlara doğru hışımla ilerledi ve beni şaşırtan bir şekilde, konuşan kadın hiç karşı koymadan ellerini arkasına koymasına izin verdi.

"Ben Azenna, Elora Meclisi'nin Baş Cadısı ve size söz veriyorum ki beni bağladığınız her bağdan göz açıp kapayıncaya kadar kurtulabilirim."

Gözlerim endişeyle ikisi arasında gidip gelirken çenemi sıkımdan acıdan zonkluyordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

Dudaklarının kenarları bir sırıtışa dönüştü. "Ben de seninle aynı şeyi istiyorum. Bizden çalmak isteyenlere bunun cezasız kalmayacağını öğretmek." Ben cevap vermeyince devam etti. "Majesteleri, ben kimseye hizmet etmiyorum. Ben kendi başıma bir kraliçeyim. Kendi türümde."

"Bunu söylemek hainlik olur, özellikle de senin durduğun yerden, cadı."

"Hmm," diye mırıldandı. "Bir ittifak kurmak istiyorum. Benim hiç Tahtınızla ilgileniyorum; tek arzum bana haksızlık intikam almak. Ve sen ve ben ortak bir düşmanı paylaşıyoruz."

Kıkırdadım. "Peki Elianna Solus sana ne yaptı, Yüce Cadı?"

"Elianna *Valderre*, topraklarıma saldırmak ve bizi krallığı ele geçirmesine yardım etmeye ikna etmeye çalışmak dışında hiçbir şey yapmadı." Kendi adını kullandığımı düzelttiği için ona hırladım. "Küçük konuşması oldukça . İntikam arzum ona eşlik eden kişiden kaynaklanıyor."

"Veli," diye tahmin ettim.

"Gerçekten de Elianna gerçek varis olduğu ve krallık tarafından bu şekilde tanınacağı halde, dünyamızı içinde gizlenen kötülükten kurtarmak istiyor."

Gölgeler." Gözlerimiz birbirinin içine bakarken bir an durakladı. "*Ben o gölgelerde gizlenen kötüyüm, Majesteleri.*"

"Ve siz benim diyarımızı zararlı yaratıklardan korumak istemediğime mi inanıyorsunuz?" Sorguladım.

"Sizinle takas yapmaya geldim," diye itiraf etti. "Size ve bu savaştaki zaferinize yardım edeceğim ve karşılığında Syllis Kraliçesi olarak tanınmak ve büyülu ormandaki ve ötesindeki tüm topraklara sahip olmak istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Üçte birini takas edeceğimi mi sanıyorsun? Kıta mı? Yeni tanışmış olmamıza rağmen, bana aptal bir kadın gibi gelmediniz."

Cadı gözlerimin önünden kayboldu ve saniyeler içinde yarattığı gölgelerden cisimlenerek bir anda yanımda belirdi.

Bir an sonra hem Kellan hem de kapıdaki muhafızlar kılıçlarına uzandılar ama bize doğru koşmaya başladıklarında zaman durdu ve onları koşularının ortasında durdurdu.

Sonra dudaklarını kulağımın ucuna koyarak beni yerde dondurdu. "Birlikte ve yönetimimizi tehdit eden herkese karşı çalışacağız. Sen Velyra'nın Kraliçesi olarak kalacaksın. Ben sadece kadim ormanda ve ötesinde insanların yaşadığı topraklarda özgürce hüküm sürmek istiyorum. Kız kardeşlerim senin dünyandaki gölgelerde saklanmaktan bıktı Idina."

Adımı ilk kez telaffuz ediyordu ve sanki bunu söylemesi ona bir koz vermiş gibi içimde bir öfke kıvılcımı çaktı.

"Ormana girenlere zarar vermek mi istiyorsunuz?" diye sordum.

Benden bir adım geri çekilirken bir kahkaha attı. "Orman bunu kendisi yapacaktır, Majesteleri... ama eğer bir ittifak kuracaksak, dürüstlük başlamak için iyi bir yer olacaktır. Bu yüzden, sorunuza cevap vermek gerekirse, biraz eğlenceye katılabilirim."

Gözlerim yavaşça onun üzerinde gezindi. "Sanırım önemli olanlar bu ağaçların arasında dolaşan tehditlerin farkına varmışlardır."

"Evet," diye fısıldadı bir adım daha geri çekilirken, ama yakut gözleri üzerimde kaldı. Pençeli parmaklarını şıklattığında muhafızlar yere düştü ve onları tutmaktan vazgeçti.

Callius diyarı terk ettiğinden beri tek arzuladığım şey güçtü; lekelenmemiş ve korkulan güç. Bu cadıların tam olarak bunu sağlayabileceği ihtimali göz ardı edilemeyecek kadar cazipti.

"Ortadan kaybolup görünebileceğinizi ve elinizi sallayarak nesneleri hareket ettirebileceğinizi kanıtladınız." Sinirli bir şekilde oflayan Adler'e elimle işaret ettim.

"Bana sunacak daha fazla büyünüz olduğunu kanıtlayın ve kendinize bir pazarlık yapabilirsiniz."

"Majesteleri?!" Kellan seslendi ama aval aval bana bakarken onu anında susturdum.

Bakışlarım tekrar Yüce Cadı'ya döndü. "Eee?"

Sanki her yerden geliyormuş gibi zehirli, sessiz bir kıkırdama duyuldu. bir kez daha gölgelerinin içinde kayboldu ve ilk durduğu yerde belirdi.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi, figürü titreyerek karanlığa dönüşüyordu. Gözleri sessiz kalan kocakarıya kaydı.

Kocakarı yere kadar uzanan pelerininin kıvrımlarına uzandı, kemikli, yaşlı Parmakları mum ışığında ametist renginde parıldayan oniks taşından bir nesneyi kavırıyordu.

"Bunun benim için bir anlamı olması mı gerekiyor?" Ben talep ettim.

Azenna bir süre beni izledi. "Düşmanın elinde ne tuttuğunu biliyor musun? Zaferini neyle planladığını? Çünkü bu sadece ölümlülerden oluşan bir ordu değil."

Kürsünün kenarında durduğu yerden onu izlerken dişlerim sıkıldı. "Wyvern'im," diye itiraf ettim. "Onu yok ettin mi? Hepsi bu kadar mı? Canavarın kalıntıları mı?" Kocakarının elindeki teraziyi işaret ettim.

"Pek sayılmaz. Bir wyvern kadar muhteşem ve yıkıcı bir yaratığı asla yok etmek istemeyiz. Canavarı ondan çalmaya çalıştık ama kuşatmamız sırasında karşı saldırıya uğradık," diye homurdandı. "Ancak, girişimimiz sırasında her şey kaybedilmedi."

Yüce Cadı teraziyi kocakarıdan aldı ve bir kez daha bana yaklaştı, yavaşça basamakları çıkarak tahtımın önünde durduğum yere geldi. Teraziyi bana uzattı, yüzeyi parmaklarımın dokunuşu altında pürüzsüz ama cilalı taş kadar sağlamdı.

"Bir wyvern'in ölçeğiyle ne yapmamı isterdin, *cadı*?" Ona tısladım.

Gözlerini bana dikerken yüzünde yavaşça bir gülümseme oluştu. "Önemli onunla ne yapabileceğiniz değil, *benim* ne yapabileceğimdir kraliçem."

Gözlerim tepki olarak izinsiz bir şekilde parladı, ancak vücudumun geri kalanı mükemmel bir şekilde sakın kaldı.

"Söyleyin bana Kraliçe Idina, kalenizde kullanılmayan bir kale var mı?"

Bakışlarım Adler'e kaydı; gözleri değişmez bir yoğunlukla bize sabitlenmişti, ilk baştaki temkinliliği yerini bariz bir meraka bırakmıştı. ", " diye cevap verdim, gözlerim tekrar ona kayarken. "Ama bir zindanım var."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Kellan

BRAYNON VE İKİ MUHAFİZ avludan geçerek kraliçenin cadılara sihirlerini sergileyebilecekleri bir yer önerdiği zindanlara doğru ilerledi. Onları takip ederken diğerlerinin arkasında duran Idina'nın yanında yürüdüm.

Bedenim Yüce Cadı'nın büyüü altında olma hissinden kurtulamıyordu. Sadece bir bilek hareketiyle bedenimi istediğı gibi yönlendiriyor ve zahmetsizce komuta ediyordu. Hiçbir zaman korku güdümlü bir erkek olmamıştım, hatta onlardan kesinlikle nefret ederdim. Bununla birlikte, boğucu

Beni kontrol altına aldığında tenimin altına süzülen karanlık, içimde yadsınamaz bir alarm yarattı.

Bu artık sadece fae ve ölümlülerin savaşı değildi. Bilinmeyen bir güç habersizce içeri girmişti ve hepimizi tehdit ediyordu. Sadece bu da değil, benim lanet planlarımı da tehdit ediyordu.

Kraliçe soğukkanlı bir cinayetle elde ettiği gücü tutmak için çaresizdi. Çaresizlik muhakeme eksikliğine yol açıyordu ve eğer Yüce Cadı'nın sınırsız güce sahip olduğuna inanıyorsa, bu beni görevimden uzaklaştırmak için. Böyle saçmalıklarla uğraşacak vaktim yoktu.

"Kraliçem, sanki..." Sessiz bir fısıltıyla başladım.

"Size fikirleriniz için para ödemiyorum Kaptan," diye sözümü kesti.

"Sizden talep ettiğim doğrultuda donanmamızı ve muhafızlarımızı yönetmekle görevlisiniz. Başka bir şey değil."

"Şehrinizin kapısında habersizce beliren bir çift canavara bu kadar güvenmek akıllıca mı? Hem de Elianna'yla birlikte olduktan sonra? Bu bir tuzak olabilir."

Adımlarımız devam ederken gözleri ileride kaldı. "Eğer bizim için çalışıyor olsalardı, savaşta zaferimize yardım etmeyi teklif edeceklerine gerçekten inanıyor musun? Elianna?"

Hayır, istemiyordum. Ama bu onları etrafımda istediğim anlamına da gelmiyordu. "Gücün ilk kuvvetinde krallığının bir parçasını takas edersen size sunulan bir şey mi? Kraliçem, bir kralın lordu olmadığımı biliyorum, ancak-"

"Doğru, değilsin. Ve ben kral değilim. Ben *kraliçeyim* ve bir danışmana ihtiyacım yok ve eğer ihtiyacım olduğu bir zaman olsaydı, bu asla sen olmazdın, Kaptan."

Ellerim iki yanımda yumruk olurken çenem kilitlendi. Uğruna çalıştığım her şey bir anda ve lanet olası *kadınlar* tarafından yok edilmişti. Sadece kraliçenin muhafızlarının kaptanı olarak kalmayı reddettim.

Dilimi o kadar büyük bir güçle ısırdım ki, cevabımı boğmaya çalışırken boğazımın arkasına kan damladı.

Onun adımları yavaşladı ve benimkiler de içgüdüsel olarak buna uyarak grubu zindanın dehlizine götürenlerle aramızdaki mesafeyi biraz daha açtılar.

"Hayatım boyunca erkekler tarafından tavsiye edildim Kaptan," diye itiraf etti birkaç dakikalık sessizliğin ardından usulca. "Topraklarımın tek bir parçasını bile takas etmeyeceğim. Zamanı geldiğinde onlardan kurtulacağız, ben bile bir kez daha boğazımı kesmek zorunda kalacağım."

Benim adımlarım onun söyledikleri karşısında duraksadı ama onun adımları ilerlemeye devam etti ve beni zindanlarının karanlık, kıvrımlı koridorlarında geride bıraktı.

Mağaranın arka tarafına vardığımızda, hafızam Elianna'nın kaçtığı zamana geri döndü. Gözlerim, tünelin tavanından düşen ufalanmış kayaların kaldığı alanın uzak köşesine kaydı.

Braynon duvarlara tutturulmuş meşaleleri yakmak için harekete geçti ama Yüce Cadı'nın bir el hareketiyle her sütunda alevler tuttu.

Odak noktası kraliçeye döndü.

"Kraliçe, bize sağlayabileceğiniz alan bu kadar mı?" Bakışları yerdeki zincirlere kaydı. "Ah, burası bir zamanlar canavarın eviydi."

Idina cadıya doğru birkaç adım atarken, "Öyleydi," diye cevap verdi. "Elianna onu bizden çalıp sanki bir savaş atıymış gibi şehir dışına sürmeden önce. Şimdi söyle bana Azenna, bu mağara sana ne amaçla hizmet ediyor?"

Azenna'nın bakışları, yanında duran ve hepimizi dikkatle izlerken etrafını ürkütücü bir durgunluk saran kocakarının kilerle buluştu. Elini uzattığında, yaşlı kadın wyvern terazisini açık avucuna yerleştirdi.

Yüce Cadı açık alanın ortasına geçmeden hemen önce bana hınzırca bir sırıtış fırlattı ve bizim tarafımıza dönmeden önce teraziyi yere koydu.

"Kraliçe sana bir soru sordu," diye hırladım. "Onun sabrı tükenmeden ve senin zamanın dolmadan cevap vermen akıllıca olur."

Dikkatini kraliçenin durduğu yere çevirdiğinde gözleri hafifçe parlamaya başladı. "Bana bu alanın ne için gerekli olduğunu sordunuz ve ben de size gücümüzün yapabileceklerinin sadece bir kısmını kanıtlamak üzereyim."

Kimse cevap veremeden hava uğursuz bir enerjiyle çatırdadı ve zindanın sınırları içinde fırtınaya benzer rüzgârlar esti.

Azenna öne çıktı, silueti loş meşale ışığını emiyor gibi görünen özenli bir pelerinle örtülüydü ve kollarını kasıtlı bir zarafetle kaldırdı. Gözleri, kırmızı çerçeveli karanlık havuzlar, uhrevi bir yoğunlukla parlıyordu.

Sanki Yüksek Cadı'ya cevap verircesine, kocakarının elinde bir kitap belirdi ve sayfalarını okurken anlayamadığım sözler söylemeye başladı.

Büyüsü mağaranın durgunluğunda yankılanırken, yerdeki wyvern pulu titremeye başladı. Yüzeyinde küçük çatlaklar belirirken, dumanlı özden oluşan eterik dalgalar havada kıvrılıp dans etti.

Kocakarının söylediği her kelimeyle birlikte terazideki çatlaklar genişledi ve sıvı ay ışığı gibi parıldayan hayalet bir ışık ortaya çıktı.

Gözlerim sahneye kilitlenirken "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Terazinin altındaki zemin, çatlaklarından fişkıran alevli korlarla iç içe geçen şiddetli gölgeler gibi titredi.

Akan gölgeler, karanlığın dalları parçalanmış ölçekten ortaya çıktıkça şekillendi, zindanın sınırları içinde büküldü ve kıvrıldı.

Derin, vahşi bir homurtu havada gürledi ve hepimizi gerdi.

dallar katılaşıp devasa, deri benzeri kanatlar ve yılan gibi bir boyun şeklini aldı.

Bakışlarımı hepimizin önünde cereyan eden çılgınlıktan ayırdığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Gözlerim kraliçeyi izlerken buldu - dışı Önümüzde olup bitenler karşısında korkusuzca ve tamamen hayretler içinde kaldık.

İşte o anda bu yüzyıllık savaşıla ilgili *her şeyin* değişmek üzere olduğunu anladım.

Kara büyü ve tek bir pulun kurban edilmesiyle yaratılmış, tamamen yetişkin bir wyvern kanatlarını açmış önümüzde duruyordu. Pulları obsidyen rengindeydi ve uhrevi, kan kırmızısı bir parlaklığa sahipti. Parlayan gözleri Yapıcısınınkini taklit eden yanan korlar gibi kraliçeye sabitlenmişti, hem zeka hem de eski bir zalimlik yayıyordu.

", " diye konuştu Azenna wyvernyankılanan hırıltısı kesildiğinde. "Size savaşınız için ilk hediyemi sunuyorum."

Kraliçe wyvern'e doğru bir adım atmak için hareketlendi ve ben de içgüdüsel olarak onun önünde bir adım attım. "O canavarın sana zarar verip vermeyeceğini bilmiyorsun."

Olup olmaması gerçekten umurumda değildi ama Idina elenirse Elianna'nın şehir kapılarından içeri girip kendisine kanla vaat edilen krallığı almasının yolu açılmış olacaktı. Hâlâ tırmanmam gereken bir yol vardı. En tepeye. Kraliçe asla onun danışmanı olamayacağımı söyledi ama er ya da geç yatağında sıcak bir bedene sahip olmayı özleyecekti - bu kadar yolu şimdi vazgeçmek için gelmemiştim.

Kraliçe boynunu bükerek Baş Cadı'ya baktı. "Zarar verecek mi?" sordu. "Bana zarar verecek."

"Olmayacak, Majesteleri, çünkü sevgili Sylvae'm tarafından zihin kontrolü altında." Bize parlayan gözlerle bakan kocakarıyı işaret etti.

"Yani wyvern'in ne yapacağını siz mi kontrol edeceksiniz?"

"Gerçekten de canavarın zihnine girerek bunu yapabiliriz. Bununla birlikte, binicisiyle birlikte kullanıldığında maruz kalacağı büyü, zihinlerini birbirine bağlayacak ve biniciye tam kontrol sağlayarak canavarı istediği gibi yönlendirebilecek."

"Rider?" Havladım.

"Wyvern'e binmek istemiyor musunuz Kaptan?" Azenna başını yana eğdi, ama unutulmaz yüzünde bilmiş bir sırıtış belirdi.

"Elianna'nın bu zindandan benim kayıp canavarımın sırtında çıktığını söylemiştin," diye tersledi kraliçe beni. "Ayrıca Sylis Ormanı'nın eteklerinde saldırıya uğradığınızda wyvern'i savaşa sürdüğünü de beyan ettiniz."

"Evet, ama ben gökyüzüne değil denizlere çıkarım," diye homurdandım.

Bana doğru bir adım attı ve bakışlarımın onun omzunun üzerinden ateş püsküren iğrenç yarattığın gözlerinin bana baktığı yere kaymaması için tüm çabamı harcadım.

Dudaklarını kulağımın ucuna dayadı ve fısıldarken beni şok içinde bıraktı, "Hain eski aşkınım senden daha cesur olduğunu mu söylüyorsun?"

Kaptan?"

Alçak, hınzır bir kahkaha beni terk etti. "Asla."

Kraliçe bir adım geri çekildi ve gözlerimin içine baktı, ama sanki doğrudan içimi görüyordu - beni taht oyununda bir piyon olarak kullanıyordu.

"O zaman bunu kanıtla ve gökyüzünü yeni denizin olarak kabul et," diye talep etti. "Tıpkı onun benden çaldığı canavarla kurduğu gibi sen de bu canavarla bağ kuracaksın. Ve sonra onu savaşa süreceksin, hem onu hem de değerli ölümlülerini alevleri içinde yutacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

Gözlerim yavaş yavaş onunkilerden uzaklaştı ve cadılar aramızda konuşulanları dinlerken onun arkasında hazır olda duran wyvern'e kayd.

"Crystal," diye cevap verdim.

"Söyle bana Yüce Cadı," diye başladım. "Bu canavarla bağ kurmak gerektiriyor? Elianna'nın komutları için sihir . Sadece yaptı."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İkiniz arasında bir bağlantı oluşturabilirim, zihinlerinizi birbirine bağlayabilir ve wyvern'e uygun gördüğünüz şekilde hükmetmenize izin verebilirim. Eğer yakınınızdaysa sizin emrinize amade olacaktır."

"Göster bana," diye talep etti Idina. "Bana aralarında yaratabileceğin bu bağı göster."

Kraliçe beni bu yabancının cadı büyüüne bu kadar özgürce sunduğunda gözlerim parladı.

Yüce Cadı elini bana doğru uzattı. ", Kaptan, sakıncası yoksa."

"Peki ya yaparsam?" Gözlerimi ona diktığımde çenem titriyordu.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ama gözleri hesapçı bakışlarını korudu. "Kraliçenizin size bu konuda bir seçenek sunduğunu sanmıyorum."

Kraliçenin sesi arkamda yankılandı: "Eğer rütbesinde kalmak ve sonunda daha da yükselmek istiyorsa, bunu yapacaktır."

Şimdi o sürtük benimle akıl oyunları oynuyordu. Daha bir saat önce, onun hükümdarlığı altında kalacağım yerin burası olduğunu söylemişti.

İsteksizce Azenna'ya doğru yürüdüm ve ona elimi uzattım. Pençeli parmağını alıp parmağımın üstünden geçirdi ve anında kan birikti. "Bu ne lan!" diye bağırdım ve tam ona saldıracakken, kanım sanki küçük bir çocuğun banyosundan çıkan köpükler gibi havada süzölmeye başladı.

Gözlerim, wyvern'i zihin kontrolünde tutan ve aynı şeyi karnının alt tarafına da yapan kocakarıya kayd.

Azenna kanımı wyvern'inkiyle birleştirdi ve mırıldanmaya başladı. Kadim bir dilde daha fazla kelime söyledi, gözleri bir kez daha parlıyordu. Kanımız imkansız hızlarda birbirine karışırken ellerini uzattı ve kollarının duruşunu genişlettiğinde, karışan kanın dönen küresi ikiye ayrıldı ve onun isteğiyle ayrıldı.

Bakışlarım, kötü niyetli bir huşu içinde izlemeye devam eden kraliçeye kaydı.

Birden Azenna'nın kolları iki yana açıldı ve dönen kürelerden çıkan bir rüzgâr hepimizin içgüdüsel olarak yüzlerimizi korumamıza neden oldu.

Yarattığı rüzgârın şiddetiyle havaya savrulan toz ve kirin arasından gözlerimi kırptırdım ve gözlerim odaklanmayı başardığında, biri diğerinden çok daha büyük olan, havada asılı duran ikiz kelepçelere .

"Bunlar ne?" Ben talep ettim.

"Bağlantılarınız," diye yanıtladı ve sonra elini bir kez daha bana doğru uzattı. "Aynı zamanda diğer yaratıklar tarafından yapılan dış büyüler için de bir bariyer görevi görecek."

Dudağım kıvrıldı ama ona bileğimi uzattım. Daha küçük olan kelepçe dışarı fırladı ve bileğimin etrafına dolanarak kendini bana kilitledi. Kilitlendiği anda bileğimden dayanılmaz bir yanma yayıldı ve tıslayarak elimi onun kavrayışından şiddetle kurtardım.

"Bu da ne böyle?!" Diğerini canavarın boynuna doladığı anda bakışlarım tekrar ona döndü. Yeni yakasının altındaki pullar bir anlığına alevler içinde parladı ve sonra söndü.

Kolumu yüzüme doğru kaldırdım ve gözlerim tenimin her santimini incelerken döndürerek cadının ne yaptığını gözlemledim. Kelepçeler metale benziyordu ama karışmış kanımızın rengindeydi. Kelepçenin vücuduma yapıştığı yerde, tenimde yanık izi bırakmıştı.

Alevler kolumdan yukarı süzölüyordu.

"Artık onun işareti taşıdığına göre, yeni kurduğun bağı test edebilirsin, Kaptan," dedi Azenna ve wyvern'e bir işaret yaparak yana doğru bir adım attı.

Kocakarı onun hareketlerini takip ve canavar üzerindeki kontrolünü bıraktı. Ona doğru bir adım attım ve beni ölçüp biçerken ihtiyatla bana baktı.

Göğsünü bana doğru kabarttı ve içinden bir hırıltı yükselirken çenesi açıldı.

"Emret Adler," diye emretti kraliçe.

"Ne yapmak için?" Kendi kendime fısıldadım. Ben cesur bir erkektim ve aksini kabul etmeden önce ölürdüm ama *bununla* ne yapmamı bekliyorlardı ki?

Wyvern'den birkaç metre önce adımlarım durdu, gözlerimiz kilitlendi. Sonunda ona, her zaman âlemin kendisine emretmeyi hayal ettiğim şeyi yapmasını .

"Eğil," dedim ve sanki anında transa geçmiş gibi, canavar kanatlarını içeri çekti ve başını ayaklarımın dibinde yere indirdi.

Tüm endişe duygularım eriyip giderken gözlerim parladı, sırtışıım kulaktan kulağa yayıldı.

Topuğumun üzerinde dönerek kraliçeyle yüzleştım ve o da bana başıyla onay verdi. Sonra dönüp Yüce Cadı'ya baktı, elbisesi ayaklarının dibindeki toprağın içinden akıp gidiyordu. "Kendine bir pazarlık bulmuşsun."

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elianna

Elora Adaları'ndan dönmemizin üzerinden bir hafta geçmişti ve tüm Eller güvertedeydi. Anerys'in kalbindeki adliye binası, savaş stratejileri geliştirmek için savaş odamız haline geldi ve adamlarla eğitim yapmadığımız zamanlarda zamanımızın çoğunu burada geçirdik.

Mekânımızın ortasında duran, taştan ustalıkla oyulmuş ve diyarın haritası olarak hizmet veren masanın önünde durdum - gerçek bir harita - Ezran Dağları'nın bu tarafındaki tüm önemli noktaları içeren bir harita. Gözlerim, ölümlü topraklar ile fae toprakları arasında kalan her dağı, şehri ve ormanı temsil eden, üzerine kazınmış yarıkların üzerinde gezindi.

Odanın pencerelerinden süzülen güneş ışığı, önümde oyulmuş karmaşık desenleri aydınlatıyordu.

Jace stratejik olarak renkli işaretleyicileri kopyanın her yerine yerleştirmişti. Her biri komutamız altında bulunan ve her an harekete geçmeye hazır bir taburu temsil ediyordu. Her nokta ve potansiyel rota titizlikle planlanmış, eşsiz masayı bir savaş satranç tahtasına dönüştürmüştü. Her hamlenin bir sonucu vardı.

Elim taşın üzerine uzandı ve parmak uçlarımla çizgileri takip etti. Bundan sonra vermek zorunda kalacağımız her kararın maliyetini dikkatle değerlendirirken, zihnimde bir dizi düşünce ve strateji koşuşturuyordu. Düşüncelerim şüphe ve kararlılıktan oluşan bir kasırgaydı; içimde sürekli bir fırtına kopuyordu.

Zihnimde canlı bir harita canlandı, savaş alanlarının değil, ama Hayatları yaptığımız seçimlere bağlı olanların yüzleri - askerler

Onları zafere ulaştırmak için bana ve eşime güvendiler.

Suçluluk ve sorumluluğun ağırlığı altında göğsüm inip kalkıyordu. Ne kadar şiddetle mücadele edersek edelim, sonunda hayatların kaybedileceğini ve ailelerin parçalanacağını beni sürekli rahatsız ediyordu.

Arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı, ardından yavaş ayak sesleri geldi. Hava bana doğru yöneldiği anda onun kokusu beni sardı. sedir ağacına ve çelikle çarpışan közlere bağımlı hale gelir.

"İşte " Sesi bana doğru sürüklendi, sıcak bir kucaklama gibi etrafımı sardı.

Arkadaşımla yüzleşmek için döndüm ve ellerimi masanın kenarına koyarak arkamdan masaya yaslandım. "Beni buldun."

"Eğer yakalanmamak istiyorsan, her gün saatlerimizi geçirmediğimiz bir yerde olman daha akıllıca olurdu, Lia'm."

Hafifçe kıkırdadım. "Sorun o değil." Döndüm ve taş haritaya bir kez daha baktım. "Sadece mümkün olan her yerden geçtiğimize emin olmak istiyorum.

Sonuç. İçinden ıkamayacağımız bir pozisyonda olmak istemiyorum. O kazanamaz. Yine mi? Birliklerimizi güneye yürümek üzere hazırlamaya , mümkün olduğunca fazla yorgunluktan kaçınmak için ağırdan almamız gerekse bile." Elim masanın üzerinde yumruk haline geldi.

Jace çenesini bana doğru eğdi ve yavaşça bana yaklaştı. Elini kaldırdı ve çenemi iki parmağının arasına alarak nazikçe kavradı. bakışlarını onunkilere çevirdi. Ela gözleri benimkileri delip geçerken beni bir transa kilitledi.

"Kazanamayacak." Dudaklarım onun sözleri karşısında yumuşak bir gülümsemeyle eğildi. "Bu savaşın bitmesinin tek bir yolu var, o da senin o tahtta oturuyor olman."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve nefesimi kesti. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, bu asla yeterli olmayacaktı. Zihnimin ya da bedenimin *ondan* daha fazla arzuladığı bir şey yoktu.

Dudaklarının sıcaklığı benimkileri terk ettiği anda, bir boşluk hissiyle dolup taşım - dokunuşuyla doyumsuz hissediyordum. Ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşırken sıcak nefesi dudaklarımı gıdıkladı.

"ok ," diye tısladım ve dizlerimin bağı özölmekle tehdit eden nefes nefese bir kıkırdama çıkardı. "Birbirinizin tadını çıkarmak için zamanınız yoksa bir eşin ne faydası var?"

"O zamanı ben yaratacağım. Her zaman," dedi ağzımı talepkâr bir öpücökle kaplamadan önce ve kalçalarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Kollarımı boynunun arkasına doladım ve o da bizi inanılmaz bir hızla döndürüp sırtımı masaya yaslayarak karşılık verdi

Altımdaki dağ zirvelerinin oyulmuş yarıkları tenime batıyor ve beni nefes almaya zorluyordu.

Pantolonunun kemerini açmak için uzandım, ama bileklerimi yakaladı, beni durdurdu ve öfkeyle hırlamama neden oldu.

Ağızlarımız bir kez daha derin, muhtaç bir öpücükle çarpışırken, o benim bileklerimi eline aldı ve başımın üzerinde sabitledi. Diğer eliyle de gömleğimin ön düğmelerini açmaya çalıştı ve kumaş yana düşerken göğüslerimin tepelerini ortaya çıkardı.

"*Alay* ifadesinin arkasındayım," diye . "Kim alay ediyor?"

Dili boynumda ve kulağımın ucunu hafifçe dişlerinin arasına alırken, meme uçlarımdan birini iki parmağının arasına aldı ve onları en lezzetli şekilde sıktı.

"Jace!" Vücuduma ısı yüzünden çekirdeğim sıvılaşırken nefesim kesildi.

çıkılmış, bir dizini masaya dayamış, diğer bacağını ise yere dikmişti. Altındaki bana bakarken alt dudaklarını dişlerinin arasında tutuyordu.

Derin nefes alış verişlerimiz havayı doldururken gözleri umutsuzca üzerimde dolaştı. "*Sen enfessin. Ve benimsin.*"

"Her zaman," diye fısıldadım.

Sözümüz beni terk ederken gözleri parladı - onunla sürekli kullandığım kelime. Çünkü önemli olan tek şey buydu. O ve ben birlikteydik, *her zaman*.

Onu serbest bırakmak için tek gereken buydu.

Ağız her tarafımdaydı, aynı anda her yerimdeydi, diliyle her santimimi gezip keşfederken beni altında tutuyordu. Dudaklarımdan, boğazımdan ve göğüslerimden aşağıya, göbeğime ulaşana kadar iz sürüyordu.

"Eğer ellerini serbest bırakırsam, uslu duracağına söz vermelisin," homurdandı ve omurgamda bir ürperti yarattı.

"Böyle sözler vermediğimi en çok sizin bilmeniz gerekir." "İşte benim kızım," diye mırıldandı.

Jace bileklerimi bıraktı ve eli pantolonuma gitti, inkar edilemez, aceleci bir ihtiyaçla düğmelerini açtı. Pantolonumu bacaklarımdan aşağı yırttı, vücudumu hafifçe masadan aşağı sürükledi ve altımdaki taştan sırtıma saplanan sıyrıkları görmezden geldim - bunun acısı sadece zevki arttırdı.

Ben daha ne yapmaya çalıştığını anlayamadan kolları bacaklarımı iki yana açarak beni ona sergilemeye başladı ve aynı anda ağzıyla merkezimi kavradı.

Beni yutmaya başladığında yarı inleme, yarı nefes alma gibi bir ses çıktı. Bir parmağını içime kaydırды, dili amımı yaladı, sanki şimdiye kadar tattığı en iyi şeymişim gibi ya da son yemeğinin tadını çıkarıyormuş gibi beni işledi.

Yeterli değildi. *Asla* yeterli olmayacaktı.

Ellerim kalın saçlarındaki dalgaları kavradı ve sonra tenini keşfetmek için aşağı indi. Dilinin bir başka fiskei tırnaklarımın kürek kemiklerine batmasına neden oldu.

Dokunuşu daha da çılgınlaştıkça, savaş odamızın duvarlarında yankılanan daha umutsuz iniltiler benden kaçtı.

Tüm vücudum alevler içinde kalacakmış gibi hissediyordum ve kollarım içgüdüsel olarak iki yanıma açılarak ordumuz için yerleştirdiğimiz tüm işaretleri sildi.

Parçaların yere düşme sesiyle hareketleri duraksadı. "Sakın durayım deme," diye nefes nefese kaldım.

Jace bunu beni mahvetmek için bir işaret olarak aldı, bir parmak daha eklerken dilini ustalıklı ve vücudumdaki her zevki son zerresine kadar çekti. Onları içimde mükemmel bir şekilde kıvırdı ve uyluklarım omuzlarının etrafında kilitlenerek onu yerinde tuttu.

Göğüs uçlarım ve göbeğim sıkılaştıkça nefes alışım ağırlaştı. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissederek kollarını kavradım, tırnaklarımı tenine geçirdim, çünkü salıverilme duyularımın her birini tahrip ediyordu.

Dilinin son bir fiskei beni bir sarmala soktu ve sanki vücudum sıvı bir cehennemde tutuşmuş gibi hissettim.

"Oh, tanrılar!" Sırtım masadan kalkarken nefes nefese kaldım, hareketleri mükemmel bir şekilde yavaşlarken orgazmımı parmaklarının üzerinde yaşadım. Bana dokundukça, vücudumun tepkilerini sanki her kelimesini ezberlediği bir roman gibi okuyordu - her sayfa dönüşünü ve sahneyi.

Kendimden geçme hissi yavaş yavaş azalırken kendime geldim - odayı dolduran tek ses nefesimi tutmaya çalışırken çıkardığım nefes nefese kalışımdı.

Jace kendini ayağa ve sürünerek benim yayıldığım masaya çıktı, yanıma uzandı ve çok stratejik bir şekilde yerleştirilmiş savaş düzenimizi yok ettiğimiz gerçeğini görmezden geldi.

Beni dikkatle izlerken boynumu çevirip ona baktım. Gözleri sevgiden başka bir şey yaymıyordu ama sırtışı hınzırcaydı.

Kıkırdamaya başladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Sen beni reddetmiştin *Benim*," diye şaka yaparken gözlerim pantolonundaki şişkinliğe kaydı.

"Bağışlayın beni kraliçem." Burnumun ucunu öptü ve bu kalbimin çarpmasına neden oldu. "Sadece size bir hediye vermek istedim."

Ayağa kalktı ve masadan aşağı atladı, elini bana uzattı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı. Oymalı masanın hissi tenimi terk ederken omurgam ağrıyordu. Gömleğimin düğmelerini iliklemek için hamle yaptığımda, ellerimi itti ve dikkatlice benim yerime ilikledi.

Yüzümde bir sırıtma belirirken onu izledim. "Neyin peşindesin?"

Birden kapı açıldı ve pantolonumu tekrar giymek için çabalarken neredeyse yerimden .

Kafamı kaldırdığımda Veli kapıda durmuş, kollarını kavuşturmuştu. "Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?!" Nefesim kesildi, ama bir kahkaha ile sona erdi. "Kapıyı İkinci bir düşünce, görünüşe göre buradaki hiç kimse yapmamış." Ellecaster'daki ilk gecemden sonra Gage'in bize aynısını yaptığını hatırlayınca homurdandım.

Fuşya rengi gözleri önce benim, sonra da Jace'in üzerinde gezindi. "Son kontrol ettiğimde, şehrin adliyesindeki savaş stratejisi odası, ben adliyedeyken kapının çalınmasını gerektirmiyordu.

anahtarı olan birkaç kişiden biri." Anahtarı havaya kaldırdı ve sonra pelerininin cebine koydu.

Gözlerim dostuma kaydı ve yanaklarının kızardığını ama hınzır sırtışının devam ettiğini gördüm.

"Çok iyi," diye teklif ettim. "Bir sorun mu var?"

"Kardeşleriniz ve onların bu savaşın son aşamalarındaki rolleri hakkında ciddi bir tartışma yapmamızın zamanının geldiğine inanıyorum," diye cevap verdi.

KIRKINCI BÖLÜM

Elianna

Tarlaların kenarında dururken Finnian'ın Gage ile eğitim savaşına katılmasını ve diğer çiftlerin vadinin aşağısındaki duruşlarını taklit etmelerini izledik. Nox tepemizde uçarken birkaç cıvıltı çıkardı, gözlemliyordu. Bizimle birlikte derslere giriyor, devasa gölgesi arazinin üzerinde beliriyordu - askerlerin onun varlığında daha rahat olmalarına şükreliyorduk.

"Gösteriyi izlemeye mi geldiniz? İdmanımı yeni bitirdim," dedi Landon bize doğru yürürken. "Zaela sahanın diğer ucunda, yeni eşleştirmeler yapıyor."

"Bu eşleşme hiç adil değil," diye homurdandım.

"Savaş alanında çok daha az adil olacak, Elianna," diye tısladı Veli.

Bir boru sesi duyuldu ve her çift saldırmak için hamlelerini yaptı. Dövüş maçları başladığında çarpışan kılıçların sesi tarlalarda yankılandı. Gage kılıcını gerçek bir savaşta olduğundan daha yavaş bir şekilde kardeşime doğru ustalıkla savururken, çeliğin çelik üzerinde *yankılanan karıncalanma* sesleri kulaklarımda çınladı.

Gage'in yıllara dayanan deneyimi ve de atfettiğimi düşündüğüm eğitimi, hareket ederken gösterdiği zarafette açıkça görülüyordu.

Diğer tarafta, Finnian her saldırıya karşı koymaya çalıştı, ancak Hareketleri yavaştı, *çok* yavaştı. Yüzünü izlerken kalbim küt küt atıyordu. Gözleri odaklanmıştı, tecrübeli bir savaşçıya karşı kendini kanıtlamaya kararlıydı ama savaşta bir gün bile dayanamayacağı belliydi.

Kardeşim bileğini incittikten sonra toparlanmaya çalışırken Jace yanımda, "Ayak hareketleri çok dağınık," diye homurdandı.

"Ayaklarını ek, Finn!" Emrettim ve o da bana omzunun üzerinden onaylamayan bir bakış fırlattı.

Finn'in bakışları hırsyla parlıyordu ama kalbimin derinliklerinde onun savaş alanına ayak basmasına izin verirsem kendimle asla yaşayamayacağımı biliyordum.

Avery bana yaklaşana kadar kalabalık sessizlik içinde izliyordu. "Kimi bile bilmiyorum," diye şaka yaptı ama ben zar zor glmseyebildim.

Gage bir kez daha vurarak Finn'i bir anda etkisiz hale getirdi ve kılıcını yan tarafına fırlattı. İkinci komutanımız daha sonra kılıcının ucunu hafifçe kardeşimin zırhının ortasına yerleştirdi ve ona bir baş selamı verdi.

İkisi de nefes almaya çalışırken bize döndüler. Onlar bize doğru yaklaşırken dudaklarımı birbirine bastırarak garip bir gülümsemeye zorladım.

"Sence ne yapmalıyız?" Veli'ye sordum.

"Bir planım var," diye cevap verdi. "Ama bu onun hoşuna gitmeyecek."

nce ona, sonra da ağabeyime bakarken burun deliklerim alevlendi. "Peki bu ne olabilir Veli?" Jace, bakışları bir süre daha İkisi.

"ocuğu şıfacı olması için eğitmeme izin ver." İkimizin de gözleri tekrar ona döndü. "şıfacı mı?" Ben söyledim.

"Hâlâ savaşa yakın olacak ama ölümün onu kesinlikle bulacağı alanlarda olmayacak. Yararlı olmak istiyor - bu onu kurtaracak ve başkalarına yardım edecek bir yol" dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Jace.

"Haklısın. Bundan kesinlikle hoşlanmayacaktır," diye ekledi Landon yan tarafta durduğu yerden. "Ama ben de aynı fikirdeyim."

Gage ve Finn o sırada bize ulaştı.

"zr dilerim, Lia," diye başladı Finn. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım, söz veriyorum." Ona yumuşak, sıkı dudaklı bir gülümseme verdim.

"yok, Finny." Gage onun omzuna vurdu. "Hem kılıcın hem de ayak hareketlerin üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Finn cevap gözlerini devirdi, ancak Landon yanına gelip onu yanağından öptüğünde tavrı hemen değişti ve kızarmaya zorladı

ondan.

"Konusabilir miyiz, Finn?" Sessizce sordum.

Gözleri üzerimde gezindi ve hüzünlü bir kıkırdama çıkardı. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?"

Elimi onun kine uzatırken başımı yavaşça salladım.

"Hayır, Lia. Söyleyeceğin şeyi herkesin önünde söyleyebilirsin," diye homurdandı bana. "Senin standartlarına uymadığım için şımartılmaya ve azarlanmaya ihtiyacım yok."

"Seni asla azarlamam Finnian," diye . "Belki şımartırım." Dudaklarımda bir sırıtiş oluşmak üzereydi ama onu bastırdım.

"Bunu yapabileceğimi , değil mi?" Karşısında dururken gözleri her birimizin üzerinde dolaştı. "Sen bile mi, Landon?"

"Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz," diye cevap verdi.

Finnian alay etti. "Savaş alanına en son ayak bastığında ağır yaralandığımı unutmayalım. Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diye tersledi.

"Haklısın. *Ve* benim daha fazla eğitimim var," diye itiraf etti

Landon. "Bu hiç adil değil!" Finn'in sesi kızgınlığıyla birlikte yükseldi. "Ama gerçek bu," diye belirttim. "Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz."

"Ben de için aynısını istiyorum!" diye bağırdı ve irkilmeme neden oldu. "Orada kimse güvende olmayacak! Tek biriniz bile. Hepimiz ölebiliriz. Sadece ben değil. Neden başka kimse bunu düşünmüyor?!"

Sesi yükselmeye devam ederken yakındaki askerlerin meraklı bakışları üzerimizde dolaştı. Jace iç çekerek grubumuzdan uzaklaştı ve izleyenleri uzaklaştırmak için kollarını salladı.

"Lanet olası her günün her saniyesinde bunu düşünüyorum, Finnian Valderre." Ses tonuma bir ısırik yerleşti. "Üzgün olduğun için üzgünüm ama bu senin iyiliğin için."

"Ve Avery de benim kadar az eğitim almışken sahalara mı çıkacak?"

"Bu henüz değil, ama muhtemelen olmayacak," diye cevap verdim. Avery sözlerimle birlikte başını salladı.

"Sadece işe yarar hale getirilmek istiyorum,"

dedi üzüntüyle. "Biliyorum, işte bu yüzden yeni bir planımız var."

Veli Finn'e doğru yaklaştı, menekşe rengi bakışları onu gergin bir transa kilitledi. "Dünyanın her zaman daha fazla şifacıya ihtiyacı var evlat. Annenin bir asır önce onları yasaklaması, sayılarının çok az olmasına neden oldu."

Gözleri parladı ve sonra tekrar bana döndü. "Benden bir kadın olmayı öğrenmemi istiyorsun.

Şifacı mı? Böyle Geyleme zaman var da savaşı eğitime nasıl zaman yok?"

"Bana bak, seni aptal erkek," diye tısladı Veli ve dudaklarını büzerek ona söyleneni yaptı. "Sana hayat kurtarmanın yollarını öğreteceğim. Zamanın elverdiği ölçüde eğitim alacak ve çalışacaksın. Orada çok daha faydalı olacaksın."

"Nasıl? Sen bu diyarın en yetenekli şifacısısın Veli. Ve bunun iyi bir sebebi var."

"Muhtemelen şifacıların çadırında olmayacaktır," diye araya girdim. Kaşları cevap olarak çatıldı. "Veli'ye tarlalarda ihtiyaç olacak."

"Yani onun büyüüne ihtiyaç duyulacak demek istiyorsun," diye küstahça konuştu.

"Kesinlikle," diye tersledi Veli. "Hepimiz sahip olmak istemediğimiz rolleri oynuyoruz. Şimdi büyüme ve katkınızın en değerli olacağı alanları fark etme zamanı."

Tam tekrar konuşacakken, garip ve rahatsız edici bir enerji havayı doldurdu. Kara bulutlar ufukta hızla gökyüzünde güç çatırdadı ve rüzgar hızlanarak saçlarımızı her yöne savurdu.

"Neler oluyor?!" Avery çığlık attı ve Gage onu korumak için hareket etti, rüzgâr her taraftan bize saldırmaya devam ederken onu kollarının arkasında korudu.

Güç artmaya devam ederken Nox havada sağır edici bir çığlık attı.

Son askerler rüzgârdan korunmaya çalışırken Jace ve Zaela bize doğru koştu ve alanın uzak tarafındaki kışlalara doğru koşmaya başladı.

Her birimiz silahlarımızı yanlarımızdan açarken, sırtlarımızı birbirimize dayayarak sıkı bir daire oluşturduk.

"Veli!" Kükreyen rüzgâra karşı havladım. "Ne oluyor?!" "Burada biri var," diye duyurdu. "Onları hissedebiliyorum."

"Cadılar meclisi mi?!" Avery çığlık attı.

Siktir. Siktir. Siktir. Bizi nasıl buldular?!

"Bakın!" Zaela uzakları işaret ederken sesi gürledi, parmağı bir tepenin üzerindeki girdaplı gölgelerden cisimleşen iki figüre yönelmişti.

Jace'in bakışları benimkilerle buluşmak için parladı ve endişesi bağdan aşağıya fırladı. Bizim için endişelen. Sadece bir mil ötede güven içinde yatan masum insanlarımız için endişelenin.

"Veli..." Korku içime çökerken sesim onun adını sürükledi. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Dövüşme şansımız olmadan olmaz.

Yardımcımın gözleri, kayıp iki kız kardeşine bakarken parlıyordu. Bir an sonra rüzgâr kesildi ve gökyüzü göz açıp kapayıncaya kadar açıldı. Gölgelerinin oluşturduğu kara bulutlar buhar olup uçu.

"Bunlar Madalae ve Empri," diye duyurdu Veli bize. Cadı ikizler.

Hepimiz teyakkuz halindeydik, gerekirse saldırmaya hazırдық. "Ne istiyorlar? Ve Azenna nerede?" Hırladım.

Birdenbire, ürkütücü sesleri sanki havada akıyormuş gibi hep bir ağızdan etrafımızda yankılandı. "*Krallığın varisiyle konuşmak istiyoruz. Yalnız olarak.*"

"Tabii ki var," diye tısladı Veli.

Jace kılıcının kabzasındaki tutuşunu sıkılaştırırken, "Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı.

Nox üzerimizde daireler çizerken bakışlarım gökyüzüne kaydı. Sonra yüzümde bir sırıtma oluştu.

Ela bakışları benimkilere kilitlenirken, "Yalnız olmayacağım," dedim. Ayaklarım beni ileriye doğru iterken ona hızlıca göz kırptım, elim şimdi yanımda asılı duran kılıcımın kabzasında kaldı.

Güneşin sıcaklığı vururken geniş arazide salına salına . Nox'un gölgesi tam tepemde süzülürken, doğal esinti siyah saçlarımın gevşek tellerini hafifçe çekiştiriyordu.

Ben yaklaşırken ikizlerin yüzünde aynalı, sert ifadeler vardı ve hiçbir kırılma belirtisi göstermiyorlardı. Kıpırmızı bakışları gözlerini kırpmadan bana kilitlendiğinde ortam gerginleşmişti.

Adımlarım, üzerinde durdukları tepenin dibinde durduğunda, ikizler sanki rüzgârla sürükleniyormuş gibi aşağı süzöldüler. Şimdi yüz yüze duruyorduk, aramızda sadece üç metre vardı.

Empri sinsi, tehditkâr bir gülümseme sundu. "İtiraf etmeliyim ki, talimatları dinleyip bize tek başına yaklaşmana şaşırdım. Senden beklenenlere karşı gelme konusunda eşsiz bir üne sahipsin *Elianna Valderre*."

Adımı uğursuz bir tavırla söyledi, ses altta yatan bir tehditle kayarak çıkıyordu.

"Peki bunu nasıl duydunuz?"

"Rüzgârlar her şeyi fısıldar," diye Madalae. "Ancak, hoş bir sürprizle karşılaştım."

Başımı yana eğdiğimde sırıtışım geri döndü. "Yalnız olduğumu kim söyledi?"

Bir an sonra, ayaklarımızın altındaki zemin şiddetle sarsıldı. Nox'un göğsünden derin bir hırıltı yükselirken onun tehditkâr varlığını yanımda hissettim.

Geri. Boynuzla kaplı dev kafası omzumun üzerinden havalanarak önümdeki cadılara tısladı; wyvern'ım beni korurken onlara bakarken yüz hatlarında kısa bir süreliğine dehşet ifadesi belirdi.

Hınzır bir kıkırdama Empri'yi terk etti. "Ve şimdi görüyorum ki ünün senden önce geliyor."

"Düşmanım bu savaşta zafer söz konusu olduğunda hiçbir zaman adil oynamadı, ben de oynamayacağım."

"Düşmanınız olarak geldiğimizi kim iddia ediyor Elianna?" diye sordu. "Belki de buraya bir iyilik için geldik."

"Peki neden böyle bir şey doğru olsun ki? Seni son gördüğümde, sadece sevdiklerime zarar vermeyi değil, aynı zamanda beni *çalmaya* çalışıyordun. wyvern." Sözcükler hırıltı beni terk etti, Nox'un arkamda devam eden hırıltısının ritmine uyuyordu.

"Bunu söyleyebileceğinizi düşündük."

"Çünkü gerçek bu. Zor bir tahmin olmazdı," diye bağırdım. "Şimdi Nox'un ateşini üzerine salmadan önce bana bu topraklarda ne aradığını söyle."

İkisi de konuşmadı.

Onlara bakarken gözlerim yarıklara . "Benden gelecek kadim ve unutulmuş bir sözle ikiniz de yanacaksınız."

O zaman kıpkırmızı bakışları alevlendi.

"Size yardım etmek için çalışanları tehdit mi ediyorsunuz? Asıl amacınız bu değil mi?"

"Beni ve benimkileri tehdit edenleri ben de tehdit ederim. Sana neden güveneyim?"

İkizler bakışlarını bana çevirmeden önce birbirlerine baktılar.

"Yüzyıllar önce *Tinaebris Malifisc*'in keşfinden bu yana Azenna ve yapmaya çalıştıklarıyla her zaman aynı fikirde olmadık. Ve uyarınıza kulak vermek için geldik."

Sözleri karşısında kalbim güm güm attı ama onları izlerken nötr kaldı.

"Ne o zaman? Buraya ne teklif etmeye geldiniz?"

Empri, "Azenna, Velyran tahtında oturan mevcut kraliçeye yardım teklif ederek savaş konusundaki tutumunu açıklamaktan bahsetti," dedi.

Panik anında boğazımı tıkadı.

"Ama o diyarın bir yaratığı. Diyarın kendisi sadece gerçek bir Valderre'yi hükümdar olarak kabul eder," diye karşı çıktım.

"Evet, işte bu yüzden senin kanını ele geçirmeyi ve kitabı kullanarak kraliçeninkiyle birleştirmeyi planlıyor. Kan büyüğü gizemli yollarla çalışır ve birçok kullanımı vardır. Bu, krallığın kendisini kandırmak için işe yarayabilir."

Hasta olacaktım. "Böyle bir şey mümkün mü?" Tanrım, umarım abartıyordur.

"Bu doğru," diye aktardı Madalae.

"Yani Azenna, Idina'ya savaşta kara büyü kullanmayı mı teklif etti? Karşılığında ne istedi?" Ben talep ettim.

"Sylis Ormanı'nın içindeki ve ötesindeki topraklar. Avlanmak istediği her şeyi yapmak için serbest dolaşım. Kendi başına tanınan bir kraliçe olmak istiyor."

"Bu çok aptalca. Idina asla krallığın bir parçasını bile teklif etmez."

Sonra bir an düşündüm. Eğer zaferini garantilerse, sözünü tutmaya hiç niyeti olmadan sadece bunu takas edebilirdi.

İkizler hep bir ağızdan, "Rüzgârlar, inandığınız şeyin ille de doğru olmadığını fısıldadı," diyerek omurgamda bir ürperti yarattılar.

Bir an sessiz kaldım ve bakışlarım hevesle emir bekleyen maiyetime kaydı; duruşları, emir verildiği takdirde her an hücumla geçmeye hazır olduklarını gösteriyordu.

"Bizi nasıl buldunuz? Alaia Vadisi dünyanın geri kalanından , ya da biz öyle sanıyorduk," dedim.

"Karşılaşmamızın hemen ardından Azenna planından bahsettiğinde, aceleyle oradan ayrıldık ve hepinizin bulutların arasından süzülüşünü izledik. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeden önce rüzgârların ne söyleyeceğini duymayı bekliyorduk," diye cevap verdi Empri.

Bütün bu zaman boyunca bizi bir yerden izlediğini söylediğinde gözlerim parladı. ve biz bunu asla bilemeyecektik. Bu ürkütücü düşüncüyü silkeleyerek dikkatim tekrar ikizlere kaydı. "Aradığınız bir ittifak mı? Neden Yüce Cadınızı takip etmiyorsunuz?"

Sanki yanıtlarını telepatik olarak iletiyormuş gibi birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Azenna'nın şu anda sahip olduğu gücü ilk elden tecrübe ettik. Veli kitabı çalıp saklandığında hayranlık duymuştuk. Bunu itiraf edemeyecek kadar korkuyorduk ama yaptığı şey doğrudu. Yanlış ellere geçerse, içindeki sayfalar diyarı ve içindeki her yaratığı mahvedebilir," diye yanıtladı Madalae.

"Daha iyi bir diyar için," diye ekledi Empri.

İsyanımın mantrasını taklit ederken keskin bir kahkaha attım. "Daha iyi bir diyar için," diye yineledim.

"Mahkemem bu konuyla ilgili herhangi bir görüşmede bana katılacak. Siz de söz konusu toplantıda büyü yapılmayacağına dair bana söz vereceksiniz. Kabul musunuz?" diye sordum. "Ve eğer bu yemini bozarsanız, hiç şüpheniz olmasın, kalplerinizi kendim oyar ve onları küle çeviririm."

İkiz sırtışlar oluştu. "Anlaştık," diye tısladılar hep bir ağızdan.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Sekizimiz arasında çok şiddetli bir tartışmadan sonra, hepimiz bu yeni teklif edilen ittifakı ve şartlarını savaş odasında tartışmanın en iyisi olacağına karar verdik. İkiz cadıların yırtıcı bakışlarını pelerinlerinin sınırları içinde onlara şehrimizin merkezine kadar eşlik ettik.

Adliye binamızın taş basamaklarını tırmanırken geçenlerin onlara çok dikkatli bakmadığından emin olmak için.

İçeri girdikten sonra herkes masada duran diyar haritamızın başına oturdu. Bakışlarımız birbirimizin üzerinde geziniyor, ilk kimin konuşacağını ve bu iki kötü cadının bize neler sunacağını görmeyi bekliyorduk.

"Neden tüm istasyon işaretlerimiz devrilmiş ve yerde?" Gage kaşlarını kaldırarak Jace'e bakarken gülerek sordu.

Jace ona gözlerini devirdi.

"Kardeşim, seni pis piç seni," dedi ve onun yanında oturan Avery'nin yanaklarının kızardığını fark ettim.

"Kazalar olur, Gage," dedim göz kırparak.

Veli, "Biz buraya iş için geldik, sizi aptallar," diye tıslayarak hepimizin dikkatini tekrar elimizdeki duruma çekti.

Jace ve benimle masanın diğer ucunda yan yana otururken iki parlak bakış bizi delip geçti.

"Onlara benimle ne konuştuğunu anlat. Ayrıca, bu bilgiye nasıl sahip olduğunuzu ve bizim için kendi Yüce Cadınıza ihanet etmeyi neden göze aldığınızı da."

Ve anlattılar da. Tarlada benimle konuştukları her şeyi mahkememe anlattılar.

Jace'in endişesi benimkine çarparak alevlendi ve elimi masanın örtüsünün altındaki dizine koydum.

"Lia'ya bağlılığınızı ilan etmenizle ilgili hâlâ pek çok çekincem var," dedi sert bir ifadeyle onlara bakarken.

"Endişelerin nedir ölümlü?" Empri sordu.

"Neden gemimizdeki tüm adamlarımı katlettiğin, bizi yasak adalarınızda mahsur bıraktığın ve en büyük varlığımızı ele geçirmeye çalıştığınla başlayalım."

Gözlerini onlara ve konuşurken otoritesi dalga dalga yayılıyordu -halkını koruyan bir komutanın sesi-.

Bir kralın sesi.

"Adamlarınız için özür dilerim," diye cevap verdi, ses tonu umursamazdı. "Wyvern'inize gelince, onu kendimiz için istedik. Hem arzu edilen alevi hem de kanı ile yapabileceğiniz pek çok şey vardır. İnkâr edilemez, güçlü bir varlık var."

"Emirlerinize yanıt vereceğini nereden çıkardınız?" Zaela araya girdi, hesapçı ve soğuk maskesinin her zerresi ortadaydı.

"İşbirliğini teşvik edecek büyüler var, sarışın olan."

Öfke kaplarken omurgamdan bir ürperti geçti. Elimi yumruk yapıp Jace'in kucağına koymadan hemen önce kaldırdım ve masaya vurarak herkesin dikkatini üzerime çektim.

"Büyülerinizle ona dokunamayacaksınız. Nox yeterince şey , tıpkı hepimiz gibi. Sen. Yapacaksın. Dokunmayacaksın. *Dokunmayacaksın*. Ona." Dudağım geriye kıvrıldı ve köpek dişlerim ortaya çıktı.

"Evet, evet, Elianna Valderre. Bu isyanın sizin tarafınızdaki üyelerine büyü konusunda anlaşmıştık. Wyvern'iniz de buna dahil," diye araya girdi Madalae.

"Neden şimdi?" Veli araya girdi. "Gerçek tavrınızı ortaya koymanız neden yüzyıllar sürdü. Sizi hiçbir zaman korkak olarak görmedim, ama bunca zamandır tek cadı isyanı olarak kalmama izin verdiniz. Bir dışlanmış ve hain." Sesi, büyücü için ender rastlanan bir öfke ve incinmişlik karışımıydı.

"Pişmanlıklarımız var," diye birlikte cevap verdiler. "Yıllar önce sizin yolunuzdan gitseydik her şey farklı olabilirdi ama Yüce Cadı, hükümdarınıza ve yaratıcınıza karşı gelmektir; bu da her zaman idamla sonuçlanır."

"Şimdi burada karşınızda duruyorum."

"Evet," dedi Madalae. "Ve sen de saklanıyordun. Büyüsü olmayan bir cadı nedir ki? Ya da potansiyelinin tamamı olmadan."

Yardımcım yutkundu. "Birlikte onu devirecek güce sahip olabilirdik."

"Onun kara büyüü daha fazla kullanması ve ona erişimi olması nedeniyle muhtemelen kaybedilmiş bir savaş olurdu."

O zaman gözlerim parladı. "." "Sylvae," diye ekledi Empri.

"Elbette." Burun deliklerimin arasından oflayıp pufladım. "Neden diğerlerinizden çok daha yaşlı görünüyor? Kara büyüünün buna yol açtığını anlıyorum ama nasıl oluyor da onun görünüşü bu kadar farklı olabiliyor?"

"Sylvae kitabı yüzyıllar önce buldu. Onun eline geçti ve Biz her şeyi öğrenmeden önce, Azenna bir tür önlem olarak önce büyüleri yapmasını emretmişti."

Öfkem yavaş yavaş yatışırken sandalyeme geri oturdum, biraz daha rahatladım. "Yani onu kurban etmeye istekli miydi?"

"Şart değil," diye araya girdi Veli. "Azenna sadece herhangi bir gizli sonucun başına gelmesini istemedi."

"Bana kalırsa bu bir ve aynı şey. Bu, tehdit oluşturmamasından korktuğum bir şeyle meşgul olması için içinizden birini seçmem gibi bir şey olurdu. Ve ben asla böyle bir şey yapmam."

"Biliyoruz Lia," diye fısıldadı Jace, içimde kalan son gerginliği de hafifleterek.

Empri'nin gözleri konuşmadan önce bir süre onun üzerinde kaldı. "Başka endişeleriniz varsa..." Havayı kokladı. "Krallığın varisinin eşi mi?"

Bizi daha önce tanımadan çiftleşme bağının kokusunu alabiliyor muydu? Kalın bir şekilde yutkundum. Cadıların duyuları gerçekten de Fae'lerden çok güçlüydü.

Konuşmadan önce tereddüt etti. "Gemi batmaya başladığında, Sylvae hepimiz kaçmadan önce Nox'un pullarından birini sırtından kopardı. Bu neden oldu?"

İkizlerin gözleri hızla birbirlerine ve sonra tekrar bize kaydı. "Biz kaçtıktan sonra Azenna, hizmetlerini Şu anki sahte kraliçe. Krallığın doğal düzenini bozmak gibi bir niyetimiz yoktu, bu yüzden o başka planlarını açıklamadan önce kendimizi gizledik. Daha önce bulunduğumuz yere doğru sürüklendiğimize inanıyor ve Sylvae'yi de yanında götürdü. Gördüğünüz şeyin bu olduğundan emin misiniz?" Madalae sordu.

"Her şey gözlerimin önünde oldu. Bundan eminim."

Veli keskin bir nefes çekti. "Bunu bana söylemedin." "Onun terazisiyle ne yapabilir Veli?" Ben sordum.

"Pek çok şey var." Bakışları yavaşça benimkilerle buluşmak için kalkarken bir an durakladı. "En çok endişe duyduğum şey çoğaltma."

"Çoğaltma mı?" Avery sorguladı.

"Senin wyvern'inin genetik yapısını, onun ölçeğinde tutarak tamamen yeni bir canavar yaratmak için kullanması mümkün."

"Bu mümkün olamaz," diye fısıldadım.

"Bu sihir, Diyarın Varisi. İsteddiği fiyat karşılığında takas etmeye istekliysen her şey mümkündür," dedi Empri.

Savaş odasını gergin, inanmaz bir sessizlik kapladı.

"Diyelim ki bir wyvern yarattılar," diye başladım. "Savaşta onu tam olarak kontrol mi? Bu muazzam bir güç gerektiriyor olmalı."

"Haklısınız. Özellikle de sizin sahip olduğunuz kadar büyük bir canavar. Canavarı sürekli kontrol altında tutmak için büyük olasılıkla önemli ölçüde odaklanmak gerekecektir."

"Bu bize yardımcı olabilir," diye yüksek sesle düşündüm.

Zaela alay ederek Avery ve Finn'den onaylamayan bakışlar aldı. "Lia, nasıl? Bizim tarafımızda olan tek bir şey vardı, o da Nox'tu. Eğer kara büyüyle birlikte bir de Nox'ları varsa, daha savaş başlamadan kaybetmiş oluruz."

Sözleri içime işlerken gözlerim her birinin yüzünde yavaşça dolaştı -yenilgi tüm özelliklerine yazılmıştır.

"Şimdi biraz daha eşit bir eşleşme görüyorum," diye itiraf ettim. "İkimizin de *muhtemelen* bir wyvern'i var. Ölçeğin bunun için olup olmadığını henüz bilmiyoruz ve onların iki cadısına karşılık bizim üç cadımız var. İçlerinden biri, kendi filolarına saldırmaması için sürekli olarak yaratılan wyvern'gözetim altında tutmakla meşgul olabilir."

"Benim parlak kraliçem," diye övdü Jace yanımdan.

"Henüz tüm umudumu kaybetmedim." Bakışlarım üç cadıya takıldı. "Veli benim yardımcım olarak atandı. "Veli yardımcım olarak atandı.

Kitabın sahip olduğu kara büyüü rahatlıkla kullanabilir ve bu kararını sonsuza dek destekleyeceğim. Ancak, bunun ikiniz için de geçerli olmayabileceğine dair bir sezgim var. Kızıl gözler ve hepsi," dedim küçük bir sırıtışla.

iki hınzır sırıtış belirdi. "Hangi kara büyüü kullanmak ?"

"Elianna," diye araya girdi Veli. "Meclisimin kitabı bulmasını engellemek için genel olarak güçlü büyü patlamaları kullanmayı reddettim. Artık her şey kaybedilmiş sayıldığına göre, son beyanım artık geçerli değil. Zaferimizi garantilemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Gerekirse bazı karanlık yönleri de dahil olmak üzere."

Yüzümde bir sırtış oluşurken gözlerim parladı. "Pekâlâ o zaman. Peki bu büyü'nün hangi formlarını kullanmakta rahatsınız?"

Sanki cevap verircesine, gözleri altın renginde parlarken, gümüş rengi saçlarının altından karanlık, girdaplı dallar çıktı.

"Gölgeleri seviyorum," dedi yumuşak bir gülümseme dudaklarını eğerken. "Bana eşlik ederken kulağıma tatlı şeyler fısıldıyorlar. Sevilmek isteyen küçük evcil hayvanlar gibi. Onları savaşa kullanmayı planlıyorum." Zaela'ya bir bakış. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Zae'nin gözleri tepki olarak parladı.

"Beni hâlâ bazen korkutuyorsun," diye itiraf etti Avery.

Kalan son gerginlik de sönerken herkes sessiz kıkırdamalar çıkardı.

"Peki kitapta sahip olduğunuz şey nedir?" İkizlere sordum.

"Sayfalar arasındaki zamanımız az olsa da, gölgelerden daha fazlasıyla uğraşabildik ve sahip olabildik," diye yanıtladı Madalae, her ikisinin de gözleri hızlı bir şekilde parlarken.

"Mükemmel," dedim. "Şehrimizdeki varlığınızla ilgili olarak, burada kalmanızın en iyisi olduğuna inanmıyorum. Zaten çok sayıda korkmuş insanımız var."

"Ölümlülerinizin arasında kalmak istemiyoruz," diye tısladı Empri. "Ama yakınınızda kalacağız."

"Mükemmel, o halde anlaştık. Şu anki endişem, yardımınıza ihtiyaç duyulduğunda ne zaman geri döneceğinizi bilmeniz."

Veli bir of çekti. "Eğer iddia ettikleri gibi yakınınızda dururlarsa, onları çağırabilirim." İkizler başlarını sallayarak onayladılar.

"Görünüşe göre yapmamız gereken epeyce bir yeniden örgütlenme işi var," dedim. "İsyana hoş geldiniz cadılar."

Masanın etrafında oturan sırtan yüzlerle cevaplandım. Onların Havayı dolduran heves, bana her şeye rağmen bu işte bir şansımız olabileceğine dair umut verdi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Finnian

Annemizin savaşını sona erdirmek için yeni bir plan tasarlamaya çalışırken, Elora ikizlerinin gelişinden sonraki günleri yoğun savaş planlaması tartışmaları doldurdu. Jace yeterli sayıda askeri temizledikten ve Veli de kayıpları en aza indirecek bilgili şifacılarımız olduğuna inandıktan sonra Lia birlikleri güneye taşımaya niyetlendi.

Lia ve Jace'in en büyük korkusu hazırlıksız olmaktı. Zamanın daralması sürekli başımızın üzerinde dolaşırken, kız kardeşimin zaferini garantilemek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekiyordu -tüm bu hazırlıklardan başlayarak.

Ölümlülerin Şifacılar Evi şehrin gözlerden uzak bir ve artık günlerimi burada geçiriyordum. Lia, Veli bana öğretmek için çalışırken, yaklaşan savaşlarda yardımcı olmak için alternatif yollar arayan birçok insanı da getirebileceğine karar vermişti.

Günler geçtikçe Veli, Isla'dan kaçan diğer gizli şifacılarla birlikte bize iksir hazırlama sanatını, otlarla merhem karıştırmayı ve yaraları etkili bir şekilde dikmenin doğru yolunu öğretti. Zamanla, bizim Dersler bitki bilimine taşındı ve burada bizi şifalı bitkiler ve bunların koku, dokunma ve tat yoluyla kullanımlarını nasıl belirleyeceğimiz konusunda eğitti. Çalışmalarımızın indikçe, sadece bitkilerin kendi içlerindeki farklılıklardan değil kokuların yanı sıra bir yaprağın pürüzsüz ve dikenli dokunuşu arasındaki zıtlıklar.

Her birimiz hastalık ve dikiş sanatlarıyla uğraşıyorduk ve hiçbirimiz kırık kemikleri ya da oyulmuş deriyi Veli'nin sihrinin yardımıyla onarabildiği gibi onaramasak da, hep birlikte bir fark yaratabilir ve hayat kurtarabilirdik.

Veli bugünkü oturumu kapattıktan sonra bana yaklaştı.

"Yeni öğrenen biri için oldukça iyi gidiyorsunuz.

Belki de o kadar da aptal bir erkek değilsinizdir," diye teklif etti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen kimsin ve Veli'ye ne yaptın?"

Alay etti ve şakayla karışık pençeli elini yüzüme yaklaştırdı. "Ben sadece doğruyu söylüyorum. Bunun akıllıca bir seçim olduğuna inanıyorum. Burada olmak, planladığın yerde olmaktan çok daha uygun."

"Belki de haklısın," dedim omuz silkerek, ikimiz de kapıya doğru ilerlerken. "Ayrıca öğrencilerinin çoğunu korkutuyorsun. O yüzden belki de sadece ben öne çıkıyorum," dedim gülerек.

Çatık kaşlarının arasından bana baktı. "İnsanların büyüğü varlıklara karşı tutumlarını aşmaları gerekiyor."

Merdivenlerden inip kalabalık caddelere doğru yürürken, "Sizden korkmalarının iyi bir nedeni var," dedim.

"Sen ve kardeşlerin benden korkmamayı öğrendiniz, bir gün onlar da öğrenecek."

Güldüm. "Senden korkmadığımızı mı sanıyorsun?"

Dudakları dolgun, tehditkâr bir sırıtışa dönüşürken, küçük bir gölge yanağının etrafında dans etti ve gümüş saçlarının örtüsünden dışarı fırladı.

"Gördüğüm kadarıyla onları daha iyi kontrol etmeyi öğreniyorsun," diye önerdim, omurgama doğru ilerlemekle tehdit eden bir ürperti bastırırken.

Gölge formunun havada asılı kaldığı omzuna baktı. "O kadar da kötü değiller."

"Nasıl istersen," dedim gözlerine odaklanırken. Tercih ettiği kara büyüü sık sık kullandığı için artık sabit bir fuşya rengindeydiler. Bu değişiklik konuşulmasa da hepimiz buna uyum sağlamak için çaba sarf ediyorduk.

"Barış zamanlarında kontrol etmeyi öğrenmezsem, dehşet zamanlarında onları ve düşüncelerini nasıl evcilleştireceğimi bilemem. Bu gerekli bir kötülüktür."

Sözlerini düşündüm ve aynı fikirde olduğumu fark ettim.

Sokağın köşesini döndüğümüzde Landon'ın kalabalığın arasından bize doğru gördük.

"Bu akşam görüşürüz Finnian," diye teklif etti Veli, adımları hızlanıp kitlelerin içinde kaybolurken.

Landon beni kucaklayıp alnımdan öperken, "İşte geldi," diye selamladı. "En sevdiğim şifacı nasılmış bakalım?"

Kısa bir kahkaha attım. "Ben şıfacı değilim. En azından henüz değilim."

"Sen benden çok daha iyisin," diye kendi kendine dalga geçti ve bana sokaklarda rehberlik etti.

"Çok fazla sürmez," şaka yaptım. "Eğitim erken mi bitti? Normalde hâlâ tarladasındır."

"Zaela bugün iyi bir iş çıkardığımız için çoğumuzun eve erken gitmesine izin verdi" dedi.

"Çoğunuz mu?"

Bana baktı ve burun deliklerinden bir nefes çekerken dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Görünüşe göre kız kardeşinin biraz daha fazla... bire bir eğitim."

Gözlerim büyüdü. "Orduları yönetmiş ve yetenekli bir savaşçı olan kız kardeş olmadığını varsayıyorum..."

"Haklısın." Yüzü eğlenceyle delik deşik olmuştu.

Bastırmaya çalışsam da içimden bir kahkaha . "Ve böyle bir şey için seyirci istemedi mi?"

"Sanırım seninle olanları izledikten sonra, savaştaki rolüne herkesin birlikte karar vereceğini düşünerek küplere bindi."

"Klasik Avery," diye . "Bunun ne kadar iyi gideceğine dair ne kadar bahse giriyoruz?" Gülerek söyledim.

"O kadınlardan birine karşı para yatıracak kadar cesur değilim." Sokakta yürürken ikimiz de kıkırdamaya başladık. "Ama, söylemeye gerek yok, öğleden sonrasının geri kalanı için paçayı kurtardık." Landon bana kolunu uzattı. "Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin?"

Kolumu onunkine dolayarak, Ellecaster'da yaralarına neredeyse yenik düştüğü gün Veli'nin hayatını kurtarabildiği için tanrılara sessiz bir *teşekkür* gönderdim. Sadece birkaç ay önce, kale arazisinde bir seyisken gösterdiği gelişim takdire şayandı.

"Onur duyarım," diye cevap verdim ve yolu göstermesine izin verdim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

BATAN GÜNEŞ antrenman platformuna sıcak bir parıltı yayıyordu. Ringin karşı tarafında benimle alay edercesine volta atan Zaela'yla birlikte gözlerim de hareket ediyordu.

"Bayanlar hazır mısınız?" Gage savaş hattının hemen ötesinden, kulaktan kulağa yayılan bir sırıtişla sordu.

"Hadi yapalım şunu," diye nefes aldım. "Başla!" diye bağırdı.

İlk saldırıyı Zaela yaptı, çizmesinden çıkardığı tahta hançeri havada savurarak bana doğru hamle yaptı. Ben de içgüdüsel olarak kendiminkini açtım ve bana doğru gelen saldırılarını engelledim.

Yüzümde bir gülümseme oluştu. "Ha!" diye bağırdım gülerek.

"Beni yendiğinizi mi sanıyorsunuz Prenses?" Zaela tısladı. "Sadece seninle oynuyorum." Başka bir vuruşla karşılık verdim. "*Gerçek* bir çaba göstermeden önce seni yoruyorum."

Zaela alçaktan bir vuruş numarası yaptı ve hızla yukarıdan bir saldırıya geçti; tahta kılıcını bana doğru bir kez daha savurmadan önce zar zor sıyrıldım.

Birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda alnımdan ter damlıyordu. Isla'daki kadın halimi düşündükçe içimde kısa bir gurur duygusu kabardı. Bir kez bile terlememiş ya da süslü elbiselerine bir zerre bile kir bulaşmasına izin vermemiş, ama her zaman macera hayalleri kuran prenses -Ve ben burada onu yaşıyordum.

"Avery, dikkatini ver!" Lia gürleyerek beni hayallerimden kopardı.

Bakışlarım sesinin geldiği yere doğru uçtu ve Gage'in arkasından yaklaştığını gördüm, Jace de hemen yanımdaydı.

Lanet olsun.

"Bu seni ilgilendirmez, Lia!" Bir başka saldırıyı daha engellerken çığlık attım. "Antrenman yapıyorum!"

"Evet, bunu görebiliyorum. Şimdi odaklan!" diye bağırdı.

Kalçalarımıdaki kaslar beni taşımak için çalışırken gerildi ve Zaela'nın vurduğu yerden hızla dönerek uzaklaştım. Ani bir dönüşle topuğunun üzerinde döndü, diğer ayağını kaldırdı ve elimdeki tahta hançeri tekmeleyerek beni etkisiz hale getirdi.

"Hayır!" Yüzünde hınzır bir sırıtışla bana doğru gelirken çığlık attım.

Kendi ayağımı kaldırdım ve göğsüne bir tekme atarak vücudunun eğitim alanında geriye doğru yuvarlanmasına neden oldum.

Dönüp diğerlerine bakarken çenem düştü. Lia kollarını kavuşturmuş, yüzünde ışıltılı bir onay gülümsemesiyle . Gage bana göz kırptı ve Jace endişeli görünüyordu.

Birden Lia'nın yüzü düştü. "Avery, et!" diye bağırdı yarı gülerek.

Zaela beni yere yapıştırırken bedenim botlarımızın altındaki acımasız tahtaya çarptı ve ondan bir savaş çığlığı yankılandı. Vücutlarımız birbirine karıştı ve her birimiz bir dizi yumruk atarken agresif bir şekilde boşlukta yuvarlandık.

"Sorun nedir, Zaela? Seni yendiğim için üzgün müsün?" Onunla alay ettim. "Küçük prenses, *seni* silahsız bırakan *bendim*," diye nefes aldı.

"Pekâlâ, siz ikiniz, bu kadar yeter," diye seslendi Lia bize doğru yaklaşıırken.

Zaela üzerimden yuvarlandı ve kendini ayağa kaldırarak bana elini uzattı. Elini tutmadan önce ona şüpheyle baktım ve beni yukarı çekmesine izin verdim.

Göğsünü ovuştururken, "Yine de iyi bir tekmeydi," diye önerdi.

"Kesinlikle !" Lia beni kucağına çekerken duyurdu. "Bu çok kötüydü."

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Yine de beni silahsızlandırdı."

Lia yanağımı içine aldı. " değil. Hâlâ öğreniyorsun." "Hançerlerle yapılan bir dövüş, kılıçlarla yapılan bir savaştan ," dedi Jace. bize yaklaşıırken söyledi.

Gage bana bir gülümseme sundu. "Oraya varacak." Sözleri karşısında dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Daha gidecek çok yolu var," diye homurdandı Zaela, ben de gözlerimi devirdim. "Güneş birazdan batacak ve anneme akşam yemeğinde orada olacağıma dair söz verdim, o yüzden bu işi bitirelim, ha?"

Bizden uzaklaştığı anda dilimi ona doğru uzattım. "Gage, Matthias'ı bizim için geri götürür müsün? Lia'ya göstermek istiyorum Bir şey," dedi Jace uzakta bekleyen atını işaret ederken.

Bana elini uzatırken, "Tamamdır kardeşim," diye cevap verdi.

"peşindesin?" Lia, Jace'i takip etmek için hareket ederken ona sordu.

Gage'e döndüm ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken elimi onunkinin içine koydum.

"Oh, Zaela, sevgilim," diye şaka yaptı

Gage. "Ne?" diye homurdandı.

"Lynelle de beni yemeğe bekliyor ama ona selamlarımı ilet." Gözleri bana döndü. "Bu akşam ilgilenmem gereken başka işler var."

Bakışlarının altında dururken yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım.

"Evet, evet, siz ikiniz gidin ve siz çiftler ne yapıyorsanız onu yapın. Ben de gidip Sevgili Annemle vakit geçireyim," dedi Zaela. Şehir.

Gage ve benim bir çift olduğumuzu mu düşünüyordu? Bunu düşününce dudaklarımın kenarları hafifçe eğildi ama adalardaki felaketten beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Diğerlerinin önünde her zaman nazik ve destekleyiciydi, hatta zaman zaman flörtözdü, ama asla yalnız değildik. Akşam geç saatlerde beni hiç aramadı ya da gün ışığında ona eşlik etmemi istemedi. Yıkıcı bir durumdu ama bu konuda bir şey söyleyecek durumda değildim. Varlığıma hâlâ tahammül ettikleri için şanslı olduğumu biliyordum.

Gage bana Matthias'a kadar eşlik etti ve ben ayağımı üzengiye yerleştirmeye gittiğimde, o bunun yerine beni kalçalarımın zahmetsizce kaldırdı ve eyere yerleştirdi.

Sonra kendini yukarı kaldırıp tam oturduğunda gergin bir kıkırdama çıkardım, sırtım göğsüne yaslanmıştı - tıpkı dağ geçidindeki yolculuğumuzda olduğu gibi.

Kaslı kollarını bana doladı, dizginlere uzandı ve ata ileri gitmesini emretti.

Şehre doğru tırıs giderken sessizlik sağır ediciydi ama eli eyerin kulpunu kavrarken benimkine dolandığında kalbim pır pır etti.

Elimi nazikçe çekip kendi elinin içinde döndürdü ve başparmağını avucumun kenarlarında oluşan kabarcıkların ve pürüzlü derinin üzerinde gezdirdi.

"Bunları kazanacağını hiç düşünmüş müydün?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. "Asla, dürüst olmak gerekirse. Ve onlardan ve görüşülerinden nefret etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

"Onlara sahip olduğunuz için gurur duymalısınız. Dışarıdaki herkes kadar çok çalışıyorsun."

Kendimi göğsüne yaklaştırdım, sadece bana verdiği sıcaklığın değil aynı zamanda kalbimin hızlı atışlarının da tadını .

Boynumu bükerek ona baktım ve "Hâlâ bana kızgın mısın?" diye fısıldadım.

Burun deliklerinden bir nefes üfledi ve yanağımı gıdıklayan sıcaklığını hissettim. Bakışları bana yöneldi ama minik bir gülümseme oluştu ve bana umut verdi. "Hayır, leydim Avery. Kin tutmam için çok şey gerekir ve ben özellikle senin için geçerli olduğunu fark ettim. Bu yüzden, son zamanlardaki yokluğum için özür dileyerek başlayacağım. Çok uzun sürdü."

Onun bu itirafı karşısında ürpertici bir nefes aldım ve gözlerimi yakan rahatlama gözyaşlarımı tuttum.

"Benden sonsuza dek gizlice nefret edeceğini düşünmüştüm. Eminim bazıları ediyordur."

"İnsanlar hata yapar, Avery. Kitabı kötü niyetle getirmediğini hepimiz biliyoruz. Ve senden istendiğinde bile kitabı vermedin. Zaela bana, büyü onu senden koparıırken gözlerinde korkuyla sıkı sıkı tuttuğunu söyledi."

"Zaela?" Nefes aldım, beni savunduğu için kafam karışmıştı.

"Sana defalarca söyledim, iyi niyetli. O sadece aşırı korumacı ve kendi yöntemlerine takılıp kalmış biri. Tepkileri genellikle çok yoğun ve hızlı oluyor, pişman olacağı bir şey söylemeden önce kendini toparlayamıyor, ancak

Sana karşı kinim var."

Cevap verecek kelime bulamayınca devam etti. "Gerçekte, Lia'nın bir parçası olduğun gibi her zaman bizim bir parçamız olduğun halde, kendini çemberimizin bir parçası olarak kanıtlama ihtiyacı hissetmene neden olduğuna inanmanın yükünü taşıyabilir."

"Sadece doğru bir şey yapmak istedim," diye itiraf ettim. "Lia gibi cesur ve akıllı olmak istedim. Onun her zaman bir planı vardır. Sanırım daha çok ona benzemek ve daha az... yani kendim gibi olmak istedim."

İçimi gümbürdeten derin bir kahkaha attı ve geriye dönüp çatık kaşlarının arasından ona bakmama neden oldu.

"Ne?!" Yarım bir kahkaha attım.

"Senin nasıl ve kim olduğunu seviyorum. Son haftalarda zamanımın olmaması ya da aptalca bir kararla etrafta fazla bulunmamayı seçmem, bu tür şeylere dikkat etmediğim anlamına gelmiyor," diye itiraf etti ve yanaklarım kızardı. "Lia

Korkusuz ve keskin, tıpkı dediğiniz gibi. Ancak aynı zamanda fedakâr ve pervasız. İnanılmaz bir kraliçe olacak, ama oraya önce onun ulaşmasını sağlamak bizim işimiz. Düşüncelerinin iç işleyişi bizi sık sık... zorlu çilelere sürüklüyor."

"Belki de haklısınız," diye cevap verdim.

"Oh, öyleyim." Güldü. "Yine de Jace'in onunla tanıştığından beri ne kadar değiştiğini görmek komik."

"Bay Ciddi daha önce nasıldı?" Kalçalarım atın adımlarının ritmine göre o yana bir bu yana sallanırken, Gage'in kalçaları benimkilere sürtünürken sordum.

"Şimdi ciddi olduğunu düşünüyorsanız, onu daha önce görmeliydiniz," diye başladı. "Zar zor gülüyordu, sadece savaşa odaklanmıştı. Lia'yla tanışmadan önce onu kaybediyorduk."

"Onu kaybetmek mi?"

"O her zaman değildi. Evet, elbette, hepimiz gibi o da Fae'lerden nefret ederdi." Annemin askerlerinin ellerinde yaşadıkları her şeyi düşündükçe kalbim sıkışıyordu. "Ama nefreti daha derin bir şeyden kaynaklanıyordu ve bunun onu tüketmesine izin veriyordu.

onun için kararlar."

Zihnim, şehre ilk geldiğimiz ve Fae'lere olan nefretinin neden bu kadar derin olduğunu açıkladığı toplantıya geri döndü.

"Ve bir şekilde Lia ile tanışmak tüm bunları değiştirdi mi?" Yüksek sesle merak ettim.

"O her şeyi değiştirdi," dedi gururla. "Sadece onu değil, Zae ve beni de. Kaybedilen bir savaşın tüm gidişatını değiştirdi; halkımıza bir kez daha hayatta kalma inancı verdi. Ve bazen hala gözlerinde korkuyla size bakıyor olsalar da, bakışlarının altında bir umut var."

"Mizahını bir kalkan olarak kullanıyorsun ama çok akıllısın Gage," dedim ve vücudu arkamda sertleşti. "Bu yönünü göstermelisin

daha sık."

"Belki de henüz bunu gösterecek kadar değerli birini bulamamışımdır." Sözleri üzerine nefes alışım hızlandı. "Ama artık şüphesiz buldum. Ayrıca Lia'ya, sana aşık olmamı bu kadar kolaylaştırdığı için bile olsa, Fae'lere karşı tutumumu değiştirdiği için teşekkür etmeliyim."

Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki göğsümde patlayacak sandım. Parmakları nazikçe çenemi sardı ve kendi parmaklarının omzumun hemen üzerinde beklediği yere doğru yönlendirdi.

Çikolata havuzlarını en nazik gözler benimkilere baktı ve nefesimi kesti. Ben daha niyetini anlayamadan, elini dudaklarıma.

Öpücük nazik ve tatlıydı; dokunuşu beni korunaklı ve güvende hissettirdi. İşte o zaman derin aşkı deneyimlemek için bir eş bulmama gerek olmadığını fark ettim; tek ihtiyacım olan onun özünü gösterebilecek bir erkekti.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

JACE beni Alaia Vadisi'ndeki kır çiçekleri denizine götürdü ve esinti etrafımızda dolaşırken tatlı kokularını içime çekmekten kendimi alamadım.

Onun bağıni hissettikçe sınırlarım geriliyordu ama yine de beni nereye getirdiğini söylemeyi reddediyordu.

"Neden sanki bir şeylerin peşindeymişsin gibi hissediyorum?" İtiraf ettim.

Kıkırdadı. "Peki bu neye benziyor? Bu seninle birlikte oldukça alıştığım bir duygu, Lia'm."

Haklıydı.

"Bu hiç adil değil... Benim de kendimce gerekçelerim var," diye takıldım. Bana döndü ve kalın çatık kaşlarının arasından bana bakarken geriye doğru yürümeye devam etti. "*Elbette* bunu senden bir daha asla saklamayacağım, Yakışıklı," diye ekledim, yüzümü kurtarmaya çalışarak.

"Uh-huh," diye homurdandı bir kez daha öne dönerken. "Şey, sanırım burası da en ," dedi ve parmaklarını dudaklarına götürüp çığlık çığlığa bir ısıklık çaldı.

Gökyüzünde yüksek bir cıvıltı sesi yankılandı ve ardından Nox'un kanatlarının güçlü gümbürtüsü uzaktan uçup kondu.

"Ne zamandan beri seni dinliyor?!"

Jace kulaktan kulağa yayılan samimi ve ışıltılı bir gülümsemeye bana döndü. "Daha büyük bir iyilik için farklılıklarımızı bir kenara bıraktık."

"Peki bu ne olabilir?"

"Sen," diye nefes alarak yanıma geldi, bir kolunu kalçalarımın altından, diğerini belimden geçirerek beni kucağına aldı.

Beni wyvern'ümüze taşıırken kendi kahkahalarına karışan sayısız kıkırdama beni terk etti. Nox'un yanına geldiğinde, ayaklarımı dikkatlice yere koymadan önce dudaklarını alnıma bastırdı.

Nox'un üzerindeki eyeri işaret ederken, "Seni çok özel bir yere götürmek istiyorum, aylardır sana anlatmak bir yer," dedi.

Ben bir çıkarırken gözlerim ona dikildi ve o da sanki bir karşılık bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Bunun yerine Nox'a döndüm ve bana söylendiği gibi eyere tırmandım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve benden hınzır bir sırtıış aldı.

Yukarı tırmandı ve yerleşti, ikimiz de yerleştikten sonra Nox'a uymasını emretti.

"Diğerleri de bizi akşam yemeği için beklemiyor mu?"

"Hayır, . Bundan eminim," diye itiraf etti ve gözlerim şaşkınlıkla parladı.

Ve bu sözlerle birlikte gökyüzüne, sırtımızı dayadığımız şehirden uzağa ve Alaia'nın kalbinin derinliklerine doğru yol aldık.

Yaklaşık yarım saat uçtuktan sonra altımızda bir orman belirdi ve Nox küçük bir açıklığa indi. Bakışlarımı ağaçların tepesine kaldırdım, gökyüzü artık batmakta olan güneşin turuncu ve mor girdaplarını sergiliyordu.

"Bir orman mı? Ben de benimle bilinmeyen ağaçları keşfetmekten bıktığımı sanıyordum." Yere atlarken onunla alay ettim.

"Bu ağaçlar sadece sizin için bilinmez, ama ben çocukluğumdan beri onları keşfediyorum."

Nox arkamızdan sinirli bir hırıltı çıkardı ve ikimiz de döndüğümüzde onu Jace'e ters ters bakarken bulduk. Cevap olarak kaşlarımı kaldırdım ve dostuma döndüm.

"Bunun ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şu lanet olası wyvern," diye homurdanarak elini çantasına attı ve ölü bir balık çıkarıp Nox'a doğru fırlattı. "İşimiz bittikten sonra alırsın demiştim. Hâlâ bizi geri getirmen gerekiyor!"

Nox onu ağzıyla yakaladı ve mırıltıya benzer bir onay sesi çıkararak bütün olarak yuttu.

tutmaya bile çalışmadım. "Ona rüşvet verdin. Şimdi her şey mantıklı geliyor."

Başımı bana doğru salladı, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışmış, gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

Jace elime uzandı ve beni ormanda yönlendirmek için hareket ederken ben de kendi elimi onunkine koydum.

"Hedefimiz şu ağaçların hemen ötesinde," dedi ve kelimeler onu terk ederken, hava akan suyun sesiyle doldu.

Tanıma duygusu anında içimde alevlendi ve başım dönmeye başladı. Heyecandan onunki de benimkiyle birlikte ipimizden aşağı yuvarlandı ve adımlarımız birlikte hızlandı.

Ağaçların arasında birlikte koşarken, kahkahalarımız ormanın serin havasını doldururken, aceleyle attığım adımlar tam bir depara dönüştü.

Aceleyle attığımız adımlar geniş bir açıklığın ortaya çıkmasıyla durdu ve gizli, dingin bir şelale ayaklarımızın sadece birkaç metre bekleyen küçük bir havuza dökülürken ortaya çıktı.

"Jace," diye nefes aldım, gözlerim düşen çağlayanlarda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Sürpriz, Lia'm." Dudaklarını başımın arkasına bastırırken Kollarını arkadan belime doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Bu çok güzel," diye fısıldadım.

Ve öyleydi.

Alaia'nın yeşillikler içindeki kadim ağaçları arasında bu cennet saklı kalmıştı. Hava, yakındaki çiçeklerin tatlı kokusu ve kaygan, yosun kaplı taşların kokusuyla yoğundu.

Şelale, Syllis Ormanı'nda düştüğümüz şelalenin yarısı büyüklüğündeydi. Hala canlı yeşilliklerle çevriliydi, yıpranmış kayaların üzerinde sakince yuvarlanıyor, yarıklarından kırılğan eğrelti otları filizleniyordu. Batmakta olan güneşin son ışıkları yukarıdaki yoğun yaprakların arasından süzülerek Su yüzeyindeki seraplar.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Bizim için her şeyi değiştiren günün anıları zihnimden süzüldü - büyülü ormanın arasında benzer bir samimi yer bulmamız ve orada ve sonrasında yaşananlar.

Her şeyin başlangıcıydı. *Bizim başlangıcımızdı.*

"Beğendin mi?" diye sordu ben göğsüne bastırmaya devam ederken. "Burayı yıllar önce tesadüfen buldum ve geldiğimizden beri seni buraya getirmeyi arzuluyordum."

Bir adım uzaklaşıp yüzümü ona döndüğümde, "Çok çarpıcı," diye cevap verdim. "Şimdi lütfen beni buraya sadece bakmak için getirmediğini söyle."

Ellerim gömleğimin alt kısmına uzandı ve onu başımın üzerine çekti. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, beni izlerken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Parmaklarım pantolonumun düğmelerini açmaya yöneldiğinde, kendi parmakları dışarı fırladı ve benim için halletti. Pantolonumu kalçalarım kadar çekti ve ben pantolondan çıkarken sessizce yardım etti.

"Seninle herhangi bir şey söz konusu olduğunda asla 'sadece bakmak' gibi bir niyetim olmayacak," diye nefes aldı.

Sadece göğüslerimin etrafına bağlanmış bir bandeau ve derilerimin altındaki iç çamaşırlarımla önünde dururken gözleri üzerimde dolaştı.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmak için çalıştı ve sonra kollarından aşağı çekti. Şimdi kendi gözlerim yavaşça göğsünü ve daha önce girdiği tüm savaşlardan kalan izleri inceliyordu. Parmaklarım hafifçe üzerlerinde gezinerek kemerinin altındaki kaslara doğru ilerledi.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, bakışları altında nefesim kesildi. Dokunuşum bir kez daha mükemmel yüzünü işaretleyen yara izine ulaştı - birlikte katlandığımız her şeyin bir kanıtı birçok ortak işaretimizden biri.

Jace elimi avucunun içine aldı ve dudaklarını elimin arkasına . O beni suyun kenarına götürürken, bakışlarım şelaleye giden tepeye doğru kaydı.

"Bilmem gerekirdi," dedi bilerek.

"Eski günlerin hatırına mı?" Benimle gelmesi için iki kolundan çekiştirirken ona meydan okudum.

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Sırıtarak beni izledi.

Her ikimiz de şelalenin tepesine çıkan dik, çimenli tepeye tırmanmak için hareket ettik, o da beni takip ederken arkamda sürekli bir destek olarak varlığını hissettirdi.

Ayın yükselmesi ve ışığını yaymasıyla birlikte etrafımızı saran atmosfer büyüleyici bir güzelliğe büründü.

Şelalenin tepesindeki çağlayan, aşağıdaki havuza düşerken ay ışığında parıldayan sıvı gümüşten bir şeritti.

Gölgelikteki yaprakların üzerindeki gizli çiy damlalarını açığa çıkararak onları gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldattı. Biyoluminesan mantarlar orman zemininde yumuşak, titreşen bir ışık yayıyordu. Küçük uçurumun kenarına yaklaştığımızda ateşböcekleri dans ediyor, havada serbestçe dolaşıyordu.

Adalardaki yarıktaki sahneye çok ürkütücü bir şekilde benziyordu, yine de her şeyden çok rahatladığımı hissettim.

Şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici manzaranın tepesinden, bu anın sonsuza dek eşsiz olacağını fark ederek içimi bir huzur kapladı.

"Lia'm," diye nefes aldı Jace arkamdan.

Yüzümü ona döndüğümde gördüğüm manzara karşısında kalbim küt küt atmaya başladı: Jace tek dizinin üzerinde, elini bana doğru uzatmış, parmaklarının arasında özenle tuttuğu bir yüzük vardı. Sonra gözleri benimkilerle kilitlendi, hayranlıkla doluydu.

"Jace." Sesim zar zor duyuluyordu. "Bu da ne?"

"Durduğum yerle ilgili olarak size söylediğim her söz doğrudu ve bu, günlerimin geri kalanında -zaferde ya da yenilgide, hastalıkta ve sağlıkta- yanınızda olmağı."

Sözlerini duyduğumda dudaklarım aralandı.

"Omuzlarınızda taşıdığınız sorumluluğu kavrayamasam da, günün her uyanık ve uyku anında bunu hissedebiliyorum ve izin verdiğiniz her yükü hafifletmeyi planlıyorum. Zaferimizden sonra nereye gideceğimiz benim için hiç önemli değil. Sahilde bir , vadide bir malikâne, Isla'da bir kale... Sen yanımda olmazsan ben bir hiçim. Ve ikimizin de olacaklardan sağ çıkmasını planlarken, finalimize yaklaşmak istiyorum.

"Seninle sadece eşim olarak değil, karım olarak da kalacağım."

İtirafı karşısında yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü. "Kral Eşim olmak mı istiyorsun?"

Ayağa kalkarken elimi avucunun içine aldı ve yüzüğü parmağıma taktı.

"Senin yanında olmayı gerektirdiği sürece, benden istediğin her şey isterim."

Keskin bir nefes aldım.

"Ne diyorsun Elianna Valderre? Beni krallığın mutlu eşi yapıp karım olur musun?"

Gözlerim şimdi parmağımı çevreleyen yüzüğe kaydı. Gümüşü bir parıltı yıldız ışığında parıldıyordu, bant oval şekilli bir zümrüdün etrafını sıkıca saran iki zarif wyvern kanadı şeklinde oyulmuştu. Çenem Benim için, yani *kraliçesi* için yarattığı türünün tek örneği mücevheri görmek için elimi her açıdan çevirerek onu izlerken düştü.

"Evet, Lia'm?" Gergin bir kahkaha onu terk etti.

Boynum omzumun üzerinden şelalenin beklediği yere bakmak için geriye doğru bükülürken yumuşak bir gülümseme belirdi. Gece rüzgârı etrafımızda eserken saçlarım yüzümün etrafında dans ediyordu.

"Tanrılar seninle bana yardım etsin," dedi başını sallayıp beni izlerken.

Elimi yanıma indirip uçurumun kenarına doğru geriye doğru tek bir adım attığımda masum gülümsemem tehditkâr bir sırıtışa dönüştü - o da ilk öpüşmemizdeki dansı taklit ederek ileri doğru attığım adıma karşılık verdi.

"Kraliçeden bir cevap alacak mıyım? Yoksa her zaman olduğu gibi beni tahmin etmeye devam mı edecek?" diye sordu hırıltılı bir beklentiyle.

Şelalenin çıkıntısının kenarı ayağımın altındaki deriyi sıyrarak hareketlerimi durdurdu. "Cevabımı şelalenin dibinde bulacaksın. Kral." Göz kırptım.

Hiç tereddüt etmeden vücudumu döndürdüm ve kenarından atladım; vücudum, zemininde beni bekleyen havuza dalmadan önce çağlayanların yanında alçaldı.

Jace'in bedeni benimkinden sadece birkaç metre ötede havuza düştü ve yüzeye yükselen baloncuklarla çevriliyken ona doğru süzüldüm. Havuzun içinde

Suyun derinliklerinde bacaklarımı beline doladım, bedenlerimizi iç içe ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp tadını çıkarırken yüzünü şefkatle ellerimin arasında tuttum.

Yüzeye çıkmadan önce ciğerlerimiz hava için yanana kadar suyun altında oturduk.

"Öpücüğünü bir cevap olarak kabul edeyim mi?" Beni dikkatle izlerken sırıttı.

Aramızdaki kısa mesafeyi yüzerek geçtim ve kollarımı boynuna dolayarak burnunu kendi burnumla ısırdım.

"Her zaman," diye nefes aldım.

Ela bakışları dikkatle üzerimde gezinerek nefesimin kesilmesine neden oldu ve sonra ağzımı kendi ağzıyla kapladı. Bağımız, hızlanan kalp atışlarının titreşen ritmi, ruhlarımızı tüketen bir aşk ve birbirimize duyduğumuz doyumsuz bir ihtiyaçla doygun hale geldi.

Birbirimize duyduğumuz sürekli arzuya yenik düşerken, her ikimiz de suyun üzerinde durmaya çabalarken, elleri vücudumu keşfetmek için hareket etti.

İsteksizce şelaleye doğru ilerlerken onu takip ettim; şelalenin kulakları sağır eden gürültüsü dünyayı bastırıyor, samimiyeti yoğunlaştırıyor ve gelen sis açıkta kalan tenimi öpüyordu.

Altında hareket ederken su omuzlarımıza çarpıyordu; damlacıklar Jace'in sırtında parlıyordu.

Hızlı şelalenin diğer tarafına ulaştığımızda, akan su ile oyulmuş küçük bir mağaraya benzeyen şey arasında sıkıştık. taş. Tepedeki sağanak, ay ışığında parıldayan sıvı mücevherlerden bir perde oluşturdu.

Arkadaşım sırtını şelalenin altındaki kaya duvara dayadı ve ben sessizce ona doğru yüzdüm. Anında suyun altından uzanıp kalçalarımın arkasını kavradı ve beni kollarına aldı. Paylaştığımız her nefes ve bakışla, birbirimize duyduğumuz çaresiz, acılı arzu bağlarımızı birbirine geçirdi.

Kendimi daha fazla tutamayarak dudaklarını kendime çektim, ellerimiz birbirini her zamankinden daha yavaş ve emin bir şekilde keşfederken dillerimiz dans edercesine düğümlendi. Suyun altında, onun üst kısmını buldum

ve yavaşça düğmelerini açmaya başladı.

Beni çaresiz bırakarak öpüşmeyi kesti, böylece dudaklarım boynuna uçtu ve dilim sıırılsıklam saçlarından aşağı süzülen su taneciklerinin izini sürdü.

"Ne istiyorsun, *karıcığım*?" diye inledi.

Tekrar vücuduna tırmandım ve alınlarımızı birbirine bastırdım. "Sen," diye nefes aldım.

Jace bunu bir işaret olarak aldı. Vücutlarımızı ters çevirdi, sırtım şimdi kaya duvara yaslanmıştı, o da yüzeyin altında tenine yapışan pantolonunu zorla tekmeledi.

Bana duyduğu ihtiyaçla, göğüslerimi sınırlayan bandanayı yırttı ve önünden serbestçe düşmelerine izin verdi. Jace elleriyle onları kavradı ve parmaklarıyla okşadı. Aynı elini daha da aşağı indirdi,

Kalan kıyafetlerimi vücudumdan ve parmakları keşfederken klitorisimi daire içine aldı.

"Tanrım," diye soluklandım ama sesimin yankısı yağın yağmurda kayboldu.

Ağzı, alaycı öpücükler ve yalamalardan oluşan bir karışımla boğazımın ortasına doğru ilerledi ve kulağımın hassas ucuna doğru yol aldı. Ağzı tüm bedenimi kasıp kavurmaya çalışırken, sertleşmiş uzunluğunun merkezime doğru bastırıldığını hissettim.

Uzunluğunu girişime kadar yönlendirmek için elimi hareket ettirdim ve içeri girip beni doldururken benden bir nefes kaçtı. Her itiş sanki benim olacmış gibi geliyordu. Kalçalarım belinin etrafında sıkışıp onu içeri çekerken doyamıyordum. Ağzı bir kez daha benimkinin üzerindeydi, dillerimiz umutsuzca çarpışıyordu.

Kalçalarımız birlikte sallanıyor, birbirimizden ayrılıyor ve yanmanın eşğine gelene kadar tekrar tekrar birbirimizi buluyorduk. Beni kaya duvara karşı kafesledi, boynumu öptü, kalçalarımı yuvarlarken ellerini saçlarımda gezdirdi, siki içeri ve dışarı hareket etti.

Jace kollarından birini boynumun arkasına doladı ve uçurumun mağarasından çıkıntı yapan sivri kenarlara yasladı.

Gözlerimi açtığımda bana sabitlenmiş yoğun bir ela bakışla karşılaştım ve onun altında çözülüşümü izlediği düşüncesiyle içimden bir inilti kaçtı. Bir onay homurtusu onu terk etti ve o anda söylemek ve harekete geçmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama tüm vücudum onun için yanıyor ve ağrıyordu.

Her yanımda hissedebiliyordum; hem onun hem de benim arzularım birbirine karışıyor, kaynaşıyor ve bir oluyordu. Sürekli içimde hareket ediyordu ve ne kadar sürdüğünden emin değildim ama tek bildiğim, tüm bedenimin bildiği, asla bitmesini istemediğimdi.

Gözlerim omzunun üzerinden destek için elimi tuttuğu yere baktı. -Bana hediye ettiği ve yemin yüzüğümüz olacak yüzük, su damlacıklarının altında parlıyordu.

Dudakları tenimi terk etti ve kulağıma bastırıp beni şüphesiz sona erdirecek kelimeleri söyleyene kadar kaybını anında hissettim. "Sonsuza dek *benimsin*."

Sesinde çaresizlik ve sahiplenme karışımı bir his vardı ve eğer ayakta olsaydım, beni önünde diz çöktürürdü.

Ve onunla birlikte ben de çözüldüm. Tüm vücudum çözüldü, salıverilmemin sıcaklığı içimdeki her damardan akıyordu. Bir inilti benden kaçtı

Orgazmımla onun etrafında titreyerek onu da kendimden geçirdim.

Kolları beni sıkıca kavradı ve sırtımı serin taşa yaslayarak bizi sabitledi ve ben bir inilti çıkarırken vücudum onun kollarında tamamen gevşedi.

Bakışlarımı onunkilere diktim ve kalın kirpiklerinden göl suyunun boncuk boncuk dökülüşünü izlerken şöyle dedi: "Eğer sonum böyle olacaksa, her şeye değdi. Seni tanıdığım her an, senin olduğum her saniye... değdi."

Bakışlarımız kilitli kalırken yanağını okşadım. "Seni seviyorum ve seni bunun olmasına *asla* izin vermeyeceğiz. Bu zaferi sonuna kadar götüreceğiz. İkimiz. Kral ve kraliçe, karı ve koca, tanrılar tarafından kaderleri çizilmiş eşler, unvanın bir önemi yok. Önemli olan birlikte olmamız. Her zaman."

Bir gülümseme fısıltısı dudaklarını eğdi. "Her zaman," diye nefes aldı.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Jace

NE KADAR DA, bakışlarımı Lia'dan kaldıramıyordum.

Nişanımızdan dönerken bütün uçuş boyunca. Göğsüme doğru eğildi, beni bakarken her yakaladığında çeneme rastgele, şefkatli öpücükler kondurdu. Saçlarının rüzgârda uçuşmasını ve gülümsemesinin kulaktan kulağa yayılmasını izledim.

parmağını süsleyen yüzük gözünün önünden gitmiyordu.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, *bir eşim* olacağı gerçeğini düşündükçe gözeneklerimden gurur fışkırıyordu - uzun zaman önce vazgeçtiğim, benim için asla var olmasını istemediğim ya da düşünmediğim bir fikirdi - ta ki o gelene kadar.

Paylaştığımız çiftleşme bağı ne olursa olsun, daha önce böyle bir aşkı tanımayı asla hayal edemezdim. Onun için her şeyi yapardım, yoluna çıkan herkesi ya da her şeyi yok ederdim.

Nox ailemin malikânesinin kapısının önüne indiğinde, yerin gümbürtüsü gelişimizi haber verdi. Gözlerim pencerelere doğru uçtu ve birçok Meraklı gözleri üzerimizde, yüzleri bir oyuncakçı dükkânının önündeki çocuklar cama yapışmış.

Wyvern'den aşağı atlarken Lia kıkırdayarak, "İçimden bir ses sırrın ortaya çıktığını söylüyor," dedi.

"Küçük beyaz bir yalanın Gage'e söylemek için daha uygun olacağını bilmeliydim," diye şaka yaptım.

Nox'un burnunu ve biz ön kapıya doğru yürümeye başlamadan hemen önce vedalaşırken Nox burnunu onun göğsüne soktu.

Birden kapı açıldı, ardından Avery'den heyecanlı ciyaklamalar ve diğerlerinden bilmiş sırıtışlar geldi.

Lia, kız kardeşinin çılgınlıklarıyla eşleşen çılgınlıklar atarken ayaklarını birkaç sevimli küçük vuruş yaptı. İkisi de heyecanlı kahkahalar atarak birbirlerine doğru koştular ve kucaklaşarak bir o yana bir bu yana sallanmaya başladılar.

"Aman Tanrım, Aman Tanrım, oldu mu?!" Avery yalvardı. Lia'nın sarılmasından kurtuldu ve hemen onun eline uzanarak parmağındaki yüzüğe baktı. "Bu çok güzel!"

Lia kız kardeşinin ışıldamasını izlerken kıkırdadı. "Teşekkür ederim." Bana baktı ve gülümsedi. "Her şeyi nasıl çok özel yapacağını biliyor."

Gözlerim Gage'e kaydı; kollarını kavuşturmuş, kapı aralığına yaslanmıştı ve kaşları bana bakıyordu. Kızların yanından geçip ona doğru yürüdüm.

"Tebrikler kardeşim," diye selamladı beni omzumdan alkışlarken ve sonra beni kucakladı. "Saçma sapan uzun hayatının geri kalanını seninle geçirmeyi kabul ettiğine inanamıyorum, ama hala yapabiliyorken onu şimdi kandırmak daha iyi."

Şakayla karışık omzunu itip kapıdan içeri girdiğimde kahkahalar atmaya başladı.

Landon ve Finnian elimi sıkmak için yanıma gelirken Zaela hemen bana sarıldı ve gülümseyerek tebrik etti. Veli ise oturma alanının bir köşesinde durmuş, başını bana doğru eğmiş, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

"Kız kardeşim için daha iyi bir erkek düşünemiyorum," dedi Finn. "Ona iyi bakacağını biliyorum." Bana gülümsedi ve ben onun ve Avery'nin onayını alana kadar bunu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Lia kapıdan içeri girdi ve herkes ona akın etti, ben içten içe *ona* hayranlık duyarken yüzüğe hayranlık duydu.

saran güzel yeşil gözleri benimkilere dikildi ve kalbimi durdurmakla tehdit etti.

Çemberi ilk kıran Zae oldu ve yanıma doğru yürüdü.

"Lynelle nerede?" Heyecanla kapıdan içeri dalanlardan birinin o olacağını düşünerek sordum.

Zaela küçük bir attı. "Görünüşe göre akşam yemeği planlarımızı unutmuş ve geceyi Leon'larda geçirecek." Sırıtışını bastırmaya çalışırken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu... bu ilginç," dedim içimden yarı iç çekme, yarı kıkırdama gibi bir ses çıkarken.

"Bırakalım eğlensinler. İkisi de bunu hak ediyor," dedi ve sözleri ağzından çıkarken neredeyse iki kere düşündüm.

Herkes mekâna yerleşip koltuklarda, sandalyelerde ve yerde yerlerini alırken Zaela birkaç şişe şarap getirdi. Herkese birer kadeh uzattı ve Lia kükreyen şöminenin yanındaki sandalyede kucağıma otururken kutlamamızın şerefine kadeh kaldırdılar.

"Velyra'nın gelecekteki kraliçesi ve kralına!" Gage gürledi.

Kralım. Yüksek sesle konuşulduğunda kulağa çok tuhaf geliyordu.

"Peki düğün ne zaman?!" Avery şarabını yudumlarken sordu, gözleri muzip bir parıltıyla Lia'ya dikilmişti.

Lia gözleri her birinin üzerinde gezinirken kendi içkisini yudumladı. "Emin değilim. Düğün için pek vaktimiz yok. Ordularımızı ormanın ötesine götürmek için yakında yola çıkmamız gerekiyor. Sadece bu bile haftalar sürer."

"Yine de önce burada küçük bir şeyler yapabiliriz!"

"Avery, bu *senin* düğünün değil. Bırak da Lia ve Jace karar versin," diye alay etti Finn. Kız cevap olarak dilini ona doğru uzattı.

"Şey, isyancılar sarayıyla kutlama yapma fikrinden nefret etmiyorum. en azından." Lia kız kardeşine göz kırptı. "Ancak hâlâ planlamamız gereken çok şey var. Birbirimize neler olduğunu bilmediğimiz başka bir durumda olmak istemiyorum ve ileride için bu neredeyse imkânsız. Bunun planlaması önce gelmeli."

"Hepimizin ayrı düşeceği ve birbirimizin arkasını kollayamayacağımız bir zaman gelebilir," diye hepsine duyurdum ve ortam kasvetli bir hal aldı.

"Sirenlerdeki gibi bir durum daha yaşamayı reddediyorum." Lia boynunu bükerek bana baktı ve sonra bakışlarını tekrar mahkemesine çevirdi. "Tek hissedebildiğim, onunkini kendiminkinden ayırt edememeye dönüşen ezici bir panikti. Ve eğer saniyeler sonra bile dönmüş olsaydık, ikiniz de hayatta kalamayabilirdiniz." Eliyle hem Gage'i hem de beni işaret etti.

"Bunun için geçici bir çözüm olabilir Elianna." Veli köşede durduğu yerden sessizliğini bozdu.

Herkesin dikkati cadıya yöneldi.

"Dinliyorum," diye açıkladı Lia şarap bardağını dudaklarına götürürken.

"Dağlara beşiklik eden şehirdeki o ilk geceden önce sana bir kez söylemiştim; çiftleşme bağları duyguların ve duyuların ötesine geçebilir, çünkü bu birbirinize olan bağınızın sadece yüzeyidir. Birbirinize olan Bahsettiğim uygulama yüzyıllardır kayıp ama siyasetin bu kadar korkunç olmadığı ve çiftleşme bağlarının diyarın her yerinde daha belirgin olduğu bir zamanı hatırlıyorum."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Çiftleşen bir çift tanrıların huzurunda evlenirse büyü kullanımı daha da derin bir bağ oluşturabilir," diye cevap verdi.

Gözlerim parladı ve onu daha iyi görebilmek için Lia'nın omzunun üzerinden baktım, ama yüzü okunmuyordu ve ondan tereddütlü bir şaşkınlık yayılıyordu.

"Halihazırda sahip olduğumuzdan daha derin bir bağ nasıl olabilir? Lore, hiçbir şeyin bundan daha büyük, hatta kıyaslanabilir olamayacağını belirtiyor" dedi.

"Her bilgi yazılı kitapların sayfaları arasında aktarılamaz, çünkü metinler genellikle kaybolur." Veli'nin bakışları bir an üzerimizde kaldıktan sonra devam etti. "Ya da çalınır." Boğazını temizledi.

"Peki bu neyi gerektirecek? Ben zaten onun hissettiği her şeyi hissediyorum," dedim. "Zihinleriniz arasında bir bağlantı olacak," diye cevap verdi.

"Ne?!" Lia yarım bir kahkaha attı. "Yani... o *duyabilirdi* düşüncelerimi?" Omzunun üzerinden bana baktı ve bana bir bakış attı. Gergin bir gülümsemeyle, tereddütüne kaşlarını çatarak karşılık verdim.

"Sadece bağlantıdan geçmesine izin verdikleriniz," diye cevap verdi.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Lia ve benden bir homurtu aldı.

"Birbirinizle sözlü olarak konuşmak kadar basit olmalı. Tek yapmanız gereken bunu diğerinin zihnine yerleştirmek," cadı. "Yine de, birbirinize her şeyi bağırarak söylememek için bu konuda ustalaşmanız gerekeceğinden eminim."

"Ugh," diye haykırdı.

"Sorun nedir, Lia?" Gage, Avery ile birlikte kanepede yerden alay etti.

"En içten düşüncelerini bizden saklamaya mı çalışıyorsun, hmmm?"

"Hepinizin aklımdan geçen her şeyi bilmenize gerek yok," diye homurdandı.

"Bunun nedeni kendini feda etme saçmalığının sona ermesi gerektiği için olabilir mi?" Zaela, gözleri ona sabitlenmiş haldeyken sordu.

"Hayır," diye homurdandı Lia.

"Ne tatlı yalanlar," diye fısıldadım kulağına. Kavrayışında kıvrandı ama bu sadece tutuşumu sıkılaştırmamı sağladı.

"Gerekli değil, ama sizi haberdar etmek istediğim bir seçenek," diye söze girdi Veli. "O savaş alanına girdiğinizde ayrılık bir garantidir. Ancak, bir başkasının düşüncelerini duymak da dikkatinizi dağıtabilir."

"Ama bu bizi de götürebilir," diye nefes aldı Lia.

"Kesinlikle," diye ekledi büyücü kadın. "Bu eskiden hem Yüksek Cadılar hem de Rahipler arasında bilinen bir uygulamaydı ama mantık evlilikleri sarayın iç işleyişinde ön plana çıkınca kayboldu. Ve eğer başka bir siren durumundan kaçınmak istiyorsanız, bu şekilde birbirinizle iletişim kurabilirsiniz. Hatta birbirinizin gözünden görebilirsiniz."

Herkes birkaç dakika sessiz kaldı. Duyulabilen tek ses şömineden kıvılcım saçan közlerin çıtırtısıydı.

"Peki bunların uygulanmasına yardımcı olabilir misiniz?" Ben sordum.

"Bu birbirinizden öğrenmeniz gereken bir şey - bedenleriniz ve Birlikte çalışan zihinler. Bağınızı tamamen koparmadan bunun geri alınamayacağını unutmayın. Bununla birlikte, köprüyü engellemeniz veya acınızı gizlemeniz gereken bir zaman olursa, yeterince konsantre olursanız zihninizde geçici olarak bir duvar inşa edebilirsiniz, ancak her zaman birbirinizi hissedebileceksiniz."

Tanrım, Lia'nın kafasında dönen çarkları şimdiden hissedebiliyordum.

"Bu, bunun amacını boşa çıkarmaz mı? Eğer acı çekiyorsa bunu bilmem gerekir," diye homurdandım.

Büyücü omuz silkti. "Eğer istenirse bu bir seçenek. Daha önce de söylediğim gibi, bu ritüel aranızdaki bağı güçlendirerek size daha fazla erişim ve kontrol sağlıyor. Biriniz kalkan inşa etmeye karar verirse, birbirinizi hissetmeye devam edebileceksiniz."

Eşime baktığımda kalbim çarpmaya başladı ve herkes sessizce izlerken onun bakışlarının çoktan bana sabitlendiğini fark ettim.

"Bu... yoğun ve telafisi mümkün olmayan bir karar. Ne düşünüyorsun, Lia?"

"Bu adil değil. Kararı sadece benim ellerime bırakamazsın. Bu senin de hayatın."

"Bu kararı verme sorumluluğunu asla tek başına sana yüklemem, ama bilmelisin ki ben tamamen bunun için varım. Bu güvenliğini ve benim için asla kaybolmamamı sağlamak için. Böyle bir şeye asla karşı çıkmam," dedim.

Sonra eğildim ve kulağının ucuna doğru nefes aldım, "Ve aklına fısıldayabileceğim tüm kötü şeyleri hayal et, sevgilim Lia."

Vücudu kaskatı kesilirken teninde tüyler diken diken oldu. Sonra avucuyla yanağımı kavradı, yüzünde yumuşak, kapalı dudaklı bir gülümseme oluştu. "Ne olursa olsun kötü fısıltılar, bu sizin de güvenliğinizi sağlamak için. Sadece benim değil."

Zaela odanın diğer ucundan boğazını temizledi. "Sanırım karar verildi, o halde."

Avery koltuktan sıçradı, bu sırada kadehindeki şarap neredeyse devriliyordu. "Karar verildi o zaman! Bir kraliyet düğünü!" diye gürlledi saf bir neşeyle.

Gage uzanıp gömleğinin arkasından yakaladı ve koltuğa geri çekerek kollarına aldı, o da kıkırdarak Gage'in içine düştü.

"Karar verildi," dedi Lia yumuşak bir gülümsemeyle. "Sanırım yola çıkmadan önce kutlama için bir gece ayırabiliriz."

Sekizimiz arasında planlar, kıyafetler ve böyle bir etkinliğin işlevselliği üzerine konuşulurken herkesin yüzünde bir gülümseme vardı.

Ve sonra gece devam etti, kahkahalarımızın sesi ve Gage'in gitarının tıngırtısı havayı doldurdu, kendimize sonsuz sorumluluklarımızı unutup bir aile olma izni verdik.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kellan

Cadı orospuya ve kocakarıya duyduğum korku azalmış, yerini büyülü canavara istediğim gibi binip onu evcilleştirebileceğime dair yeni bir güven almıştı. Wyvern, sahip olduğumuz bir önceki kadar temkinli ve dengesizdi, ancak kanla bağlanmış kelepçelerin zihin bağı altında, her talebime ve çağırma boyun eğdi.

Ve kendimi yenilmez hissediyordum.

Günlerimin çoğu artık Syllis Ormanı'nın bizim tarafımızda kalan kısmında devriye gezerek ve gökyüzünden Elianna'nın potansiyel ordusunu arayarak geçiyordu. Ancak, hiçbir şey görmemiştim ve kraliçenin demir yumruğu ile Yüce Cadı'nın pençelerinin ölümcül pençesinde tutulan Isla'nın durumunu kontrol etmek için geri döndüm.

Şehrin gözetleme kulelerinden birinin tepesine tünemiş olan hayvana eysiz olarak bindim. Bakışlarından ısrarla kaçmaya çalışan kalabalığa bakarken göğsünden bir hırıltı yükseldi. Dişiler ve Gençler kızıl gözlü yarattığı gördüklerinde korkudan titriyor, sonsuza özlemini çektiğim güç duygusunu yepyeni bir boyuta taşıyorlardı.

Kraliçe pek çok şeydi ve cadılarla pazarlık yaptığı için onu aptalca bulmuş olsam da, bir kez olsun çok hissetmekten kendimi alamadım. Kraliçe de tıpkı benim her zaman yaptığım gibi güç peşindeydi ve bu etkiyi elde etmenin en basit ve en kolay yolunun kitleler arasında korku yaratmaktan geçtiğini biliyordu.

İnsanlar yaşamak istiyordu ve bunu garanti eden şey de hüküm süren kraliçenin kanunlarına uymaktı. Onun sokaklarda sürekli devriye gezmesi ve benim

Açık havada kendi başına, başka bir isyan dalgasının oluşma ihtimalini hızla ortadan kaldırdı.

"Kaptan Adler!" diye seslendi gözetleme kulesinin dibinden bir ses.

Canavarın omzunun üzerinden baktım ve William'ı aşağıdaki caddede, boynunu bana doğru uzatmış halde buldum.

"Evet, William?" .

"Kraliçe taht odasında bulunmanızı rica ediyor," diye beni bilgilendirdi. "Yüce Cadı ona sizin de hazır bulunmanızı istediği bir fikir sundu."

William kraliçenin yanında devriye görevimi üstlenirken, ben de kelepçelerimiz sayesinde anlamsız olduğunu düşündüğüm bineğimle bağ kurmakla görevlendirilmiştim. Ancak cadılar böyle bir bağ kurmanın sadece savaşlarda bize daha fazla hizmet edeceği konusunda ısrar ettiler.

Elianna'nın wyvern'i büyü kullanmadan onun emirlerine itaat etti, bu da beni sonsuza kadar kızdırdı, ancak sahte bağ olsun ya da olmasın, hayvanım talep edildiği gibi bana boyun eğdi.

"Peki bunun ne hakkında olduğuna dair bir bilginiz var mı?" Ona sordum. "Hayır, Yüzbaşı. Bana sizi almam için emir verildi," diye cevap verdi.

gözlerini kör edici güneşten korudu.

Alay ettim. *Topla* beni.

"Pekâlâ William," diye .

Her gün William'ın yanımda olmasının faydasını düşünüyordum. Emirleri dinlemesine ve Vincent'in yerine iyi bir yedek olmasına rağmen, selefine olduğu gibi ona da tam olarak güvenmiyordum. Callius'un kaderi hakkındaki gerçeği bilen tek kişi oydu ve bunu şimdiye kadar kendine saklamıştı. Eğer onun için neyin iyi olduğunu biliyorsa, öyle de kalacaktı.

Yumruğumu aldım ve wyvern'in sağ tarafındaki pullarına vurdum. "Uç, canavar!" Emrettim ve kanatlarını çırparken kulakları yırtan bir çığlık atarak bizi yukarı doğru fırlattı. Ağırlığı yer değiştirip kuleden ayrılırken kulenin taşları gıcırdadı.

Isla Kalesi'nin yan avlularından birine indi ve etrafa dağılmış olan görevliler gelişimizle birlikte korkudan titreyerek hızla durduğumuz yerin aksi yönüne doğru döndüler.

Sırtından indim ve kalenin yan girişine sütunlara doğru yürüdüm.

"Ben olsam kendinizi başka bir yerde meşgul ederdim. Acıktığına karar verebilir," diye tehditkâr bir kahkaha atarak kapıdan içeri girdim.

Taht odasına girdiğimde, kraliçe kraliyet koltuğunda oturuyordu ve Yüce Cadı onun yanında duruyordu - Callius'un bir zamanlar her zaman olduğu ve benim de olmak istediğim yer. Her iki kadın da bana baktı, gözleri

Onlara yaklaşmak için attığım her adımda bakışları bana doğru daralıyordu. "Beni mi , Majesteleri?" Sessizliği ben böldüm.

"Evet, bize katıldığınız için teşekkür ederim Kaptan," diye cevap verdi. "Azenna bana çok işime yarayabilecek bir büyü hakkında bilgi verdi."

"Peki bu neyi gerektiriyor olabilir, Kraliçe Idina?"

Tüyler ürpertici bir gülümseme yakut dudaklarına yavaşça yayıldı ve gözlerim onun yanındaki cadıya kaydı.

"Kaptan, vücudunuzun kontrolünü ele geçirdiğimde nasıl hissettiğinizi hatırlıyorsunuz, değil mi?" diye alay etti.

Hatırlatma karşısında çenem kilitlendi. "Gerçekten de," dedim dişlerimin arasından. "Nasıl unutabilirim ki?" Başımı yana doğru eğdim.

"Peki ya size gözlerin gördüğünü ele geçirmenin bir yolu olduğunu söylesem? Birinin bilincini somut olmayan bir biçimde alemin ötesine taşımak. Birisine, sanki o anda

." Kürsünün tepesinden bana bakarken yüzü okunmaz haldeydi.

Zihnim bir an dolandı, tam olarak nereye varmaya çalıştığından emin olamadım. "Sorduğum için beni bağışlayın ama zaten kazanmak zorunda olduğumuz bir savaşta bilincimizi başka bir yere yansıtmak bize nasıl yardımcı olabilir?"

"Erken bir zafer kazanmamızı sağlayacak," diye yanıtladı Idina. "Onu saklandığı yerde köşeye sıkıştıracağız ve benlik duygusunu keseceğiz. Her hareketini görüp göremeyeceğimizi ya da tekrar ne zaman karşısına çıkacağını merak ediyor O bir

düşüncesiz ve çocuksu. Bu onu saklandığı yerden çıkarıp savaşımıza geri dönmeye zorlayacak, *biz de* orada hazır olacağız. Eğer hazırlıklı olsaydı, şimdiye kadar bunu belli ederdi ve siz de onu gökyüzünden fark ederdiniz."

"Onun huzuruna çıkacak olan *siz* misiniz, Majesteleri?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Gerçekten de," diye hırladı. "Sen olacağını mı düşündün?"

Gerçekten de böyle bir güç umduğumu o kaltağa itiraf edemezdim.

"Sadece bir soruydu kraliçem. Siz mi, yoksa o mu olacak emin değildim. Yüce Cadı," diye yalan söyledim.

"Peki, sen ne diyorsun Adler? Böyle bir eylemle ilgili herhangi bir düşünceniz var mı?" Azenna beni bir anlaşmazlık tuzağına çekmeye çalışarak benden bunu talep etti.

"Diyebilirim ki... böyle bir güce sahip bir şey çok işimize yarayabilir," diye cevap verdim, boğazıma doğru ilerleyen hırıltıyı dizginleyerek.

"Mükemmel," diye kıs kıs güldü.

"Sadece bunun neye işaret ettiğine dair tüm bilgilere sahip olduğumdan emin olmak için... gerçekten de büyü ile onun nerede olduğunu hissedemiyor musunuz?" Merak ettim.

Azenna'nın gözleri bana dikildi, kıpkırmızı halkaları dönüyordu. "Doğru, ama bu seni ilgilendirmez."

"Bu savaşın bize ilgili her şeyin beni ilgilendirdiğini iddia edebilirim. Ordumuzu zafere taşıyacağım, değil mi?" Meydan okudum.

Sözlerim üzerine gözlerinden biri seğirdi ve içimi bir memnuniyet dalgası kapladı.

"Pekâlâ," diye tısladı. "Başka türlü *istilacı* sorunuza cevap vermek gerekirse, Kaptan, hayır. Bu büyüyle onun tam olarak nerede olduğunu tespit edemeyiz. Büyü sadece kraliçenizin bilincini daha önce inmesini istediği kişiye taşıyacaktır. Bu büyüün çalışması için gerekli olan tek şey, ikisinin bir kez karşılaşmış olması."

"O aynı zamanda *sizin* , değil mi?" Sırıtarak ekledim ve kraliçenin gözleri cadının açıklamasında yakalayamadığı bu küçük bilgi karşısında parladı.

Azenna gözleriyle buluşmayan sahte bir gülümsemeyle, "Evet, elbette," dedi. Idina'ya döndü. "Özür *dilerim* kraliçem."

Sonra gözleri bana kaydı, sanki zindanın zeminini kaplayan topraktan daha aşağıdaymışım gibi içimi ama duruşumdan emin kaldım.

Kraliçe, "Üzerinden geçmemiz gereken bir konu daha var Kaptan," dedi.

"Evet?"

"Wyvern'ini Syllis Ormanı'nın ötesine göndereceğiz, çünkü Sylvae onun gözlerinden gizlenebilecek. Bizim tarafımızı her yönüyle araştırdınız ve şimdi burada ordumuzu hazırlamanın son rötuşları için size ihtiyacımız var. Neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlamak istiyoruz ve onun peşinde bulunan herhangi bir yerleşim, alevine yenik düşecek ve herhangi bir şansı daha da zayıflatacaktır.

Elianna kendi ordularını kurmak zorunda."

Gözlerim parladı ve Silcrowe'un yeniden inşa edilmesinden bahsederken dilimi ısırıldım, neredeyse dişlerimin arasından kayıp gidecekti. Kraliçe, biz Elianna'yı Silcrowe'dan çıkarmaya çalışırken meydana gelen ilk savaşın tamamından hâlâ habersizdi şehrin sınırları.

"Bu konuda eklemek istediğiniz bir şey var mı Kaptan?" Azenna tartışmaya yer olmadığını bildiği için sordu.

"Canavara eşlik etmeme izin verin." Sesim amaçladığımdan daha talepkârdı.

"Sağır mısın? Size şu anda ne için ihtiyaç duyulduğunu belirttim ve burada, Isla'da kalacaksınız," diye araya girdi kraliçe.

Bakışlarım önümdeki iki amcık arasında gidip geldi. Sahip olduğum bilgiyi daha fazla ifşa etmeden söylemem gereken şeyi nasıl ifade edeceğimi düşünürken göz kırptım.

"Eğer wyvernimi bensiz *göndereceksen*, canavarla bağ kurmam gerektiğini söylediğin zamanı boşa harcayacaksan, o zaman ormanın diğer tarafında ne olduğunu tam olarak araştırdığından emin olmak istiyorum. Ormanın diğer tarafını

Ezranya Dağları'nın denize kavuşana kadar olan kısmı." "Nasıl emrederseniz Kaptan," diye yanıtladı Azenna.

Paniği andıran garip bir his boğazımı tıkadı. Kelimeler ağzımdan çıktı ama artık kraliçenin kararlarının bizi sürüklediği koşulları yeniden değerlendiremeyecek kadar cadının pençelerinin altındaydım.

Kraliçe Elianna'nın kanı için geliyordu ve yapacağı son şey olsa bile bu kanın her zerresinin krallığın topraklarına dökülmesini sağlayacaktı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Elianna

Cadoria Malikânesi'nin ana banyo odasında Avery, benim ve Jace'in düğün günü için hazırlanmama yardım ediyordu -gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim bir gün.

Boy aynasına doğru dönerken kız kardeşimin sesi beni anında durdurdu.

"Sana henüz bakmamamı söylemiştim!" diye azarladı beni, Lynelle'in bize sağladığı güzellik arttırıcıların geri kalanını dengeleyerek odaya geri dönerken.

iplerini sıkarken ona doğru bir nefes çektim. "Avery, beğenip beğenmediğimi görmem gerek!"

"İşim *bittiğinde* bunu yapacaksın" dedi ve odanın köşesinde bana kalmam söylenen sandalyeyi işaret etti.

"Peki," diye homurdandım tekrar , dramatik bir şekilde minderine inişim vücudumun zıplamasına neden oldu.

Avery tüm eşyaları küçük bir masanın üzerine yayarken, "Mükemmel," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattığımda, kirpiklerimi astarlamaktan, yanaklarımın tozunu almaya ve dudaklarımı boyamaya kadar yaptığı her şeyi hissettim.

"Bütün bunları yapmayı nasıl ?" Gözlerim kapalı kalırken sordum.

"Her gün sana bir şeyler dayatıldığında epey bir şey öğreniyorsun. Şimdi bu allığı dişlerine sürmeden önce kıpırdama," dedi.

Yüzümde kendinden menkul başyapıtını bitirirken patronluk taslamasına karşı kıkırdamamı bastırdım.

"Gözlerini aç," diye emretti. "Nasıl bir his?"

Sırıttım. "Sanki yüzümde boya varmış gibi."

"Aslında sen yapıyorsun," dedi gülerek. "Zaela, elbise zamanı!"

Bir an sonra kapı aralığında bir figür belirdi ama bu Zaela değildi.

"Lynelle," diye nefes aldım ve beni gözleriyle izledi.

Kapının kemerinin altında durup krem rengi bir elbiseyi kollarının üzerine sardığında gözyaşlarıyla dolmaya başlamıştı bile.

"Terziler yeni bitirdi. Zae'nin çocukların hazırlanmasına yardım etmesi için aceleyle buraya getirdim."

Yumuşakça gülümsedim. "Her zaman bu ikisine göz kulak oluyor." "Gerçekten de öyle," diye itiraf Lynelle tek bir adım atarken.

Avery hızla kapıdan çıkarken, "Ben, Veli'nin aşağıda bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım," .

Sandalyeden kalktım ve sinirlerim tepeme çıkarken keskin bir nefes aldım. Sonra Lynelle bana yaklaştı.

"Canım, bizim ölümlü kültürümüzde bir aile üyesinin geline koridorda eşlik etmesi bir gelenektir, ancak fae'ler için de aynı olup olmadığından emin değilim."

Dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya çalıştı ama gözlerimle buluşmayı reddetti. "Bizim kültürümüz için de aynı şey geçerli," diye cevap verdim.

Gözleri yavaşça üzerimde gezinirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Kaybın için çok üzgünüm canım. Her iki tarafta da çok fazla Bu işin tarafları."

"Gerçekten de oldu," diye fısıldadım. "Ve teşekkür . Senin için de sonsuza dek üzgünüm, Lynelle."

Sanki kendi kocasının ölümünde benim doğumumun bir rolü yokmuş gibi, sözümü geçiştirmek için elini salladı. Sonra elbiseyi dikkatlice yanındaki duvara astı.

Lynelle ellerini nazikçe kollarımın iki yanına koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bu ne burada ne de orada, tatlı kız. Sende var diyarın yükünü omuzlarınıza aldınız ve artık bize karşı değil bizim *için* savaşıyorsunuz. Siz bizim umudumuzsunuz."

Önünde dönmem için bedenimi özenle hareket ettirdi, böylece bir dakika önce arkamda olan duvarla şimdi yüz yüze geldim. Elini duvara doğru uzattı. Yanımızdaki masanın duran güzel saç fırçasını aldı. Saçlarımda nazikçe gezdirirken neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

"İyi misin Lia?" diye sordu sakın bir fısıltıyla.

Ciğerlerim, sanki tüm vücudumu sarsıyormuş gibi hissettiren titrek bir nefes saldı. "Ben sadece..." Umutsuzca ne hissettiğimi açıklamaya çalışırken hiçbir kelime bulamadım.

"Sana acı veriyorsa bundan bahsetmek zorunda değilsin." Gözyaşlarım beni tehdit ederken fırçayı saçlarımdan bir kez daha çekmem neredeyse Avery'nin yüzüme yaptığı işi mahvetmeme neden oluyordu.

"Sırtımda taşıdığım yara izleri..." Zindanın altındaki günün içime çöktü. "Yara izlerinden birkaçı... tam da bunu yapabileceğim bir annem olmasını dilememin bir sonucu," diye itiraf ettim, yüksek sesle konuşulduğunda kulağa ne kadar acınası geldiğini hiç fark etmemiştim.

Fırçalama durakladı ama bir saniye sonra devam etti. "Bunu duymak çok korkunç bir şey. Çok üzüldüm. Kaç yaşındaydın?"

"On üç," diye fısıldadım. "Kraliçeyi her zaman fırçalar ve bir annem olsun isterdim. Bir gün onun odasına gizlice girerken yakalandım..."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Lynelle endişeyle.

Hüzünlü bir kahkaha bıraktı beni. "Saçlarımı tek bir kez taradım ve aynaya baktığımda kraliçe bana tiksintiyle bakıyordu. Şehrinin kenar mahallelerindeki en pis köylünün, onun süslü püslü kıyafetlerini mahvettiğini düşünebilirdiniz."

"Ve bunun için cezalandırıldınız mı? Çocukken mi?"

"Özel korumasına sırtıma üç kez kırbaç vurdurdu. Diyelim ki bu olay beni sonraki birkaç yıl boyunca hizada tuttu. Babam bu olaydan hiç haberdar olmadı."

Odayı birkaç saniyeliğine sessizlik kapladı. "Sana bu kadar kötü davranıldığı için çok üzgünüm Elianna."

"değil. Onun zalimliği beni daha güçlü yaptı. En azından ben buna inanmak istiyorum."

"Ama bu katlanmak zorunda kalmamanız gereken bir şey ve bunun için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sonra elini masanın üzerinde duran ve içinde malikânenin ön bahçesinden yeni toplanmış çiçekler ve yeşillikler bulunan vazoya doğru uzattı. Vazodan birkaç sarmaşık ve ince çiçek kopardı ve onları saçlarıma dolamaya başladı, yüzümden geriye doğru büktüğü örgülere bağladı.

"Elbisenizi giymenize yardım edebilir miyim?"

"Elbette." Sesim, onun nezaketinden dolayı beni tehdit eden tüm duyguları tutmaya çalışmaktan boğuk çıkıyordu.

Üzerimdeki bornoz ayaklarımın dibine düştü, o da duvarda asılı duran elbiseyi almak için hareket etti ve sonra bana yardım etti. Yara izlerim ona görüldüğünde hareketleri durakladı ve bakışlarının ağırlığı karnımı gerdi, ama onlar hakkında daha fazla yorum yapmadığı için minnettardım. Kollarımı dikkatlice dantel kolların arasından geçirdi ve ardından elbisenin kendisiyle uyumlu krem rengi bir kurdeleyle arkadan bağladı.

Yüzünü ona döndüğümde dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Lütfen, Majesteleri, bir göz atın." Aynayı işaret etti.

"Lütfen bana böyle hitap etmen gerektiğini düşünme," dedim küçük bir kahkaha atarak aynaya bir kez daha bakarken.

Kendi yansıyamda gördüğüm manzara karşısında dudaklarım aralandı. Kai'nin düğününün olduğu o felaket gecede kendimi güzel hissettiğimi sanıyordum; Lorelai bana şık elbisesini giydirip yanaklarıma allık sürdüğünde -Ama şimdi gördüklerimle kıyaslanamazdı.

Saçlarım yüzümden geriye doğru çekilmişti, her bir örgünün arasına güzel çiçekler örülmüştü ve geri kalan bukleler sırtımdan aşağıya dökülüyordu. Gözlerime sürdüğüm sürme mum ışığında renklerini daha da belirginleştiriyor, dudaklarıma sürdüğüm soluk pembe ise onları daha dolgun ve somurtkan yapıyordu.

Elbise nefes kesiciydi; vücuda oturan bedeni şampanya ipliğinden narin nakışlarla süslenmişti ve minik incilerden oluşan bir süslemeyle zarif bir şekilde çerçevelenmiş tatlı bir yakası vardı. Kolları uzundu ve Konikti, kollarıma tam otururken hafif bir kloşla uzanıyordu. Elbisenin eteği, arkamda birkaç metre uzanan bir trenle yere kadar basamaklı katmanlar halinde akıyordu.

Aynada kendimi tanıyamadım; çünkü bana bakan artık vahşi, kana bulanmış bir savaşçı değil, bir kraliçeydi.

"Bakıyorum..."

"Sanki krallığın gördüğü en güzel gelin ve kraliçeymişsiniz gibi görünüyorsunuz. Bu yeğenimi dize getirecek."

Sözlerine boğuk bir kahkaha attım ama gözlerim aynada bir kez daha onunkilerle buluştuğunda, yanağından süzülen tek bir damla yaşı silmesini izledim.

"İyi misin, Lynelle?"

"Yeğenim... O her zaman öfke dolu bir çocuk olmuştur. Kendisine zorla öğretilen her şey yüzünden çok *öfkeliydi*.

bu kadar genç yaşıta."

"Biliyorum," diye fısıldadım, kalbim bu hatırlatmayla güm güm atarken. "Ve onu her nefes alışımında sonsuza dek seveceğim."

"Evet, bunu biliyorum tatlı kızım. Sadece... Karşılığında başka birini bu kadar derinden seveceğini hayal bile edemezdim. O değişmiş bir adam. Senin sayende ve bu daha iyi bir şey. Annesi seninle çok gurur duyardı ve sana sonsuz hayranlık duyardı."

Gözyaşları sonunda benden kaçtı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Parmağının ucuyla onları yakaladı ve gülümsedi. "Artık ikinizin de anne babası yok ama ömrümün sonuna kadar açık kalacak. Bu bir sözdür."

Benden bir adım geri çekilirken, "Teşekkür Lynelle," dedim.

Kapıya doğru ilerlerken, "Bir şey daha var," diye itiraf etti. "Hemen döneceğim."

İki elinin arasında küçük bir kutu tutarak bir kez daha karşıma çıkmadan önce zihnim dayanılmaz derecede uzun bir dakika boyunca koşuşturdu.

Yüzümde bir sırıtma oluşurken ona tek bir kaşımı kaldırdım. "O da ne?"

"Jace bunu senin için yaptırdı. Daha güzel bir tane yaptırabileceğimiz konusunda ısrar ettim ama yine de bunu tercih edeceğini söyledi ve sanırım seni en iyi o tanıyor," diye cevap verdi.

Bana doğru yaklaştı ve kutunun üst kısmını kaldırdı. Gözlerimin gördüğü şey karşısında küçük bir nefes verdim; gümüşten yapılmış, dokunmuş ve bükülmüş yapraklarla kaplı sarmaşıkları taklit eden zarif bir taç, ortasında bir zümrütün sıkıca tutturulduğu bir noktada buluşuyordu - çiftleşme yüzüğümdeki aynısı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım gözlerim onunkilerle buluşmak için parlarken.

Kıkırdadı. "İçimden bir ses senin bu halini sevdiğine dair düşüncesinde haklı olduğunu söylüyor."

Kalbim çılgınca çırpınırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bu mükemmel."

Kutuyu masanın üzerine koymak için hareket etti ve narin tacı dikkatlice aldı, gözlerinde gurur ışıltısıyla bana döndü. Yavaşça Başımı yarım bir eğimle ona doğru eğdim ve o da yavaşça başımın üzerine yerleştirdi.

Aynaya döndüğümde, taç parıldarken bana bakan kişiye bakıp sırıtmaktan kendimi alamadım. Güvenmesi gereken kişilerin elinde işkence görmüş kadın. Liderlik eden bir savaşçı orduları ve sayısız zaferi kötü varlıkların ayaklarına getirdi.

onu kendi tacından mahrum bıraktı. Umutsuzca arzuladığını hiç bilmediği mutlu sona sonunda ulaşacak bir eş. Ve son olarak, krallığının bir daha asla böyle bir kötülüğün eline düşmesine izin vermeyecek ve tıpkı babasının yaptığı gibi şefkatle yönetecek bir kraliçe.

Bakışlarım yavaşça aynadan bana bakan ve kenarda duran Lynelle'in bakışlarına kaydı. "Ben hazırım."

Başını bana doğru eğerken elini kapıya doğru kaldırdı. "Önden buyurun, kraliçemiz."

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

Jace

Vadinin en yüksek tepesine yerleştirilmiş kemerin altında dururken manzaralı tepede, hepimiz Lia'nın gelişini beklerken küçük kalabalığa baktım. Yüzümü arkamızda kalan göle döndüm, batan güneş yüzeyinde ateşli bir yansıma yaratırken, esinti uzaktaki uzun otları savuruyordu.

Gage yanımda durmuş, sanki yaşayan en gururlu adammış gibi göğsünü kabartıyordu.

"Evlenecek olanın sen olmadığının farkındasın, değil ?" Alay ettim ve sözlerimle alay etti.

"Bir ikinci komutan, komutanı için mutlu olamaz mı? En iyi arkadaş mı? A-"

"Kardeşim," diye bitirdim sözlerini omzuna vururken. "Teşekkür ederim, Gage. Her şey için."

Bakışlarında şaşkınlık parlıyordu ve beni zaten olduğumdan daha fazla heyecanlandırmadan önce ona bakmaktan vazgeçmek zorunda kaldım.

Yerden daha küçük bir tepenin üzerinden figürler belirdi ve ben saydım. Nyra üç kadının ayakları arasında dolanırken, Lia'dan hâlâ bir iz yoktu.

Gözlerim her üzerinde gezinirken gergin bir nefes verdim. "Nerede o?"

"O burada olacak. Merak etme," dedi Gage yumuşak bir sesle.

Bakışlarım tarlaların üzerinde gezindi ve ön sırada oturan Zaela'ya takıldı. "Nox nerede?! Onun burada olmasını isterdi."

Dudakları kaşlarını çatarken omuzlarını silktiler. "Onu bahçede ya da gökyüzünde bulamadım."

"Tanrılar kahretsin," diye nefes aldım. Nox ve Lia birbirlerinden ayrı kalmaktan nefret ederlerdi ve eğer Nox tarlada Lia'nın üzerinde gezinmiyorsa ya da savaş odasının tepesine tünememişse, malikâneyi koruyordu.

Geldiklerinde Avery, Gage'i taklit ederek kemerin karşı tarafına yerleşti, Veli de onun birkaç adım arkasında durup Lia'yı bekledi.

O sırada teyzem bana yaklaştı.

"Yakışıklı yeğenim," diye selamladı eliyle yanağımı okşarken. "Tanrılara şükürler olsun ki vahşi saçlarını taramışsın."

İzin almadan bir kahkaha attım ama göz göze geldiğimizde gülmem kesildi. "Nerede o?"

"Geliyor. Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Uzun zamandır buna pek sahip olmadığının farkında olmalısınız. Lia bugün burada olamayan pek çok sevdiğini kaybetti, tıpkı sizin gibi."

Aramızdaki bağa dalıp ondan herhangi bir iz aradım ve ondan en ufak bir tereddüt belirtisi gelmediği için şükrettim.

Lynelle kollarını bana doladı ve benim de karşılık verdiğim bir sarılmayla beni kucakladı. Sonra kulağıma fısıldadı, "Annen seninle gurur duyardı."

Benden yana dönüp onu kulaktan kulağa gülümseyerek karşılayan Leon'un yanındaki koltuğuna doğru . Annemin de burada olmasını, en azından Lia'mla *tanışmasını* dilemenin ezici duygusu beni neredeyse tüketirken boğazım düğümlendi.

Gözlerim Finn'le çarpıştı ve o da bana başıyla onay verdi. Landon da aynı şeyi yaptı ve bacaklarının arasında oturan Nyra'nın kulaklarını kaşımak için uzandı.

Ardından kanat çırpma sesleri havada süzüldü ve herkes kızların geldiği yöne döndü.

Sanki tanrılardan gelen bir cevap gibi, Nox ufukta belirdi. Üzerinde durduğumuz tepenin yarısına kadar indiğinde gözlerim ona kilitlenmişti. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı manzara wyvern'in omzunun örtüsünden dışarı bakarken yoğun çarpıntılar kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

Vücudunu dikkatlice bir tarafa indiren Nox, Lia'nın elbisesinin önünü kaldırırken kanadından aşağıya doğru zarifçe yürümesine izin verdi.

Bize doğru dönmeden önce teşekkür etmek için minik elini onun burnuna koydu, gelinliği ve tacıyla onu görünce nefesim kesildi

-Benim için her zaman olduğu ve olacağı gibi muhteşem bir kraliçe gibi görünüyordu.

Ve şimdi burada, koridorun sonunda karşımda duruyordu. Sonsuzluğumuzun sınırına doğru ilk adımını atarken gözleri beklentiyle parlıyordu.

Elianna

Koridordan aşağı ilk adımımı attığında, müzisyen çalmaya başladığında arpın yumuşak tınları etrafımda süzülüyordu. Nazik melodi sanki zaman durmuş ve dünyada ikimizden başka kimse yokmuş gibi hissettirdi.

Gözlerim koridorun sonuna sabitlendi ve *onu*, tanıdığım en büyük aşkı ve ezeli düşmanımı tatlı bir an için görebildim. Gözleri benimkilere kilitlendi ve ela bakışlarında, ikimizin tahtlarımızda yan yana oturup savaşıarak birlikte geçireceğimiz birkaç ömrün vaadini gördüm savaşta birbirlerinin yanında.

Zaman yavaşlamaya devam ederken ayak seslerimin kulaklarımı doldurdu. Anılar gözlerimin önünden geçti - bizi bir araya getiren gemi kazası, Sylis ağaçlarının altında öforoot'tan gelen sinsi, ortak kahkahalar ve Celan Köyü'nde beni kendi muhafızlarından kurtardığı ve saatler sonra benimle seviştiği gece, ikimizin de haberi olmadan çiftleşme bağımızı sonsuza dek kilitledi.

Anılar gözümde canlanırken yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü ve ikimizin bu kadar kısa sürede ne kadar büyüdüğümüzü fark ettim.

Her şeyden çok babamın burada olmasını, ne hale geldiğimi ve kim olmam gerektiğini görmesini diledim. Her zaman inandığı ve saltanatından sonra krallığını yönetmesini istediği gerçek varisi.

Eşime ulaştığımda nefesim kesildi ama gözlerim onun ötesine, uzaklara dalmıştı. Etrafımdaki dünya bulanıklaştıkça, bakışlarım gölün kenarındaki ağaçların arasından çıkan siyah kaplamalı bir geyik figürüne odaklandı.

Bu muhteşem, nadir yaratık, babamın odasının duvarında asılı olanın neredeyse bir kopyasıydı; onunla hep dalga geçtiğim ama ne kadar çok şeye sahip olduğunu bildiğim için gizliden gizliye sevdiğim bir yaratık. Bir mutluluk hıçkırığı içimden kaçarken dudaklarımı bir gülümseme kapladı, sonuçta onun burada benimle olduğunu, vadiden bile beni izlediğini fark ettim.

Jace'in bakışları benimkileri takip ederek geyiğin oyalandığı yere gitti, dikkati bize kilitlenmişti.

Canavara doğru bakmaya devam ederken eşimin yanına yaklaştım. "Baba," diye fısıldadım.

Jace'in bakışları bana kaydı ve o kadar parlak bir şekilde gülümsedi ki neredeyse kalbim duracaktı. Sonra herkesin dikkatinin bizimkinin olduğu yere kaydığını fark ettim. Avery'nin yanakları kızarıırken parmak uçları ağzını kapatmak için havalandı ve Finn gururlu bir sırıtış takındı - her biri onun varlığını hissediyordu burada da bizimle.

Arkadaşım bana elini uzattı ve ben de elimi onun elinin içine koyduğumda, tüm sevdiklerimin burada benimle, *bizimle* olduğunu bilmek beni bir bütünlük dalgasıyla kapladı.

Veli arkamızdan kemerin ortasına geldi. "Eh, artık *hepimiz* burada olduğumuza göre..." Bana göz kırptı. "Artık hem törene hem de birleşmeye başlamanın zamanı geldi."

Baş Rahibe rolünü üstlenen Veli, tanrıların sözlerini gökyüzünün uçsuz bucaksız genişliğine seslendirerek evlilik törenimizi onların kutsamasıyla mühürledi ve birlikte yaşamımızın sevgi ve uzun ömürle dolu olmasını sağladı.

"Sen, Jace Cadoria, Ölümlüler Ordusu Komutanı, Elianna'yı Valderre'yi sadece bu hayattaki eşiniz olarak değil, aynı zamanda Tanrı'nın seçtiği nikahlı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

O zaman bana baktı ve ben onun sarsılmaz, alev alev yanan bakışlarının altında dururken tüm âlem eriyip gitti.

"Tanıştığımız andan beri seni tüm varlığımla sevmediğim tek bir an bile olmadı, hiç olmadı. Sanırım seninle ilgili bilmediğim bir şeyler olduğunu hep biliyordum.

titremek mümkün. Tutsağınızken bile, kendimi size bakarken buldum.

Seni tanımaya *ihtiyacım* vardı. Senden nefret etmek için çok çabalasam da, bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Sana olan duygularım, seninle *çiftleşmem*, içimi o kadar derin kesen bir nefreti eritti ki, çocukluğumdan beri beni tüketmişti. Sen benim her şeyimsin. Senin koruyucun ve kalkanın olmaya yemin ediyorum ve seninle karşılaşmaya cüret eden her düşman kılıcımın ucuyla karşılaşacak - ama tabii ki önce senin kılıcınla karşılaşmazlarsa."

Devam etmeden önce yüzünü gururlu bir gülümseme süsledi. "Ve burada ailemizin ve tanrıların gözleri önünde dururken, cevabım şimdi ve her zaman evet olacak. Seni sonsuza dek karım, eşim ve kraliçem olarak kabul ediyorum. Şu andan sonuma kadar."

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ve dudaklarım onun sözleriyle aralandı.

"Ve sen, Elianna Valderre, Velyran Diyarı'nın Yasal Varisi ve Kraliçesi, Jace Cadoria'yı sadece bu hayattaki eşin olarak değil, aynı zamanda tanrılar tarafından seçilmiş nikâhlı eşin olarak kabul ediyor musun?" Veli'nin sesi sessizliği bozdu.

"Bu kadar büyük bir aşk bulacağımı, damarlarımda bu kadar derinden akan ve varlığımın özü haline gelen bir aşk bulacağımı hiç düşünmemiştim. Düşmanımızın saflarında benim aynam olan bir adam bana, kendilerine ve bana sadakatlerine yemin edenlerin bile göstermediği bir nezaket gösterdi. Jace, bana var olduğuna asla inanmadığım bir sevgi bahşettin ve karşılığında, doğuştan ve kandan hakkım olanı geri almam için gereken cesareti ve desteği de bahşettin. Asla yeterli olmayacak

Bu âlemde senin sürekli sevgi ve yardımının karşılığını verebilecek bir şey sunabilirim, bu yüzden sana sonsuza dek kalbimi ve ruhumu sunarak başlayacağım. Çünkü onlar sizindir, hep öyleydi ve hep öyle kalacaktır. Ve burada tanrıların gözleri altında durduğumuza göre, ben de öyleyim. Seni kocam, eşim ve ikimizin de kralı olarak kabul ediyorum. Bu diyarda ve ötesinde."

Bu sözlerle birlikte Veli'nin bakışları parlamaya başladı, altın rengi bakışları bize yansıyor, batmakta olan güneşin uzaktan yansıyan ateşli tonlarına karışıyordu. Kadim, unutulmuş kelimeler fısıltıyla döküldü dudaklarından ve her hecede gözlerindeki altın rengi daha da yoğunlaştı, büyü bizi görünmez bir pelerin gibi sardı, varlığı görülmedi ama hissedildi.

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir fenomen olan şimşek berrak gökyüzünde çıtırdıyordu. Rüzgâr benzeri bir tünel sadece ikimizi çevreliyordu, parmaklarımız birbirine geçmiş ve kilitlenmiş halde dururken saçlarımız karışımında dönüyordu.

Birdenbire her birimiz ışıldamaya başladık; tanrılar bizi kutsadıkça tenimiz altın rengi, ışıltılı bir ışıkla aydınlanıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar rüzgar kesildi, anında üzerimizden düştü ve Veli'nin sözlerinin kesilmesiyle şimşek kayboldu.

Kalabalıktaki herkes ürkütücü bir sessizlik ve hareketsizlik içinde, çiftleşmiş ruhların birleştiği kadim ritüeli izlerken, bakışlarımızı ayırmayı reddederek burun deliklerimden bir nefes çektim.

"Yukarıdaki Velyran tanrılarından bahsedilen bir lütuf olarak, ikinizi sadece karı koca değil, aynı zamanda ruhun kader arkadaşları olarak ilan onur duyuyorum. Hayatlarınız ve aşkınız sonsuza dek sürsün. Şimdi gelininizi öperek birleşmenizi mühürlemelisiniz."

Jace nasırlı elleriyle iki yanağımı kavrayıp dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırırken, "Bana asla iki kez söylemek zorunda kalmayacaksın," diye nefes aldı.

Kalbim eridi ve elleri vücudumda aşağı doğru hareket ederken dizlerim büküldü - biri sırtımın kemerini desteklerken diğeri sırtıma yerleştirildi Kalça. Beni döndürdü, nazikçe düğün kemerimizin altına doğru yönlendirdi, etrafımızdaki herkes alkışlayıp tezahürat yaparken dudakları ruhumu tüketen bir öpücükle benimkinden hiç ayrılmadı.

"Her zaman."

Dudakları üzerimde kalırken sesi zihnimi doldurdu, kollarına sarıldığımda beni sersemletti.

Öpüşmemizi kesti ve beni daldırırken bilmiş bir sırıtışla bana baktı. Birbirimizin zihnine köprü kurmanın başarılı olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi, onu ve rahatlatıcı varlığını daha önce hiç hissetmediğim kadar çok hissediyordum.

"Her zaman," diye fısıldadım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Elianna

Töreni takip eden saatler kahkahalar, şarap kadehlerinin tokuşturulması, danslar ve Veli'nin mahremiyete ihtiyaç duyulduğunu hissettiğinde nazikçe üzerimize düşürdüğü gölgelerin altından gizlice öpüşmelerle doluydu.

Bir süre sonra, herkesin gözünün başka bir yerde olduğunu düşündüğümüzde gizlice öpüşenlerin sadece biz fark ettik. Gage ve Avery malikânenin arka bahçesinde yanan meşalelerin altında yavaşça dans ederken, Finn ve Landon sık sık toplantının eteklerinde dolaşırken görülüyordu, el ele. Veli ve Zaela'ya gelince, cadının gölgeleri üzerimizde belirmediğine göre, onları yaratanı ve bir başka sinsi sarışını koruduklarını varsaymak yanlış olmazdı.

Gece sona erdiğinde ve bizim için kutlamaya gelen herkes vedalaştığında, ailemizin çoğunun en mükemmel günü sona erdirmek için sarhoş bir şekilde malikaneye doğru dolaşmasını izledim.

Lynelle, bütün akşam boyunca ayrılmaz bir ikili olduklarını düşünerek Leon'la birlikte ayrılmıştı.

Gage ve Jace avluda ilerlerken Avery zarif bir şekilde bana doğru döndü, elbisesi etrafında dalgalanıyordu, her bir meşaleyi söndürürken arkasında solan bir ışık izi bırakıyordu.

Kollarını omuzlarıma doladı ve ikimiz de döndük, kıkırdamalarımız havada yankılanırken elbiselerimiz ayaklarımıza dolandı.

"*Evli* bir kadın olmak nasıl bir duygu?" diye sordu kahkahaları arasında.

"Çok gerçeküstü," diye cevap verdim. "Kendimi hiçbir zaman evlenecek bir tip olarak görmedim -Jace de öyle."

Gülümsemesi daha da ışıldadı. "Peki ya zihin bağlantısı?"

Kendi kahkahalarım azalırken bir nefes verdim. "Bu gece onunla çok fazla şey yapamayacak kadar dikkatimiz dağınıktı, ama eminim hepsi zamanla gelecek."

"Sana söyleyebileceğim onca şeyi hayal et... Sana yapmak istediklerimle ilgili onca planım var, hepsi de onlar habersizken."

Jace'in sesi zihnimden süzülürken gözlerim fal taşı gibi açıldı tatlı alay vaatleri. Bakışlarım avlunun öbür ucundan ona yöneldi ve göz göze geldiğimizde hınzır kıkırdaması aramızdaki bağda yankılandı.

Gözlerim tekrar kız kardeşime kaydı ve onun bilmiş bir bakışla bana baktığını gördüm.

"Dikkatim çok dağınık," diye alay ederken kaşları hızla dalgalanıyordu.

"Gerçek bu," diye tısladım ama dudaklarım hafif bir kıvrımla bana ihanet etti

Eğlence. "Şey, sadece bir dakika önceydi." Başımı sallarken içimden bir kahkaha yükseldi.

Ay ışığı dışında avlu tamamen karanlığa gömüldü ve biz avlunun ortasında dururken çocuklar bize doğru gelmeye başladılar.

"Yatmaya hazır mısın, *kocacığım*?" Elimi Jace'e uzatırken sordum.

"Evet, ancak bu akşam ana evde kalmayacağız." Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Nerede kalmak istiyorsunuz?"

Gage, Jace cevap vermeden önce boğazını temizledi ve kolunu Avery'nin omzuna dolayarak onu vücuduna yaklaştırdı. "Seninle odada görüşürüz. Sabah."

Onu topukları üzerinde çevirip malikânenin arka girişine çıkan küçük tepeye doğru yönlendirirken başını bize doğru eğdi.

"Bekle, ama nerede uyuyorlar?" diye merakla sordu bize dönüp bakmaya çalışırken, ama adam onu susturdu ve alnından öperek onu susturdu.

Yavaşça dönerek eşimle bir kez daha yüzleştim. "Nerede uyuyoruz?" Kollarımı kavuştururken gülerek sordum.

Beni yavaşça döndürdü, sırtımı göğsüne çekerken kollarını bana doladı ve çenesini başımın üzerine yerleştirdi - annesine bakıyordu arazinin bir köşesinde yer alan bir .

Gözlerim parladı. Lynelle'in bize önerdiği annesinin evinden söz etmemiştik bile. İlk geldiğimizde gözlerindeki acı çok fazlaydı.

Onu buna zorlamak benim için çok büyük bir şeydi ve o zamandan beri diğerleriyle birlikte ana evde kalıyorduk.

"Orada kalmamıza gerek yok. Eğer istediğin mahremiyetse-"

"*Sen benim istediğim şeysin ve bunu sana buradaki ilk gecemizde ve o zamandan beri her gece göstermeliydim. Bu benim bir parçam ve sonsuza kadar da öyle kalacak, tıpkı senin olduğun gibi,*" diye araya girdi.

Sözleri zihnimde bir fısıltı olarak devam etti. "*Babanın bugün bizimle birlikte. O olduğunu nasıl hissettim bilmiyorum ama biliyordum . Yüzündeki ifade ve senden hissettiklerim. Çok özeldi.*" Kolları bana daha sıkı sarıldı.

Zihin birleşmesinden ilk başta korkmama rağmen, her şeyi sadece hissedilen duygulara dayandırmak yerine, onun sesini bağda yankılanırken şaşırtıcı derecede kolay ve rahatlatıcı buldum.

Dikkatle ona aynı şekilde cevap vermeye odaklandım - bunu nasıl zahmetsizce yaptığı benim için bir gizemdi, ama onu orada, ruhumun arka planında sürekli olarak hissedebiliyordum. Ona ihtiyaç duyduğumda zihnimin üzerinden geçebileceği başka bir ip gibi hissediyordum.

Bağa doğru daldım, ona uzandım ve kelimeleri söyledim, doğrudan ona doğru süzölmelerini diledim. "*Annen de bizimle birlikteydi. Tıpkı babam gibi o da seni ve bizi izliyor.*"

"Belki de haklısın, benim tatlı Lia'm." Sesi yumuşak ve nazikti; sadece bana karşı kullandığı bir sestir .

Hiçbir uyarıda bulunmadan, diğer kolunu kalçalarımın altından geçirirken, beni sırtımın ortasından kavrayarak aşağıya doğru sürükledi. Alnıma hızlı bir öpücük kondurup beni kulübenin kapısına kadar taşıırken ikimizden de kahkaha sesleri yükseldi.

Girişe geldiğimde kolumu uzatıp kapıyı iterek açtım. Gıcırdama sesi gecenin serin havasında yankılandı.

"Lynelle bu sabah herkes düğün için hazırlanırken burayı toparladı."

Beni kapı aralığında tutarken boynumu eğerek ona baktım. "Bunca zamandır bunu mu planlıyordun?"

Bir gülümseme oluştu. "Olabilir."

Ben kollarında kalırken vücudunu kapı aralığından geçecek şekilde eğdi. İçeri girdikten sonra kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. İçerideki tek ışık pencerelerden sızan ay ışığıydı.

Odanın etrafına bakarken boynum yavaşça döndü, bakışlarım büyüdüğü evin etrafına yayılmış mobilyaların gölgelerine takıldı.

Beni nazikçe ayağa kaldırdı, ben de gelinliğimin önünü kaldırdım ve parmak uçlarımla dekorun üzerinden geçerek etrafta dolaşmaya başladım. Kır evi şirin ve tatlıydı, anında kendini sevgiyle yapılmış bir ev olarak tasvir ediyordu.

Jace merakla dolaşırken beni izledi, gözleri benimle birlikte hareket etti, ancak bağın altında, hayranlık duygusunun altında, bir kalp ağrısı duygusu kaldı.

Duvarda asılı bir portreye rastlayınca adımlarım durdu. Benim Parmaklarımı kaldırdım ve küçük oğluyla birlikte bir annenin resminin üzerinde gezdirdim. Arkadaşıminkine benzeyen ela gözleri iki güzel bakışla bana bakıyordu. Kolları sanki küçük oğlunu kucağında tutuyormuş gibi ona sarılmıştı.

portre çizilirken.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve onun sıcak varlığını sırtımda hissettim.

"Bu o mu?" Nefes aldım.

"Bu o."

Yüzümü ona döndüm. "O çok güzel."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Gerçekten de öyleydi ve sana bayılırdı. Özellikle de zaman zaman beni yerime koymayı başardığın için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh, zaman zaman mı?"

"Ben de öyle dedim." Sırıttı. "Diğer yarımızın kendi yerine konması gereken zamanları unutmayalım," diye hınzırca kulağıma fısıldadı.

"Düğün gecemizde bana böyle şeyleri hatırlatman ne büyük kabalık," diye takıldım.

Jace nefes nefese bir kahkaha attı, dizlerimin bağı çözüldü. "İşte orada."

"Valderre olmak nasıl bir duygu?" Fısıldadım. "Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmüş müydün?"

"Yeminli düşmanımın evleneceğimi ve tahtında onun yanında oturmak için soyadını alacağımı mı? Elbette," diye alay etti.

"Bir armaya ihtiyacımız olacak," dedim ona doğru eğilirken. "Geleneklere göre atalarımızdan kalma bir unsur içeriyor. Babamın armasında Babasının anısına siyah bir geyik boynuzu. O da bu yaratıkları çok sevmeye başladı."

Jace bakışlarımı karşıladı ve gülümsedi. "Hem seni hem de babanla olan bağlarını sembolize eden bir arma yaratacağız. Tacını geri aldığın gün bu armanın ordunun zırhına işlenmesini ve bayraklarımıza asılmasını sağlayacağım," diye söz verdi.

Kalbim göğsümde dörtlale koşuyordu. Birini benim onu sevdiğim kadar sevmek nasıl mümkün olabilirdi?

Oturma odasının geri kalanını dolaştıktan sonra elimi nazikçe kavradı ve beni kendine çekti. Elleri kalçalarımdaya dururken kollarımı boynuna doladım ve burnuma bir öpücük kondurdu.

"Şimdi size bu akşamki odamızı göstereceğim."

Beni koridorun en ucundaki bir odaya götürdü ve kapı itilerek açıldığında loş ışıktaki büyük bir yatak odası belirdi. Basitti, sadece birkaç büro ve ortasında büyük bir yatak vardı.

Jace kapıyı arkamızdan kapattı; kilidin duvarlarda yankılandı. Kaşlarımı kaldırarak ona döndüğümde, "Gage'in güneş doğar doğmaz içeri dalmayı ne sevdiğini biliyoruz," dedi.

"Çok doğru," dedim gülerek.

Bana doğru yaklaştı, nazikçe çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarımı bakışlarına doğru kaldırdı. Dudakları benimkilere değdi ve sanki emredilmiş gibi dudaklarım onun için ayrıldı, karı koca olarak birbirimizi ilk kez keşfederken öpüşmemiz anında derinleşti.

Beni odanın ortasındaki yatağa doğru yönlendirirken, parmakları omurgamdan yukarı doğru ilerledi ve elbisemin arkasını kolaylıkla çözdü. Dizlerimin arkası yatağın kenarına değdiğinde, düşmeden önce beni sabitledi.

"Bu elbisenin içindeki görüntünüz nefes kesici ve sizi koridorda yürürken izlerken kalbim neredeyse duracaktı. Gelinlik çok güzel."

Nasırlı parmakları omzumun derisine değerken, elbisemin bağcıklı kollarını dikkatlice kollarımdan aşağı çekti. Kumaş ayaklarımın dibine düştü ve başımdaki taç dışında beni tamamen çıplak bir şekilde karşısında bıraktı.

"Ama *sen*, Lia'm, harikasin," diye nefes aldı, sesi çaresizlikle doluydu.

Diademi çıkarmak için kollarımı kaldırdım ama elleri uzandı ve onları durdurdu. "Bırak onu," dedi. "Çünkü seni ilk kez karım olarak aldığımdaya, kendini kraliçe gibi hissetmeni istiyorum."

Beni şefkatle yatağı yatırırken bir ürperti omurgama doğru ilerledi.

Jace saatlerce vücudumun her santimini keşfetti, hem istekli, sevgi dolu öpücüklerin hem de açgözlü, doyumsuz öpücüklerin bir karışımını sağladı ve beni sonsuza dek ayak parmaklarımın üzerinde tuttu.

Karı koca olarak gece boyunca sayısız kez seviştik, kendimizi birbirimize teslim ettik ve bağımız ne kadar derin olursa olsun bunun asla yeterli olmayacağını fark ettik.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

Gözlerimi açtığımda karanlığın hâlâ odayı fark ettim. Yorganın altından dönüp pencereye baktım ve şafağın çok uzakta olmadığını, ayın ışığının azaldığını fark ettim.

Tekrar uykuya dalmak için gözlerimi kapattım ama izlendiğim hissinden kurtulamadım. Gözlerin üzerimde olduğu hissi kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oldu.

Uykuya dalmak için battaniyeyi yüzüme çektim, kendime saçmaladığımı ve kimsenin evimize girecek kadar aptal olamayacağını söyledim - onları da duyabilirdim.

Yine de o his hâlâ devam ediyordu.

Yorganı ittim ve yanımda mışıl mışıl uyumaya devam eden, her zamanki gibi huzurlu görünen Jace'e baktım.

Nefesimi üfleyip gözlerimi ovuşturduktan sonra odaya baktım ama tek fark ettiğim kapının hâlâ kapalı olduğu ve diğer her şeye dokunulmamış olduğuydu.

Tam kendime aklımı kaçırdığımı söyleyecektim ki, bakışlarım odanın köşesinde, geçen haftalar boyunca alıştığım bir gölgenin uzandığı yere takıldı.

"Veli," diye homurdandım, ses tonumu kızgınlık dolduruyordu. "Veli, bu alemde ne var? Bu hiç komik değil."

Sessizlik bana cevap verdi, ama gölgeler sanki bir şeyi -ya da birini- örtmeye çalışıyormuş gibi yön değiştirdi.

"Jace," diye fısıldadım endişeyle, ama .

Yataktan fırladım, bakışlarım gölgelerin döndüğü köşeye kilitlendi, karanlıkları bir dakika öncesine göre daha dumanlı görünüyordu.

"Kimsin sen?" Jace'in yatarken giydiğim gömleğini önüme tutarken sertçe sordum.

Karanlığın alaycı esintileri dışında hiçbir şey bana cevap vermedi.

"Ben Elianna Valderre, Diyarın Varisi ve sizden derhal bana kendinizi tanıtmamanızı ve evimde nasıl ve neden bulunduğunuzu açıklamamanızı talep ediyorum."

"Jace," dedim bağı aşağı göndererek. "*Jace, uyan.*"

"Varisi mi?" Çok iyi tanıdığım hınzır, tüylerimi diken diken eden bir ses yankılandı ve kulaklarıma ulaştığında dudaklarım aralandı.

Idina gölgelerin örtüsünden sıyrıldı, gölgelerin kalıntıları bedeninin etrafında hayalet gibi dönüyordu.

"Önceki kralın uygun bir beyanı olmadan kendinizi böyle ilan etmeniz biraz küstahça. Aynı fikirde değil misiniz?" Başını yırtıcı bir tavırla yana eğdi.

"Buraya nasıl geldin?" Gözlerim onun hareketlerini takip ederken dudağım hırıltıya dönüştü.

"Ah, evet, ... cadıları ve onların sihir kullanımını öğrenen tek kraliçe siz değilsiniz."

"Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi satın almadım. İnsanlar doğru olduğuna inandıkları için benim yanımda duruyorlar. Onları takas edilecek nesnelermiş gibi elde etmedim. Onlar benim *dostlarım*."

Hınzır bir kıkırdama onu terk etti. "Arkadaşlar." Gözleri yatağımızda uyumaya devam eden kocama kaydı. "Bu ölümlü pisliğin yattığın şey bu mu? yanında mı?"

Adımlarım beni görüşünü engellemeye, onu yapmaya çalışabileceği her şeyden korumaya götürdü. "Ondan uzak duracaksın."

Cık cık dedi ve gözleri odanın içinde dolaşarak etrafı inceledi; gözleri yatağın ayakucunda yerde duran elbiseye takıldı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümde patlayacağını sandım.

"Jace, eğer beni duyuyorsan, sakın kıpırdama," diye uyardım.

Sonunda, bağı aşağısından bir kıpırtı geldi.

"Lia?" Sesi zihnimden süzülürken bile uyku sersemliği içinde geliyordu.

"Hareket etmeyin. Kıpırdama. Sadece olduğun gibi kal."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve içinden yükselen paniği hissettim.
"Gözlerini kapat, Jace. Sana göstermeye çalışmama izin ver, ama tepki veremezsin

çünkü bu sihrin ne kadar derine indiğini bilmiyorum."

Vücudunun gerildiğini hissettim. "Lia." Sesi sertti. "Burada kim var lan?!" diye sordu ama onu duymazdan geldim.

Mümkün olan tüm çabayı göstererek, ona odayı ve şimdi kimin durduğunu göstermek için elimden geldiğince odaklandım ve benim gözlerimden görmesini istedim.

Benim görüşüm onunkinin önüne geçtiği anda Jace anında ayağa kalktı ve kraliçeyi annesinin kulübesinde yere sermeye hazırlandı. Hareketlerinin gücü beni görüş bağlantısını kesecek kadar ürküttü.

Gözlerim onunkilere kaydığında, yatağımızın yanında durmuş nefes nefese bana bakıyordu. "Ben... Ben onu göremiyorum."

"Ne?" Nefes aldım.

"Göster kendini bana, seni kaltak!" diye kükredi karanlık odada.

"Bir kraliçe ölümlülerin pisliğiyle ilgilenmez," diye tısladı ona.

Idina şimdi onu dikkatle izliyordu ve görüşümü tekrar onunkine yönlendirdim, bakışlarımla onu bir kez daha gördüğünde gözleri parladı.

"Şimdi... düşündüğüm şey bu mu?" Idina bakışları elbiseye dönerken kötü niyetli bir kıkırdamayla sordu. "Onlardan biriyle mi *evlendin*? Elianna... Senin her zaman hain bir yılan olduğunu biliyordum ama bunu bu kadar ileri götüreceğini hiç düşünmemiştim."

"Hain yılan asla ben olmadım, Idina. Bu unvan her zaman sadece sana aitti. Ve bunu çok iyi taşıdığını da eklemeliyim."

"Kendi ırkınıza ihanet etmenin ve daha aşağı varlıklarla çiftleşmenin hainlik olmadığını mı düşünüyorsunuz? Ve yönetmeye uygun olduğuna mı inanıyorsunuz? Varlığınızı küçümsememe rağmen, siz merhum *Fae* kralının kızıısınız ve sizi bu kadar pervasız olarak düşünmemiştim."

"Elianna," diye homurdandı Jace. Bağın yarattığı bulanıklığın içinden çılgınca izlemeye çalışırken sabrının tükendiğini hissedebiliyordum.

"Elimizde hiç

silahlar burada. Ve onu kendi gözlerimle bile göremiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Olduğun yerde kal. Bu bir emirdir."

"Eğer sana dokunursa..."

"Bir EMİR, Jace."

Komutumla kendini geri çektiğini hissettim - öfkesi bağımızı yakıcı alevlerle tutuşturuyordu.

Idina'nın bakışları tekrar dostuma kaydı ve kalbim boğazıma düğümlendi. "En azından kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış köşede duran ölümlü evcil hayvanını hizada tutuyorsun gibi görünüyor."

"Onun hakkında konuşmayacaksın." Tırnaklarım avuç içlerime battı ve yumruk haline gelip öfkeyle titremeye başladılar. "Babamı *öldürdüğün* düşünülürse, hainlik sayılabilecek bir eylemi ilan etmen de ilginç!" Her geçen kelimeyle birlikte sesim daha da yükselirken havladım.

Kralın ölüm şekliyle ilgili bildiklerim onu şaşırttıysa da bunu yüzünden kesinlikle belli etmedi.

Ellerini arkasına koyarak bana doğru tek bir adım atarken dudaklarının köşesi zehirli, bilmiş bir sırıtışa dönüştü.

"Baban için her zaman çok iyi bir çocuk oldun, onun dediklerini yaptın ve her zaman senden ve başardıklarından memnun olduğundan emin oldun... sanırım sen ve ben bu anlamda çok farklı değiliz."

Idina söyledi.

Gözlerim parladı. "Babanızın ölümünden bir asır sonra Velyra Kralı'nı öldürdüğünüzü ima ediyorsunuz. Eğer onun isteği bu olsaydı, eminim ki baban hayattayken ya da ölümünden kısa bir süre sonra bunun için pek çok fırsat doğardı."

Sanki sinirime dokunmuşum gibi gözlerini bana dikti. "Hiçbir şey bilmiyorsun ve akrabalarım için ne yaptığımı açıklayarak nefesimi boşa harcamayacağım. Kendi akrabalarına karşı nasıl olduğunu biliyorum ve sen de aynı derecede acımasız olurdun."

"Eğer bir tehdit ortaya ! Krallığın kraliyet soyundan tahtı çalmak için değil! Ve *sen* bir tehidsin Idina," diye tısladım.

Jace'ten öfke dolu bir gurur yayılıyordu.

Bana doğru bir adım attı ve ben de yatağın kenarında durdum. "Ben bir tehdit miyim?!" diye bağırdı. "Tek çocuğumu benden çaldın.

Umutsuzca peşinde koştuğun taht için birini soğukkanlılıkla öldürürken diğer ikisini bana karşı zehirliyorsun. Ben onların *annesiyim*. Hiç kuşkunuz olmasın, diğer çocuklarımı da sizden geri alacağım, ister siz bana verin, ister ben sizin elinizden alayım."

"Soğukkanlılıkla cinayet mi? Tahtta hak iddia etmek mi?!" Ağzından bir kelime daha çıktığı anda yumruklarım ona vurmaya hazırlanıyordu. "Oğlun da en az kadar kötü niyetliydi ve senin o çok küçümsediğin varoşlardaki bir köylü dilenci kadar tahtta hak iddia ediyordu."

Çenesi öfkeyle titrerken gözleri şok içinde açıldı, aurası odayı doldurdu.

"Avery ve Finnian'a gelince, onlar da en az krallığın geri kalanı kadar senden nefret ediyorlar. Belki daha da fazla," diye devam ettim.

Sabırsızlıkla gözlerimin içine bakarken Jace'ten bir onay sesi geldi.

"Bildiğinizi sandığınız şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama-"

"Mesele benim doğru olduğunu düşündüğüm şey değil, kanımca doğru olan şeydir. O da Kai'nin Kral Jameson'ın oğlu olmadığıdır" dedim.

"Peki sen böyle şeyleri nereden biliyorsun, küçük Elianna?" diye tısladı.

Dudağım bir kez daha hırıltıyla kıvrıldı. "Âlem her zaman bilir. Bir söğüt ağacından sallanan her asma, toprağın derinliklerine uzanan her kök ve üzerinde dolaşan her yaratık... bilme gücüne sahiptir."

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce gözleri yavaşça vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Kraliçe'nin çocuğunun babası kral değilse kim olabilir?"

Kaşlarım kalktı ve bu kez sahip olduğum bilgi karşısında sırtıma sırası bendeydi. "Belki de bunca zamandır çok yakınında tuttuğu tehditkâr, kişisel koruması yıl?"

Alay etti, tiksiniş gibi davrandı ama gözlerinde öfke kaynaklı acıyı andıran bir şey parladı. "Bu oldukça büyük bir suçlama." Onun sesi aldatıcı derecede tatlıydı.

"Gerçeği barındıran bir tane," diye ısırdım.

"*Lia, ses tonu değişti,*" diye uyardı Jace ve emrimle kendini tutmaya devam etmekten boynundaki damarlar zonklarken ona baktım.

"*Biliyorum. Hareket etmeyin. Gölgeler onun ayaklarının dibinde dönüyor ve bize zarar verebilirler mi bilmiyorum.*"

İsteksizce itaat ederken öfkesinin geçtiğini hissedebiliyordum.

"Peki o zaman *Elianna*," dedi adımı zehirli bir şekilde, hayatım boyunca olduğundan daha zehirli bir şekilde söyledi. "Bunu senin için olabildiğince açık hale getireyim..."

Gözlerinin benimle Jace arasında gidip gelmesini izlerken kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Bana yaklaştı ve yakut boyalı dudaklarını kulağıma dayayarak tehditlerini fısıldadı. "Hayatını bana teslim edeceksin ve ben de senin neşeli küçük asi grubunu ihanetleri için affedeceğim."

"Lia!" Jace bağırdı ama ben onu gelerek olduğu yerde kalması için dua ettim. Saf acı verici panik, ondan olan bağımızı sarstı.

"İnsanlar, soyları tükenene kadar avlanmaya devam edecekler. Tabii eğer kendilerini köle olarak sunmayı tercih etmezlerse ve fae'leri bu diyarın en üstün ırkı olarak ilan etmezlerse."

Şeytani, nefes nefese bir kakhaha kocamı terk etti. "Cehenneme git, seni fae kaltağı."

Bu sözler karşısında yüzü korkunç bir hal aldı, ben de hemen dikkatini tekrar kendime çektim.

"Halkım sizin kurtulmak istiyor, size ömür boyu kulluk etmek değil."

Idina başını sallarken hınzırca güldü. Bana daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi ve bakışlarının altında kendimi küçük hissetmemi sağlamaya çalıştı. "O , Elianna, senin iddia ettiğin gibi, halkının sonu geldiğinde, kendinden başka suçlayacak kimse bulamayacaksın. Buna yatağını ısıtan evcil hayvan."

Eşimi tehdit ederken göğsümden bir hırıltı yükseldi ve ben de yana doğru bir adım atarak eşimin bedenini bir kez daha ondan korudum.

"Lia," diye homurdandı Jace.

"*Geride dur,*" diye emrettim zihnimden.

"Gerçekten Elianna, ne tür bir hükümdar krallığındaki insanların seçimlerini ellerinden alır?" Bana göz kırptı. "Belki de birbirimize itiraf etmek istediğimizden daha çok benziyoruzdur."

"Birbirimize *hiç* benzemiyoruz ve biliyorum ki benim halkım köleliğe zorlanmaktansa gerçek özgürlüğe kavuşma şansı. Hiç olmasın Idina, bileklerine takacağın her zinciri *paramparça* edeceğim."

Konuşmamı tehditkâr bir sırtışla izledi. "Bu akşamki küçük sohbetimiz sırasında size ne hediye ettiğimizi keşfettiğinizde bunu hatırlamanız iyi olacaktır. Ne yazık ki orada değilsiniz gibi görünüyor."

"*Lia, bu ne anlama geliyor?*"

Bir kez daha bana doğru eğildi, yakınlığı omurgamda bir ürperti yarattı. "Bu şu soruyu soruyor... Bir hayat diğerinden daha mı değerli? Senin hayatın ölecek milyonlarca insandan daha mı değerli?" Bir adım geri çekildi ve sonra bir adım daha atarak aramızda kısa bir mesafe yarattı.

"Bu seçimi şimdi yaptım, bir değil, iki kez," diye itiraf etti ve gözlerim parladı. "İki aptal fae tarafından verilen pervasız kararlar, ailemin diyar ve üstün ırkı için planlarını tehdit etmişti, bu yüzden onlarla başa çıkılması gerekiyordu." Bir an durakladı. "Ve tek pişmanlığım senin

Annenin boğazını kestiğimde orada , çünkü aynısını sana da yapardım."

Çevrem buharlaşıırken çenem düştü, kalbim neredeyse göğsümde gıcırdayarak duracaktı. Görüşüm kırmızıyı atlayıp doğrudan kör edici siyah bir bulanıklığa dönüşürken zaman durdu.

"İşte bu kadar!" Jace ona doğru hamle yaparken gürledi.

Birlikte ona doğru ilerlerken boğazımı bir öfke çığlığı yırttı, ama çarpışacağımızı düşündüğüm anda havadan başka bir şeyle karşılaşmadım. Kaybolan gölgeler dönerken bedenim, bir an önce durduğu döşeme tahtalarına çarptı.

"Sen seçimini yaptın, Elianna. Şimdi bununla yaşamalısın." Idina'nın sesi sanki her yönden geliyormuş gibi odanın içinde yankılandı.

Ve sonra gitmişti.

"Lia!" Jace yanımda dizlerinin üzerine çökerken böğürdü. Kollarıyla beni sararak yanına dik oturmam için kaldırdı.

"Neden beni yerde tuttun, Lia? *Neden*?! Sana av gibi bakıyordu. İçim içime sığmıyordu. Lütfen bir daha benden böyle bir şey isteme. *Asla*. İyi misin? Yaralandın mı?"

Gözleri vücudumda geziniyor, saf bir endişe .

"Sana zarar verip vermeyeceğini bilmiyordum ve bunu riske atmak istemedim. Özellikle de onu buraya getiren büyüyle." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kelimeler zar zor duyuluyordu.

Öfke dolu, görmeyen gözlerim ileri geri gidip geliyor, tüm vücudum gergin kalırken herhangi bir şeye odaklanmayı reddediyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar ihlal edilmiş hissederek derimden çıkmak istedim.

Zincirlere, kırbaçlara ve bedenimde istenmeyen erkeklerin ellerine katlanmışım ama hiçbiri *böyle* hissettirmemişti.

Gözleri yumuşadı ve başını öne eğdi. "Tanrım, çok özür dilerim. Çok korkmuştum. Neden ben de onu göremedim?! Onu sadece senin gözlerinden görebiliyordum. Sanki bir seyirci değildim, tam olarak onun bakışlarının altında durduğunuz yerdeydim. Her şeyi gördüm... Her şeyi *hissettim*. Lia..." Sesi çaresizlik içinde titriyordu.

Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışırken dudaklarım aralandı. "Annemi öldürdü," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar nazikti.

"Idina ben doğduğum gün annemi *öldürdü*... ve Herkes onu doğumdan itibaren öldürdüğüme inandı. Bana yalan söyledi.

Babama bunun bir doğum komplikasyonu olduğunu, yatağında tek başına yatarken kan kaybından öldüğünü söyledim." Sesim her kelimedede yükselirken gözyaşlarım

Öfke yanaklarımdan aşağı aktı.

"Lia'm," diye nefes aldı. "Baban bunun senin hatan olmadığını biliyor."

Başparmakları kayan gözyaşlarını silmek için çalıştı.

"Onu yok edeceğim."

Başını salladı. "Evet, öyle yapacaksın. Ve sen onun dünyasını ateşe verirken ve yanışını izlerken ben de senin yanında olacağım."

Bakışlarım onunkilere kaydı; şafak perdelerin arasından süzülürken gözlerindeki altın benekler aydınlanıyordu. "Ordularımızı *şimdi* harekete geçiriyoruz."

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Kulübedeki sürpriz konaklamamızdan beri sahip olduğum tek kıyafet olan gelinliğimi tekrar giydikten sonra Jace'in eski evinin ön kapısından içeri daldım ve mülkün arka kapısına çıkan tepeye doğru fırladım. Biz yanından geçerken altın bakışları üzerimize kilitlenmiş olan Nox'un yanından geçerken Jace peşimden ayrılmadı.

Her adımda, ordumuzu beklediğimizden daha erken harekete geçirmemiz gerektiği konusunda sarayımı nasıl ikna edeceğime dair bir konuşma üzerinde çalışıyordum. Sadece bu da değil, Idina'nın cadıların kara büyüsüne sahip olduğu artık doğrulanmıştı.

Arka kapıdan hışımla girdiğimde Zaela'yı mutfakta, önceki geceden kalma akşamdan kalma haliyle buldum.

Gözleri parlarken "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır, diğerlerine ihtiyacımız var," dedim mutfaktan geçip oturma alanına doğru ilerlerken.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Jace kuzenine.

Tam zamanında omzumun üzerinden baktım ve kızın karşılık olarak onu terslediğini gördüm. Normalde gülerdim ama içinde bulunduğumuz durumda buna yer yoktu.

"Aile toplantısı!" Kükredim.

Kimse cevap vermeyince hışımla merdivenlerden yukarı çıktım ve yatak odalarının bulunduğu uzun koridordan aşağı indim, geçtiğim her kapıyı yumrukladım.

"Herkes kalksın, hemen! Beş dakika içinde oturma odasında aile toplantısı var."

Merdivenlerden aşağı inerken kapıların karşı tarafından uyku dolu iniltiler geliyordu. Jace şöminenin yanındaki sandalyeye oturmuş, gözlerindeki uykuyu siliyordu ve bana baktığında yüz saf bir yorgunluk okunuyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı, bunun gerçekten de hissedeceğimiz yorgunluğun sadece başlangıcı olduğunu fark ettim.

Merdivenler, bize doğru ilerleyen küçük izdihamın ağırlığından gıcırdayordu.

"Bir gün uyuyamadık mı?" Odanın etrafındaki yerlerine oturduklarında Finn homurdandı.

"Üzgünüm ama bir şey oldu," diye itiraf ettim.

"Aman Tanrım, Elianna, hâlâ elbiseni mi giyiyorsun?" Veli sordu.

Gage, "Bunun şimdiye kadar parçalara ayrılmış olacağını sanıyordum," diye şaka yaptı ama ne Jace'ten ne de benden kakhaha gelmeyince, hepsi de olacakların ciddiyetini hissetti.

Veli oflayıp pufladı. "Ne oldu Elianna? Birkaç saat içinde."

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken birkaç kez göz kırptım. "Kraliçe şafaktan hemen önce odamızda belirdi. Sanki gölgelerden cisimlenmiş gibiydi."

"Ne?!" Herkes şok içinde bağırırken bu kelime yankılandı. "Fiziksel olarak senin odanda mıydı? Onu gördün mü?" Avery sordu.

Başımı salladım. "Uyandığımda sanki gözüm üzerimdeymiş gibi huzursuz hissettim ve odanın köşesinde bir hareket fark ettiğimde o ortaya çıktı."

"Bedeni odada var mıydı, yoksa kendisinin bir yansıması mıydı?" Veli talep etti.

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim," diye itiraf ettim. "gördüm, ama varlığı kesinlikle büyüye bağlıydı. Gölgeler etrafında dönüyordu. ayaklar."

Dönen fuşya gözler Jace'e kaydı. "Onu sen de gördün ve sana zarar vermek için hareket etmedi mi?"

"Bana hakaret etmenin yanı sıra Lia'ya sataşmaya odaklanmıştı. Onu kendi başıma göremedim ama onun gözlerinden izledim."

"Bağ aracılığıyla mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "O da her şeyi benim gibi ."

"Ve bunu hissettim," diye homurdandı Jace, içinden öfke fişkırlıyordu.

"Elbisenin bir noktada çıkması gerektiğini biliyordum," diye fısıldadı

Gage. "Gage!" Jace ve ben hep bir ağızdan bağırдық.

"Tamam, özür dilerim. Kendimi savunmam gerekirse, sanırım hala yarı sarhoş olabilirim."

Avery uzandı ve dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırırken yanağına birkaç kez hafifçe vurdu.

"Sana dokundu mu? Tenini herhangi bir şekilde hissettin mi? Giysilerini, saçlarını... elle tutulur herhangi bir şey?" Veli sordu.

"Hayır. Ona vurmaya gittiğimde ortadan kayboldu." Cadının gözleri parladı. "Ona vurmaya mı çalıştın?"

"Lia'yı sınıra getirmek için onunla alay etti. Onu kızdırmaya çalışıyordu," diye araya girdi Jace.

"Ve işe yaradı." Veli kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı, yüzünde çatık bir ifade belirdi. "Elianna, dürtüsellik ne konuşmuştuk? Eğer fiziksel olarak orada olsaydı ve seni yakalasaydı, seni geçitten geçirip geldiği yere geri götürebilirdi!"

İpin ucunda panik patlak verdi ve gözlerim kocama kaydı. "Bunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım.

Jace yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrım, Lia, bu başından beri bir tuzak olabilirdi. Ve ikimiz de bunun bir olasılık olduğunu düşünmedik."

"Görünüşe göre Idina bunu da düşünmemiş, yani şansımız yaver gitti," dedim.

"Eğer sana dokunduysa..." Elleri titreyen yumruklara dönüşürken burun delikleri alevlendi. "Eğer seni Isla'ya geri getirebilseydi... hemen öldürülecek ya da hayatta kalmayı başarırsa Kellan'a teslim edilecekti. Lia..."

"Biliyorum, tamam mı?! Ben de farkındayım. Daha dikkatli olmalıyız. Ama şimdi istediği gelip gidebiliyorsa böyle bir şeye nasıl dikkat edeceğiz?!"

Bir daha asla uyuyamayacaktım.

"Sana ne söyledi de ona vurmak istedin?" Avery sordu.

Kendimi yutkunmaya zorladım. "Annemi öldürdüğünü. Doğduğum gün boğazını kesmiş ve tek pişmanlığı bekleyip aynısını bana yapacak kadar sabırlı olmamasıymış."

Avery ve Finnian'ın gözleri dehşetle açıldı ve bakışlarını kaçırmadan önce hızlıca birbirlerine baktılar. Çatık kaşlarımın altından izlerken benim gözlerim de onlara dikilmişti.

"Oh, Tanrım, Lia..." Avery başladı.

Bakışlarım iki kardeşimin arasında gidip geldi.

"Ne , Avery?" Ses tonum amaçladığımdan daha sertti, ama onların hızlı değiş tokuşunu izlerken içimde batan bir his vardı.

Sesli bir şekilde yutkundu. "Biz... biz bunu biliyorduk. Babamı öldürdüğünü öğrendiğimiz gün bunu da öğrendik. Lia, ben-"

"Sen, *NE?!'*" İhanet duygusu şiddetle içime çökerken çığlık attım.

Jace durduğu yerden uzanıp bileğimi kavradı ve başparmağıyla okşadı, ama içimde kabaran acıyı hissederken onun da kurnazca beni tutmaya çalışmadığını düşünecek kadar saf değildim.

Avery'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve Finnian konuşamayacak kadar korkmuş görünüyordu.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye talep ettim. "Benden böyle bir bilgiyi saklamadığını söyle."

"Bunu senden *saklamadık*." Avery'nin sesi bir hıçkırığa dönüşmek üzereydi. Gage ayağa kalktı ve kolunu dikkatlice kız kardeşimin beline doladı.

"Yalancı!" diye bağırdım ve odadaki tansiyon yükselirken kız kardeşim hariç herkes gözlerini benden kaçırdı.

Dudakları titredi ama konuşmadan önce dudaklarını sabitledi. "Bunu öğrendiğimizden beri çok şey oldu. Bu, gemi kazasından sonra hâlâ öldüğün sanıldığı zamanlardı. Kellan tarafından Isla'ya geri götürülmeden ve zindandan kaçmadan önceydi."

"Doğru Lia, aylar önce kendi babamızın ölümünü öğrenirken kulak misafiri olduğumuz korkunç bir bilgiydi bu," diye araya girdi Finn. "Bizden kaçtı ama sana söylememeyi asla planlamadık.

O gün bizim için *her şey* değişti."

Suçluluk duygusu alaycı bir gölge gibi üzerimde belirirken dilimi emdim.

"Sana karşı bir isyan başlattım." Avery bana doğru tereddütlü bir adım attı. "Ben

Düğün gecesinden beri benden istediğin her şeyi yaptım.

kalede katliam. Bizi oradan çıkarıp kaçmam için bana yalvardın... Ben de bunu yaptım. Finn'i, Landon'ı, Veli'yi, *yüzlerce* Fae'yi... Nyra'yı getirdim! Tüm hayatımız tek bir gecede yerle bir oldu. Bırakın şehri, kale arazisinden bile neredeyse hiç çıkmamıştım. Seni bulmak için hayatlarımızı riske attık ve kraliyete ihanet ettik, bulacak bir şey kalıp kalmayacağını bile bilmiyorduk."

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki kırılacak sandım, çünkü o bana gözleri dolu bir şekilde bakıyordu; benim öfkeyle oraya koyduğum gözyaşları.

"Yani hayır, Elianna," devam etti Avery ve tam adımı kullanması kendimi çok küçük hissetmeme neden oldu. "Sizden bilgi saklamadık. "Senden bilgi saklamadık.

Bunu bildiğimizi unuttuğumuz için affınıza sığınıyoruz, ancak Siz bu bilgiye sahip değilken bizim sahip olmamız aklımın ucundan bile geçmedi."

Oda dayanılmaz bir sessizliğe gömüldü.

"Tamam," dedim birkaç dakika sonra boğuk bir sesle. "Yanlış bir şey yapmadığın sürece af dilemene gerek yok."

"Ah, yanlış olan pek çok şey yaptım. Annem şimdi bu karanlık Benim beceriksizliğim yüzünden sihir onun emrinde, ama sadakatimin nerede olduğunu bilmelisin. Her zaman olduğu yerde, yani seninle." Gözlerim yumuşadı ve bileğimi Jace'in elinden çektim. "Biliyorum ve bu kısa delilik anında aksini düşündüğüm için çok ama çok özür dilerim."

Kabul edildi.

Kanepeye oturmadan önce bana başını salladı ve havadaki gerginlik yavaşça sönerken hepimiz bir nefes aldık.

Veli, "Eh, bu da aradan çıktığına göre," diye söze başladı. "Sanırım şimdi Önünüzde nasıl cisimlendiğini ve ona dokunmak için hareket ettiğinizde nasıl buharlaştığını biliyorsunuz."

"Vallahi Veli, devam et," diye anons ettim.

"Onu senin odanda göstermek için yaptıkları bir portal büyüsü değildi." Onun sözleri karşısında Jace'in rahatladığı hissediliyordu. "Onun yarıktan geri kaydığını görebilirdin. Bilincini senden önce yansıttığına ve somut olmayan bir biçimde görüldüğüne inanıyorum."

"Böyle bir şey mümkün mü?" Yüksek sesle merak ettim.

"Sanki bir hayaletmiş gibi mi?" Zaela durduğu yerden, pencere pervazına yaslanarak sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Veli. "Bu da demek oluyor ki nerede olduğumuzu bilmesi gerekmiyor. Eğer bir geçit onu fiziksel olarak oraya götürmüş olsaydı, büyüü yapan cadının bir noktada geçidi açtığı yerde fiziksel olarak bulunması gerekirdi. Şimdi, yüzyıllar boyunca bu belirli toprağa ayak basıp basmadıklarını söylemek imkansız, ancak Idina'nın doğrudan yatak odanızda görünmesi koşullarında, durumun böyle olmadığını varsaymak güvenlidir."

"Birinin bilincini bir başkasının önüne yansıtmak neyi gerektirir? Portallar gibi kurallar ya da yönergeler var mı?" Jace sordu.

"Tek gereken, kişinin kendisini tanıtmak istediği kişiyle tanışmış olması. Büyü yapıldıktan sonra, sadece bir

fısıldar ve onları zihinlerinde canlandırırlar. Saniyeler sonra, kişinin bulunduğu yerde belireceklerdir."

Landon yumuşak bir sesle, "Bu bugüne kadar duyduğum en korkunç kara büyü biçimi olabilir," dedi.

"Karanlık olarak sınıflandırılmıyor bile," diye yanıtladı cadı. "Gerçi Gölgeler , sanırım kraliçe için ekstra bir koruma bariyeri görevi ."

"Bu daha da korkunç," diye Finn.

"İyi haber şu ki buraya geçitle gelemiz ve muhtemelen dağların ardında saklandığımızı bilmiyor. Kötü haber ise, istediği zaman karşımıza çıkabilir ve o sırada nerede olduğumuza bağlı olarak, nerede olduğumuzu keşfedebilir."

Üzerimize boşalttığı her şey migrenimi azdırırken şakaklarımı . "Anasının memeleri, bu lanet olası bir kabus."

Veli, ", " diye homurdandı.

"Ordularımızı harekete geçirmeliyiz, hem de bir an önce. Planladığımızdan çok daha erken," dedim.

"Ne kadar yakında?" Gage, artık şakacı, yarı sarhoş en iyi arkadaş değil, her şeyi hesaplayan ikinci komutan olarak sordu.

Nyra tırsıyla yanıma geldi ve ayaklarımın üzerine oturdu, başını yana eğerek Bana baktı. Uzandım ve nefesimi kulaklarını kaşıdım.

"Hafta sonuna kadar yürüyüşe geçmemizi istiyorum," dedim. "Bunu gerçekleştirebilir miyiz?"

Gage'in gözleri önce Zaela'ya, sonra da omzumun üzerinden Jace'e kaydı. "Bu basit bir görev olmayacak ama Leon'la da konuşup daha iyi bir fikir edinebiliriz."

"Mükemmel. Gemilerin de hazırlanmasını istiyorum," dedim.

Başını salladı. "Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Yaşam alanından geriye doğru uzanan merdivenlere yöneldim. "Onunla konuşmak için seninle geleceğim. Önce üstümü değiştireyim."

Herkes dağılırken ayak sesleri odayı doldurdu, bizi bekleyen zorlu güne hazırlanmak için beni takip ederek merdivenlerden yukarı çıktılar.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Elianna

Savaşçı derilerimi kadar çekerken, önümdeki günden önce sıcak bir banyo için zamanım olmasını her şeyden çok dileyerek, yatağımızın üzerine yayılmış gelinliğime baktım.

Jace bana yaklaştı ve gömleğinin düğmelerini iliklerken alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Avery'ye söylediklerinden dolayı hâlâ kendini suçlu hissediyorsun," diye tahmin etti.

Ellerimi kalçalarımın koymadan önce, "Bana ne oldu bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Lia, omuzlarında krallığın yükü var ve düğün gecemiz kraliçe tarafından bombalandı. Kızgınsın, korkmuşsun ve *incinmişsin*. Bunların her biri ve daha fazlası olmak için her türlü hakka sahipsiniz. Hiç kimse bu şekilde hissettiğiniz için sizi suçluyor. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu kadar uzun süre bir arada kalabilmenize şaşırmışlardır."

"Daha önce ona hiç kızmamıştım. Asla."

Çenemi parmaklarının arasına alırken omuz silkti. "Bize en yakın olanlara sık sık saldırırız. Tanrılar biliyor ki, tanışmadan önce hem Gage'e hem de Zae'ye sayamayacağım kadar çok kez saldırdım."

"Sen mi? Öfkeyle saldırmak mı?"

Dudaklarının kenarları kalktı. "İşte orada."

Yüzümde yumuşak bir gülümseme belirdi, ama sonra malikânenin ön kapısı çarparak açıldı ve ikimizi de ürküttü. İçgüdüsel olarak silahlarımızı kaptık ve yatak odasından dışarı fırlarken onları kemerlerine ve kılıflarına bağladık.

"Komutanım!" Merdivenlerin köşesini döndüğümüzde Leon'un sesi evin içinde gürlledi, diğer herkes arkamızdan kendi odalarından dışarı fırladı.

Ben diğerleriyle birlikte en üstte kalırken Jace merdivenleri ikişer ikişer inerek hızla indi.

"Ne oldu Leon?" Ben sordum.

Lynelle onun arkasından kapıdan koşarak girdi. "Tanrılara şükür buradalar!" diye bağırdı nefes nefese.

"Neler oluyor?" Jace ellerini yumruk yaparak sordu.

Leon'un gözleri önce arkadaşşıma sonra da bana kaydı ve beni yavaşça merdivenlerden inmeye teşvik etti.

"Ellecaster için korkuyorum."

Jace'in yanına gelene kadar adımlarım hızlanırken gözlerim parladı. "Bir şey mi oldu?"

Burun deliklerinden bir nefes üfledi. "Hepiniz gelip bunu görmelisiniz."

General topuğunun üzerinde döndü kapıdan geri yürüdü, herkes de onu takip etti.

Ön bahçeye koşarken yüzümüzü uzaktaki dağlara döndük ve gördüğüm manzara karşısında çenem anında kilitlendi.

Tepelerin karşı ucunda kalın, siyah duman endişe verici hızla gökyüzüne yükseliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Jace yüzünü bana dönerken, gözleri harabeyle doluydu. Yutkundum. "Bulmamız için bir hediye bıraktığını söyledi."

"Tanrılar kahretsin!" Jace dönüp Gage'e doğru hışımla yaklaşırken böğürdü. "Ellecaster'a geri dönmek için bir filo hazırla ve-"

"Hayır," diye araya girdim ve herkesin dikkatini üzerime çektim. "Biz orada neyin beklediğini bilemezsin. Bu bir tuzak olabilir." Gözlerim Veli'ye ve sonra tekrar eşime kaydı. "Sen ve ben Nox'u alacağız ve biz gelmeden önce herhangi bir asker dahil. Şansımız yaver giderse, bazıları kalabilir ve kaderlerini ateşte bulurlar. Ancak, tüm bildiğimiz, bir tuzak kurulduğu tünelin diğer ucunda."

Kendi kızgınlığım olduğuna inanacak kadar saf olan kızgınlığını hissettiğimde burun delikleri alevlendi, ama bana başını sallayarak cevap verdi.

General, "Sadece olması konusunda çekincelerim var," diye itiraf etti.

"İkimiz ve wyvern'im," diye hatırlattım ve bakışlarım karşısında donup kalırken cevabını yuttu.

Gage, "En azından, karşı uçtaki şehre hemen saldırmamız gerekirse diye, bu uçtaki kapılarımızda beklemek üzere küçük bir birlik hazırlayabiliriz," diye araya girdi.

"Peki ya tüneli keşfettilerse ve şimdi Alaia'ya doğru yola çıkmışlarsa?" Zaela sordu.

Ona döndüm. "O zaman geçidi yakacağız. Kaçacak yerleri kalmayacak."

Yoğun duman, hava akımlarıyla dans edip dönerken ilerideki gökyüzünü doldurdu. Nox bulutların arasından ve zirvelerin arasından hızla ilerliyordu. Jace ve ben gözlerimizi dört açmış, eyerin kenarlarından aşağıya doğru eğilirken davetsiz misafirlere karşı aşağıdaki geçidi izliyorduk ama hiçbir şey görmemiştik.

"Şehre yaklaşıyoruz," diye duyurdu Jace ve ben ona döndüm, tam Nox'un uçuşu bizi dumanın eteklerine götürürken.

"Tanrım," dedim öksürükler arasında. "Bunu ne yapmış olabilir?"

Gözlerimiz alıştığında, duman geçerken göz ucuyla şehre doğru baktık.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yerde, sönmeyen alevler dışında hiçbir hareket kalmamıştı. Uzaklara baktığımda geri çekilen hiçbir ordunun görünmediğini fark ettim.

"Tanrıların annesi," diye nefes aldım.

"Çok geç kaldık," diye tısladı Jace. Yüzünde gazabın vücut bulmuş hali vardı ve içinden yıkım yayılıyordu.

"Nox, bizi aşağıya indir," diye emrettim ve emir üzerine kanatlarını gererek bizi bir zamanlar yeniden inşa edilmiş olan büyük şehrin merkezine gönderdi.

Gözlerimin önünde sergilenen şeye bakarken dudaklarım dehşetle aralandı.

Jace hemen Nox'tan aşağı atladı, eyerinin yanından aşağı inme zahmetine bile .

Daireler çizerek hareket ederken onu izledim, endişeyle açılmış gözlerle sakalını kaşıyordu. Onunla buluşmak için aşağı indiğimde bakışlarım etrafta dolaştı.

Bir zamanlar güneşin altında ısıll ısıll parlayan arnavut kaldırımll sokaklar artık siyah kül lekeleri taşıyordu. Velyra'nın kerestesinden yeniden inşa yapılardan geriye kalan tek şey, şehrin dört bir yanına dağılmış kor kaplı kalaslardı.

"Gittiler. ," diye nefes aldı Jace ve acının içine işlediğini hissettim. "Yüzlerce insan geride kaldı, Lia."

"Bu sizin hatanız değil. Riski biliyorlardı." Acaba kendimden çok onu ikna etmeye mi çalışıyordum?

Enkazın arasındaki ufalanmış bir taş parçasını tekmelerken, dumanla dolu havada gırtlaktan gelen bir ısırap kükremesi onu terk etti.

"Fark eder mi?" diye sordu yüksek sesle, yüzünü bana dönerken. Tıpkı onunla tanıştığım gün olduğu gibi, halkının hayatının yükünü taşıyan kederli bir komutan gibi görünüyordu. "Hayatlarını köklerinden koparmak ve evlerini terk etmek istemediler ve bunun için onları suçlayamayız."

"Bunun için onları suçlayamayız ama onları kaçmaya zorlamadan elimizden gelen her şeyi yaptığımızı da kabul etmeliyiz," diye yanına yaklaşp bakışlarımla buluşmasını sağlarken.

"Bu bizim ve halkımız için başka bir trajedi, Lia," dedi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yaşadığımız hayatlar için minnettar olmalıyız. Binlerce kişi tahliye edilerek kurtarılabilir."

Bir hırıltı havayı gümbürdetti ve dikkatimizi Nox'a çevirdi. Onu alanda dolaşırken, binaların çatlamış kalıntılarını koklarken, dişlerini gösterip her seferinde hırlarken izledik.

Gözlerim bir zamanlar Ellecaster'ın kapılarını tutan yıkık dökük gözetleme kulesine kaydı. Ayaklarım beni oraya götürdü ve her şeyi daha iyi görebilmek için yarı yıkık basamakları tırmandım.

Dumanın son parçası da kaybolurken güneşin parıltısını elimle engelleyerek şehirden geriye kalanları taradım. Cesetler sokaklara yayılmıştı, derileri kömürleşmiş ve kemiklerinden ayrılmıştı, midem bulanıyordu.

"Alo?!" Havaya doğru bağırdım. "Hayatta kalan var mı?" Sesim yankılandı, şehrin kenarında yükselen kayalıklarda yankılandı ama

cevaplar geldi.

Jace'le durduğu yerde buluştuk ve külle kaplı sokaklarda devriye gezerek umutsuzca saldırıdan kurtulan ya da saklanan birilerini aradık.

Şehrin arka tarafına ve gözlerim bir zamanlar Alaia'ya giden geçidin olduğu yere kilitlenince parladı.

"Siktir," diye fısıldadım ve ikimiz de ona doğru koştaya başladık.

Adliye binasının doğu kulesi yıkılmıştı. Büyük kayalar ve taş parçaları çökmüş ve bir zamanlar geçidin bulunduğu açıklığın üzerine yığılmış, diğer tarafa geçişi tamamen engellemişti.

Gözlerim dostuma kaydı ve omuzları yenilgiyle çöktü. "Düşmanımızın sığınağımızı keşfetmediğini varsaymak güvenli. Ancak bu, ordularımızın savaş için ayrılabilmesi sorununu ortaya çıkarıyor."

Dehşet damarlarımda dolaştı. Geçit tamamen kapatılmıştı. Askerler eninde sonunda dağ gibi yığılmış kayaların üzerinden tırmanabileceklerdi ama ya atlarımız ve ikmal arabalarımız? Yiyeceklerimiz? Bu zaten hırpalanmış birliklerimiz için bir ölüm fermanıydı.

"*Yeni bir plan yapılmalı,*" dedim zihnine, kelimeleri söylemeye dilim varmadığı için.

"Böyle şeyler için zamanımız var mı ki?"

"Başka seçeneğimiz yok, Jace."

Sol tarafımızda bir nefes patlaması oldu ve içgüdüsel olarak silahlarımızı çektik. "Kimsin sen?" Jace, kılıcını bir adamın bulunduğu yere doğru uzatarak ses geldi.

Gürleyen bir öksürük sorusunu yanıtladı ve bana baktı. "Hayatta kalan biri," diye nefes aldım ve enkaz dağlarına doğru koştum.

Taş taradım, altındaki öksürük kesilirken umutsuzca kazdım. Sonunda önümde tozlu, kanlı bir yüz belirdi ve adamlarımızdan birini görünce keskin bir nefes aldım.

"Asker," dedi Jace sakince ama endişesini hissedebiliyordum.

Gözlerim onun geri kalanına -ya da ondan geriye kalanlara- kaydı. Vücudunun alt yarısı taşın altında tamamen ezilmişti ve dudaklarından süzülen kana ve zor nefes alış verişine bakılırsa çok az zamanı kaldığını biliyordu.

Adamın gözleri yavaşça Jace'inkilere kaydı ama bulanık ve görmüyor gibiydiler.

"Ne oldu?" Eşimin sesini, benden başka biriyle konuşurken hiç bu kadar yumuşak duymamıştım. "Şehre. Bir ordu mu saldırdı?"

Adamın sesi gergindi. "Hayır," dedi, kelimenin sonu öksürükle bitiyordu. "Gökyüzünden geldi."

Gözlerim büyüdü ve kalbim sıkıştı. "Gökyüzü mü?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Önsezimin doğru olmamasını umarak içimi bir korku kapladı.

"Sen olduğunu düşündük." Titreyen çenesini bana doğru çevirdi ve batmakta olan kalbim ikiye bölündü.

"Ben mi?" Kelime beni fısıltıyla terk etti.

"Nox." Kelime zihnimde dolaşırken gözlerim Jace'inkilerle buluştu.

"Canavar gökyüzünden geldi, kan renginde parlayan gözleriyle çılgılık atarak uyarıda bulundu." Çenem kilitlendi, hafızam beni Azenna'nın bakışları altında durduğum zamana götürdü. "Şehrin kapılarına ulaştığında alevlerini sokaklara saldı. Kaçmak için zaman yoktu."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Çok özür dilerim." Kelimelerin beni terk etmesinden nefret ettim, durumla hiçbir ilgileri olmadığını biliyordum - silah arkadaşlarının cesetlerinin yanında, taşın altında ezilmiş halde yatan ölmek üzere olan bir adamdan özür dilemek gibi.

"Geldiği gibi hızla gitti, ateşini her sokağa üfledi ve kuyruğunu kalan binalara çarptı." Sözcükleri ağır bir tempoda onu terk etti, sesi her geçen hecede azaldı.

Adamın gözleri devam etmeden önce gökyüzüne kaydı. "Yakında ailemi tekrar göreceğim."

Sesimi sabitlemeye çalışırken, ailesinin onunla birlikte burada kalmış ve yangınlarda yok olmuş olması gerektiğini fark ederek bir damla gözyaşı süzüldü. "Yapacaksın."

Sanki ihtiyacı olan tek onay buymuş gibi, son nefesini verdi- Adamın gözleri gökyüzüne bakarken açık kaldı. Jace bir nefes verdi ve eliyle adamın gözlerini yavaşça kapattı.

"Onu yakmalıyız," diye hatırlattım ve o da başını sallayarak cevap verdi.

Nox'çağırdım ve önümüzde durana kadar adımlarının altında düşen taşlar çıtırdadı. Adamın cesedinin kayaların altında kaldığı enkazı işaret ettim.

"*Ignystae*," diye emrettim, pişmanlık ve öfkeyle boğuklaşan bir sesle.

Nox'un çenesi ardına kadar açıldı ve ondan fışkıran alevlerin kavurucu sıcaklığını hissettim. Ateş söndüğünde, dikey gözbebeği bana doğru daraldı.

"Bu yüzden hırlıyordun, değil mi?" Ben sordum ve Jace merakla bize baktı. "Buraya gelen diğer wyvern'in kokusunu alabiliyordun. Şehri yok eden."

Tahminimi onaylayan mırıltıya benzer bir ses duydum ve bunu cevabım olarak kabul ettim.

"Görünüşe göre en büyük korkumuz gerçek oldu," dedim Jace'e.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Ellecaster kayboldu. Vadiye geri dönmeli ve herkesle birlikte yeniden toplanmalıyız."

"Anlaştık. Herkes orada olmalı." Sözlerim üzerine başını salladı. "*Herkes* demek istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Kraliçe

Görüşüm içinde odaya odaklanırken GÖZLERİM HIZLA KIRPIŞTI ve bilincim Elianna'nın diyarda saklandığı yerdeyken taht odasına dönüştü.

Benden sadece birkaç adım ötede duran Azenna'yla göz göze gelince ona uğursuz bir gülümseme fırlattım. Bakışlarım daha sonra onun yanında neredeyse trans halinde duran ve büyüsünü kullanarak wyvern'ümüzün zihninin içini görürken gözleri parlayan kocakarıya kaydı.

"O zaman bitti mi?" Ben sordum.

Dudakları, benimkini taklit ettiğini düşündüğüm bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamamdır. Wyvern Ezranian Dağları'nın eteklerinde büyük bir şehir buldu."

"Silcrowe?" Yüksek sesle merak ettim. "Orayı yok etmiştik."

"Yeniden yapılmış gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Ama endişelenmeyin. Bir kez daha var olmaktan çıkıyor."

Tahtımdan kalktım ve kürsü boyunca yürümeye başladım. "Orada olduğuna inanmıyorum. Başka bir yerde saklanıyor; aksi takdirde kargaşayı duyabilir ya da bu konuda ondan bir tepki görebilirdim."

"Ne gördün?" Kellan uzak duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde sordu.

Duruşundaki bariz saygısızlığı görmezden geldim. "Ortaya çıktığımda uyuyordu, şafaktan hemen önce olduğu için bunu tahmin etmiştik. Yatakta bir insanla birlikteydi, yerde de bir gelinlik vardı."

Adler neredeyse kendini duvardan aşağı atıp odanın ortasına doğru yürüdü; gözleri bana kilitlenmişti. "Gelinlik mi?! Eminim gözlerin

."

"Gözlerim gayet iyi görüyor Kaptan," diye sözünü kestim ve yüzümde bir sırıtma belirdi. "Düğün gecesini böldük."

Ona eski sevgilisiyle ilgili haberi verdiğimde tüm vücudu kaskatı kesildi ve çenesi kilitlendi.

Başımı yana doğru eğdim. "Hain bir yılanla mı evlenmek istiyordunuz, Yüzbaşı?"

"Kesinlikle hayır, . Sadece neden insan pislikleriyle bir evlilik ittifakı aradığından emin değilim. Önemli sayıda erkekle bağı olan ölümlü ailelerin kaldığından şüpheliyim."

"Anladığım kadarıyla onu önemsiyor. Kalan iki çocuğum dışında bir zayıflığı olduğunu bilmek güzel."

Adler'in gözleri bir an için parladı ama bunun habere verdiği ilk tepki olduğunu fark etmedim. "Evet," diye cevap verdi.

Ses tonundaki ısrırganlığı ya da gözlerinin hesapçı bir tavırla beni nasıl izlediğini fark etmediğimi sanıyordu. İdeal olarak, zamanı geldiğinde ondan da kurtulacaktım ama şu andan itibaren Elianna'nın ondan ya korktuğunu ya da nefret ettiğini biliyordum.
ve bu benim avantajıma olabilir.

"Nerede olabileceğine dair herhangi bir bilgi aldınız mı?" Azenna dikkatimi tekrar ona çekerek sordu.

"Karanlık bir yatak odasında olduğunu söylediğimi düşünürsek, cevabım hayır olacaktır," diye tersledim. "Fiziksel bedenimi de oraya taşıyabilseydiniz belki daha iyi anlayabilirdim."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, Kraliçe Idina,"-Yüce Cadı'nın sesi meydan okumayla kaygılıydı-"hiç gitmediğimiz yerlere portal açamayız ve onun nerede olduğunu bilmediğimizi düşünürsek, bu
Şu anda bunu yapmak mümkün değil. Yüce Cadı için bile."

"Diyarın dört bir yanına her gün haber gönderen gözcülerim var. Son zamanlarda bilinen bölgelerde onu ya da herhangi bir ölümlüyü gören olmadı," diye ekledi Kellan.

Boynum ona kırbaçlandı. "Yaşayan iki çocuğumu da mı görmediler?"

"Ne yazık ki, ne Prens Avery'den ne de Prens Finnian," diye cevap verdi. "Her nerede olursa olsun onunla birlikte olduklarını varsayıyoruz. Bir sonraki sorum için beni bağışlayın ama çocuklarınızın eylemlerini hainlik olarak görmüyor musunuz?"

Dişlerimi sıkarken burun deliklerim alevlendi. "Sen Kaptan mısın yoksa Kral mı?" Cevap olarak gözlerini bana dikti. "Sana cevap *vermiyorum*, Kellan Adler. Bunu hatırlasan iyi edersin. Aksi takdirde, geleceğinde yapacağın tek seyahat şehir meydanındaki darağacına doğru yürümek olur."

Gözlerinde saf nefrete benzeyen bir şey kayarken birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdu. "Özür dilerim kraliçem."

Sıkıntıyla bir nefes çektim. "Şimdi, neden burada olduğumuza dönelim. Nerede olduğunu bulamadık. Bu yüzden, bizim için hazırlanacaksın ordular kuzeye yürüyor. Onu eninde sonunda bulacaksın ve benim sabrım tükeniyor."

Gözleri, wyvern'ü Isla'ya doğru yönlendirirken kıpırdamadan duran kocakarıya kayarken, "Elbette," sertçe cevap verdi. "Siz bizi göndermeden önce bineğimi geri alabilir miyim?"

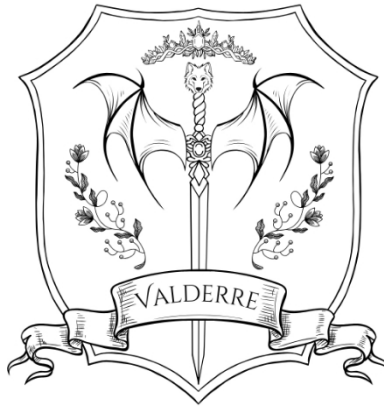
"Bineğin mi?" Azenna kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Aptal erkek, sihirle ilgili hiçbir şeye sahip değilsin."

Adler sanki cadıya vuracaktı gibi bakıyordu; kelimeler ağzından çıktığı anda boynunun derisi kızarmıştı.

"Evet Kaptan, wyvern yolculuğundan dönene ve Elianna ile ordusunun nerede saklandığına dair daha iyi bir fikrimiz olana kadar ayrılmayacaksınız. Şimdi git ve işe yarar bir şeyler yap. Burada bulunmanıza artık gerek yok," diye emrettim.

Zavallı bir yarım selam verdi ve odadan dışarı çıktı. Gözlerim yavaşça, bilmiş sırtışlarla onu izleyen iki cadıya kaydı.

Adler kimseyi kandırmıyordu.

Kellan

Isla sokaklarında fırtına gibi eserken, güvenebileceğimi düşündüğüm tanıdık bir yüz aradım. Umutsuzca yeni bir plan yapmam gerekiyordu - Yüce Cadı ve kocakarı Isla'ya geldiğinden beri her şey boka sarmıştı ve wyvern'lerinden gelen yeni güçten memnun olsam da, beni hala önemli bir dezavantajda bırakıyorlardı.

Artık benim emirlerime tacinkilerden daha fazla itaat eden kendi filom yoktu - son savaşımızdan sonra Isla'ya geri döndüğümüz şey, her zaman benim altımda olanın çok küçük bir kısmıydı. Lanet olası Velyran ordusunun tamamı bana rapor veriyordu ama ben hiçbirine güvenemiyordum.

Belki de Callius'u öldürmek feci bir hataydı, çünkü o taç söz konusu olduğunda bana ve dürüstlüğüme karşı temkinli olmaya başladı, eğer o burada olsaydı, bu cadı kaltaklar olmazdı. Bundan emindim.

Idina güçlerinin kısmına tanık olduktan sonra onları kollarını açarak karşılamıştı. Callius'un burada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

onu farklı bir yöne yönlendirebilirdi.

Planlarıma yönelik bir tehdidi ortadan kaldırırken, tamamen yeni bir tehdit yarattım -Önemli bir gücü ve etkisi olan biri. Bana karşı uygulanabilir olduğunu düşündüğüm ilk tehditti.

Eşler arasındaki bağı aptalca hafife almış, Idina'nın kederinin onu teselliye ihtiyaç duyduğu bir anda bana tutunmaya zorlayacağını düşünmüştüm. Planım, sahte sempatime kandıktan sonra benden bir koca ve kral araması ya da yardımcısı olarak bir lord istemesiydi. Bunun yerine tamamen dışlandım; unvanımın elimden alınması ve darağacına gitme tehdidiyle karşı karşıya kaldım.

Ama Callius, hor görülen bir kadının gazabının tanrılarınkine rakip olabileceği konusunda beni uyarırken, aynı şeyin köşeye sıkışmış, çaresiz bir erkek için de geçerli olabileceğini unutmuştu.

Bu savaşı alçak kraliçe için kazanacak ve Elianna'yı istediği gibi yok edecektim. Zaferi kazandıktan sonra da onun hayatına son verecektim; böylece krallığın fatihi ve en yeni varisi olacaktım.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Elianna

EVE UÇUŞUMUZDAN SONRA, savaş odasında derhal bir toplantı yapılacağını duyurduğumuzda Nox adliye binasının tepesine tünedi. Gage'e generali, Lynelle'i ve en güvendiği yüksek rütbeli askerleri toplaması emredilirken, Veli'den Empri ve Madalae'yi çağırmasını istedim.

Jace ve ben taş masanın başındaki koltuklara oturduk, herkes içeri girip yerlerini alırken yüzeye kazınmış diyardı gözlemledik.

İkiz cadılar, son kişi de içeri girdiğinde kapının hemen dışında belirdi ve Veli kapıyı arkalarından kilitleyerek sessizce odaya girdiler.

Gage duvarlara dağılmış meşaleleri yakarken odayı sessizlik kapladı. Herkesin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve savaş odasındaki herkesin Ellecaster'ın kaderiyle ilgili yaklaşan haberi hissettiği açıktı.

"Planın nedir, Lia? Onlara sadece ne bulduğumuzu söyleyip birlikte bir plan üzerinde mi çalışacağız? Benim endişem cadılar," diye itiraf etti Jace bağ aracılığıyla.

"Bir fikrim var ama herkesin işbirliğine ihtiyacım var," diye cevap verdim. "Bu kadar kısa geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye selamladım. "Üzülerek söylüyorum ki Ellecaster'ın düştüğünü hepinize haber veriyorum."

Katılımcılardan birkaçının küçük nefes alışları duyuldu. Zaela'nın eli masanın üzerinde yumruk haline geldi ve Gage'in genellikle nazik olan gözleri ölümcül bir şeye dönüştü.

"kalan var mıydı?" Lynelle boğazını temizledikten sonra sordu.

"Bulabildiğimiz kadarıyla hiç kimse," diye yanıtladı Jace. "Bir adam vardı ama o zamandan beri kayıp."

"Bize şehre saldıranın bir ordu olmadığını söyleyebildi," diye itiraf ettim.

Gage, Jace'in karşı tarafında, sanki inkâr ediyormuş gibi başını hızla sallıyordu. "Eğer bir ordu değilse, o zaman..."

Korktukları haberi doğrulamaya hazırlanırken burun deliklerimden bir nefes çektim. "Bir wyvern."

"Siktir," diye tısladı Zaela.

"Demek ki bir tane var," diye araya girdi Landon.

Finnian onun yanına otururken parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bir wyvern'e karşı nasıl savaşacağız Lia? Büyüyle desteklenmiş biriyle."

Hepsi aynı anda korkularını dile getirmeye başladı. Öfkeler hızla alevlendi ve masada tartışmalar başladı; hava şüphecilik ve yenilgiyle yoğunlaştı.

"Umutlarını kaybediyorlar... Eğer bu bilgi orduların önüne getirilirse..." Jace uyardı.

"Sessizlik lütfen," diye rica ettim ve tartışmalar kesildi. "Ellecaster'ın yok edildiği haberiyle birlikte, vadiyi diyarın geri kalanına bağlayan geçidin yıkılarak kapatıldığı haberini de getirmeliyiz. binalar ve taşlar."

"Tanrıların anası," diye fısıldadı Gage. "O geçit olmadan birlikleri hareket ettiremeyiz. Bizi denizin karşısına geçirecek yeterli sayıda gemimiz yok."

"Biliyorum." Veli'yle bir kez yüz yüze geldiğimde içimi çektim, o da oturduğu yerde büzüldü.

"Neden bir sonraki bölüme katılmayacakmışım gibi hissediyorum?" diye sordu iç çekerek.

"Adalara gitmeden önce, tek bir cadının tek başına bütün bir ordu için geçit açamayacağını ve bunun için çoklu."

Kollarını tekrar kavuştururken çenesi kasıldı ama bu kez duruşu hiç de rahat değildi. "Evet."

"Şu anda savaş odasında üç cadı sayıyorum."

"Ordunuzun geçebileceği kadar geniş bir geçit yaratmak muazzam miktarda büyü gerektiriyor, Diyarın Varisi," dedi Madalae, kızgınlığı her halinden belliydi.

"Bunu yapabilecek kadar güçlü olmadığınızı mı söylüyorsunuz?" Başımı yana eğerek meydan okudum.

Jace'in kıkırdaması ipte yankılandı ve sırtışıımı bastırmak zorunda kaldım.

İki kıpkırmızı bakış bana dik dik baktı. "Hayır," dediler hep bir ağızdan, sesleri tiksinti doluydu.

Gözlerim, kıkırdamasını gizlemek için onlara sırtını dönmek zorunda kalan Avery'ye kayd.

Empri sözlerine şöyle devam etti: "Bu kadar uzun bir süre boyunca elde tutulması gereken çok fazla güç var ve savaşta ihtiyaç duyulduğunda bedenlerimizi tüketebilir." "Ölümlüler o kadar çevik değil Fae olarak."

"Çoğu asker için atlarımız var," diye araya girdi Jace.

"Elianna, yüzyıllardır gerçek bir geçit açmadım. Peki diyardaki yarığı nerede açmamızı istiyorsun? Kraliçe'nin ordularıyla nerede karşılaşmayı planlıyorsun?"

Planımın son söylemek için kendimi hazırlarken kalbim göğsümde çarpıyordu, kulaklarına ulaştığı anda kaosun patlak vereceğini biliyordum.

"İslan kapılarının hemen dibinde."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Elianna

"SİZ MI YİTİRDİNİZ?!" Veli'nin çılgılığı zincirleme bir reaksiyon başlattı ve herkes bir tartışma telaşı içinde birbirinin üzerine konuştu.

"Lia..." Jace yumuşak bir sesle konuştu, endişesi okunuyordu. "İsla şehri mi?" "Sadece bana güven, tamam mı?" Zihnine konuştum, tehdit maskesini koruyarak ama bu onun endişesini azaltmadı.

Herkesin benim fikrimin sadece askerlerimiz için değil, İsla'nın vatandaşları için de bir ölüm fermanı olduğu konusunda tartışmasını izledik.

"*Bu delilik.*" Sesi kafamın içinde bir fısıltı gibiydi. "*İşte bu yüzden politikadan nefret ediyorum,*" diye cevap verdim.

Boğazımı temizledim ve parmaklarımı birbirine kenetleyerek masanın üzerine koydum. Tartışmaları yavaş yavaş yumuşak mırıltılara dönüştü ve sonunda odayı sessizlik kapladı.

"Böylece hazırlıksız yakalanmış olacaklar, bize doğru ilerlerken diğer şehirlerde ve kışlalarda daha fazla asker toplama fırsatı bulamayacaklar ve potansiyel olarak daha fazla gizli köy ve kasabamızı keşfedeceklerdi."

"Bu aynı zamanda vatandaşlarınızın ölümünü de garantiler," diye tısladı Veli.

İrkildim, Idina'nın halkımın sonunu getiren sözleri zihnimde yankılanıyordu ama bir planım vardı. Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı, gözlerimiz sessiz bir savaşta kilitlendi, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk.

"Bunu benim de düşündüğümü hiç düşündün mü? Bu aynı zamanda size geçit için gereken pratiği de ."

Bakışlarım odanın içinde dolaştı ve yüzlerinden hiçbirinin benimle aynı fikirde olmadığını anladım.

"Hepinizin hissettiği tereddütü anlıyorum. Ancak, bunu enine boyuna düşündüm ve hepiniz dinlemeye istekli olursanız işe yarayabileceğine inanıyorum."

Yüzleri hafifçe yumuşadı ama hava gergin kalmaya devam etti.

"Bir keresinde destekçilerimin zihnine giren bir fısıltı büyüü yaparak birçok kişinin kaçmasına izin vermiştin," diye başladım ve o da başını sallayarak cevap verdi. "İsla'da küçük, gizli bir portal açarsak, insanları buradan tahliye edebilir, kaçmalarına izin verir ve kayıpları en aza indirebiliriz."

"Bir savaşı kapılarına kadar getiriyorsunuz. Kayıplar kaçınılmaz olacak Elianna," diye tısladı Veli.

"*Ona katılmaya meyilliyim.*" Jace'in düşünceleri boğazımda bir yumru oluşturdu ama bunları dile getirmediği için minnettardım.

"Savaşı şehrin sokaklarına değil, sadece sınırlarının ötesine taşımayı planlıyorum. Bu fazladan bir önlem olacak, bu da beni bu işi yapma konusunda daha iyi hissettirecek. Onları gafil avlayacağız ve ordusu hazırlıksızken doğrudan kaltağa saldıracağız."

"Peki biz ne yapacağız? Bizi kendi topraklarında katletmeye hazırlanırken sıraya girmelerini mi bekleyeceğiz?" diye sordu general, ses tonu sorgulanmaktan hoşlandığımdan daha sertti ama anlıyordum bunlar benim halkımdan önce onun halkıydı.

"o noktaya gelmeyeceğini ve onları teslim olmaya zorlayabileceğimizi umuyorum ama bunu zaman gösterecek. Eğer savaşmayı seçerlerse, ilk asker bize doğru adım attığı anda başlar ve sonra *her şeyi* üzerlerine salarız."

"Asla teslim olmayacak," dedi Avery, sesi yenilmiş gibi çıkıyordu.

"Biliyorum. Ve buna güveniyorum." Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Savunmaya gelmeyi bile düşünmezken orduları neden onun için savaşsın ki? Dinleyecek her kulağa onun zalim bir katil olduğunu ve Valderre varisi olduğu sürece krallığın buna karşılık vereceğini hatırlatmayı planlıyorum.
nefes alır."

Finnian, "Seni öldürtmek için çalışacak," dedi ve Jace'in öfkesi yanımda alevlendi.

Başımı salladım. "Deneyecek ama benden sonra gelen iki kişi daha var. İdina birçok şey olabilir ama kalan çocuklarını riske atacağını sanmıyorum. Seni tekrar yanına alma arzusu sandığımızdan daha güçlü.

-Odamıza geldiğinde bundan bahsetmişti."

Avery iç çekerek, "Annemiz tahtını riske atmaz ve sahte tehditler olsa bile bize asla zarar vermeyeceğinizi biliyor," dedi.

"Evet, ama her biriniz hayatta kaldığınız sürece o gerçek kraliçe olamaz. Kendi çocuklarını riske istekli olduğu *anlaşılsa*, şehir ona sırtını döner. Bundan eminim. Senin iyiliğini biliyorlar ve sonunu getirene kadar babamızı sevdiler. Terörize olmuş destekçilerini ona karşı kışkırtabilirsek ve hep birlikte hareket edersek kazanma şansımız olur."

"Bu büyük bir risk Lia," dedi Gage gözleri benimle yeni aşkı arasında gidip gelirken.

"Risk almak istemiyorsak zaten kaybetmişiz demektir," diye cevap verdim. "Yapabileceğimiz herkesi şehirden çıkarırız, hatta belki onları savaşmak için saflarımıza katarız ve sonra da bu işi bitiririz."

"Şehir içinde bir portal açılırsa, Azenna büyü dair uyarılacaktır. Bunu hissedecektir," dedi Veli.

"O zaman hızlı olmalıyız," diye karşılık verdi Jace ve onun desteğiyle dudaklarımın bir köşesi kalktı.

Hem Jace'i hem de beni dikkatle izleyen Leon'a baktım. "Kuvvetlerimizi hazırlayın General. Her an hazır olmalarını istiyorum."

"Şehre tek başına ve dürüst olmak gerekirse gitmeni hiç tavsiye etmiyorum. Ancak, kararını verdiğini görebiliyorum, bu yüzden Bunu dinlemeyeceğini biliyorum. Ayrıca, insanlar içeri giremez. Herhangi bir fae ya da cadı onların kokusunu hemen alabilir," dedi Veli.

Arkadaşımdan bir hırıltı yükseldi. "*O haklı*," diye hatırlattım ona.

"Başka ne gibi seçeneklerimiz var?" Ona sordum.

Bakışları ikizlere kaydı. "Aynı anda iki ya da üç kişinin kadar büyük bir portal... Bununla başa çıkabilirsiniz, değil mi?"

İkizler birbirlerine baktılar. "Sorun olmaz. Yüzyıllardır Islaya gitmedik ama topraklarına ayak bastık," diye cevap verdi Empri.

"Pekâlâ." Veli'nin dikkati tekrar bana yöneldi. "Ben de seninle geleceğim. Gizlenmene yardımcı olacak gölgelere ihtiyacın olacak." Bunları söylerken, sanki zamandır saçlarının altında saklanıp onu dinliyorlarmış gibi, yüzünün kenarlarında küçük, koyu renkli tüyler dans etmeye başladı.

"O zaman pratiğe ihtiyacınız yok mu? Bir portal açmak için?"

Empri Veli için, "Bu daha çok üçümüzün arasında üretilmesi gereken güçle ilgili," diye cevap verdi. "Tecrübemiz var. O olduğu sürece Ordu için açtığımızda gücünü ödünç verir, işe yaraması gerekir."

"Dediğim gibi, yalnız gitmeyeceksiniz ve başka seçeneğimiz kalmadı. Yardımcınız olarak bunu rica ediyorum," dedi Veli. "Biraz sonra pişman olabilirim ama kız kardeşinizin de bizimle gelmesini önerebilir miyim?"

"Ben mi?!" Avery'nin nefesi kesildi. "Bir daha asla başka bir geziye kabul edilmeyeceğimi sanıyordum."

"Hatırlatma bana." Veli gözlerini devirdi. "Ancak insanlar onu dinliyor görünüyor. Bunun nedeni Jameson'ın bilinen kızı olması ve kendi annesine karşı duruşuna güvenmeleri mi yoksa sadece otoriter olması mı, tam olarak emin değilim."

"Peki, sen ne diyorsun Avery?" Göz kırptım.

"Beni orada mı istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Sadece sen istersen. Tehlikeli olacak ama seni bu diyardaki her tehlikeden korumaya çalışmanın bize bir faydası olmadığını öğrendim. Bu mahkemenin bir üyesi olarak kendi kararını kendin verebilirsin."

"Benim için endişelenme," diye karıştı Finn. "İlk seferinde pek yardımcı olamadım." Kıkırdamalar boşlukta süzüldü.

"Dövüş eğitiminde Zae'ye karşı kendini korudun. Harika iş çıkaracaksın." Gage, Avery'nin elini tutup dudaklarını elinin arkasına bastırırken tatlı tatlı .

"Ben de varım" demeden önce yanakları anında kızardı. "O anlaştık,"

diye ilan ettim. "Empri ve Madalae geçidi açacak Avery, Veli ve ben de mümkün olduğunca çok kişiye eşlik etmek için koşacağız." Bakışlarım tekrar yardımcıma kaydı. "Fısıltı büyüsünü yapabilir misin?

bu gece?"

"Evet," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Ama geri çekilmemizi söylersem, bunu yapacaksın. Söz vermeni istiyorum Elianna. Yardımcın olarak, bu güveni bozmaman için sana yalvarıyorum."

Çenem kilitlendi ve nasıl cevap vereceğimi düşünürken birkaç kez göz kırptım.

"*Lütfen onu dinleyin.*" Bakışlarım Jace'e kaydı ve yüzündeki tek duygu, gözleri masanın üzerinde gezinirken komutanın hesapçı bakışlarıydı. "*Bir kez daha seninle olamayacağım ve son kez ayrılmak zorunda kaldığımızda neler olduğunu biliyorsun. Beni gitmeye zorlama*

"O portaldan geçip kışını buraya sürüklemek için."

Çenem titredi. "Nasıl isterseniz öyle yapacağım," diye Veli'yi temin ettim. "Hataya yer yok ve hızlı olmalıyız. Sana söz veriyorum. Söz veriyorum."

Bana gülümsemek istermiş gibi bir bakış attı. "O zaman fısıltıyı ben çıkarayım ve bu akşam yola çıkalım."

"Peki o zaman," diye başladım masadan kalkarken. "Gidip krallığımızı geri alalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ALTI

Elianna

Savaş odasındaki toplantı sona erdiğinde herkes dağıldı. Leon, Gage ve Zae birlikleri hazırlamak için ayrıldılar, Jace ve bana bunun birkaç gün sürebileceğini söylediler, biz de kabul ettik. Biz Isla'ya görünmeden girmeye hazırlanırken ikiz cadılara yakın durmaları emredildi. Diğer herkes delilik devam etmeden önce biraz dinlenmek için malikaneye geri çekildi.

Jace ve ben, Veli fısıltı büyüsünü hazırlanırken onunla birlikte karargâhta kaldık.

O taş masada oturmaya devam ederken biz de odanın karşısında durduk. Neredeyse hiç alışık olmadığımız altın fuşya gözlerini kapatarak, Isla'da kraliçenin pençesi altında oturanlara odaklandı.

"*Venifikas sussorae*," diye konuştu ve sesinin uhreviliği omurgamda bir ürperti yarattı.

Zihninin işleyişini izledik, gözleri sanki kendi büyüsünün transı altındaymış gibi kapalı kapakların altından fırlıyordu. Baş her yöne doğru seğiriyor, sanki zihni nereye sürüklenmişse oraya bakıyormuş gibi görünüyordu.

"*Bunun mı gerekiyordu?*" Jace büyüyü bozmak istemediği için sessizce sordu.

"*Tam olarak emin değilim*," diye cevap verdim.

Gözleri birden açıldı, gözlerindeki parıltı yavaşça azalırken odanın içinde yanıp sönmeye başladı. Nefes alış verişi düzensizleşti, sanki nefesini tutmak için çalışması gerekiyormuş gibi.

"Veli," dedim masaya doğru ilerlerken. "İyi misin?"

"Isla'da sihir iş başında. Azenna'nın varlığı her yerde."

Dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırırken Jace'le bakiştık.

"Ama onlara ulaşabildiniz mi?" diye sordu. "Evet,"

diye fısıldadı.

Başımı yana doğru eğdim. "Emin görünmüyorsun."

"Hayır, yaptım. Daha önce hiç başkasının büyüünün etrafında dolaşmak zorunda kalmamıştım. Kitap yüzünden olmalı. Gücü artıyor ve şehrin her karışında hissediliyordu." Veli masadan kalktı. "Ama belki de bu en iyi fikir değildir Elianna. Azenna'nın o büyüü hissetmiş olma ihtimali çok yüksek."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki, ne tür bir büyü kullanıldığını anlayabilir mi?"

"Hayır, sadece gücünü ve varlığını hissedin."

"O zaman planlandığı gibi devam ederiz. En kötü senaryo, şehirde başka bir cadı olduğunu hissetmesi, kim olduğu belli değil. Idina'ya karşı davasına yardım etmek isteyen senin meclisinden başkaları da olabilir. Çizgiler çiziliyor, diyarın her ucunda taraflar seçiliyor. Onlara olası bir saldırıya hazırlanmak için yeterince şans bile vermiyoruz. saat."

"Belki de haklısınız," diye cevap verdi.

"Ayrıca, sizin deyiminizle, şehre girip insanları dışarı çıkaracak *kadar aptal* olduğumuzu düşünmeyecektir. Bunun olacağını asla tahmin edemezler. Fısıltıyı alanlara ne söylediniz?"

"Bu akşam ay gökyüzünde en yüksek noktaya çıkana kadar evlerinde kalmaları talimatı verildi," dedi. "Yarıktan geçeceğiz, böylece muhafızları büyüyle bayıltabilirim... ya da öldürebilirim. Hangisini tercih ederseniz."

Bir an için bunu düşündüm. "Gerçek sadakatlerinin nerede yattığını bilmiyoruz. Şu anda sadece hayatta kalmaya çalışıyor olabilirler. Bırakın yaşasınlar."

"Bazen çok nazik oluyorsun, Lia'm," diye homurdandı Jace.

Veli, "Babasıyla ortak bir yönü var," deyince gözlerimi yarı yuvarladım.

"Hadi biraz dinlenelim. Önümüzde uzun bir gece var."

Sarayımız ve generallerimiz, bizimle birlikte kaçan herkesi taşımak için şehrin birkaç mil dışında toplandı. Bu aynı zamanda istenmeyen birinin portalın yarığından gizlice geçmeyi başarması durumunda vatandaşlarımızın korunmasını da sağladı.

Veli, Avery ve ben, gölgelerin arasına daha iyi karışabilmek için tamamen siyah deriler giymiş olarak ön tarafta duruyorduk. Gözlerim kız kardeşimin ve önlem olarak vücuduna bağlanmış silahların üzerinde gezinirken sııttım.

"Hepiniz planı biliyorsunuz. Geçitten aceleyle geçen hiç kimseye zarar verilmeyecek. Biz dönene kadar muhtemelen korkmuş ve güvenilmez olacaklar. Sahte kraliçeye ihanet etmeyi göze alan herkesin sığınak bulmasını sağlamak için en son biz geçeceğiz."

Leon başını sallayarak, "Anlaşıldı," dedi ve bir kenara çekildi, arkasında küçük bir birlik yeni gelenlere yardım etmek için bekliyordu.

Jace bana yaklaştı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Etraftaki tüm erkeklerden gelen alaycı sesler onu sessiz bir alay etmeye zorladı.

Gözleri benimkilere dikilmişti, ikimizin de yüzünü yumuşak gülümsemeler süslüyordu.

"*Bana geri dön, tamam mı?*" Elimi tutup alyansımla oynarken sesi zihnimde yankılanıyordu.

"Her zaman," diye yüksek sesle cevap verdim ve o da yavaşça benden uzaklaştı.

Sağ tarafa, Gage'in Avery'ye cesaret verici sözler söylediği yere döndüm.

"Harika olacaksın ve döndüğünde seni burada bekliyor olacağım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, yanakları kızarmıştı.

"oku benim küçük asi prensesim," diye takıldı Jace'in yanına önce.

Ona göz kırparken baş parmağımla onay verdim. "Asi prenses!"

Fısıldayarak bağırdım ve o da kıkırdadı.

"Bu kadar yeter, ikiniz de," diye susturdu Veli bizi. "Yarığı açmak üzereler."

Empri ve Madalae birbirlerinin elini tuttular, pençeli parmaklarını birbirine kenetlerken aynı anda karşı ellerini önümüzde uzanan tarlalara doğru uzattılar.

Büyüleri demlenirken ötelere kızıl bir parıltı yayıldı. "*Odium Embulae*," sesleri birlikte yankılandı ve hava bir anda değişti.

Rüzgar hızlandı, örgülü saçlarımı savururken Ayaklarımızın altındaki çimenler her yöne savruldu. Sadece birkaç metre önümüzde ince havadan patlayan şimşek, alemde küçük bir çatlak oluşturdu. Saniyeler içinde, diğer tarafında Isla'nın karanlık bir geçidinin beklediği bir delik ortaya çıkana kadar birkaç tanesine daha parçalandı.

"*Siz dönene kadar burayı açık tutacağız ama gitmelisiniz. Hissediyorum Fısıltıyı söylediğinde bahsettiğin varlık. İşin içinde bir kalkan olduğuna inanıyorum,*" diyen Empri'nin sesi sanki zihnimizin içine konuşmuş gibiydi.

Avery, Empri'nin yüksek sesle konuşmadığını fark ettiğinde dehşete düşmüş görünüyordu. İkizlerin her biri yarığı açık tutarken oldukları yerde donup kaldılar.

"Gitmeliyiz. Şimdi!" Veli, akan, opak girdaplardan oluşan bir serabı taklit eden geçide doğru yürürken duyurdu.

"Acıyacak mı?" Avery ona doğru adım attığımızda sordu.

"Biraz karıncalanma var ama acı yok," diye yanıtladı yolu gösterip yarıktan geçerken.

Kız kardeşim bana döndü ve ben de ona nazikçe başımı salladım.

"Yakınımda kal." Ve sonra Isla'ya doğru adım attık.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Elianna

Geçitten geçip Islan sokağına girdiğimizde tuhaf bir uğultu tenimde gezindi. Üzerinde durduğumuz gri kaldırım taşları ay ışığında parlıyordu. Sevdiğim şehrin tanıdık sesleri yoktu, aurasına ürkütücü bir sessizlik bırakmıştı.

"Bu çok garip," diye fısıldadım Veli'yle yüzleşirken. "Genelde gecenin bu saatinde bazı bölgeler hâlâ cıvıl olur. Ben kimseyi ya da hiçbir şeyi duyamıyorum."

"Belki de kraliçe sokağa çıkma yasağı ilan etmiştir," dedi. "Bütün bir şehir için mi?"

Avery, "Ben olsam bunu ona hiç yakıştırmazdım," diye söze karıştı.

Sokağın köşesine kadar süründüm ve daha iyi görebilmek için etrafıma bakındım. "Burada kimse yok. Sokaklarda tek bir kişi bile yok."

"Elianna, oradan uzaklaş!" diye tısladı. Ona doğru döndüğümde, daha önce hiç görmediğim gölgeler gümüş saçlarının arasından fırlayıp doğruca bana yöneldi ve beni karanlıklarına siper etti.

Yardımcım yanıma geldi ve bir çekti. "Burada sihir var. Etrafımızda hissedebiliyorum. Geri dönmeliyiz."

"Peki ya bizim yardımımız için her şeyi göze ve şehrin merkezinde buluşan insanlar? Biz ortaya çıkmadığımızda ve Idina'nın muhafızları bir toplanma gördüğünde onlara ne olacak?"

Fuşya gözleri endişe saçarken bir of çekti. "Gölgelerin ikna edici kalması için binaların kenarlarına yakın durmalıyız. Ve portal güç yaydığı için zaten zamanımız tükeniyor."

İsyancıları riske atma konusunda bana karşı çıkmadığı için Onların Söz verdiğimiz gibi onları gizlice şehirden çıkarmaya gelmezsek hayatları tehlikeye girecekti.

Veli tartışmaya yer bırakmayacak şekilde koşmaya başladı ve bizi de onu takip zorladı.

Ay, değişen bulutların arkasına saklanmak için hareket ederken, şehir sadece ara sıra meşalelerle gölgeler labirentine dönüştü. Issız sokaklarda hızla ilerledik, adımlarımız taşların üzerinde sessizdi, dar sokaklardan geçerek şehrin kalbine doğru yol alıyorduk.

Şehrin merkezinde duran çeşme görüldüğünde gözlerim parladı. manzara. Yine de tek bir insan yoktu. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde çeşmenin etrafında insanlar görülebiliyordu; gündüzleri gençler, gecenin geç saatlerinde ise sarhoşlar.

Durduğumuzda Avery "Bir şeyler doğru değil," diye fısıldadı, hepimiz durduğumuz yerde etrafımıza bakıyorduk.

Veli, "Muhafızlar hakkında bir fikir edinmem gerekiyor... Henüz hiçbirine rastlamamış olmamız can sıkıcı," diye itiraf etti.

"Farkına varmış olma ihtimalleri var mı?" Cevaptan korkuyordum.

"Umarım hepimizin iyiliği için durum böyle değildir." Belirgin bir binanın gölgeleri arasında saklanan Veli, kendi -Onlardan yayılan güç, ortadan kaybolduklarında anında kesildi. "*Impyrum Kortyus*." Kadim kelimeler ağızdan çıktı ve biz de kalan muhafızların zihinlerini aradı.

Gözlerim bir sokak ötedeki küçük bir ara sokakta gezindi. Yerde, bir kapüşonun altında bir figür duruyordu. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı, ta ki şekline bakılırsa bunun bir çocuk olması gerektiğini anlayana kadar.

Titreyen bir nefes beni terk etti. Bununla ilgili her şey yanlış geliyordu. Bomboş sokaklar, görünürde tek bir kişi bile yoktu ama bir çocuğu geride bırakırsam kendimle asla yaşayamazdım. acımasız kraliçe.

Onun altında büyürken Lukas'a sahip olmasaydım dünyanın neresinde olurum? Gönderilen mesaj, kalan isyancıları ve sığınmak isteyenleri kurtarmaktı. Eğer bunu taşıyacak kadar cesur olan tek kişi Kraliyete ihanet etmenin sonuçlarını genç bir çocukken öğrenseydim, onları geride bırakmaya lanet ederdim.

Gözlerim figürde kalırken Avery'ye "Burada kal," diye fısıldadım.

"Lia, hayır! Birlikte kalmalıyız."

"Ben hemen burada olacağım. Sanırım şurada bizi bir genç var," dedim omzumun üzerinden.

Önlem olarak, parmak uçlarım kalçamda duran hançerimin kabzasına kaydı, ama onu korkutmamak için bu hareketi gizlemeye çalıştım. küçük bir tane. Adımlarım beni yaklaştırdıkça, figürün gerçekten de küçük bir çocuğa ait olduğu daha da belirginleşti.

"Merhaba dostum." Sesim nazikti ve kapüşonun hafifçe kıpırdanmasına neden oldu. "Yardım için mi buradasın?"

Pelerinin altından başını sallayarak cevap verdi.

Kaputun altına daha iyi bakabilmek için gencin önünde çömeldim. "Ailen burada mı, yoksa sen bir Solus musun? Ben de büyürken bu ismi taşıdım ve bunda utanılacak bir şey yok." Elimi barış teklifi olarak uzattım. "Sana zarar vermeyeceğim."

Elimi uzattığım anda kulağıma gelen bir sonraki sesle olduğum yerde donup kaldım. "Elianna, hayır!" Veli'nin sesi neredeyse bir çığlık gibi beni irkiltti. "Biliyorlar!"

Tepki vermeye vakit bulamadan bakışlarım tekrar çocuğa, ya da çocuk olduğunu sandığım şeye kaydı. Yaşlı, solmuş bir el pelerinin içinden fırladı ve bileğimi kavradı, tam o sırada kukuletası kalkarak altındaki kıpkırmızı gözleri ve kocakarının tüyler ürperten kıkırdamasını ortaya çıkardı.

"Siktir!" Bileğimdeki tutuşu sıkılaştığında tısladım ve beni kendisine çekmeye çalıştı.

Lanet olsun bu yumuşak kalbime.

İçgüdüsel olarak diğer elimle hançerimi kınından çıkardım ve kolunun üstündeki deriyi yırtarak acı dolu bir çığlıkla beni bırakmaya zorladım.

Aceleyle Veli ve Avery'nin yanına dönerken neredeyse kendi ayağıma takılacaktım. Askerler sokakları doldurmuş, her ara sokaktan ve köşeden çıkıyorlardı. Kellan en önlerindeydi, yüzünde zalim bir sırıtış vardı.

"İyi akşamlar Prenses," diye hınzır bir sırıtışla selam verdi ve onu hâlâ hayatta görünce içimden bir hırıltı yükseldi. "Gerçekten bilmeyeceğimizi mi sandın?"

"Kaçmamız gerek. Hemen!" Veli kollarımızdan çekiştirerek bizi geçide doğru koşmaya iterken çığlık attı.

"Yakalayın onları!" diye gürledi ve askerleri onun etrafında toplandı, o meydanda kalırken bizi kovaladılar.

"Bizi nasıl buldular?! Nasıl bildiler?!" İçinde bulunduğumuz umutsuz koşu sırasında nefes almaya bağırdım.

"Azenna şehrin etrafında bir kalkan oluşturmuş olmalı. O kitabın büyüünü keşfetmediğimi biliyorsun. Her şey olabilir!"

Asker ordusu yaklaştıkça zırhlı botların yankıları sokaklarda yankılanıyordu. Hızla hareket ederek köşeleri döndük ve yüksek binaların oluşturduğu gölgelerin arasından ustalıkla geçtik. Geçide ulaşmamıza sadece birkaç blok kalmıştı.

"*Krallığın küçük aptal varisi.*" Azenna'nın her şeye gücü yeten, kötü niyetli ses kafamı doldurdu. "*Gerçekten buraya gelip halkımızla vals yapmanıza izin vereceğimizi mi sandınız? Fısıltınızı duyan tek kişi bendim. Ve canım, bu şehirden bir daha asla ayrılamayacaksın.*"

"Kafamın içinden çık, cadı!"

"Onu dinleme, Lia!" Avery gürledi.

Bedenimi daha hızlı hareket etmeye zorlarken hayal kırıklığıyla bir çığlık attım ve görüş alanımın dışından, yanımdan güç fişkırdı.

"Avery, et!" Onu kendime çektim ama ikimiz de ayağımızı kaybettik ve yere yuvarlandık.

Ben Avery'yi ayağa Veli'nin büyüü saldırının kaynağına doğru geri döndü ve bir kez daha harekete geçtik.

"!" Bir ok yaylım ateşi havada süzülüp bizi kıl payı ıskalarken çığlık attım.

Son köşeyi döndüğümüzde portal göründü ve onu gördüğümde gözlerimden yaşlar süzüldü. Çok yaklaştığımız. Çok yaklaştığımız. Veli büyüünü arkamızdaki askerlere saldırtmaya devam ediyor, arkamızda belirdikçe onları yutmaları ve boğmaları için gölgelerini gönderiyordu.

"Bakma!" diye bağırdı. "Sadece devam et!"

Yarığa yaklaştıkça adımlarım hızlandı, ama her nasılsa zaman etrafımda yavaşladı. Yanımda, benimle birlikte hareket eden, girdap gibi dönen bir karanlık figürü oluştu. Gözlerim koşunun ortasında ona doğru kaydı ve bana bakarken gördüğüm şey kalbimin neredeyse durmasına neden oldu.

Gölgeler Azenna'nın yüzünü ortaya çıkardı, kulaktan kulağa bir sırıtış onu süslüyordu. "Sana söyledim, şehirden ayrılmayacaksın, *Diyarın Varisi.*"

"Hayır!" Veli arkamdan gürledi ve bir anda bedenim, her yanımdan bana çarpan güçle çökecekmiş gibi hissetti.

"Lia!" Avery'nin çaresiz, yürek burkan çığlığı kulaklarımı elime uzandı ama eli avuçlarının arasından kaydı.

Azena'nın gölgeleri bana doğru uzandı, beni tamamen tüketmekle tehdit ederken Veli'den sırtıma doğru yanan bir patlama patladı, bedenim havada şiddetle süzüldü ve yirmi metre önümüzde duran geçidin karşı tarafına doğru patladı.

Geçidin özü tenimi cızırdattı ve sonra bedenim Alaia'nın acımasız arazisine çarptı. Veli'nin gücü beni askerlerimizin beklediği yere doğru yuvarladı.

"Lia!" diye bağırdı dostum dehşet içinde.

Bir anda yanımdaydı ama başım vücudumu yırtan acıyı görmezden gelerek kapanmakta olan yarığa yöneldi.

"Hayır!" Gırtlaktan gelen bir çığlıkla talep ettim. "Açık kalsın!"

Kollarım ve bacaklarım beni puslu, girdaplı geçide doğru sürünmeye itti ve o ve Veli bize doğru koşarken gözlerim Avery'den hiç ayrılmadı -iki kötü büyücü ve arkalarında bir ordu.

Veli'nin Avery'nin eline uzanıp Empri ve Madalae'nin ikisi için yeterince geniş tuttukları geçide doğru koşmasını hepimiz dehşet içinde izledik.

"Silahlar yukarı!" Jace gürledi ve metallerin kınından çıkarılma sesi havayı doldurdu.

"!" Veli'nin ilk ayağı yarıktan çıkarken Zaela arkamızdan bağırdı ama aynı anda Azena'nın gölgelerinin bir kez daha saldırdığını izledik.

"*HAYIR!*" Kendimi zorla ayağa kaldırırken ağladım.

"Lia, *dur!*" Jace kükreyerek kollarını göğsüme doladı ve beni kendine doğru çekti. Onu şiddetle itmeye çalıştım ama dizlerinin üzerine çökerek beni de kendisiyle birlikte yere yatırdı.

Veli'nin ikinci ayağı da geçitten geçmişti ve Avery'yi de kendisiyle birlikte çekmek için döndüğünde Azena'nın büyüü ayak bileğine dolandı ve kız kardeşimi ara sokağa doğru geri çekti.

Yardımcımın çenesi düştü ve tam yarıktan geri koşmak , muhafızlar yarığa ulaşip vadiye doğru patlamak üzereyken ikizler yarığı onun üzerine kapattı.

"*EVERY!*" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken çığlığım yırttı, Jace beni tutarken kontrol edilemeyen hıçkırıklar beni terk etti.

Gage, sanki artık önümüzde kalmayan geçitten koşarak geçip onu kendisi alabilecekmiş gibi bizim ve Veli'nin yanından hızla geçti. Sessizce yere düştü. Durduğu yerde diz çöktü, elleri iki yanında yumruk olurken başı omuzlarının altına sarktı.

Gırtlaktan gelen ve tarlalarda yankılanan bir kalp ağrısı çığlığı onu terk etti.

sabit tutmaya ve rahatlatmaya çalışırken Jace'in elinden kurtuldum ama bir daha asla rahat edemeyecektim - kız kardeşim ellerindeyken değil.

Nefeslerim hızlanmıştı; ciğerlerim yanıyormuş gibi ve yeterince hava alamıyordum. Diğerleriyle yüzleşmek için döndüğümde, her birinin yüzünde mutlak bir yıkımla beni izlerken gözlerim onlara kilitlendi.

Finn Landon'ın kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, Landon da onu tıpkı kocamın bana yaptığı gibi, sadece daha nazik bir şekilde tutuyordu. Zaela'nın kirpiklerinden yaşlar süzülüyor, bir eli şaşkınlıkla ağzını kapatırken diğeri Veli'nin bileğini tutuyordu. Diğer herkes ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden dehşet içinde izliyordu.

Veli'ye doğru hışımla yaklaştım, küçük bedeninin üzerinde yükseldim, sinmesini umuyordum. "Bu neden oldu? Onları nasıl hissetmedin?!" Yüzüne doğru bağırdım, kelimeler beni terk ederken öfkemde bir yanlılık olduğunu biliyordum.

"Aslında hissettiğim onun varlığı değildi. Bir kalkandı..." diye başladı gözleri ileri geri gidip gelirken. "Karşılaştığım her şeyden daha güçlüydü, iç işleyişinde başka büyüler de vardı. Bilmeme imkân yoktu!" Bağıırıyordu ama sesi titriyordu, sanki gözyaşlarına karşı koymaya çalışıyordu.

Ondan bir adım geri çekilirken nefes alışverişim ağırlaşmaya devam etti. "Bu benim hatam." Tırnaklarım avuç içlerime öyle sert battı ki kanamaya başladılar.

Veli başını salladı. "Bunun tek suçlusu sen değilsin." "Sen beni uyarmaya çalıştın, ben de devam etmemizi sağladım."

Leon bizi yalnız bırakmaları için askerleri uzaklaştırırken, maiyetimin geri bize doğru ilerledi.

"Lia, ne oldu?" Jace sordu.

"Dinlemedim," diye fısıldadım.

Gage'in gözleri buluştu ve tek gördüğüm hayal kırıklığıydı. Kalbim bir şekilde daha fazla parçaya ayrıldı.

"Hayır," diye araya girdi Veli. "Fısıltıyı duyan tek kişinin Azenna olduğunu bilmiyorduk. Onların gücünü hissettiğim konusunda sizi uyarmıştım ama bunun olacağını bilmemize imkân . Hayatlarını kurtarmak için devam ettiniz. o vatandaşlar, umursamaz davrandığınız için değil. Haklı olduğunuz için sizi daha fazla ikna etmek istemedim."

"Riskler olacağını biliyorduk. Bunu kendin söyledin," dedi Zaela arkamızdan usulca.

Yüzümü ona döndüm, dudağım geriye kıvrılmıştı. "Kız kardeşim pahasına değil!" "Onu geri alacağız," dedi Jace.

"Şehir tamamen kilitlenmiş durumda ve artık öyle ya da böyle geleceğimizi biliyorlar. Şehre girmek için portalları kullandığımızı bildiklerine göre onları kapılarında şaşırtma planımız suya düşebilir."

"İyi haber şu ki, Annemin Avery'ye fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyoruz. Sen ya da Veli olsaydınız, bizim kaybolmuş olurdunuz ve her şey boşa giderdi. En kötü senaryo, tıpkı sizin gibi onun da zindanda tutulmasıdır," dedi Finn.

Bir nefes çektim. "Bunu bana karşı kullanacak. Avery'yi *bize* karşı kullanacak ve bunu biliyorsun. İster krallığa kızının bir kez daha onu desteklediği ve benim bir tiran olduğum yalanını söylesin, ister hayatını önümüze sersin."

"Avery kırılmayacak. Sırlarımızdan vazgeçmeyecektir. Bunu biliyorum," dedi Gage, ses tonunda süregelen bir öfkeyle.

Gözlerim onunkilere kaydı ve yumuşadı. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Gage, çok üzgünüm."

Bana bir el kaldırdı. "Bağışla beni Elianna, kraliçemiz olduğunu biliyorum ama şu anda özrünü duymak istemiyorum." Boynundaki damarlar zonklarken bir an durakladı, sanki bana saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Gage. *Sakin* ol," diye homurdandı Jace önüme geçmeden önce. Gage'in çenesi titredi. "Onu geri alacağız."

"Öyleyiz," diye fısıldadım yavaşça başımı sallarken.

"*Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim*," dedi Jace ipin altından.

Dayanamadım - boğazımdaki mide bulandırıcı yumruyla yutkunamadım bile. "Kaleyi yerle bir etmem gerekse bile. Sana söz veriyorum, onu geri alacağız," diye yemin ettim.

Gözlerim altısının üzerinde gezindi. Bu artık taht için oynanan bir oyun değildi. Bu, diyar için, halkım için bir ölüm kalım meselesiydi ve

Velyra'yı evi olarak gören herkes için.

"Hazırlık bitti. Beş gün içinde yola çıkıyoruz, bir dakika bile fazla değil. Herkesi getirin," diye emrettim.

Ayaklarım beni onların yanından geçirdi ve şehre doğru yürümeye başladım. Tek başına.

OceanofPDF.com

PART THREE

RETRIBUTION

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Avery

Soğuk, toprakla kaplı zeminde yatarken gözlerim faltaşı gibi açıldı, vücudum ağrıyordu. Görüşüm bulanıktı ama berraklaşınca doğruldum ve bir tür suçlu gibi kalenin zindanlarında tutulduğumu fark ettim.

Ne olmuştu? Geçide doğru koştuğumu ve Veli'nin elinin benimkini tuttuğunu hatırlıyordum, sonra her şey karardı. Lia ve Veli'yi de yakalamışlar mıydı? Yakalamış olsalar bile hâlâ hayatta olurlar mıydı? Hasta .

Hücre kapısının önünde bir figür belirdi ve gözümü kırptığımda bunun Kellan olduğunu fark ettim. Orada durmuş, hiç konuşmadan, sanki kafesteki bir hayvanmışım gibi parmaklıkların arasından beni izliyordu.

"Ne istiyorsun?" Yerden kalkarken boğulacak gibi oldum.

Yüzbaşı bana ıslık çaldı, sanki o çok sevdiği genelevlerden birindeki bir fahişeymişim gibi. "Küçük güzel prenses şimdi de elbiselerini çıkarıp dövüşçü derileri mi giydi? Annen hiç hoşnut olmayacak."

Parmaklıklara doğru hışımla yürüdüm. "Peki benim sevgili annem nerede? Sanki bir suçluymuşum gibi beni zindana mı kapattı?"

"Avery, sen kraliyet için tam olarak busun. Kraliçenin ezeli düşmanına yemin etmiş hain bir suçlu. Gerçekten, tsk tsk, küçük prenses. Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?" diye alay etti.

Gözlerim onunkilere dikildi. "Sadece bunu tekrar yapacağımı söyledim."

Bir kahkaha attı. "Bunu ona söylediğini duymak için sabırsızlanıyorum," diye itiraf etti hücre kapısının kilidini açarken.

Vücudum içgüdüsel olarak dövüş pozisyonuna geçti.

"Kötü haberi vermekten nefret ediyorum, küçük aşkım, ama sen kız kardeşin değilsin. Karşı koyma. Sadece kendini utandırırısın."

Bana doğru bir adım attı, kolu benimkini tutmak için uzanıyordu ki Karşı yumruk savruldu ve yüzünün tam yan tarafına bir yumruk indirdi. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve geri sendelemesine neden oldu.

Yumruğum çarpmanın etkisiyle yanıyordu ve tıslamama neden oldu. Acıya rağmen yüzümde yavaşça bir gülümseme oluştu, en azından sağlam bir vuruş yaptığımı biliyordum.

Kellan bana doğru döndü, yüzünün bir tarafı şişmiş ve kızarmıştı. "Buna pişman olacaksın."

Hışım la yanıma geldi, tepki vermemden daha hızlı bir şekilde kollarımı arkamdan kavradı ve ağır metal kelepçeleri bileklerime geçirdi.

"Bildiklerinizi öğrenmek için çok hevesliyiz Prens Avery. Anneni daha fazla bekletmeyelim."

Kellan beni annemin babamın eski oturduğu taht odasına sürükledi. Yasak kitabı benden alan şeytani cadı kürsüde onun yanında duruyordu. Bu manzara mide bulandırıcıydı; her şey nasıl bu hale gelmişti?

Odanın ortasına geldiğimde, annem gözleri Kellan'a kayarken ayağa kalktı. "Kızım neden kelepçeli, Adler?" diye sordu.

"Onu buraya getirmek biraz zor oldu. Görünüşe göre onu son gördüğünüzden beri biraz... eğitim almış, Majesteleri."

Bakışlarım hâlâ pembeliğini koruyan yanağına kaydı ve sıırttım.

"Kelepçeleri çıkarın. Hemen." Annemin sesi odada yankılandı.

Kellan bir an bile tereddüt etmeden arkamdan bir adım attı ve metal bağların kilidini açtı. Kollarımı önüme doğru çektim ve bileklerimin moraran, ağrıyan derisini ovuşturdum.

"Sevgili kızım, evine döndüğün için çok mutluyum. aittir." Yüzünde belli ki zoraki bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Burası benim evim değil. Uzun da değildi," dediğimde sahte gülümsemesi kayboldu.

Bundan sonraki kısmı kendime saklamam gerektiğini biliyordum ama onu tekrar karşımda görmek, kendi kanımdan olanlara duyduğum öfkenin her zerresinin yüzeye neden oldu. "Babamızı *öldürdüğünden* beri değil."

Kraliçenin dudakları aralandı ve nefesini içine çekti. "Bildiğini *sandığın* ne olduğunu bilmiyorum Avery, ama-"

"Ama hiçbir şey anne. Finnian ve ben seni o gün odanda Kai ve Callius'la konuşurken duyduk. Kralı öldürdün. İki çocuğunun babasını öldürdün. Hepsi tahtı kendine alabilmek içindi!"

Kürsüden tek bir adım attı, kehribar rengi gözlerinde öfke dönüyordu. Kellan yanımdan birkaç adım atarak onun gazabından uzak durdu.

"Tüm çocuklarımla babasını mı kastediyorsun?" Başını yana eğdi.

"" Onun alev alev yanan bakışları altında korku içime doğru kayıyor olsa da kendimi tuttum.

"Peki bununla tam olarak ne demek istiyorsun kızım?"

"Kai Kral Jameson'ın değil, özel muhafızınızın oğluydu. Gerçek varis o değildi, Elianna Valderre'. Bu yüzden ondan bunca yıl nefret ettin. Bu yüzden babam onu bu kadar yakınında tuttu. Ve *bu* yüzden onu öldürdün."

"Neden Kai'nin babanın akrabası olmadığını düşündüğünü anlamıyorum, Avery..."

"Şüphelerim var." Dudaklarım hırladı.

Kürsünün geri kalanından inerken kollarını arkasında kavuşturdu ve bana doğru ilerledi.

"Görünüşe bakılırsa sadakatin hâlâ piç varise devam ediyor," dedi. "Evet, sen ve Elianna Jameson'ın kanını paylaşıyorsunuz ama ya kardeşin? Onun *öldürdüğü kardeşin!*"

"Kai hak ettiği kadarı aldı. O da tıpkı sizin gibi krallığın sonunu getirecek zorbaydı."

O anda bana doğru hışımla ve yüzüme öyle sert bir tokat attı ki sendeleyerek geri döndüm. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim, yanağım sanki üzerinde alevler dans ediyormuş gibi hissediyordu.

"O senin kardeşindi!"

"Ve Kral Jameson benim babamdı!"

Bana bakarken çenesi kilitlendi ve birkaç adım geri çekildi.

"Üvey kardeşin kadar zeki değil. Buraya gelip vatandaşlarımdan daha fazlasını çalabileceğini ve onları

Kendi kraliçelerine ihanet eden hainler mi? Gerçekten acınası bir girişim. Azenna müttefik olduğumuz anda şehri korumaya aldı."

Gözlerim annemin omzunun üzerinden kürsünün tepesinde duran ve bize bakan cadiya kaydı.

"Vatandaşlarınızdan sanki size ait sığırlarmış gibi bahsediyorsunuz," dedim bakışlarım kraliçeye dönerken.

"Öyle de olabilirler. Tahtta oturanlara hizmet etmek için buradalar."

"Sen korkunç bir hükümdarsın. Seni asla babaları gibi sevmeyecekler."

Uzandı ve bana doğru bir adım atarken çenemi parmaklarının arasına aldı. "Arzu ettiğim hiçbir zaman onların sevgisi ya da hayranlığı olmadı. Bu size onların kalplerinde sadakat kazandırabilir ama savaşta size destek vermelerini sağlamaz. Ne yapar biliyor musun?" Çenemi bıraktı ve geri çekildi. bir kez daha. "*Korku*. Korku, onları bana sadık tutan kalbidir. Taca ihanet edersen, hayatını kaybedersin."

"Sana annem demekten hiç bu kadar utanmamıştım," diye fısıldadım, bu kadar rahat konuştuğu için kalbim hızla çarpıyordu.

"Utanç bir yana, bu değiştiremeyeceğin bir şey. Ben senin bir parçanı canım ve bensiz burada olamazsın."

Gerginlik tırmanırken oda birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldü.

Annem odadakilere, "Şimdi, her şey bu gelmeden önce neredeydik?" diye sordu.

"Elianna'nın planladığı her şeyi size anlatmasını isteyecektiniz Majesteleri," diye cevap verdi Kellan kürsünün altında durduğu yerden.

Gözlerim ona kilitlenirken dişlerim sıkıldı.

"Ah, evet, anlat bize, Avery. Küçük Elianna tahtını geri almak için ne planlıyor?"

"Asla yapmayacağım," diye tükürdüm. "Ona ihanet etmemi sağlayacak hiçbir şey yapamaz ya da söyleyemezsin. Ölürüm daha iyi!"

"Bu kadar dramatiklik yeter, Avery." Gözlerini devirdi. "Şimdi sana özgürce konuşman için bir şans daha vereceğim ve eğer bunu yaparsan artık tacın esiri sayılmayacaksın. Bizi bunu senden zorla çıkarmaya zorla ve zindanlara geri dön."

"Böyle şeyleri benden zorla alabileceğini sana düşündüren nedir?" Ona doğru bir adım attım ve o da bir adım geri atarak bana karşılık verince şaşırdım. Ona doğru eğildim. "Callius'a da ona yaptığın gibi sırtıma bir kırbaç mı vurduracaksın?" Acımasızca fısıldadım.

Sevgilisinin adını duyunca dudağı kıvrıldı ve gözlerinde acı parladı. "Ondan intikamını aldığından emin oldu, değil mi?"

Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. Lia bana Callius'un saldırı sırasında öldüğünü söylememişti. Umursayacağımdan değil ama diğerleri gibi Nox'un alevlerine yenik düşmediği sürece bundan bahsedilmemesi garipti.

Kellan öne doğru birkaç hızlı adım attı. "Kraliçem, dikkatinizi daha fazla dağıtmadan önce ondan bilgi alalım. Bize bilgi vermeyi sadece uzatıyor."

Çatık kaşlarımın altından ona baktım; ani yön değişikliği bana bir şeyler sakladığını düşündürdü.

Annemin gözleri üzerimde gezindi. "Pekâlâ. Görünüşe göre bunu zor yoldan yapmak istiyorsun." Arkasını döndü ve tahta doğru yürüdü. "Azenna, yapman gerekeni yap."

Yüce Cadı'nın gözleri anında ölümcül kızıl renkte parlamaya başladı. "*Meritsas Lokoi.*"

Tıslayarak söylediği sözler damarlarımı buzla doldurdu, gözleri içimi oyarken durduğum yerde bedenimi dondurdu. Vücudum taşa dönüşüyormuş gibi hissettiğimde keskin bir nefes aldım. Korku işledikçe nefes alış hızlandı ama göğsümün hızlı hareketleri yavaşlamaya zorlandıkça mücadele etmeye başladım.

"Hazır mı?" diye sordu annem ve Azenna beni büyüsünün altına hapsederken hafifçe onayladı.

"Sevgili kızım, bu büyüün seni gerçeği söylemeye zorlayarak işe yaradığını öğrendim. Artık benden kaçma ya da düşmanlarımla ilgili bilgi saklama yeteneğin yok. Onların sırlarını önümüze dökeceksin ve başka bir seçeneğin olmayacak."

Paniğim beni boğmaya başladı.

"Karşı koyma," diye yalvardı annem. "Biricik kızıma zarar vermek istemiyorum."

Gözlerimi devirmeye çalıştım ama donup kaldılar, doğrudan ona bakıyorlardı.

"Şimdi söyleyin bana, Elianna'nın bir saldırı planı var mı?"

Sessiz kaldım. Damarlarımdaki buz, tepkisizliğim karşısında bir şekilde daha da soğudu ve içime işledi. Bedenim bana ihanet etti ve dudaklarımdan küçük bir acı çığlığı çıkmasına neden oldu.

"Sana onunla savaşmamanı söylemiştim. Senden zorla çıkacaktır."

Haklıydı; kelimeler dilimin ucundaydı ve onları tutmak için dilimi .

Azenna kaldığı yerden, "Kızınız güçlü bir iradeye sahip," diye konuştu.

"O zaman onun ruhunu kır," diye buyurdu annem ve gözlerim dehşetle parladı.

Azenna'nın gözleri daha da parladı ve bedenim paramparça olacakmış gibi hissettim.

"Evet." Kelimeyi zorla ağızımdan alırken kendime lanet ettim.

"Çok iyi, sevgilim. Şimdi, bize nerede saldırmayı planlıyor?" diye sordu.

Bedenim çırpınıyor, umutsuzca büyüünün boğucu etkisinden kaçmaya çalışıyordu ama gerçekte onların önünde hareketsiz kalıyordum. Kulaklarımı parçalayan, içimden gelen bir çığlık beni sağır etmekle tehdit ediyordu ama dudaklarımdan hiç çıkmadığı için sadece kendi kulaklarıma ulaşıyordu.

"Kapılar," diye cevap verdim ve yardım edemediğim bu ihanet karşısında alt kirpiklerimden tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Annemden bir kıkırdama yükseldi, buna hınzır, ısıltılı bir gülümseme eşlik etti. "Burası mı? İslan kapıları mı? Şaka yapıyorsun herhalde." Sonra gözleri bir ileri bir geri gidip gelirken gülümsemesi düştü. "Ama yalan söyleyemezsin. Bu yüzden gerçek olmalı," diye fısıldadı. "Ve Elianna bir savaşı doğrudan vatandaşlarına getirerek benden daha iyi olduğunu düşünüyor."

Kraliçe Kellan'a döndü. "Buradaki her askerin derhal şehri korumasını istiyorum. Limana gemiler yerleştirilmesini ve kapıları her zaman koruyan bir ordu istiyorum. Anlaşıldı mı? Diğer şehirlerden yardım çağırın. Mümkün olan en kısa sürede buraya gelebilecek herhangi bir ordu. Elimizdeki tüm şahinleri gönderin. Kraliçeleri bunu talep ediyor."

Annem sonra cadıya baktı. "Onu serbest bırakabilirsin."

Azenna'nın beni tutuşu kalktığı anda bedenim yere düştü ve öfke dolu bir hıçkırığa boğuldum.

Kellan kraliçeye yaklaştı. "Artık elimizde olduğuna göre planı değişebilir." Ben mermer zeminde kalırken bana doğru işaret etti.

Annem onun sözlerini düşündükten sonra şöyle dedi: "Emrettiğim gibi yap Adler. Planları değişmeyecek. Kızım için gelecek."

Yüce Cadı annemi hedef aldı, hareketleri o kadar yumuşaktı ki sanki havada süzülüyordu. "Vatandaşlarınızın bir araya gelmesini önerebilir miyim?"

"Ne için?"

"Bu onun kalan destekçilerini ona karşı çevirmek için mükemmel bir fırsat olabilir. Onlara kızınızın kendi isteğiyle size döndüğünü ve Elianna'nın gerçek gaspçı olduğunu gösterin. Savaşı doğrudan şehirlerinin kapılarına getirmek istiyor." Bir an durakladı ve kraliçeye doğru bir adım daha attı. "Bunu hafife almayacaklardır. Burası onların evi."

Gözlerim parladı ve ayağa kalkmak için kendimi zorladım. "*Asla* dönmeyeceğim vatandaşlar ona karşı. Bana yapabileceğiniz hiçbir şey beni bu hale getiremez."

Yüce Cadı bana tek bir kaşını kaldırdı, dudağının köşesi meydan okuyan bir sırıtışa dönüştü. "Sevgili küçük kırmızı. Son güç gösterim seni ikna etmeye yetmedi mi? Sana neler yaptırabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Onun kıpkırmızı bakışları altında dururken kendimi yutkunmaya zorladım, omurgamda bir ürperti dolaşıyordu.

Taht odasındaki gerilim tırmanırken annem hepimizi izledi. "Adler, onun olduğundan emin ol. Tekrar başıboş dolaşmasını istemiyorum. Vatandaşları ikna etmek için ona ihtiyacımız olacak."

O sırada Kellan bana yaklaştı. "koyma. Geçen sefer bunun senin için ne kadar iyi gittiğini biliyoruz."

Ve yapmadım. Annemden tek bir kelime daha duymadan ellerimi arkamdan zorla kavradı ve beni zindanlara geri götürdü.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Elianna

Savaş odamızdaki taş masanın üzerine oyulmuş haritaya baktım ve sayıca çok az olduğumuz hissine kapıldım. Ellecaster'daki birliklerimizi ve diyarın dört bir yanına gizlenmiş küçük köylerimizden başka askerler getirme ihtimalimizi kaybettiğimiz için beklenen sayımız ve müttefiklerimiz hızla azalıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kemerinin altında duran Jace, Gage, Veli ve Zaela ortaya çıktı.

"Geç oldu. Hepiniz uyuyor olmalısınız."

"Sizin de öyle," diye cevap verdi Veli.

Onlardan uzaklaşıp pencereye yöneldim ve kollarımı kavuşturarak aya baktım. Tek düşünebildiğim kız kardeşime nasıl bağırdığımdı, tek yaptığı benim iddiamı desteklemek olduğu halde öfkemin beni tüketmesine izin vererek yüzüne bağırdım. Boğazım tıkanıp, doğru düzgün özür dileme şansım olmadığını fark ettim.

"Öngörülebilir gelecekte fazla sanmıyorum," diye cevap verdim sonunda.

Hepsi odaya girdi ve masadaki yerlerini aldılar.

"Sana bir plan yapmada yardımcı olmak için buradayız. Avery'yi geri alacağız," diye güvence verdi Jace.

"Lia, daha önce seni suçladığım için özür dilerim," dedi Gage, koyu kahverengi gözlerinden saf bir keder yayılıyordu.

"Gage," diye fısıldadım ona doğru yürürken ve elimi omzuna koyarken. "Üzülmede sonuna kadar haklıydın. Kız kardeşime değer verdiğini biliyorum."

Gözlerini kırptırdı ve anlamak için yavaşça başını salladı. "Gemilerimiz Isla'ya ne kadar hızlı gidebilir?" diye sordum.

"Buradan mı?" Zaela sordu. "Neredeyse iki hafta sürer, tabii akıntı bizden yanaysa."

Nefesimi üfledim. "Bu işe yaramaz ve daha fazla gün kaybedemeyiz. Tüm askerlerimizin kara filusunda kalması gerekecek." Şakaklarımı ovuşturarak bir plan düşünmeye çalıştım.

"Tüm ordumuzun karada kalması kötü mü? Hep birlikte kapıların dibinde olsak daha iyi olmaz mı?" Zaela sordu.

"Liman da dahil olmak üzere her taraftan kuşatılmalarını istiyorum," diye cevap verdim ve sonra gözlerim büyüdü. "Bekle bir saniye."

Odayı hışım ile geçip yan masada duran ahşap sandığı açtığımda arkadaşım kaşlarını kaldırarak bana baktı. İçine uzandım, parmaklarım haftalar önce sirenlerden çaldığım pürüzsüz, yanardöner deniz kabuğunun etrafına dolandı.

Taş masaya geri dönüp başındaki yerime otururken, "Sanırım kendi iyiliğimi isteme vakti geldi," dedim.

"İyilik." Zaela homurdandı. "Sanırım rüşvet demek istiyorsun?"

Tembel bir gülümsemeyle omuz silktim. "Anlambilim. Ne olursa olsun, bunu geri istiyorlarsa savaşta bana bir şekilde yardım etmeleri gerektiğini biliyorlar. Ve sanırım şimdi bunun ne olacağını biliyorum."

"Ne düşünüyorsun o zaman?" Veli sordu.

"Isla'nın limanında sirenleri çalacağız. Eğer orada gemiler varsa, o zaman mükemmel, gizli silahlarımızdan biri saldırıya hazır demektir. Eğer limanda gemi yoksa, o zaman kendi filomuzu göndererek değerli zamanımızı boşa harcamamış oluruz.

Orada."

"Peki onları nasıl uyarmak istiyorsunuz?"

"Elora'ya geri dönüp onlara planı anlatacağsın. Eğer ortaya çıkar ve benim için savaşılırsa, kız kardeşlerinin deniz kabuğunu geri alacaklar. Gelmezlerse, yok edilecek."

"Bu çok cüretkâr bir tehdit, Elianna," diye tısladı Veli.

"Eğer bacakları olsaydı, önümde diz çökmelerini isterdim ama yok. Krallığın gerçek varisine sadakatlerini bu şekilde gösterecekler."

Bana hınzırca sırıttı, yüzünün etrafında gölgeler dans ediyordu. "Pekâlâ."

"Daha fazla müttefik edinmek için son bir planım var."

"Lia," diye nefes aldı Zaela. "Kimse kalmadı. Ordularımız savaşı hazır ama yeterli olmayacak. Fae'lere ve kara büyüye karşı değil."

"Yol boyunca arkadaşlar edindim," diye abarttı. "Bize yardım edebilirler."

"Kim bu sözde arkadaşlar Elianna?" Veli benimle konuşmak istedi.

Karşı tarafa.

Ona göz kırparak onaylamadığını belli ettim. "Krallığın kendisi gerçek varisi ve Valderre soyunu desteklemek için çalışıyor."

"Evet, ama ağaçlardaki sarmaşıklar-"

"Bırak bitirsin Veli." Jace'in sesi otorite yayıyordu.

Boğazımı temizledim. "İsyan zindanlarından kaçtıktan sonra Nox ve ben Syllis Ormanı'nda vakit geçirdik. Bir sentor sürüsü tarafından saldırıya uğradık ve derim toprağa karıştığında orman tepki verdi. Sürü artık bana saldırmak için çalışmadı ve aslında bir süre sonra gitmemize izin verdi. Cadıların adalarda bize söylediği gibi, ormandaki yaratıklar diyarın dengesini bozmak istemezler."

"Ve sen bu sentorların bize yardım edeceğine inanıyor musun?" Zaela sordu.

"Birçok yaratığın yardımımıza gelme şansı olduğuna inanıyorum. Tek yapmamız gereken biraz ikna etmek."

"Lia," diye nefes aldı Jace elini masada benim elimin üzerine koyarken.

"Syllis Ormanı'nda dolaşp onları arayacak ne zamanımız ne de kaynaklarımız var. Bunun tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile."

Veli'ye dönmeden önce çenemi eğdim. "Biliyorum. İşte bu yüzden, ormanın neresinde olurlarsa olsunlar, bilincimi onların önüne taşıması için yardımcıma ihtiyacım var, böylece onları kendim ikna etmeye çalışabilirim."

"Ne?!" Jace yarım bir kahkaha attı.

Ona döndüm. "Seni hâlâ şaşırtabileceğimi bilmek güzel."

Boynunun arkasını kaşıdı. "Evet, aynen ." Veli bizi izlerken sessiz kaldı.

"Duyalım bakalım Veli. Bu plandaki aptallık nerede yatıyor? Seni ikna etmem için ne yapmam gerekiyor? Kız kardeşimi geri almam lazım. Krallığımı kurtarmamın zamanı geldi."

Bakışları üzerimde gezindi ve dudaklarının köşesi yukarı doğru eğildiğinde gözlerim parladı. Sandalyesinde arkasına yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Aslında bu girişimin hiçbir zararı olmadığına inanıyorum."

"Bekle, ne?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ben de en az senin kadar ," diye itiraf etti.

Jace'in sırtı sertleşti. "Ve ona zarar veremeyecekler, değil mi?"

"Doğru, çünkü fiziksel bedeni onlara sunulmayacak. Tıpkı Idina'nın size görüldüğü gibi olacak."

"Ona eşlik edebilecek biri var mı?" diye sordu. "Eğer onlarla tanışmadıysanız, o zaman hayır." Kızgınlık bağı sarstı.

Onu sakinleştirmeye çalışarak, "*İyi olacağım*," dedim.

"Bruhn sentorların lideri ve onu yardım etmeye ikna edebileceğime inanıyorum," diye herkese yüksek sesle konuştum.

"Planınız işe yarayabilir, ancak sentorların her zaman ormanlarında saklanan inatçı, vahşi yaratıklar olduğunu bilmelisiniz. Sırf sizi tanıyorlar diye yardım edeceklerini düşünmeyin," dedi Veli.

"Sanırım bunun dışında başka seçeneğimiz kalmadı. Aynı fikirde değil misiniz?" Ona meydan okudum. "Gemiler ve yarık yürüyüşü dışında, esasen Alaia'da sıkışıp kaldık. Bilinen tek yaya çıkış yolumuz taşlarla kapatılmış durumda. Arayabileceğimiz başka müttefik yok. Hepsi bu kadar. Onlar bizim son umudumuz."

"Sadece umutlanmanı istemiyorum," dedi pençelerini masaya .

"Bundan hiç korkmayın," dedim ve oda ciddileşti.

"*Lia'm*." Jace'in sesi içimi titretti ve kendimi umutsuzca bir arada tutmaya çalışırken gözlerim sıkıca kapandı.

"Şundan eminim ki Idina artık Avery'yi bir kalkan olarak kullanacak. O oraya gelip onu almamı istiyor. Bütün ordumu getireceğimi tahmin edip etmedikleri bilinmiyor. Sadece benim geleceğimi düşünebilir ama hiç kuşkunuz olmasın, bir şeyler olacağını biliyor. Ve eminim ki şimdiden hazırlıklara başlamıştır, biz de elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Veli başını salladı. ". İstediginizi yapacağım ve sizi sentorlarınıza göndereceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu arkadaşım.

"Ordularımızın önümüzdeki birkaç gün içinde yola çıkmaya hazır olduğundan emin olun. Silahlar, zırhlar, her şey... Tüm yetenekli ve güçlü askerlerin hazır olmasını istiyorum."

Pencereye baktım. "Şafak çok değil. Bunun işe yaraması için neye ihtiyacın olacak?"

"Kimin huzuruna çıkmak istediğinizi düşünmenizden başka bir şeye gerek yok," diye yanıtladı Veli.

"Finnian haklıydı. Büyü korkunç bir şey." İçimden kakhaha yükseldi.

Yüzünde bilmiş bir sırıtma belirdi. "Öyle."

"Şu andan daha iyi bir zaman göremiyorum, değil mi?" Sandalyeden kalkarken söyledim.

"Otur o zaman," diye . Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Bilinciniz onu terk ederken bedeniniz gevşeyecek. Oturursanız daha iyi olur." Başını meydan okurcasına yana eğdi ve neredeyse gülüyordum.

"Bunu şimdi mi yapıyorsun?" Jace homurdandı.

"Zamanımız tükeniyor, yakışıklı." Ona bir sevgi dalgası gönderdim ve küçük bir sakinlik hissi onu sardı.

Veli'ye döndü. "Nasıl geri dönüyor?"

"Geri dönebilmesi için bedenine geri dönme isteği ve arzusuna sahip olması gerekir."

Sandalyede arkama yaslandım ve bakışlarım Veli'ninkilerle buluştu.

"Elinden geleni ardına koyma, cadı." Ona göz kırptım.

Başını bana doğru salladı. "Her zaman sorun çıkarıyorsun."

Tanrıların kadim sözlerini mırıldanırken bir zamanlar menekşe rengi olan gözleri yeni pembe tonunda parladı ve pençeli parmağını bana doğru doğrulttu. Gücün etkisi anında üzerime çöktü.

Büyü beni ele geçirdiğinde, ormanda Nox ve benim sentorlar tarafından saldırıya uğradığımız günü düşündüm - kanım toprağına dökülürken söğüt ağacının beni korumasını izlediklerinde bizi nasıl serbest bıraktıklarını.

Zihnim artık bana ait değildi ve savaş odasının görüntüsü, perili ormanın kıvrımlı, şekil değiştiren sisi içinde eriyip gitti.

Sylis Ormanı'nın derinliklerinde duruyordum. Yukarıdaki ağaçların gölgelikleri ay ışığını engelliyor ve bölge sisli bir sise . Ağaçların yerden çıkıntı yapan kıvrımlı köklerini yosunlar kaplamıştı ve vızıldayan böceklerin sesi havayı doldurdu.

Ellerimi yüzüme götürdüm, Idina'nın odamda belirttiğinde olduğu gibi tamamen oradaymışım gibi görüldüğümde şaşkınlık beni ele geçirdi.

Konuşmaların sesini takip ettim, ormanda dikkatlice yolumu bulmaya çalıştım, kıvrılmış köklerin, dağılmış kayaların ve çıtırdayan dökülmüş yaprakların üzerinden geçtim, ancak adımlarımdan hiçbir ses gelmediğini fark ettim. Sanki bir hayalet gibiydim.

Büyük bir meşe ağacının köşesinden bakınca kulübelerin ve küçük bir ateşin arasında toplanmış sentor sürüsünü gördüm. Gözlerim her üzerinde dolaştı,

Önce beni öldürmeye çalışan sentor Agdronis'i hemen tanıdım, sonra da bakışlarım Bruhn'a takıldı.

Böyle bir şeyi hafife almayacaklarının tamamen farkında olarak kendimi sürüye doğru yürümeye zorlarken nefesimi sabitledim.

Agdronis beni hemen fark etti ve yayına bir ok takarak diğerlerini uyardı. Ben sakince onlara yaklaşmaya devam ederken hepsi dağıldı ve yüzlerini bana döndüler.

Ellerimi . "Sana zarar vermek için burada değilim. Beni tanıyorsun."

Bruhn'un bakışları benimkilere kilitlenirken, sentorlar uyarı çağrılarını cıvıltatıyorlardı. Ellerim teslimiyetle havada kalırken adımlarım durdu. Yüzünde bir çatıklık belirdi ve bana doğru dörtlüğe koşturmayı başladı.

Diğerleri de onları takip etti, hepsi de oklarını yerleştirmişti. Gerçekten burada olsaydım... gerçekten gergin olabilirdim ama bu haldeyken bana zarar veremeyecekleri düşüncesi beni rahatlattı ve neredeyse sırtımdı.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Sana silahsız geldim ve yardımını istiyorum."

"Ormanımdan bir kez ayrılmaya izin vererek sana yeterince yardım etmedik mi Elianna Valderre?"

Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. "Adımı bildiğine göre, buranın gerçekten *benim* ormanım olduğunu da biliyor olmalısın, senin değil Bruhn."

"Ama İslan tahtında oturuyor musunuz? Son duyduğumuza göre oturmuyormuşsun."

"İşte bu yüzden buradayım," diye itiraf ettim kollarımı yavaş yavaş yanlarıma indirirken. Diğer sentorlar oklarını daha sıkı geri çektiler ve ben de hareketlerimi yavaşlattım.

Bana güldü. Kıkırdama bile değil, tam bir kahkaha, ki bu beni daha da kızdırdı. "Neden böyle bir şey yapalım ki? Bu bizim savaşımız değil." "Bu bir krallık savaşı haline geldi. Çünkü o tahtta artık bir Valderre oturmuyor ve soyun son üyesini de yok etmeye çalışıyor." Bir süre durakladım.

Gözleri üzerimde gezinirken bir an yumuşadı.

"Buraya yardımınızı istemeye geldim. Bu savaş kazanmama yardım edin, ben de sizin resmi olarak Ormanın Lordu ilan edilmenizi ve bu unvanın taç altında tanınmasını sağlayayım."

Alay etti. "Ve ben sadece senin sözüne mi inanacağım? Tahtsız bir kraliçe. Ayrıca, ben zaten ormanın hükümdarı olarak kabul ediliyorum."

"Düşünülen ve gerçek olan çok farklı iki şeydir. Şimdi sizden ve burada yaşayan yaratıklardan yardım istiyorum. Gerçek varis benim, bunu önceden de biliyorsun. Kanımı dökmek zorunda kalmamalıyım.

Bunu bir kez daha kanıtlamak için karşınızdayım. Bunu o inatçı gözlerinizle gördünüz."

Sözünü ettiğim gözler bir kez üzerimde dolaştı. "Ah, ama sorsam bile yapabilir misin?"

Agdronis okunu fırlattı ve ben tepki vermeye vakit bulamadan silah vücudumdan uçarak birkaç metre arkamdaki ağacın gövdesine çarptı.

Şok beni ele geçirirken ellerim merkezime doğru uçtu ve orada olmadığına şükrettiğim bir yara aradım. Gözlerim şişerken nefesim ağırlaştı.

Bakışlarım tekrar onlarınkine kaydı, öfke seline. "Buna hiç gerek yoktu!"

"Senin cadı büyüün de öyle," diye tükürdü. "Sende kokusunu alamayacağımı mı sandın? Zaten yeterince yardım almışsın gibi görünüyor, Diyarın Varisi. Sürüm neden senin için her şeyi riske atsın ki?"

"Çünkü cadı büyüümüzle bile kazanamayabiliriz. Ölümlülerle dolu bir ordum var. Cesur ve yetenekli savaşçılar ama kırılganlar. Bir Fae ordusuna karşı savaşıyoruz. Benim sahip olduğum her şeye karşılık Idina'da da bir tane var."

"Yani bunun eşit şartlarda bir savaş olduğunu söylüyorsunuz ve kazanmak için bizden yardım istiyorsunuz."

"Neredeyse eşit bile değil," diye homurdandım.

Tırıs tırıs yanıma geldi, vücudumda daireler çizdi. Boynum ona doğru kıvrıldı ve gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Evime geliyorsunuz ve sizin için savaşmamızı istiyorsunuz, Fae'lerin yüzyıllardır sürgün ettiği yaratıklar. Bu kadim ormandaki tüm yaratıklar bu yüzden burada yaşıyor ve sen onların sana ve senin soyuna borçlu olduğunu düşünüyorsun.

Alemin kendisinin senin için savaşıyor olması, tüm yaratıklarının sana bir şey borçlu anlamına gelmez Valderre."

"Her şeyden önce, rica ediyordum... *yalvarıyordum*. Hatta yalvarıyordum." Kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir nefes çektim. "Benim hükümdarlığım altında tüm yaratıklar eşit olacak. Velyran yasalarına uyduğu sürece herkes istediği gibi yaşayabilir. Size söz veriyorum."

Kıkırdadı ve başını bana doğru salladı. "Bizimle ittifak kurmaya çalışan son fae'nin sonu velaeno meyvelerine batırılmış bir sandık dolusu okla oldu. Gerçekten burada olmadığınız ve ruhunuzdan bir şekilde keyif aldığım için şanslısınız."

Velaeno meyveleri dediği anda aklım başımdan gitti. "Ne?" Nefes aldım. "Az önce velaeno meyveleri hakkında ne dedin?"

"Son fae-"

"Seninle ittifak kurmak istedim, evet. O kısmı anladım. Kimdi o?" Ben talep ettim.

"Bir lord olduğunu iddia etti ve Velyra'da yaşayan insanları yok için ordularına yardım etmemizi istedi. İsteyebileceğimiz kadar altın ve zenginlik vaat etti. Bir sentorun böyle saçmalıklara ihtiyacı yoktur. Onlara bunu söylediğimizde sinirlendiler ve silahlarını çekmek için harekete geçtiler."

"Peki sonra?"

Bruhn kıkırdayarak, "Diyelim ki oklar kılıçları kınlarından tam olarak çekilmeden fırlatıldı," dedi.

Benden onunkiyle eşleşen bir kıkırdama çıktı, sonra bir tane daha ve ondan bir tane daha. Hınzırca, gıdaklayan bir kahkaha patlaması benden kaçtı, gücünden sırtım kamburlaştı ve ses sisli orman havasında yankılandı. Hepsi beni izledi, her birinin kaşları kalkıktı.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedim manik kahkahalarım nihayet yatıştığında. "şans eseri, bu olay çeto Koyu'nun hemen kuzeyindeki ormanda mı oldu?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye havladı. "Farklı bir ormana girmeye cesaret ettiğimiz birkaç seferden biriydi. Sylis'in ucuyla körfezi çevreleyen orman arasında sadece bir mil mesafe var. O zamandan beri gitmedik ve bunun sebebi de *sizin* türünüzle karşılaşmamızdı."

"İşte bu yüzden insanlar suçlandı," diye fısıldadım kendi kendime. "Pardon?" diye tersledi.

Ona doğru bir adım attım ve sürü yaylarını geri çekti. "Tanrı aşkına, ona bu şekilde zarar veremeyeceğimi biliyorsun!"

Dikkatim Bruhn'a döndü. "Bu savaşı sen başlattın! Öldürdüğün lord kraliçenin babasıydı ve diğer adamlardan biri de onun oğluydu. Kraliçenin akrabalarını öldürdün ve bunu Ceto Körfezi'nin dışında insanların yaptığına inanıldı. Bunca zamandır. Bir asırdan fazla bir süredir insanlar işlemedikleri bir suç için katlediliyor."

Bruhn'un gözleri bana dikildi. "Ölümlerinden önce insanları yok etmeye çalıştıklarında savaşınızın suçunu bize atmayın."

"İnsanlara karşı nihai kırılma noktası olmuştu. Fae'ler lordun ve oğlunun ölümlüler tarafından öldürüldüğünü düşünüyordı. İşte bu yüzden

savaş başladı! *Binlerce* insanın hayatına mal oldu!" Öfke beni ele geçirirken sesim her kelimeyle birlikte yükseldi.

Bunca zamandır insanlar tamamen masumdu. Ormanda kaybolduğumuzda Jace velaeno meyvelerini bile bilmiyordu, hatta yıllar içinde bu bilginin nasıl olup da insanlar arasında kaybolduğunu merak ediyordu. O zaman bilmeliydim.

Kaşları çatılırken hayvansı kulakları geriye doğru işaret etti. "Sürümüzü bir tehlide karşı koruduğumuz ve türünüzün kendi insanların ölümüne karşı soruşturma yapmadığı için bizi suçlamayın."

Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki, gözlerim kırılacak sandım. onunkini deldi. "Kraliçe kız kardeşimi kaçırdı. Halkımı işgal ettiği şehirde rehin tutuyor ve tahtımı çaldı. Yanlışlıkla başlattığın bir savaşta yardımını istiyorum. Daha fazla masum ölecek. Idina'nın orada duracağını ve ormanı basmayacağını kim söyleyebilir? Tahtta bir Valderre olmadan, bizim bildiğimiz şekliyle krallığın varlığının sona ereceğini çok iyi biliyorsun. Bu Ana Tanrıça Terra'nın isteklerine aykırı. Valderreler onun tek gerçek varisleridir, ben de onun gerçek varisiyim."

Gözleri üzerimde gezindi ama hiçbir şey söylemedi. İşte o zaman ona asla ulaşamayacağımı anladım.

"Ordum doğru olan için savaşmak üzere dört gün içinde Isla'da olacak. Orada cinayet işleyerek taca pençelerini geçiren kötülüğe karşı hayatlarını geri almak için savaşacaklar. Bruhn, senden bir ırkın yok edilmesine yardım etmeni talep etmiyorum. Senden doğru olanı yapmanı istiyorum."

Sentorların hepsi silahlarını indirirken yayların gıcırtılı sesi ormanın havasını doldurdu.

Tüm sürünün bakışları bana sabitlenmişken onlara ofladım.

Ben onun ve devasa formunun altında dururken Bruhn'un bakışları üzerimde defalarca dolaşmaya devam etti. "Hoşça kal Elianna Valderre," diyerek beni kovdu ve ardından dörtnala dönerek uzaklaştı, sürüsü de onu takip etmek için harekete geçti.

Terk edilmiş kamplarının kenarında, toynak kaybolana kadar yenilgi içinde kaldım ve sonra kendimi bedenime geri döndürdüm.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Veli

ELIANNA fiziksel bedenine döndüğünde nefes almak için bir nefes verdi. Kolları, taş masayla buluşana kadar şeye uzanıyormuş gibi dışarı fırladı.

"Lia, Lia!" Jace gürledi. "Sorun yok, geri döndün. İyisin."

Zaela'nın gözleri sanki ona verecek bir cevabım varmış gibi Elianna ve benim üzerimde gidip geliyordu.

Elianna nihayet nefesini topladığında odanın içinde hepimize baktı, gözlerinde bilmem gereken her şeyi anlatan bir hüznün vardı; müttelikler için başvurduğu son çare de reddedilmişti.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaşı fısıltıyla.

Derin nefes alışları dikkatimi çekti ve kaşlarımı kaldırdım.

"Savaşta bizim için savaşmayacaklar," dedi ve herkesin omuzları yenilgiyle çöktü. "Ama değerli bir şey öğrendim."

"Peki bu ne olabilir?" Ben sordum.

Elianna bir süredir dikiş çözülyordu ve Avery'yi kaybetmenin üzerine bu kesinlikle yardımcı olmayacaktı. Sentorların en inatçı yaratıklar olduğunu biliyordum ama ben bile yanıldığımı kanıtlayacaklarını ummuştum ve yanılmış olmaktan *nefret ederdim*.

Sürünün liderinin, bir asır önce Syllis Foret'in ötesine nasıl geçtiklerini ve kraliçenin babasıyla kardeşini nasıl öldürdüklerini anlattığı her şeyi bize anlattı.

Ortaya çıkardığı şey karşısında gözlerim parladı - bu aptal yarı-at Canavarlar savaşmaya hiç niyetleri olmayan bir savaş başlattılar. Yarım yamalak bir düşüncem vardı.

Zihinlerine girip yanlışlıkla başladıkları işi bitirmeye zorlamak isterdim ama bu savunduğum her şeye ters düşerdi.

Jace dirseklerini masaya dayayarak başını ellerinin arasına aldı. "Buna inanamıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Elianna.

"Ve başlattıkları şeyi bitirmemize bile yardım etmeyecekler," diye homurdandı Gage. "Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

"Bu bilgi bizim için herhangi bir şekilde kullanılabilir mi? Bunu o kaltak kraliçeye karşı kullanabilir miyiz? Krallığa tüm bunları onun başlattığını bildirerek

Yanlış suçlamalar mı? Sadece insanlar değil, Fae'ler de öldü. Halkınız, onun başarısız intikamı yüzünden aile üyelerini kaybettikleri için üzülecektir," dedi Zaela.

Bu sarışın kızdan gerçekten hoşlanmıştım. Oldukça.

Elianna, "Zamanımız olduğundan emin değilim ama bu bilgiyi bir şekilde onlara ulaştırabilirsek, şehirde bir isyana neden olabilir," dedi.

"Peki ya şu cadı fısıldama büyüsü? Tekrar deneyebilir miyiz?" Gage sordu.

"Azenna şehri koruyor. Ondan başka kimse duymaz," diye hatırlattım.

Elianna, "Önce onu öldürürsek olmaz," dedi ve hepimizin gözleri ona kaydı. Varisin yüzünde hiçbir duygu yoktu; bakışlarında hesaplamadan başka bir şey yoktu.

"Azenna'yı öldürmek mi? Yüce Cadı'yı mı? Kalbini vücudundan ya da atmasını durdurmanın bir yolunu bulmamız gerekir. Bunun ne kadar zor biliyor musun?" Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Aslında buna cevap verme. Her zamanki gibi bilgisiz olduğunu biliyorum."

Bana gözlerini devirdi ama ben onun öfke nöbetini görmezden geldim.

"O zaman, eğer onu öldürmeyi başarırız, büyü bozulacak ve sen de fısıltıyı çıkaracaksın. Idina'nın şehri onun altında yıkılacak," dedi Elianna.

"Onların büyüsü olmadan da şehri kolayca ele geçirebiliriz. Vatandaşların isyan etmesine bile gerek kalmazdı," dedi Jace.

"Bilmeyi hak ediyorlar," diye cevap verdi arkadaşı. "Herkes bir asır önce olanlarla ilgili gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Katılıyorum," diye ekledim ve o da bana başıyla onay verdi.

Elianna boğazını temizledi. "Bu daha fazla müttefik edinmek için son şansımızdı. Zamanımız tükendi ve gerekiyor. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık ve gerçekliğimizin bu şekilde olmasından dolayı ne kadar üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum.

oldu. Gerçekten daha fazla olacaklarını düşünmüştüm. Daha fazla zaman, daha fazla müttefik... daha fazla *umut*."

"Henüz umudumuzu kaybetmedik, Lia," dedi Zaela.

Komutan elini arkadaşınının üzerine koydu ve onun dokunuşuyla omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi.

Elianna sonra bana döndü. "Elora'ya doğru rift yürüyüşü yapman ve sirenleri görevlerinden haberdar etmen gerekecek. Hızlı yüzmeleri gerekecek."

"Bu onlar için bir sorun olmayacak. Bu onların sihirlerinin bir parçası," dedim yerimden kalkarken.

"Şimdi mi gidiyorsun?!" Zaela neredeyse çılgık atacaktı ve herkes kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Kraliçeniz böyle istiyor. Ve daha önce de belirttiğimiz gibi, zamanımız azalıyor."

Gözlerini hızla benden kaçırdı. "Tamam, peki... dikkatli ol."

Ona gülümsedim. Asla gülümsemem, ama her şeye gücü yeten bir büyücü için endişelenmesi... çok tatlıydı.

"Evet, Zaela. Dikkatli olacağım."

Herkes kalkarken onun yanakları da parlak bir pembeye büründü. "Şimdi şafak söktüğüne göre, generalle birlikte Bu arada," diye uyardı Elianna

beni. "Döndüğümde sizinle buluşacağım."

Ve böylece dördü beni savaş odasında yalnız bıraktı.

Keskin bir nefes aldım ve tüm dikkatimi adalara odaklayarak elimi uzattım. "*Odium Embulae*." Büyüyü yaptım ve diğer tarafında Elora Adalarını tutan küçük bir geçit belirdi.

Geçitten geçtim ve anında sirenlerle karşılaştığımız bataklığa geri döndüm.

Nehir kıyısına yürüdüm ve ellerimi suyun üzerine koyarak denize doğru bir büyü dalgası gönderdim, kötülerini çağırdım derinlerde dolaşan yaratıklar.

Birkaç dakika içinde, birkaç metre önümdeki deniz suyundan birden fazla kafa çıktı. Hızlı bir bakışta en az dokuz tane saydım.

Elianna'nın takas yaptığı iki tanıdım. Göz göze geldiğimiz anda bana tısladılar.

Kollarımı kavuştururken onları "Sizi görmek de harika," diye selamladım. "Borcunuzun ödenme zamanı geldi."

"*Borcumuz* yok," diye tısladı içlerinden biri. "Kraliçeniz bizden bir şey çaldı ve biz onu geri istiyoruz. Kız kardeşimizi çaldı."

"Ah evet, tam da onun eşini çalmaya çalıştığın gibi." Bir an durakladım. "Ve ekleyebilirim ki onu *yedin*."

Sanki bir an bile pişmanlık duymamışlar gibi yüzlerinde vahşi sırıtışlar belirdi. "Yakışıklı biriydi," diye mırıldandı diğeri.

"Size emir vermek için buradayım. Dört gün içinde *Isla*'nın limanına yüzdüğünüz ve varsa gemilerdeki erkeklerden kurtulduğunuz takdirde kız kardeşinizin deniz kabuğunu geri alacaksınız."

"Sence *Isla*'ya dört günde yüzebilir miyiz?"

"Bundan hiç şüphem yok. Yeteneklerini bildiğimi unutuyorsun, *siren*."

Kuyruğu sudan dışarı fırladı ve bulanık suyu bana doğru sıçrattı, ancak tam zamanında bir kalkan fırlattım ve sekip geri çarptı.

Bataklık.

"Emirleriniz verildi." Ağızları su yüzeyinin altında kalırken hepsinin gözleri bana dikilmişti. "*Isla* limanında Elianna Valderre için savaşın ve kız kardeşinizin deniz kabuğunu alın. Bu oldukça basit bir pazarlık."

Geçit büyüsünü arkamda tekrar açtım ve yavaşça geriye doğru yürüdüm. "Kraliçemizin kabuğunu kırıp, onu yumrukladığını görmekten nefret ediyorum.

o güzel küçük suratlarınıza bir tane daha."

Bu ayrılık tehdidiyle vadideki geçide geri döndüm ve onlar bir kez daha gelgitlerin altında kayboldular.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Nox'la birlikte eğitim alanının dış eteklerinde otururken, gece gökyüzüne bakarken dizlerimi sıkıca göğsüme çektim. Yıldızlar sanki vadideki herhangi bir güzel geceymiş gibi parıltıyordu ama şimdi boş ve soğuktu.

"Nox, ben ne yaptım?" Pullarla kaplı bedenine eğildiğimde kelimelerim zar zor duyuluyordu. Kocaman başını kaldırdı ve çenesini omzuma dayayarak beni rahatlatmaya çalıştı. Herhangi bir şeyde teselli bulma inancımı kaybettiğimi itiraf etmeye dilim varmıyordu.

Askerleri evlerine göndermiştik.

kaçınılmaz ayrılışımızdan önce aileler, ama kendiminkileri görmeye kendimi ikna edemedim. Hepimizi mahvettiğimi bile bile onların gözlerinin içine nasıl bakabilirdim? Yaverim ve yardımcılarım teselli edici ve bağışlayıcı sözler söylediler ama ben kendimi bile affedemezken onlara nasıl inanabilirdim?

Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştım; kız kardeşimi ve sarayımın bir üyesini kaybetmişim ve şimdi düşmanın elindeydi. Sadece bu da değil, daha fazla müttefik toplamak için neredeyse her girişim yenilgi ya da yıkımla sonuçlandı ve sadece kötü kraliçenin zaferine yardımcı oldu.

Zaman dolmuştu. Geriye ne bir şey ne de başka biri kalmıştı. Boğazım Idina'nın topuğunun ağırlığı altında eziliyormuş gibi , sona yaklaşırken büyük savaşı onun kazandığını biliyordum.

ayak sesleri geliyordu ama kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu çünkü Nox'un kanadının altına sıkışmış bedenimi kucaklamaya devam ediyordum.

Jace yanıma oturdu ve wyvern'e yaslandı. Bakışlarının yanağıma deldiğini hissediyordum ama kendimi onunla yüzleşmeye zorlayamıyordum, konuşmaya bile cesaret edemiyordum.

"*Bunun hakkında konuşmak ister misin?*" diye zihnime konuştu. Bir huff beni terk etti. "*Hayır.*"

Yere düşerken eli benim elime dolandı. "*Tamam, o zaman başka şekilde ifade edeyim. konuda konuşmanı ve kafanın içinde neler döndüğünü bana anlatmanı istiyorum, Lia. Başka türlü sana yardım edemem. Ve sana yardım etmeme izin vermeyi reddediyorum. kendi başınıza pişin.*"

Sonra yüzümü ona döndüm. "Her şeyi ettim. Yaptığım tek bir şey bile işe yaramadı ya da bize yardımcı olmadı. O her zaman benden bir adım önde. Ne kadar zeki davranırsam davranayım ya da olmaya çalışırsam çalışayım, çatlaklardan kayıyor ve her şeyi altımdan söküp alıyor! Hepimizin altından. Hiç savaşa adım atmadı ama tahtıma oturdu ve krallığını ele geçirdi."

Tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Oraya aldatma ve cinayet yoluyla geldi. Onun savaş zekasını gösteren tek bir parçası bile yok Elianna."

Ayağa kalkarken homurdandım ve o da bu hareketi taklit etti. Nox o anda alarma geçti, altın rengi gözlerini dikkatle bize dikerken başını yerden kaldırdı. Jace ve ben şimdi göğüs göğüse duruyorduk.

"Hayır mı?! Açıkla o zaman Jace, lütfen! Ordularımız için sağlayabildiğim her şeyi o da karşıladı. Diyarda köşeye sıkışmış durumdayız. Gidecek başka yerim yoktu. Ben bir kaptandım, Jace! Yine de bu savaşta beni alt etmeye devam etti."

"Sen her şeyi doğru yaptın! Bozulmuş yeminler ve kötü niyetli yalanlar seni ve senin nasıl bir lider olduğunu tanımlamaz Elianna. Dünya nazik değil,

Ne de adil. Korkunç, kötü ve ölümcül, ama ona karşı savaşmak için çalışmalıyız, yoksa tüm bunlar boşa gider!" diye bağırdı. Bakışları üzerimde gezindi. "Öyleyse, devam et. Her şeyi anlat. Başka ne var? Seni canlı canlı yiyip bitiren başka ne varsa, bana burada ve şimdi söyle." Ses tonu otoriterdi - bana karşı hiç kullanmadığı bir ton.

Nox kısık bir hırıltı çıkardı. Onu rahatlatmak için elimi yanına koydum ve gürleme kesildi. Jace'le bu konuşmanın çok geciktiğini biliyordum ama Nox seslerimizdeki gerginlikle burada olamazdı - beni eşime karşı korumak için çalışacaktı ve bu ihtiyacım olan son şeydi. Gerçekten ihtiyacım olan şey kendimden korunmaktı. Ve Jace... Jace bunu biliyordu.

Wyvern'imın bakışlarına baktım ve "Ben iyi olacağım. Araziye geri dön. Döndüğümüzde seni bulacağız."

Burun deliklerinden bir huff çıkardı ve bakışları Jace'in üzerinde yoğunlaştı. "O benimle güvende. Bunu biliyorsun," diyerek arkadaşına güvence verdi. Ve bir süre sonra

Nox kızgınlıkla homurdanarak gökyüzüne doğru ateş etti.

Boğucu bir sessizlik etrafımızı sardı ve kocamın delici bakışları altında dururken kalın bir şekilde .

"Eylemlerim ve yöntemlerim bizi mahvetti, Jace. Bunu göremiyor musun? Kendi kız kardeşim kıtanın öbür ucunda düşmanın eline esir düştü. Nox ve Veli bizim tarafımızdaydı. Hepsi bu kadardı! Müttefik bulmak için adalara gittik ama tek yaptığımız düşmanımıza kendi cadılarını ve wyvernlerini sunmak oldu. Sayı ve büyü bakımından eşit durumdayız; sadece adamlarımız çok daha zayıf. Ben ilk Fae'nin soyundan geliyorum ve diyarın çağırma cevap vermesini bile sağlayamıyorum. İdina haklı ve ben bir beceriksizim. Kehanet saçmalık."

Bana bir adım daha yaklaştı, nefesi burnumu ısıtıyordu. "Karım hakkında bir kez daha böyle konuşursan, bu sözlerine pişman olursun." İçinden bir hırıltı yükseldi.

Dudaklarım aralandı. "Jace, bu bir oyun değil. Ben ciddiylim." Tek bir damla gözyaşı süzüldü ve yanağımdan aşağı yuvarlandı.

"Ben de öyleyim. Kraliçem hakkında bu şekilde konuşma." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorladı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Nefret dolu bir kahkaha beni terk etti. "Bir şeye vurmam lazım. Çılgılık atıp patlamam ve lanet krallığımı geri almam gerek Jace." Sesim çatallaştı.

"O zaman az önce söylediğin her şeyi yap." Gözleri benimkilere kilitlenmişken başını eğdi.

Ellerim şakaklarımı ovmağ için kalktı. "Üzerinde çalışıyorum."

O anda elini uzatıp bileğimi kavradı ve gözlerimin kamaşmasına neden oldu. "Hayır, değilsin." Beni tutmayı bıraktı ve tek bir adım geri çekildi. Kolları iki yanında aşağı doğru uzanıyordu. "Vur bana. Çılgılık at. Patla. Ve sonra lanet krallığını geri alacağız. Önce ihtiyacın olan şeyle başlayana kadar işe yaramayacak, tatlım."

boğazımda düğümlendiğini hissederek şaşkınca bir çektim. "Vur Sen mi? Sana zarar vermeyeceğim, Jace. Bunu yapacağım son kişi sensin." Gözlerim şaşkınlıkla ona dikildi.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bana zarar vermeyeceksin, bebeğim."

O saldırmak için hamle yaptı, yumruğu yavaş bir hareketle yan tarafıma doğru geliyordu, beni kışkırtmaya çalışarak kolayca yanından sıyrıldım.

"Ne yapıyorsunuz siz?!" Tükürdüm ve sonra birbirimizin etrafında dönmeye başladık. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Seninle dövüşmüyorum, seninle idman yapıyorum. Seni eğitiyorum. Bazen hepimizin hatırlatıcılara ihtiyacı olur, Lia. Aklını başına toplamak için öfkeni yeterince boşalt, sonra da kraliçeye vardığımızda geri kalanını onun üzerine bırak.

Kapılar." Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağı altından geçti ve vücudumu yere çarptı.

Bakışlarım ona kaydı, dudağım geri kıvrıldı. "Bu *benim* hamlem." Sonra ayağa fırladım.

"Kendi taktiklerinizin size karşı kullanılmasından hoşlanmıyor musunuz kraliçem?"

Birbirimizin etrafında yırtıcı bir hayvan gibi dans ederek dolanırken içimden sinirli bir kıkırtı yükseldi. "Ve söyle bana kocacığım, neden *şimdi* bana tam bir komutan gibi davranmayı seçiyorsun?"

"Daha önce buna ihtiyacın yoktu, ama şimdi umudunu kaybettiğini görüyorum ve bu senin için kabul edebileceğim bir şey değil. Bu işte sadece sen yoksun, Lia. İkimiz ve eve dönmemizi bekleyen sarayımız varBirimiz bocaladığında, diğerimiz bize güç veriyor."

"Onlara bu şekilde hissettiğimi gösteremem. Onları savaşa götürmem için bana güveniyorlar! Beni böyle çözülürken göremezler."

"Onlara göstermiyorsun, Lia. *Bana* gösteriyorsun. Hissettiğin her şeyi hissediyorum. Her sevinç patlamasını, korkuyu ve kalp acısını. Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim; sen tacınsın, ben de kılıcınım. Sen izin verdiğin sürece senin için her türlü savaşa girerim. Bunu benimle paylaş, Lia. Bu sadece senin taşıyacağın bir yük olmamalı."

Sözleri karşısında nefes alışım hızlandı ve ardından söyledikleri zihnimde yankılandı. "*Şimdi iyi bir kız ol ve sana söyleneni yap. İhtiyacın olan serbest bırakılma olmadan asla kendi kafandan çıkamayacaksın. Bu ölüm kalım meselesi ve mümkün olduğunca akli başında olmadan savaşa giremezsin.*"

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve dudaklarım bir sırtışa dönüştü. "Nasıl istersen."

Başka bir şey düşünmeden ona saldırdım. Jace ona attığım her darbeyi ustalıkla engelledi. Manevraları zahmetsiz ve sakindi, yine karşı saldırıya geçmedi.

Bedenim içinde biriken tüm gerginliği, yıkımı ve öfkeyi açığa çıkarırken boğazım düğümlendi.

Her vuruşumda hafızamda kraliçenin hayalleri canlanıyordu. Küçük bir çocukken saç fırçasını kullanırken beni yakaladığında gözlerinde saf bir nefretle bana bakışı. Onu hayatta gördüğüm son gece babamın odasından elinde şarabıyla çıkışını izlediğimde yüzünde beliren ifade. Lanet olası düğün gecemizde odamızda belirip beni, eşimi ve insanları nasıl tehdit ettiğini.

" , Lia. Daha sert," diye ısrar etti Jace, sesi kararlı ve güçlüydü ama yine de yatıştırıcıydı.

Hayal kırıklığı ona attığım her yumruğa ve tekmeğe sızıyor, daha güçlü olmalarına neden oluyordu, ancak tek yaptığı engellemeye devam etmekte. "Neden karşılık vermiyorsun?!" Bağırdım, sesim duygusallıktan kırılıyordu.

Jace sonunda yumruğun ortasında bileğimi yakaladı ve beni çekti, göğüslerimiz birbirine bastırdıkça kabarıyordu. "Çünkü bu benimle ilgili değil. *Seninle* ilgili. İçini dök, Elianna."

Kocam sadece içimde kopan fırtınayı serbest bırakmamı istediğini itiraf ettiğinde neredeyse yıkılıyordum - bu onun zararına olsa bile.

Ham bir duygu , vadide yankılanan ilkel bir çığlık attım ve bileğimi serbest bıraktım. Jace kollarını indirdi ve kasıtlı olarak bir darbe aldı, yumruğum göğsüne sanki sağlam bir duvarmış gibi çarptı.

Çarpmanın etkisiyle bir homurtu çıktı. Yaptıklarımın ağırlığını yanaklarımdan ter ve gözyaşı karışımı bir şey süzülüyordu ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda gurur ve memnuniyetten başka bir şey hissetmiyordum.

Bedenim bocaladı. Ellerim titreyerek ağır ağır nefes alırken neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Jace o sırada beni yakaladı, kendi nefesleri de kesilmişti.

Kollarını bedenime doladı ve benimle birlikte yere düştü. Beni sıkıca göğsüne bastırırken yüzümü omzuna gömdüm ve ona doğru yığıldım.

"Sorun yok, Lia. Ben buradayım," diye fısıldadı usulca.

Bedenim sessiz hıçkırıklarla sarsıldı, öfke ve hayal kırıklığı yavaşça kayboldu, yerini *onun* rahatlığı aldı.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim kısıktı.

Yüzümü nasırlı elleriyle kavradı ve başparmağıyla bir damla gözyaşımı sildi. "Her zaman."

Derin, ürpertici bir nefesle eğildim ve onu usulca öptüm, dudaklarımızın şefkatle buluşmasının tadını çıkardım. Bu ortak savunmasızlık anı için minnettardım. Öpüşmeyi kestiğinde, nefeslerimiz birbirine karışırken alnını benimkine yaklaştırdı.

"Velyra'yı kurtaracağız. Avery'yi ve krallığını geri alacağız. Bunu da atlatacağız, Lia'm. Tıpkı her zaman olduğu gibi," diye fısıldadı Jace. "Birlikte."

Başımı salladım, öfke ve kalp kırıklığının kalıntıları arasında küçük bir gülümseme belirdi. "Birlikte."

OceanofPDF.com

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Kellan

Sylis Ormanı'nın güneyindeki tüm silahlı şehir ve kasabalara savaşta yardım etmeleri için ELÇİ FALCONLAR gönderilmişti. Neredeyse iktidardaki tüm lordlar ödeme arayışı içinde kraliçenin taleplerine yanıt verdi.

Ordularından ve önemli bir miktarından vazgeçmek için altın istediler.

Lordlar, kraliçenin hoşnutsuzluğuna yol açacak şekilde, ölümlü ordusunun korumasız şehirlerini ele geçirebileceğini ifade ettiler. O da her hükümdarın yapacağını yaptı ve kendi kuvvetlerimize en büyük orduyu sağlayan lorda kızını evlendirmeyi teklif etti.

Günler sonra, binlerce asker Islan'ın kapılarını çalıyordu.

Ordular vardiyalı çalışıyordu. Bir lordun filosu gündüzleri, diğeri ise akşamları kapının ötesinde nöbet tutuyor, hepsi de eldeki görevin göz önünde tutulmasını sağlamak için döngü boyunca dönüyordu. Gemiler de gelmiş ve denizden şehre yaklaşan düşman gemilerini yok etmek üzere toplarıyla hazır bir şekilde limanda konumlanmışlardı.

İsla artık sokaklarını sadece devriye gezen askerlerin doldurduğu devasa bir savaş kampını andırıyordu. Elianna'nın ordusunun yaklaşmakta olan saldırısını beklerken hava gerginlikle doluydu. Şahsen ben sabırsızlanıyordum.

Görev yerlerinde olduklarından ve görevlerine odaklandıklarından emin olmak için herkesi yakından izledim. Velyra'nın amblemiyle süslenmiş zırhlara bürünmüş askerler, arnavut kaldırımlı sokaklarda yürüyüşlerinde pratik bir hassasiyetle hareket ediyorlardı.

Vatandaşlar korkmuş hayvanlar gibi evlerinin ve dükkânlarının köşelerine büzüştüler ve ben geçerken bakışlarımın altında sokakta sinip kaldılar. Geniş, dehşete düşmüş gözleri kraliçenin onlara aşıladığı korkuyu açığa vuruyordu.

Silahlar dövülmeye devam ederken bir demircinin çekicinin uzaktan gelen yankıları, neredeyse sessiz olan şehrin ürkütücülüğüne katkıda bulundu.

Keskin tıkırtılar ve

Havada yankılanan metalik çınlamalar, geçit törenindeki muhafızların zırhlarıyla eşleşiyordu.

Zihnim savaş taktiklerine daldı ama zaten kazanılmış olduğunu düşündüm. Elianna'nın tahtını kraliçeden geri almasının, elimizde ona karşı yığılmış her şey varken asla bir yolu olmayacaktı. En azından Yüce Cadı kraliçenin kulağında olduğu sürece.

Kaleye geri döndüm, wyvern bineğim siperin üzerine tünemiş, yanından geçen herkesi izliyordu. Parlayan, her şeyi bilen gözleri şu anda kocakarının kontrolü altında olduğunu gösteriyordu ki bu beni rahatsız ediyordu. Çoğunlukla, her birimizin üzerinde kalıcı olarak bulunan kelepçeler sayesinde zihinlerimizi birbirine bağlayan bir bağı paylaştığımız için. Cadı büyüünün ne kadar derine ulaştığını ve wyvern'in zihnine girerek benimkini de görüp göremediklerini bilmiyordum.

Bunun bilinmezliği beni sadece kızdırdı - zindanlarda benimle canavar arasında kan bağı kurduklarında hiç düşünmediğim bir gözetim.

Wyvern benimle birlikte kullanılmadığı zamanlarda tek kale muhafızı olarak kullanılırdı ve fazla yaklaşan istenmeyen herkesi tutuşturmaya hazırdı. Başımı salladım ve canavar omuzlarını devirerek dikkatini tekrar sokaklara verdi.

Kalenin kapılarını çekiştirerek açtığımda kraliçeyle yüz yüze geldiğimde şaşırdım ve Azenna'nın sessizce onun yanında durduğunu gördüğümde daha da sinirlendim.

"Kaptan," diye selamladı.

"Bırakın beni!" Avery'nin sesi salonda yankılandı ve iki muhafızımın onu zorla bize doğru sürüklediğini izlerken kraliçenin omzunun üzerinden bakmama neden oldu.

"Tam zamanında geldiniz," diye devam etti kraliçe. "Krallığa bir duyuru yapmak üzereyiz."

Kraliçe, prenses ve Baş Cadı şehir meydanındaki titreyen kalabalığın önünde sahneye çıktılar. Ben bineğimin üzerinde oturuyordum; canavar ortadaki taş çeşmenin tepesine tünemişti, yapı onun ağırlığıyla inliyordu. Binlerce çift göz sahneye kilitlenmiş, Isla'nın eteklerinde askerler belirirken wyvern'imın bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyordu.

Azenna prensesi işbirliğine teşvik etmek için bir büyü'nün etkisi altına almış, bu da onun itaat içinde donup kalmasını sağlamıştı. Kraliçe onların yanında dururken ellerini önünde kavuşturmuş, yakut rengi elbisesi denizden esen rüzgârla arkasına düşmüştü.

"Bugün burada kraliçeniz için toplandığınız için teşekkür ederim." Sessizlik ona cevap verdi. "En içten özürlerimi sunarım, buraya pek sık gelmediğimi biliyorum ama şehrimize karşı tehditler savruldu. Hepinize karşı."

Kalabalıktan mırıltılar yankılanırken, iri gözler çılgınca farklı yönlere baktı.

"Hepinizin merhum kocama ve kralıma hayranlık duyduğunuzu ve bazılarınızın hain Lukas Salvinae'nin tahta doğru bir şekilde çıkacağına dair ilan ettiği yanlış iddiaya inandığınızı biliyorum. Hain bir muhafız tarafından haykırılan bazı ifadeler yüzünden ona olan körü körüne bağlılığınıza son vermek için buradayım. Elianna Solus şimdi nerede? Aranızda onu gören var mı?"

Kalabalığın içindekiler bir o yana bir bu yana dönerek, sanki kitlenin içinde onu aramaya çalışıyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Hayır ve yapmayacaksın. Nedenini bilmek ister misiniz? Çünkü Velyra Krallığı'na sırtını döndü. Çok sevdiğini ilan ettiği kralın tacına ve ailesine sırtını döndü... tüm bunlar düşmanımızın ordularını kurabilmek içindi. Peki bu orduyla ne yaptı? Senin varisini ve gerçek kralını öldürdü! Kai Valderre'nin hayatı

onun tarafından vahşice alındı. Prensizin ve gelecekteki kralınız öldü! Hepsi tahtta hak iddia ettiğine inandığı için. Piç bir kız. Merhum kralınızın istenmeyen bir yükü."

Etraftan onay sesleri ve gözlerim tekrar boynu içten içe çılgılık atıyormuş gibi gerilen, sözcüklerin ağzından çıkması için yalvaran prensese kaydı.

Cadının pençeleri altında kalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak yutkundum.

"Evet, beni doğru duydunuz. Elianna Solus şimdi ölümlülerden oluşan bir orduyu şehrimize doğru yönlendiriyor. Benim öz kızım,"- kraliçe döndü ve Prensese işaret ederek- "Elianna'nın ihaneti konusunda bizi uyarmak için geri döndüğünde canını zor kurtardı ve tanık olduğu eylemleri hâlâ zar zor anlatabiliyor. Finnian'ım hâlâ ölümlülerin tutsağı. Yaşayan tek oğluma neler olduğunu sadece tanrılar biliyor."

Gözlerim Avery'de kaldı, onun yakıcı nefret dolu bakışları kraliçenin kafasının arkasını delip .

"Bana karşı her zaman Jameson'a duyduğun gibi bir sevgi beslemediğini biliyorum. Benimle arkadaşlık etmekten ve şehrin üzerinde süzülen wyvernden korkuyorsun ama bunların hepsi senin korunman için. Kraliçeniz tarafından yapılan her seçim sizin yararınıza olmuştur."

Kendi kendime sııttım, bunların kesinlikle itaati teşvik etmek için olduğunu çok iyi biliyordum - korumayla hiçbir ilgisi yoktu.

"Velyra'nın lordları, krallıklarının başkentini ve vatandaşlarını korumamız için bize askerlerini gönderme nezaketinde bulundular. Onlara korkusuz kaptanınız Kellan Adler önderlik edecek ve hain gaspçının işini sonsuza dek bitireceğiz!"

Tezahürat sesleri geldi ama kalabalığın dışından, bahsettiği askerlerden . Askerlerden tek bir tezahürat bile gelmedi.

Gözlerinin önünde cereyan eden her şey karşısında hâlâ mahcup görünen vatandaş kitleleri.

Kraliçe askerleri susturmak için elini kaldırdı. "Sokaklar şu anda sessiz ve boş olabilir ama yakında çeliklerin çarpışmasıyla dolacak.

O gün geldiğinde bunu size kimin getirdiğini hatırlayın. Sizi kimin korumaya çalıştığını ve kapılarımıza kimin kan ve alev getirdiğini düşünün."

Kraliçe bakışlarını bana doğru kaldırdı ve başını sallayarak güç gösterimizin sinyalini verdi.

Çizmelerimi wyvern'in yan tarafına geçirdim ve havaya fırlamasını diledim. Kulakları sağır eden bir çığlık atarak ve güçlü bacaklarından çömelerek gökyüzüne fırlayan canavar, eğilip korunmaya çalışan aşağıdaki kalabalığın üzerinde süzülüyordu.

İsla'yı yukarıdan çevrelerken aşağıya baktım ve sivillerin dağılıp evlerine geri dönmelerini izledim. Azenna daha sonra kraliyet mensuplarının kollarından tuttu ve onları kaleye dönmeleri için yarattığı bir yarıktan geçirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Elianna

Hazırlık için verilen günlerimiz sona ermişti ve artık Velyra'nın başkentine saldırıp Idina'nın krallık üzerindeki saltanatına sonsuza dek son verme zamanı gelmişti.

Alaia'nın büyük şehrine bakan savaş odasının geniş penceresinin önünde durdum. Gözlerim her bir binanın, sivilin ve ara sokağın üzerinde gezindi. Jace'in inşa edilmesine yardım ettiği bu güzel mabedi son kez görüyor olabilmek ederek zihnim telaşlandı. Büyük bir bina vardı. Birçoğumuzun onu bir daha görememe ihtimali vardı ve bu kalbimde derin bir yara açtı.

Orta masaya doğru yürüdüm ve hançerimi oturduğu yerden kaldırdım. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığının obsidyen bıçağın üzerinde nasıl parladığına hayranlıkla baktım. Bakışlarım kabzasını süsleyen wyvern kanatlarına ve Nyra'nın boynuz oymasına kayınca küçük bir gülümseme oluştu.

Temsil ettiği her şeyi ve bu kılıcın isyanın gerçek başlangıcı olduğunu düşündüm. Babamın, beni varisi ilan etmek istediğini açıkladığında bunu bana nasıl bir sürpriz olarak hediye ettiğini.

Bu kılıç beni Kellan'ın gemisindeki mürettebatından korudu ve gözlerimi onun gerçekte olduğu ve her zaman olacağı erkeğe açtı. Daha sonra benden alındı ve paramparça edilmeden önce Jace'e karşı kullanıldı. Kellan'ın onu öldürme girişimine şahit olduğumda boğazımdan kopan çığlık sonsuza dek aklımdan çıkmayacak, tıpkı yok edilişinin yürek parçalayıcı görüntüsü gibi. Ama çok fazla

Benim gibi, kılıç da kendisine yapılanların küllerinden doğdu ve bunun için dostuma teşekkür etmeliyim.

Parmaklarım kabzanın etrafında sıkılaştı, krallığımı harap eden, tacımı çalan ve ailemin, Lukas'ın ve sayısız kişinin hayatına acımasızca son veren gaspçılardan intikam alma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Silahlarımın sonuncusunu da derilerime bağladım ve odanın kapısı açılırken nefesimi üfledim. Kapı aralığına doğru döndüğümde Tam zırhını giymiş olan dostumla yüz yüze geldim; her iki yanında kılıçlar, metal kapakların altında hançerler ve elinde tuttuğu komutanın miğferi vardı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, sevgi bağdan aşağıya yayılıyor ve bana bir rahatlık hissi veriyordu.

Miğferini taş masanın üzerine koydu ve yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda konuştu. "Senin için hazırız, Lia'm."

Konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım; önümde uzanan şeyin korkusuyla tükenmişim.

Planladığımız gibi Veli, Empri ve Madalae, Islan kapılarının hemen ötesindeki yarığı açacaklardı. Nox ve ben gökyüzüne çıkarken Jace ordularımızı portaldan geçirecekti. Zaela, Gage, Leon ve Landon belirlenen taburların sivri liderleriydi. Ve sonra, herkes yarığın diğer tarafına geçtiğinde, cadılar da savaşımızda bize katılacaktı.

Planım savaştan önce Idina'yı teslim olmaya ikna etmeye çalışmaktı ama asla teslim olmayacağını biliyordum; yine de fark etmezdi, denemek *zorundaydım*. Sadece kan dökülmesini önlemek için mümkün olan her şeyi yaptığıma kendimi ikna etmek için bile olsa. Savaş başladığında görevim Avery'yi bulmak ve onu güvenli bir yere götürdükten sonra savaş alanına dönüp eşime, sarayıma ve krallığıma özgürlük için son bir savaşta daha katılmaktı.

Eğer kazanamazsak ve hayatlarını kaybedersek, onlar olmadan yaşayamayacağımı, *onsuz* yaşayamayacağımı içten içe biliyordum.

Jace aklımın nereye gittiğini açıkça hissetmişti. "*Sonuç ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum. Bu savaş nereye gitsin, asla Seni gördüğüm andan beri yaptığım tek bir seçimden bile pişmanlık duyuyorum. Seninle geçireceğim hiçbir zaman yeterli olmayacak, ama eğer sonumuz bu şekilde olursa, bil ki bu benim için hayatımın onuruydu.*"

Yatıştırıcı sesi beni sarıp sarmaladı

Sıcak bir kucaklaşma gibi aşağı akıyordu. "Bu onur

bana aitti," diye cevap verdim.

Elimi tuttu ve beni savaş odasından çıkarıp vatandaşların cesaretimize hayranlıkla tezahürat yaptığı şehir sokaklarına ve askerlerimizin beklediği tarlalara kadar eşlik etti.

Birliklerimize yaklaşırken Matthias, Jace'in aygırının yanında dörtnala gidiyordu. Binlerce adamımız Isla'ya yürümeye hazırlanırken saflar güzelce şekilleniyordu.

Göz alabildiğine uzanan askerlerimiz disiplinli bir düzen içinde duruyordu. Mancınıklarımızdaki zümrüt sancaklar rüzgârda savrulurken zırhları güneş ışınlarının altında ıslık ıslık parlıyordu.

Hava, zırhlı botların ve toynakların yere vururken çıkardığı yankılanan seslerle doluydu. Neredeyse onların ritmiyle eşleşen ses Nox'un Kanatları üzerinde süzülüp ordunun etrafında dönüyordu.

Gözlerim esintide dalgalanan ve tanımadığım bir amblemi sergileyen sancaklara odaklandı. Zümrüt rengi, akıcı kumaşın ortasını süsleyen bir arma, orijinal hançerimin bir tasarımını görüyordu ve Valderre adı tasarımın içinden mükemmel bir şekilde akarken etrafını saran dev wyvern kanatları vardı.

Rüzgâr saçlarımı karıştırırken bakışlarım Jace'e kaydı, ordumuzun arkasına yaklaşırken atı benimkinin yanında gürlüyordu.

"Sizin için yeni bir armamız olacağını söylemiştim kraliçem." Sesi zihnimi doldurdu sıraların ortasına doğru hızla ilerlerken heyecanlı, gür bir kahkaha beni cevap olarak bıraktı.

Cepheye yaklaştığımızda sarayım ortaya çıktı. Her şeyimi, benim adıma bir isyana öncülük ederek hayatlarını sürekli riske atan ve iktidara talip olan sadık dostlarıma borçluydum.

General, Gage, Zaela ve Lynelle ordunun önünde ve ortasında duruyordu, Nyra kızım ayaklarının dibinde oturuyordu. Bakışlarım Veli'nin ikiz cadılara eşlik ederek kenarda durduğu yere kaydı. Son olarak, gözlerim asker birliklerinden ayrı olarak yerleştirilmiş şifacıların arabalarına takıldı - Finnian önlerinde duruyordu, duruşu gururla parlıyordu.

Matthias'ın dizginlerini çektim ve dörtlüye koşması yavaşlayarak tırısaya döndü, ta ki adımları kitlenin önünde tamamen durana kadar.

Atımdan indim ve onu ilk safların ortasında bulunan Landon'a götürdüm. Elleri dizginlere uzandı, yüzü taş gibi sertti ve taburun bu tarafını yönetme görevine odaklanmıştı.

"Atımı başka kimseye emanet etmeyeceğim. Seyislikten birlik liderliğine... Seninle gurur duyuyorum," dedim ona usulca. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken başıyla beni onayladı.

Diğerleriyle tanışmak için arkamı döndüğümde, her zamanki komutan Jace atını ön saflarda sürdürdü ve tüm dikkatlerini bize çekerken sesi topluluğun üzerinde taşındı.

Arkadaşım turunu tamamlarken ben orduya bakarken Veli beni ortada karşıladı. Bakışlarımız askarlara doğru bakmaya devam etti.

"Krallığa ne olursa olsun, yaptıklarınız tarihe yazılacak. Başınızda doğru düzgün bir taş olmadan da fark yarattınız. Ve ben hala senin bir aptal, pervasız kız..." Fısıltısı kesildi ve dudaklarımda bir gülümseme oluştu. "Bana verdiğiniz bu unvanı taşımaktan onur duyuyorum. Yardımcınız olma konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Yanımda dururken gözlerim ona kayarken gözlerimi kırptım, yüzünde nadiren gördüğüm hınzır bir gülümseme vardı. Gölgeleleri yüzünün etrafında dans ederken bir zamanlar menekşe rengi olan gözleri benimkilerle buluştu. "Bir aptala rehberlik ettiğin için teşekkür ederim, pervasız-"

"Cesur, sadık ve asil bir kraliçe," diye sözümü kesti. "Bu için bir onurdu."

Övgüsünden iznim olmadan bir gülümseme oluştu - duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Jace atını yanımda durdurdu ve bana baktı. "Kraliçelerinden haber almaya hazırlar."

Ayaklarım beni ileriye taşıdı, gözlerim herkesin üzerinde gezinirken beni sahadan ayırdı - bakışları beni delip geçti.

Elimi kaldırıp gökyüzüne doğru keskin bir ısıklık çaldım ve bir an sonra Nox tam arkamıza inerken botlarımızın altındaki zemin gümbürdedi

Ben. Boynuzla kaplı başı bir an sonra omzumun üzerinde durdu ve her zamanki koruyucum gibi davrandı.

Bir zamanlar wyvernimi görünce sinen askerler şimdi ikimizin önünde gururla duruyordu. Hepsiyle yüzleşirken gözüme tek bir ürkeklik bile çarpmadı.

Topuklarımın üzerinde dönüp Nox'un sırtına tırmanırken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Omzunda durdum, kolum ekstra denge için boynuna uzanıyordu.

"Korkusuz savaşçılarımla," diye cınladı sesim, sessiz vadiyi bir bıçak gibi keserek. "Ölümlü ırkın acımasızca katledilmesine son vermemiz gereken gün yaklaşıyor. Düşmanımız yorulmak bilmiyor ve doymak bilmiyor, yeniden inşa ettiğiniz her şeyi yok etmeye çalışıyor."

Durakladım, bakışlarımla ön saflardaki her bir askerin yüzünde oyalanmasına izin verdim.

"Çoğunuzla savaş meydanında yan yana savaşma zevkini hiç tatmadığımı biliyorum ve bugün bana bu fırsatı verdiğiniz için minnettarım. Sadece yanınızda olmak için değil, size liderlik etmem için de bana güvendiğiniz için. Birçoğunuz yıllarca eşimin yanında savaştınız - daha az insanın ruhunu kırarak olan fae'lerden gelen dehşetlerle yüzleştiniz. Kan döktünüz, acı çektiniz ve yine de burada kırılmadan ve boyun eğmeden duruyorsunuz."

Bakışlarım atının eyerinde Nox'un hemen yanında duran Jace'e kaydı. "*Sözlerin onlar ve benim için çok şey ifade ediyor.*" Sesi bana doğru süzüldü.

"Komutanınız gözlerimi tüm bunların gerçek dehşetine açmadan önce bu savaşta oynadığım rolü asla geri alamayacağım, ancak Bilin ki kalbimin yattığı yer şimdi ve varlığımın geri kalanı için *sizsiniz*. Her şeyin masumları. Hem masum ölümlüler hem de Fae'ler. korkunç bir güç ve açgözlülük savaşına sürüklendiler."

"Bizler tanrıların bahsettiği zaferler ya da akıl almaz zenginlikler için savaşmıyoruz. Verdiğimiz savaş varlığımızın özü, umutlarımızı besleyen topraklar ve kalplerimize yakın tuttuğumuz insanlar içindir. Savaşıyoruz çünkü ihanet ve cinayet yoluyla tahtımı gasp eden zalim, kötü niyetli varlıklara karşı son savunma hattıyız." Benim sözlerim gökyüzünde yankılanan bir savaş çılgınlığıydı.

Kraliçeden ve onun yaptıklarından bahsedince elim yumruk oldu.

"Bu savaş kolay olmayacak. Kan dökülecek ve ruhlarımız daha önce hiç olmadığı kadar sınanacak. Düşman sayıca bizden üstün olabilir ama bizde onlarda olmayan bir şey var: umut. Sahte kraliçe kendisinden aşağı olan herkese korku salarak yönetir ve liderlik eder. Ben böyle biri değilim, asla da olmayacağım. Onun açgözlülüğü yüzünden askerleri sizinle savaşıyor. Askerlerimiz özgürlükleri için savaşıyor!"

Alkışlar ve anlaşıma haykırışları hatlardan aşağıya doğru patladı ve vadide

Gözlerimdeki yakıcı yoğunluk Nox'un alevlerini yansıtıyordu. "Savaşlar ve Son yüzyılda çok sayıda insan hayatını kaybetti ama bugün yalnız savaşıyorsunuz. Hem ölümlüler hem de fae'ler olarak tek bir vücut halinde savaşıyoruz; diyarda hüküm süren karanlığı parçalayacak ve halkımız için yeni bir şafağı ateşleyecek müthiş bir güç. Benim hükümdarlığım altında birleşmiş bir halk!"

Hava, toplanan savaşçıların yankılanan kükremeleriyle yankılanıyor, kılıçların kalkanlarla çarpışması alanı ahenkli bir kaosla dolduruyordu. Kalçamdaki kılıcı çözdüm ve Nox'un omzunda dengede dururken kılıcı başımın üzerine kaldırdım.

"Bugün ölüme doğru değil, ışığın karanlığa karşı zaferine doğru yürüyoruz. Şimdi, yürüyüşümüzün gök gürültüsünü ve savaş için kükremelerimizi duyduklarında düşmanlarımızı titretelim. Daha iyi bir diyar için!" Çığlık attım.

Nox sanki emredilmiş gibi havaya bir zafer kükremesi savurdu. Ben eyerimden aşağı atladım ve o da arkamızda kalan, her birinin yüzünde gülümsemeler parlayan sarayıma döndü.

Jace'in bakışlarıyla karşılaştığımda, "*Seni seviyorum*," diye fısıldadım.

"*bir vedaymış gibi fısıldama. Seninle diğer tarafta görüşeceğiz.*" Gözleri endişe saçıyordu. "*Seni bu dünyada ve ötesinde her şeyden çok seviyorum. Bu diyarın kraliçesine ihtiyacı var.*"

"*Unutma, birbirimizin dikkatini dağıtmak istemiyoruz, bu yüzden bunu sadece gerçek bir ihtiyaç anında kullanmalıyız,*" diye hatırlattım ve gözlerini benden ayırmadan başını salladı.

Nox'un karşı tarafına, Nyra'nın oturduğu yere baktım ve sonra gözlerim Lynelle'inkilerle buluştu. "Biz dönene kadar ona göz kulak olur musun?"

"Elbette," diye cevap verdi kurdumu çizgilerin kenarına yönlendirirken. Bakışlarım onun uzaklaşmasını takip ederken kalbim acıyordu ama bu onun için çok tehlikeli olabilirdi.

Gözlerim Jace, Gage, Zaela ve Veli'yi Nox'un önünde dururken buldu. "Unutmayın, şehir içinde savaşmak yok. Her ne pahasına olursa olsun engellenmeli ve Jace ya da ben aksini belirtmedikçe kapıların dışında kalacağız. Bu çok önemli. Eğer Idina ya da Kellan savaş başlamadan önce bir teslimiyet görüşmesi yapmaya gelmezlerse, Nox'u şehrin üzerine süreceğim ve Avery'ye ya da kraliçeye ulaşmaya çalışacağım, hangisi önce gelirse."

Kız kardeşimden bahsedince Gage'in boynundaki damarlar gerildi. "Onu geri alacağız." Sesi alçaktı, intikam vaadini açıkça belli ediyordu.

Başımı salladım. "Sana söz veriyorum." Gözlerim Veli'ye kaydı. "Vakit geldi."

"Evet, ve tam zamanında. Sirenler varış noktalarına ulaştı," duyurdu bana göz kırparak.

Hınzır bir sırıtış oluşurken gözleri altın rengi, fuşya ışıltısını yaydı ve benden dönerek ordumuzu bekleyen uzak tarlalara baktı. Empri ve Madalae onu iki yanında karşıladı, üçü de güçlerini daha da birleştirmek için pençeli parmaklarını birbirine kenetledi.

İkizler dış ellerini kaldırıp açık vadiye doğru kaldırdılar, Veli'nin elleri onlarınkine topraklama gücü olarak bağlıydı.

Fısıltılar rüzgârda uçuştı ve sonra zar zor tanıdık gelen şu sözleri duydum: "*Odium Embulae*." Alemde, gökyüzünden çakan bir şimşegi taklit eden bir çatlak yarıldı. Muazzam bir güç gösterisiyle, üç cadı birlikte çalışarak bir yarık oluşturdular. bütün bir orduyu barındırıyor, damarları ve kasları bunun gücüne karşı gözle görülür bir şekilde geriliyordu.

Gözlerimi kör edici güneşten korudum. toynaklar ve zırhlı botlar yankılandı. Kanatları yanlarından fırlayıp kendini hazırlarken Nox'un göğsünden beklenti dolu bir hırıltı yükseldi.

Gözlerim hepimizin önünde patlayan güce sabitlenmişken kalbim göğsümde dört nala atıyordu.

Ve sonra Isla yarıktan çıktı.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kellan

İslan limanında bekleyen bazı gemilerimizi ve mürettebatlarını teftiş ederken Vayr Denizi'nin ufkunda ŞAFAK VARDI. Elianna'nın her an gelmesini beklediğimiz filosuna karşı hazırlıklı olduğumuzdan emindik.

Gerçekten sevebileceğim tek şey olan denize baktım ve bu anlamsız savaşı sonunda bitirip tahta oturmak için harekete geçmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken yüzümde bir sırıtma oluştu.

Savaş kazanıldığında ve cadılar İsla'dan çıkıp kraliçeden pazarlık ettiklerini aldıklarında, tacı zorla ele geçirmek için önüm bir kez daha çok açık olacaktı. Artık oraya ulaşmak için o taş kalpli kancıkla yatma düşüncesini bile midem kaldırmıyordu - hayır, tacı onun lanet kafasının tepesinden sökecektim.

Tüm bunları hayal ederken gözlerim , parmak uçlarım gemi dümeninin ahşabına sürtündü.

"Kaptan," William'ın geminin güvertesinden gelen sesi beni kendimden geçirdi. "Bu sabah sizi burada beklemiyorduk."

William bir kez daha görevlendirildi ve ben wyvern'imın sırtından kraliçenin vatandaşlarına dehşet saçarken deniz filosunun bozulmamış durumda olmasını sağlamakla görevlendirildi.

"Evet, ama bir kaptanın teftiş için gelişini bildirmesi gerekir mi?" Meydan okudum.

"Tabii ki hayır." Birkaç adım daha yaklaştı ve benimle dümende buluştu. "Sadece son zamanlarda deniz yerine gökyüzünü tercih ediyorsun."

İçimden bir hırıltı yükseldi. "Bu bir seçim değil, William." Ona haince bir gülümseme verdim. "En çok arzuladığımız şey için yaptığımız şeyler."

Bana tek bir kaşını kaldırdı. "Peki bu ne olabilir?"

Dişlerimi sıkarak ona saldırmak üzereydim ki kulaklarım dalgalardan gelen melodik bir ses duydu.

İkimizin de bakışları akıp gittiği derin denize kaydı. Yükselen güneş dalgalara yansıyor, büyüleyici bir koro bizi kendisine doğru çekiyordu.

Adımlarım beni geminin pruvasına getirdi ve bakışlarım unutulmaz çağrıya odaklanırken ellerimi küpeştenin üzerine koydum. Serçe parmağımı kulağıma soktum ve doğru duyup duymadığımdan emin olmak için çevirip durdum. Hiçbir zaman pek çok şeyden korkan bir erkek olmamıştım ama denizin çocuğu olarak büyüdüğüm için sirenlerin korkmaya değer birkaç yaratıktan biri olduğunu çabucak öğrendim.

İçgüdüsel bir his diyebilirsiniz ama duyduğum şeyin tam olarak bu çağrı olduğundan neredeyse emindim. Melodi gittikçe yükseliyor ve limandaki gemileri sarıyordu, sanki dalgaların üzerinde bir sis sürüklenirken her taraftan bize doğru geliyordu.

"William?" Pruvada yanımda dururken sesim fısıltının biraz üzerindeydi ama cevap alamadım.

Gözlerim ona doğru fırladı ve onunkilerin neye benzediğini görünce parladı - bulanık bir pusla sırlanmıştı. Adımlarım beni geriye doğru tökezletti ve kollarım küpeşteye tutunarak denize düşmemi engelledi.

"William!" Havladım, ama suya bakarken kaçırmadı. Koşarak geminin ortasına, askerlerin sıralandığı yere gittim.

Güvertedeki her çift gözün William'inkilerle aynı olduğunu fark ettiğimde dehşete kapıldım. Anlayabildiğim kadarıyla, limandaki çevre gemilerde bulunan herkes aynı transa girmişti.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında sonra bakışlarım bileğime kaydı -zihnimi wyvern'inkine bağlayan kelepçeye.

Azenna o gün bu kelepçeyi kanımıza bağladığını söylemişti ve lanet olası hayatımda hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım.

Güneşin neredeyse tamamen yükseldiği denize doğru baktım ve suyun yüzeyinden bembeyaz gözleri parlayan yüzlerce kaygan saçlı kafa çıkınca midem bulandı.

Gelgitle birlikte sis de gelmeye devam ediyordu ama bunun doğadan kaynaklanmadığını biliyordum. Akıldan çıkmayan melodi daha da yükseldi ve sonra geminin ön tarafından hafif bir sıçrama sesi dikkatimi çekti.

William'ın bulunduğu pruvaya geri döndüğümde onun gitmiş olduğunu gördüm. "Kutsal tanrılar," diye fısıldadım ve hızlanan adımlarım beni pruvanın en ucuna getirdi.

Küpeştenin kenarından eğilerek bedeninin düştüğü yerde sudan kabarcıklar çıktığını gördüm ve ardından uzun, pullu bir oniks kuyruk yüzeyden dışarı fırladı. Kalın, girdaplı kıvrımlı dalgaları kapladı.

"S.KTİR!" Kılıcımı kınından çıkarırken böğürdüm. Sis çoktan geminin güvertesine doğru ilerlemişti ve ben ayakta kalanlara doğru koşarken ayaklarımın etrafında dönüyordu.

", sizi moronlar! Herkes gelsin. Şimdi!" Çığlık attım. Bazılarının gözleri kırışmaya başladı, ama süt renginden kurtulmalarına yetecek kadar değil.

Sanki onlara emir vermişim gibi, hepsi perdeli parmakların parmaklıkların üzerinden kıvrıldığı geminin kenarlarına doğru yürümeye başladılar.

Sirenler kendilerini limandaki gemilerin üzerine bıraktılar. Ahşap gemilerin kenarlarına tırmanıp küpeştelere oturduklarında gözlerim her yöne kaydı.

Çılgınca güvertede koşturdum, denizcileri yere iterken duruma küfrediyor ve homurdanıyordum, adımları onları sonlarına götürmek için hareket ediyordu.

Sonra sirenlerin şarkısını bir ses böldü.

"Yakışıklı kaptan, neden onları durduruyorsun?" Adımlarım durdu ve sesin geldiği yöne doğru ; geminin yan tarafında bir siren kendini yukarı kaldırmıştı. Delici gözleriyle uyumlu buz rengi saçları tenine yapışmıştı.

Ona doğru bir adım attım ve dudağım hırlayarak geriye kıvrıldı. "Neden askerlerimin göz göre göre ölümüne koşmalarını engelliyorum? Biraz aptalca bir soru. Sence de öyle değil mi, *deniz cadısı*?"

Keskin dudaklarında bir sırıtış belirirken, çatık kaşlarının altından görmeyen bakışlarını bana dikti. "Peki kaptan neden çağrımıza cevap vermiyor?"

Kelepçenin bağlı olduğu kolumu kaldırdım ve parmaklarımı alaycı bir selamlama yapar gibi havada salladım.

Karşılık tısladı ve ben gözümü kırpamadan yağ rengi kuyruğu bana doğru fırladı, jilet gibi keskin yüzgeci derimi kesti.

Önkol.

Acı içinde kükredim ve bu limanı tam bir kaosa sürükledi.

Sirenler her taraftan gemiye sıçradı, kuyrukları denizcilerimin etrafını sararak onları denize itti; pençeleri ve sıra sıra dişleri etlerine battı.

Tüm gemilerden çığlıklar yükseliyor, liman boyunca yankılanıyordu. Her yönden sıçrayan kan beni ve geminin döşemelerini ıslattı.

Acı dolu kükremeler devam ettikçe denizciler sersemliklerinden sıyrılıyordu ama kendilerini kurtaracak zaman bulamıyorlardı.

Sirenler doğaüstü bir hız ve güçle denizcilerimi parçalamaya devam ettiler; pençeleri et ve kemiği kolayca parçalıyordu.

Istirap ve işkence feryatları sirenlerin şarkısının kalıcı yankılarıyla karıştı. Geminin güvertesi, dökülen kanlarının koyu kırmızısıyla lekelenmişti. Kendilerinden geçen denizciler umutsuzca kılıçlarını ve ellerine geçirebildikleri eğreti silahları savurdular ama sirenler fae'lere bile meydan okuyan bir zarafetle hareket ediyorlardı.

Bana çok yaklaşan yüzgeçleri ya da uzanan pençeleri kestim - boğazlarına gömülü deniz kabuğunu yırtan acı çığlıkları Kulaklarıma gerçek bir müzik gibi geldi. Ancak, etrafım o kadar şanslı olmayanlarla çevriliydi, hala yarı yarıya deniz cadılarının çağrılarının etkisi altındaydım.

Bazıları sirenlerin baştan çıkarıcı cazibesine kapıldı, boş gözleri teslimiyetlerini ele veriyordu. Transa direnenlerin yüzleri kaçmaya çalışırken korku, öfke ve çaresizlik karışımı bir ifadeye bürünürken, sirenler kan tutkuları içinde kayboldular.

Her şey çok hızlı oluyordu, çok hızlı. Yetişemiyordum ve sayısız mürettebat üyesinin kötü deniz yaratıklarının ellerinde kaderleriyle buluşmasını izledim. Kılıcımı olabildiğince hızlı bir şekilde havaya savurdum ama hedefime nadiren ulaştım.

Elimin tersini yüzüme sildim, sadece mürettebatımın kanını gözlerimden temizlemek isterken daha fazla bulaştırdım.

Wyvern bineğimden gelen uzak bir kükreme havada gürledi ve bakışlarımı uzaktaki kaleye çevirdi.

Kendimi geminin ana direğine yaslarırken ellerim kılıcımı önüme uzattı. Wyvern'imın görüş alanına ve tanrılara denizden gelen bu amcıklardan biri tarafından parçalanmamak için yeterince hızlı olmayı umdum.

Görüşüm onun kırmızı lekeli bakışlarına odaklanırken çenem kilitlendi şehir kapılarının ötesindeki gökyüzünde bir çatlak oluştuğunu gördü. Bu

O zaman anladım. Bu siren saldırısı Elianna'nın işiydi ve bunu büyük girişini yapmak için dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullanıyordu.

Zihnimi kendi bedenime geri döndürdüm ve tam zamanında bana doğru hamle yapan saldırganın gövdesini kestim. Parçalanmış bedeni büyük bir gürültüyle ayaklarımın dibine düşerken, içinden siyah kanlar akıyordu.

Bağlı kan manşetime üç kez dokunarak canavarı hemen bana gelmesi için uyarırken göğsümden derin bir hırıltı yükseldi. Kan donduran bir savaş çılgılığıyla, güvertede kalan sirenlerin üzerine tüm gazabımı saldırdım ve kılıcımı onlara sapladım. Ancak, pençeleri derime battıkça ve tutabildikleri her şeyi parçaladıkça sayıca az olduğumu hemen anladım.

İçimden tiksinti ve öfke homurtuları akmaya devam etti ve ellerimi Elianna'nın boğazına dolamanın ve bizi bir şekilde hazırlıksız yakaladığı için onu boğmanın ne kadar muhteşem bir his olacağını hayal ettim.

Avery

Hücre kapımın gıcırdayarak açılma sesi beni bu Tanrı'nın unuttuğu zindana kapatıldığımdan beri uyumayı başardığım azıcık uykudan uyandırdı.

Kendime acımadığım zamanlarda, hapishanemin parmaklıklarını şiddetle sallamaya çalışıyor, sahip olduğum asgari gücün bir şekilde eski paslı kapıyı menteşelerinden kırmasını umuyordum. Ama eğer Lia buradan kurtulamazsa, o zaman mahvolacağımı biliyordum.

Gıcırta kesilince gözlerim kapıya kaydı ve iğrenç kocakarı ile karşılaştım. Onu görünce bir tıslama sesi çıkardım ve bacaklarım beni arka duvara doğru itmek için hareket etti.

"Senin aptal oyunların için vaktimiz yok, hain prenses," diye mırıldandı. Bir saniye sonra, tam önümde belirdi ve ellerini

buruşuk, pençeli elini ön koluma izinsiz doladı.

Şeytani, dişlek bir sırıtış bana doğru parladı. Birdenbire, sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi hissettim, bu sırada diyar etrafımda hızla esen bir rüzgar tüneline yükseliyordu.

Gözlerimi yeniden açtığımda taht odasıındaydım, annemin ve Yüce Cadı'nın önünde duruyordum. Wisp yolculuğunun ardından dengemi bulduğum anda, baş dönmesi yüzünden yere kustum.

Veli haklıydı; cadı olmayanların o yoldan gitmesi kesinlikle güvenli değildi.

"Teşekkür ederim Sylvae," dedi Azenna ve sonra bakışları benimkilere kaydı. "Bu

Görünüşe göre küçük isyancılar sarayınız sizin için gelmiş Prenses. Büyü kapıların ötesinde patlıyor."

Onun ve annemin bakışları altında dururken gözlerim büyüdü. "Sylvae, kulelerden birine git ve şehrin etrafına bir kalkan yerleştir. siper. Varisin askerlerinden hiçbirisi kapıları geçmeyecek. Anlaşıldı mı?" Azenna emretti.

"Evet, elbette," diye cevap verdi kocakarının tüyler ürperten sesi, ortadan kaybolmadan hemen önce.

Kalbim hızla çarpıyordu - benim için gelmişlerdi ama bilmeden bir tuzağa düşüyorlardı.

"Beni ona karşı kullanmayacaksın!" Çığlık attım.

Patlamamı görmezden gelen Azenna ve kraliçe, iki yanıma kuşatana kadar bana doğru adım attılar. Nefret dolu bakışlarına karşılık verirken dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

"Kız kardeşini selamlamadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?" diye alay etti Yüce Cadı.

Gözlerim her birinin gözleri arasında gidip geldi ve yüzüme sinsî bir gülümseme yayıldı. "Sadece umarım hepinizi öldürür."

Annemin dudakları dehşetle aralanırken, Azenna hem benim hem de kraliçenin kollarını tutarak kızgınlıkla alay etti. Gölgelerle dolu rüzgârlar beni bir kez daha hasta etmekle tehdit ediyordu.

Gözlerimi bu kez Islan kapılarının doğu kulesinin tepesindeydik. Kulenin dibinde sayısız zırhlı asker sırası duruyordu ve neredeyse yarım mil boyunca ileriye doğru yayılmışlardı.

Önümüzde uzanan gökyüzü parçalanmış çatlaklara ayrılıyor, alemde kalbimin beklentiyle çarpmasına neden olan bir yarık oluşturuyordu.

Ve sonra bir wyvern patladı.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

Gökyüzündeki açıklık içine sığabileceği kadar geniş olduğu anda, Nox kanatlarını gürültülü bir şekilde çırparak yarıktan süzüldü ve önümüzde kalan vadiden geçerek Isla'nın, Velyra'nın içine girdi.

Öfkeli bir savaş çılgılığıyla diyarın diğer tarafına geçtik. Yürüyerek bir aydan fazla sürecek bir yolculuk, cadılarımızın büyü gücü sayesinde sadece saniyeler sürdü.

Dörtnala koşan savaş atları ve arkamızdan gelen yaya askerlerle birlikte onlara doğru uçarken, kapıların dibinde mükemmel bir şekilde dizilmiş sonsuz sıra askerler şehri koruyordu. Bakışlarım Cesur askerlerime doğru hızla döndüm ve Jace'in hepsine liderlik ettiğini görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Yüzümü bir kez daha ileriye döndüğümde, kapıların tepesinde duran üç figürü gördüğümde gözlerim parladı. Cadıların gelişimizi çoktan hissettiklerini ve Yüce Cadı'nın yanında kraliçe ve kız kardeşimin durduğunu fark ettiğimde kalbim neredeyse duracaktı.

Zihnim yarışıyordu, gelişimizi nasıl sezdiklerini ve bu kadar büyük bir orduyu hızla nasıl topladıklarını sorguluyordum. Avery'ye ne yapmış olabileceklerini düşünürken ellerim yumruk oldu. planımızdan haberdar.

Nox'a durmasını emrettim ve kanatları rüzgârı yakalayarak bizi gökyüzünde, şehir kapılarını koruyan savaşçıların tam üzerinde tuttu. Ordum arkamızda durdu.

Adamlarımızın sonuncusu da geçitten geçerken, bakışlarım bir kez daha geriye doğru kaydı ve tam zamanında Veli, Empri ve Madalae'yi yarıktan çıkarken yakaladım. Geçidi açık tuttukları için şimdiden darmadağınık ve nefes nefese göründüklerini fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Birkaç dakika içinde hayalet kapı yok oldu ve Isla'nın geniş arazisinin görüntüsü ortaya çıktı.

Şehre baktım, gözlerim kız kardeşime kilitlenmişti; esir alınmış olmasına rağmen yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı, sanki cevap olarak tek ihtiyacı olan benim varlığımı gibi.

Kraliçenin gözleri bana dikilmişti ve her nasılsa bakışları, yanında duran kızıl gözlü cadınıninkinden daha da kötü niyetli görünüyordu.

"Idina!" Sesim gökyüzünde yankılandı. "Acımasızca sürdürdüğünüz savaş, hayal bile edilemeyecek miktarda kan dökülmesine neden oldu.

Göster kendini

hayatlarına değer verdiğinizi gösterin. Hiçbir şey olmasa bile, krallığın kraliçesi olarak son hareketiniz onları katliamdan kurtarmak olsun. Altımda duran adamlar... tek kullanımlık olarak görülmemeliler. Onlara içinizde bir nebze de olsa dürüstlük kaldığını ve sadece yüz­süz bir bıçak olmadıklarını gösterin.

kullananlar."

Ben cevap vermeyince alev alev yanan gözleri üzerime dikildi. Bineğimin altında duran askerlerinin zırhlarının çıkardığı kulağımı tırmaladı.

"gördüğünüz adamlar... tanıdığım en cesur askerler, hatta bir zamanlar onlara liderlik eden kişiyi yok etmeyi amaçlayan birliklerinizle karşılaştırılabilirler, tek kullanımlık değiller. Ne benim için ne de tanrıların tam da bu nedenle aralarına yerleştirdiği eşim için. Bizi *birleştirmek* için! Fae ve ölümlüler diyar boyunca uyum içinde birlikte yaşasınlar diye."

Bir eşim olduğunu söylediğim anda gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünde şok ile öfkenin ölümcül bir karışımı parladı.

Nox'un içinden bir homurtu yükseldi. Idina'nın dudakları geriye kıvrıldı ve başımı yana eğerek ona baktım, beyanımı bir yanıtı değer bulup bulmayacağını görmek bekliyordum.

"Islan kapılarına sadece hain bir mahkûm olarak değil, şimdi de tacı gasp ettiğini ilan etmiş biri olarak geliyorsun. Velyra halkı senin ihanetini biliyor Elianna. Tahta sahte bir şekilde hak kazandığına dair söylediğin yalanları biliyorlar ve şu anda düşman için savaştığını da biliyorlar, zira savaş zamanında onları evlerine kadar götürerek hepsinin önünde bunu açıkça gösterdin." Idina kolunu önüne uzattı ve ölümlüler ordusunu işaret etti.

"Adamlarım şehre , de sizden biri tarafından saldırıya uğramadıkları sürece tek bir kılıç bile sallamayacaklar. Onlar sadece bir önlem olarak ve saflarımda yan yana durarak fae ve ölümlülerin birbirleriyle uyum içinde yaşayabileceklerini kanıtlamak için buradalar! Bunu daha başlamadan bitirmek için bir fırsatın var. Tacını yere at, Idina. Çünkü aramızda sahte ve hain olan tek kadın *sensin*. Kendi kızını esir tutuyorsun. onu gerçekten seven biri."

"Çocuklarımı seviyorum!" diye tersledi. Avery'nin bakışları ona yöneldi ama vücudunun olduğu yerde donup kaldığını, sanki yerinde tutulduğunu fark ettim. "Ve sen onların bildiği krallığın tek varisini öldürdün. Katil olduğu bilinen bir kraliçeyi körü körüne takip etmelerini bekleyemezsin."

Gülümsemesi acımasız ve ölümcül hal aldı ve o anda bunun sonucunun ne olacağını biliyordum, ancak daha önce olduğu gibi susturulmayacaktım. tüm hayatım boyunca.

"Tek katil kraliçe, şu anda şehirlerinin üzerinde yükselen kalede tahtta kraliçedir. Halkınızı, askerlerinizi ve Isla vatandaşları, size kesinlikle hak etmediğiniz merhametli bir ölüm bahşedeceğim. Bu size son uyarımdır."

Idina'nın gözleri üzerinden geçerken, sessiz, bekleyen ordumu gördü ve sonra dikkatini tekrar bana verdi.

"Ölümünün ve halkının ölümünün tadını çıkar, Elianna," diye seslendi. Sesi bir esintiyle bana ulaştı ve içime saf, her şeyi tüketen bir öfke dalgası gönderdi.

Zihnimde, Nox'a yüksek kulelerinde durdukları sırada alevlerini üzerlerine göndermesini ve halkımın kanı kapıların dibinde dökülmeden önce bu işi sonsuza dek bitirmesini emrettiğim bir görüntü parladı. Fakat Korkaklar bilerek kız kardeşimi kalkan olarak kullandılar.

Azena'ya baktım, tüyler ürpertici bakışları uzakta kalmıştı. Savaş alanının diğer ucunda, bize eşlik eden kendi meclisinden üç cadiya bakıyordu. Tiksintiyle hırladı, üst dudağı onları görünce kıvrıldı.

Kraliçe'nin veda sözleriyle birlikte, Yüce Cadı hem Kraliçe'nin hem de Avery'nin kollarını tutarken parlayan gözlerini bana doğru çevirdi.

Azena'nın dokunuşuyla Avery'nin yüz hatlarını kaplayan saf korkuyu izlerken, sinirlerim midemin çukuruna çöktü. Gözlerimi kırpıttım ve bir an sonra üçü de gözlerimin önünden kayboldu.

Sonsuz ve kör edici gazabım, çiftleşme bağının etrafını sararak bağımızı uğuldattı.

"*Korkak bir kaltak.*" Dostumun sesi bana doğru süzüldü, öfkesi benimkini taklit ediyordu ve hırıltısı kelimelerine sinmişti. "*Onun sonu izlemek için sabırsızlanıyorum. Senin için hazırız. Söz verdiğiniz gibi, kraliçem.*"

Tam Nox'a emri vermek üzereyken, havada yankılanan delici bir çığlık açılmasına neden oldu ve bunun kendi wyvern'imden gelmediğini fark ettim.

Bakışlarım kapıların ötesine ve Vayr Denizi'ne doğru ilerledi. Odaklandığımda çığlıkların yankıları duyulabiliyordu. Sirenlerin sözlerini tuttuğunu görmek için dudağım tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra gözlerim Azenna'nın Ellecaster'ı yok etmek için gönderdiği, akıl almaz bir hızla doğrudan bize doğru süzülen wyvern'e kilitlendi. Hızla yaklaşırken, hiç düşünmediğim bir manzara belirdi ve panik içinde boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"*Lia! Ne oldu?!*" Jace'in sesi gürledi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve tanık olduğum şeyi kendi gözleriyle görmesi için aramızdaki bağın açılmasını diledim.

"*Düşündüğüm şey bu olamaz-*"

"*Öyle,*" diye kestim sözünü. "*Kellan wyvern'in arkasında. Doğruca bize doğru geliyor.*"

"*Lia...*" Yalvaran fısıltısı kafamı doldurdu.

"İleri!" Düşmanımızın ordusunda aşağıdan bir askerin sesi duyuldu ve yürüyen botların gürleyen sesi gökyüzünü doldurdu.

Gözlerim bize doğru savrulan tehdide sabitlenmişken, nefes alış verişim giderek ağırlaştı. Çenem kilitlendi ve hem Kellan hem de Idina'nın ellerinde katlanmak zorunda kaldığım her şeyin görüntüsü beni ele geçirdiğinde boynum gerildi.

Güvenebilmem gereken kişiler tarafından onlarca yıl boyunca zihinsel ve fiziksel istismara uğradım. Hem annemin hem de babamın öldürülmesi ve onlar öldükten sonra elimde kalan tek ebeveyn figürü. Krallığı en çok ihtiyaç duyduğu şeye, gerçek varise karşı döndürmek için benim adıma fısıldanan haince yalanlar. Hepsinden önemlisi, sevdiklerimin üzerinde her zaman var olan tehdit ve kendilerini üstün görenlerin halkımın varlığını ortadan kaldırmaya yönelik kalpsiz girişimleri.

Yalanlar, manipülasyonlar ve aldatmacalarla tahtı ele geçirdiler. Ve şimdi, hepsini kılıçla, kanla ve alevle geri alacağım.

Kellan'ın gözleri bana sabitlenmişti. Idina'nın kuvvetleri benimkilere doğru ilerlerken wyvern'i Nox'un bizi havada tuttuğu yere yaklaşıyordu. Bize doğru koşarken eski sevgilimin yüzünde şeytani bir sırıtma vardı ve sonunda en çok istediği şeyi -benim ve ordumun hayatını- alacağını varsayıyordu.

Ama ben izin vermezdim.

"*Lia!*" Jace'in gırtlaktan gelen sesi çığlık attı.

"*Canlarına oku yakışıklı,*" diye fısıldadım bağıın içinden. "*IGNYSTAE!*"

Komut boğazımdan bir savaş çığlığı olarak yırtıldı.

Nox anında karşılık vererek Kellan'a ve vahşi bineğine, tam da onlar bize şiddetle çarpmadan önce, yakıcı bir alev gönderdi.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Jace

Önde LIA VE NOX varken, silahlı kuvvetlerimiz diyarın karşı ucundaki geçitten kolaylıkla geçmişti. Gage ve Zaela iki yanımı kuşatmışlardı, Landon da üçümüzün arkasındaydı. Gage ve Zaela

Binlerce savaşçımızı yüzyıl süren bir savaşın sonuna diyarın yarığından geçmenin heyecanı kelimelerin ötesindeydi.

Daha birkaç hafta önce, gözlerimin görebileceği en muhteşem manzaranın, karımın tanrıların huzurunda kendini bana bağlamayı kabul ettiği düşün günü olduğunu düşünmüştüm ama hiç bu kadar yanılmamıştım. En muhteşem manzara, düşmanımızın kapılarında, bir şehirde meydan okurcasına durduğu zamandı.

Bir zamanlar evim dediği yerde, halklarımız arasında barış için yalvardı.

Ancak, eşimin eski sevgilisinin ona ve bineğine kendi bineğiyle saldırışını izlediğimde, bu görüntü kısa sürede içimi burkan bir korkuya dönüştü - vücutları havada çarpışırken her bir wyvern'den ateş fişkırıyordu.

Idina'nın ordusu aşağıdaki zeminde bize doğru koşarken bakışlarımı ondan ve Nox'tan ayırmak zorunda kaldığım için yukarıdaki tüm tanrılara lanet ettim.

Zaman yavaşladı ve bakışlarım Gage ile Zaela'nın sözümü beklediği iki yanıma kaydı.

"İkinizin yanında hizmet etmek benim için bir onurdu," dedim, Lia'nın çoktan kendi savaşını yürüttüğü gökyüzünde kaos baş gösterirken içimden derin bir hırıltı yükseldi.

"Bu onur bana ait kardeşim," dedi Gage, sesi ölümcüldü. "Ve benim," diye yineledi Zaela.

Omurgamı dikleştirip kılıcımı kılıfından çıkarırken nefesimi içime çektim.

"şİMDİ!" Kılıcımı havaya kaldırırken böğürdüm.

Savaş atım bizi arka ayaklarının üzerine kaldırırken, kuvvetlerimizden bir zafer yükseldi ve onlar ileri doğru koşarak beni ve atımı geçip doğrudan düşmanın ön hatlarına girdiler.

Ordularımız çarpıştı, silahlar ve yumruklarla birbirlerine arptılar. Savaşın en başında hayatlar aniden sona hava korkunç çığlıklarla delindi. Daha güçlü, daha hızlı ve daha ölümcül olan Fae ordusuna karşı büyük bir dezavantajımız vardı. Onlar yaralarını kolayca iyileştirebilirken, biz birlik içinde kalarak ve kapsamlı eğitimimize güvenerek bunu telafi etmek zorundaydık.

Kitleler arasında dörtlale ilerlerken, düşman askerleri dört bir yanımdan beni kuşattı. Kılıcımı her yöne savurdum ve tıpkı kendi adamlarımda olduğu gibi hayatlarını kısa sürede sonlandırdım.

Umutsuzca kendimi, gökyüzünde sürekli patlayan dev alevlere değil, devam eden kaosa odaklanmaya zorladım.

İsla'nın yüksek kapılarının dibindeki bir zamanların sakin ayırıları şimdi ölümcül bir savaş alanıydı, hava çarpışan eliğın sesi ve dökülen kanın metalik kokusuyla yankılanıyordu.

Düşman kuvvetleri saldırılarını ölümcül bir vahşetle başlattı. Acaba gerçekten İdina'nın davası için mi savaşıyorlardı yoksa bu savaş bittiğinde İdina'yla birlikte daha da kötü duruma *düşeceklerinden* mi korkuyorlardı? Hiçbir asker bir savaşın kaybeden tarafında savaşmak istemezdi, bunu bilirdim... Yıllardır bu savaşın başındaydım.

Mancınıklarımız şehir surlarına doğru kayaları yaylım ateşine tutarken inleyip kükrüyordu, ama biz taş blokların onların hatlarının arkasına yağmasını beklerken, bunun yerine devasa kayalarımız *paramparça* oldu.

Gözlerim, kayaların şehrin çarptığı yere sabitlenmiş halde parladı. Sanki şehrin etrafında fiziksel bir kalkan oluşturulmuş gibi, arkalarında çatırdayan güç kıvılcımları bırakmışlardı.

"Kahretsin," diye nefes aldım bineğimden aşağı atlarken.

Kapıdan dehşet çığlıkları yükseldi ve bakışlarım ortaya çıkan çılgınlığın merkezine doğru savruldu. Gözlerim üç cadıya takıldı.

Her birinden gölgeler fişkırdı ve yakınlarındaki İslan zırhı giyenler kan sızarak yere düştüler.

gözlerinden.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldım kılıcımı savurarak.

İkizlerden biri, Madalae, elinde bir şimşek topu oluşturduğunda bakışlarım bir kez daha onlara takıldı; şimşegin çatırdayan gücü savaş alanının aşağısında bile hissediliyordu. Topu doğrudan sipere doğru fırlatırken gözlerim onu takip etti.

Gücünün kalkanı parçalamasını ya da en azından çatlatmasını bekliyordum ama hiçbir şey beni bundan sonra olacıklara hazırlayamazdı.

Şehrin etrafındaki güç alanı Madalae'nin açığa çıkardığı gücü emdi ve doğrudan ona geri gönderdi. Parlayan alev topu savaş alanının üzerinde yükseldi, çatırdayan gücünün gürültüsü çarpışan çeliğin sesinden bile daha yüksekti ve Madalae'nin göğsüne çarptı.

Hayır, *göğsüne* değil, göğsünün içine.

Çenem düştü ve Terra'ya gördüğüm şeyin yalan olması için dua ederek gözlerimi tekrar tekrar kıptım. Ancak ne kadar göz kırparsam kırpayım, gördüğüm şey doğru çıkmadı.

Güç topunun cadıya çarptığı yerde, göğsünün ortasında, bir zamanlar kalbinin olduğu yerde bir delik açılmıştı. Gözleri kocaman ve görmüyordu, Veli ve kız kardeşi de onun yanında saf bir dehşet içinde donup kalmışlardı.

Madalae'nin vücudu, gücün ona çarptığı yerden başlayarak kömürleşmeye başladı ve rüzgârın üzerinde pul pul dökülen külden başka bir şey haline gelene kadar hızla tüm varlığını ele geçirdi.

Sadece saf ıstırap olarak tanımlanabilecek iç burkan bir çığlık ikizini terk etti. Empri' gözleri kör edici bir kırmızıyla parlarken, etrafına öfke kaynaklı bir güç patlaması gönderdi ve adamlarım da dahil olmak üzere otuz fit içindeki her şeyi yok etti.

"EMPRI!" Kükredim ve onun aç gözleri bana kilitlendi.

Veli transtan çıktı ve Empri'ye geri çekilmesi için bağırdı.

Kalan ikizin nefesi kesiliyordu ve kılıcımı yaklaşan askerlere savururken hızlı bakışlar yakalamak zorunda kaldım.

Bir an sonra, dehşete düşmüş gözlerim Empri'nin savaş alanını terk edip bizi kaderimize terk ederek ortadan kayboluşunu izledi.

Veli'nin yüzü saf yıkım ve öfkenin bir karışımıydı. Uzun gümüş saçları azalan güneşin soluk ışığında parıldarken, vücudu havada yükselmeye başladı, cübbesi başka bir dünyaya ait karanlık bir tanrıça gibi etraftan akıyordu.

Avuçlarından çıkan gölgeler Islan birliklerine doğru fırlarken, büyücünün gözleri pembeye çalan altın ışıltısını yayıyordu. Cesetler onun yaramaz karanlığıyla temas ettikleri anda yere düşüyordu ve şimdilik Idina'nın cadılarının savaş alanında aramızda bulunmamasına şükreliyordum.

"Evet!" Zaela benden birkaç metre ötede kükreyerek asker üstüne asker indirirken, gözleri sürekli Veli'ye doğru parlıyor, gölgelerinin işe yarayışını hayranlıkla izliyordu.

O sırada okçular belirdi ve siperlere dizildiler, oklarını havaya fırlattılar ve saflarımız arasında hedeflerini buldular.

Bir ok Veli'nin avuçlarından birine saplanıp gölgesini keserek bedenini yere düşürünce gözlerim dehşetle açıldı. Acı çığlığı tüm çevreye yayıldı. Savaş sesleri.

"VELİ!" Zaela, düşman askerlerinin saldırısına savaşmak zorunda kaldığında çığlık attı.

"Siktir!" Kılıcımı onun yanında savururken aynı anda kükredim.

Çaresizce bir plan yapmaya çalışırken zihnim koşturuyordu. Etrafımdaki adamların Veli'nin patlamasıyla dağılmıştı ve ben de hemen bağırarak emirler yağdırmaya başlamak zorunda kalmıştım. Eğer cadılarımızın çoktan yenildiğini düşünürlerse, hepsinin umudunu kaybetmesi uzun sürmezdi.

Arkadaşım çok fazla katlanmıştı ve bunların çoğunda ona yardım bile edemiyordum, kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum. Lanetli adalara adımımı atamadım. Halkını tahliye etmeye çalıştığımızda Isla'ya giremedim. Ve en kötüsü de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu alemin yükünü onun omuzlarından alamıyordum. Ama yapabildiğim tek şey ve zaferimizi garantilemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve tam da bunu yapmaya niyetliydim.

"Yerinizde kalın!" Tekrar tekrar bağırdım. "Eğitiminizi unutmayın! Hayatımız boyunca yaptığımız her şey bizi bu noktaya getirdi. an!"

Devasa Islan kapıları amansız mancınık saldırılarımıza karşı sağlam duruyordu ve Lia ile Nox hâlâ gökyüzünde öfkeleniyordu.

yardımcısına doğru zorla ilerledim ve vücudunu yerden kaldırdım, okun hala vücudunda çikıntı yaptığını görünce utandım

Avuç içi.

Elimi çekip çıkarmasına yardım etmek için uzattım ama gözleri parladı, alıştığımız pembe renkte değil, saf, kör edici bir kırmızıydı. ondan yayılan öfke gibi.

Ok onun bakışları altında alev aldı ve saniyeler içinde yanıp kül oldu; kana bulanmış araziye savruldu.

Derin nefesler alarak elimi omzuna koydum ve bana o korkunç bakışlarını fırlattı. "İyi misin?!" Kaosun içinden bağırdım.

"Evet." Gözleri çevremizde her açıdan salınan çılgınlığın üzerinde , kelime onu ancak fısıltıyla terk etti.

Tam tepemizden fırtına gibi rüzgârlar estiren kanat sesleri yükselirken dehşet çığlıkları duyuldu.

"*Dikkat* et!" Veli çığlık attı, sesi kan , yaralanmamış elini üzerimize ve gökyüzüne doğru kaldırırken.

Adler' wyvern'i kükreyen bir alevle doğrudan birliklerimin üzerine düşmeden hemen önce ondan parlak altın bir ışık fışkırdı, kendi adamlarının hepimizin arasına karışmış olmasını umursamadı bile.

Üzerimize salınan kör edici, her şeyi tüketen alevleri gördüğümde içimden bir korku kükremesi yükseldi ve Veli'nin onu karşılamak için fırlattığı güç tarafından zar zor engellendi.

Alevler, yarattığı kalkanın uzak uçlarından akarak, erişim alanının hemen ötesinde savaşı talihsiz ruhları haşladı.

Lia ve Nox onun tam arkasındaydı, Lia umutsuzca onun dikkatini askerlerimizin üzerine daha fazla cehennem ateşi uzaklaştırmaya çalışırken bineği onun kuyruğuna takılıyordu.

Veli'nin güç alanı düştü ve zaten yaralıyken kendini zorlamaktan bitkin düşerek neredeyse yanıma yığılıyordu.

"Ben iyiyim!" diye bağırarak korumamdan kurtuldu. Bize doğru gelen bir askeri yere serdim.

"Hayır, değilsin!" Havladım. "Şifacıların çadırına git! Finn'i kontrol et!"

Öfke dolu bir karşılık boğazından yukarı doğru çıkıyordu ama söylemesine fırsat vermeden sözünü kestim. "Bu bir emirdir Veli!"

Nefes alış veriş hızlanırken çatık kaşlarının altından beni izledi ama bir an sonra ortadan kayboldu. Bir düşman askeri hemen onun durduğu yeri aldı ve ona saldırmayı hedefledi, ancak saldırısını tam zamanında karşıladım ve onu anında öldürdüm.

Etrafımız çoktan sarılmıştı. Mutlak bir kuşatmanın gerçekleşmesi neredeyse hiç zaman almadı.

kaos ortaya çıktı. Adamlarım dağılmıştı, bazı birlikler umutsuzca hayatları için savaşırken artık bir birim olarak çalışmıyordu.

"Çizgiyi koruyun! Çizgiyi koru, lanet !" diye bağırdım, sesim çılgınlığın üzerinde yükselmek için zorlanıyordu. "Okçular, sol kanadı koruyun! Lanet olası yerinizi koruyun!"

Hatlarımızın arkasına doğru mevzilenen okçular anında bir ok başlattılar. Onların altında, piyadeler kalkanlarını kilitledi ve oklarımıza doğru hücum eden askerlere karşı sanki hiçbir şey değildi.

O sırada Leon beni buldu, yüzü kir ve kanla kaplanmıştı, nefes nefese kalmıştı. "Komutanım, doğudaki birlik Landon'la birlikte ağır saldırı altında. Şifacılarımızın çadırını hedef alıp onları yok etmeye çalışıyorlar. Cadılara çok fazla güveniyorduk. Takviyeye ihtiyacımız var!"

"Lanet olası takviye yok! Yedek birlikleri doğudaki birliğe gönderin. Ne pahasına olursa olsun orayı tutmalarını söyleyin! Finnian orada! Eğer çok fazla yaralı varsa, gerekirse ikinci hatta geri çekilmelerini sağlayın ama şifacıların çadırına ulaşmalarına izin vermeyin!"

Leon, her adımda kılıcını savurarak onlara doğru ilerlemeden önce bakışlarıyla savaş alanını tararken başıyla bana sert bir selam verdi.

Her şeyden çok bağıın içine uzanıp Lia'yı kontrol etmek istiyordum ama dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeyin her ikimizin de hayatına mal olabileceğini biliyordum. Bu yüzden kendimi birbirimize verdiğimiz söze sadık kalmaya zorladım ve düşman filosunu yok etmeye odaklandım.

Yine de bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

Elianna

KELLAN'IN WYVERN'I Nox'a kafa kafaya çarptı ve onlara doğru fırlattığı alev duvarını hiç etkilenmeden delip geçti.

Gözlerim buluştuğunda parladı, yüz hatlarının geri kalanını tehditkâr bir sırtış süslüyordu ve beni çılgınlığın üzerinde bir bağırıyla selamladı.

"Merhaba, Prenses."

Wyvern'ine Nox'a tekrar saldırmasını emretmeden hemen önce göz kırptı ve bana bir öpücük verdi.

Savaş alanının üzerindeki gökyüzü, bineklerimiz birbirlerine defalarca çarpıp pençeledikçe, çırpındıkça ve tutunabildikleri her şeye saldırdıkça, alev ve pulların kaotik bir dansına dönüştü.

Kellan ve wyvernini aşağıdaki savaştan uzaklaştırmak için Nox'a yukarı doğru yükselmesini emrettim. Bulutların arasında yarışan devasa, gergin kanatları güneşi gölgede bırakarak aşağıdaki kan lekeli toprağa gölgeler düşürdü.

Wyvernler birbirlerine art arda alev püskürtürken zırhımın altındaki deri yandı. Kükremeleri gökyüzünde gürültüsü gibi yankılanıyordu ve bineğimin üstünde kalabilmek için eyerimi umutsuzca kavrarken benimki de onlarınkiyle eşleşiyordu. Ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Gözlerim Nox'uma neredeyse benzeyen yaratılmış wyvern üzerinde gezindi. Pulları obsidyen rengindeydi ama kör edici güneşin altında ametist yerine yakut rengini yansıtıyorlardı; bunun dışında tek farkları gözleriydi. Nox'un bakışları her zaman alev alev yanan bir altın rengindeyken, bu canavarın gözleri yaratıcısına benziyordu.

Nox'un kuyruğu onlara doğru savruldu ve diğer yaratığın arka bacağını kesti; kuyruğun temasıyla yaratıktan bir acı çılgılığı yankılandı. Bir parıltıyla

Kellan'ın bineği hızla bulutların arasında kayboldu.

Gökyüzünde süzülürken Nox bizi dengede tutmak için kanatlarını yavaşça çırpı. Nefesimi tutmaya çalışırken, Nox'a daha iyi bakabilmek için kendimi eyerin kayışından kurtardım.

Omzunun üzerinden baktığımda pullarının arasından küçük bir parça kan sızdığını gördüm ama Kellan'ın bineğine verdiğimiz hasarla karşılaştırıldığında bunun çok az olduğuna şükrettim.

"Kahretsin. Nox, iyi misin?" Gözlerim onun yüzünden yarasına doğru gidip geliyordu. Ondan sürekli bir homurtu yükseliyordu. "Ona dokunamam," diye fısıldadım. "Beni yakar."

Hüzünlü bir inilti çıkardı ve gözlerim yumuşadı, dudaklarım acı içinde olduğunu ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını görünce beni üzüntüyle kapladı.

Bakışlarım bulutlarda gezinirken eyerde arkama yaslandım ve sadece ürkütücü bir sessizlik bize eşlik etti. Kellan'ın gerçekten ortadan kaybolduğunu fark ettikten sonra bir zamanlar sakinleşen kalp atışlarım tekrar hızlandı - lanet olası *korkak*.

"Nox, yapmamız gereken-"

Emrim boğazımı yırtan bir çığlıkla kesildi, Kellan'ın bineği kalın bulutların arasından çıkarak yan taraftan üzerimize doğru geliyordu. Çenesi açık kalan canavar, bir anda alevler saçmaya başladı.

Nox'un yan tarafını ve eyerimin kayışlarını yakıcı bir sıcaklıkla kavurdu.

Sağır edici bir çığlık wyvern'ümü terk etti ve kalbim çatladı, böyle bir gırtlak sesi çıkarmak için ne kadar acı çekmiş olabileceğini biliyordum.

"Siktir, siktir, siktir, Nox!" Bir elim onun sırt yüzgecini ölümüne , diğer elim de yanık bir iple zar zor tutduğum eyerimin üzerinde çığlık attım.

Kellan'ın bineği bulutların arasında daireler çizerken kanatlarını düzleştirdi - her ikisinin de ölümcül bakışları bize kilitlenmişti.

Dudaklarımda bir hırıltı belirdi ve olabildiğince hızlı bir şekilde pozisyon alarak gelmekte olduğunu bildiğim saldırıyı beklemeye başladım.

", seni ahlaksız !" Kükredim. "Beklediğin şey , değil mi?!"

Sözlerimi bitirdiğim anda bana göz kırparken sinsî bir sırıtış takındı. Daha komut bile almadan bineği yere doğru burun kıvırdı, kırmızı bakışları altımızda devam eden savaşa kilitlenmişken çenesi kırıldı.

Kalbim anında çöktü. "Nox! Dalışa geç!" Emrettim ve o da itaat etti.

Onlara yetişmek için acele ederken, acımasız araziye doğru alçalırken rüzgâr gözlerimi yaktı. Neredeyse tam arkasındaydık ama Nox'un ağzı diğer wyvern'in kuyruğuna yapışıp bize saldırırken hâlâ yeterince yaklaşamamıştık.

Yer görüldüğünde, ordular kapıların dibinde amansızca savaşıyordu. Kellan tek kolunu kaldırıp iki ordumuzun da savaştığı yere doğrulttuğunda gözlerim ona kilitlendi.

"Hayır!" Sesim umutsuzca ve kırılarak haykırdım. "Nox, daha hızlı!"

Wyvern'im kanatlarını yanlarına daha da yaklaştırarak bizi korkunç bir hızla yere doğru fırlattı ama Kellan'ın emrettiği saldırıyı durdurmak için çok geç kalmıştık.

Kırmızı camlı wyvern karaya doğru, askerlerimizin tam tepesine alevli bir alev saldı.

Çığlık atıyordum. İçimden kelimeler çıkmıyordu, sadece sesler ve Alevlerin savaş alanının dörtte birini kaplamasını izlerken öfke ve dehşet çığlıkları atıyordum.

Kendi çığlıklarımın diri diri yakılanların çığlıklarını bastırdığını düşünerek gözyaşlarım isle kaplı yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ancak Alevler temizlendi, gözlerim parladı.

Altın bir ışık, bizi yerden izleyen gümüş saçlı bir cadının içine geri kayarken, alev güçle -saf, kör edici bir büyücülükle- karşılandı. Aşağıda, dostum onun yanında duruyor.

"*EVET!*" Yumruğumu havaya kaldırarak kükredim ve yanlışlıkla elimden bıraktığım için eyerin Nox'un üzerinden daha da kaymasına neden oldum.

Hem Kellan'ın hem de Nox araziye çarpmadan hemen önce geri çekildi, canavarlarımız savaş kaosunun sadece birkaç metre üzerinde yarışıyor.

Yüzünü bana döndü, gözlerimiz bir kez daha buluştu ve hızla esen rüzgârda onun kızgınlıkla alay ettiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Görüşüm ona sabitlenmişti. Saf obsidyen bir sis bizi çevreleyen diğer her şeyi engelliyordu ve bunun wyvern'lerimizin alevlerinden çıkan dumandan değil, benim öfkemden kaynaklandığını biliyordum.

Arkadaşım aşağıdaydı. *Kocam* tam Kellan'ın saldırıyı yerdeydi. Eğer Veli ve onun güç kalkanı olmasaydı, üzerlerine salınan alevler onu tüketecekti.

Kellan'ın bineği yukarı doğru çekilirken, Nox emir almış gibi gökyüzünde hızla ilerledi ve bizi Isla'nın karşısında duran denize doğru uçurdu.

Bitti.

Nox canavarın kuyruğuna saldırdı, sayısız hançer keskinliğindeki dişleri canavarın pullarının altındaki ete battı. Çıkardığı acı çığlığı şehrin üzerinde ama benim tek tepkim yapabiliyorken onlara vurmak oldu.

"*Ignystae!*" diye bağırdım ve Nox, wyvern'in kuyruğunu yalayan ve Kellan'ın sırtını yakan bir alev sarmalı göndererek cevap verdi.

Acı dolu çığlıkları havayı doldurdu ve gözlerim öfkeyle yanarak ona kilitlendi. Ses kulaklarıma ulaştığında dudaklarımla kenarlarında çarpık bir sırıtış belirdi.

Umutsuzca yanmaya devam eden korları söndürmeye çalışarak sırtını sıvazladı.

Onları kovalamaya devam ederken, bir noktada Nox'un alevlerinin bildiğim için zihnim hızla çalışıyordu. Bu bir olup olmama meselesi değıl, ne zaman olacağı meselesiydi. Ve bunun bilgisi hem korkutucu hem de değıerliydi. Ona sahip olduğı her şeyi serbest bırakmasını emredersem ve onlar alevlerden kaçarsa, savunmasız kalacaktık ve bu bizi mahvedecekti.

Aklını başına topla. Lukas'ın eski uyarıları zihnimde canlandı. Beni felç etmekle tehdit ediyorlardı ama onları dinlemek zorundaydım. Eğer tacımı hak etmek istiyorsam akıllı olmalıydım.

Bineğı denizin üzerinde ilerlerken hırladım, alevler içinde kalan kuyruğunu suya daldırarak saldırımızdan geriye kalanları söndürdü.

Wyvern'lerimiz boş, kana bulanmış gemilerin arasından geçerken, gözlerim bazı gemilerin altında kalan sirenlerle takıldı. pürüzlü kayaların üzerine tünemiş.

Biz üzerinde süzölürken, o şehre doğıru geri dönerek kaleyi hedef aldı. Altlarındaki açık gökyüzünü yararlan onlara yetiştik.

"Sorun nedir, Kellan?" Rüzgârın üzerinden seslendim ve öfkeli bakışları benimkilere kaydı. "Mürettebat bir siren şarkısına mı yakalandı?" Göz kırparak onunla alay ettim.

Kıkırdadı. Psikopat, çizmesine uzanıp bana doğıru bir hançer savurmadan hemen önce sözlerime kıkırdadı. Göğsümü Nox'un sırtına çarparak bıçağı zar zor savuşturduğumda, canavarı sola saparak bizden uzaklaştı.

"*Orospu çocuğı.*" Hırladım. "Yakalayın onu!" Nox emredildiğı gibi havalandı ve şehrin üzerinde onların peşine düştü.

Isla Kalesi'nin etrafında hızla uçarken, gökyüzündeki taş kulelerinin arasından geçtik. Rüzgâr etrafımızda uğulduyor ve

yanan korlar ve dökülen kan. Diğer canavar, Nox'un iznim olmadan gönderdiği alev yağmurundan kaçmaya çalışarak kıvrıldı ve döndü.

"Nox, hayır!" Çığlık attım.

Kellan'ın bineği doğu kulelerinden birinde daire çizdi ve biz de amansız bir dansla onu takip ettik. Wyvern'inin çenesi bana doğru kırıldı ve ben de aptalca Nox'un yüzgecindeki tutuşumu bıraktım; eyerimiz vücudundan aşağı kaymaya başladı ve beni de beraberinde getirdi.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Eyer tamamen yan tarafına kayarken dehşet içinde soludum, Kellan'ın canavarı hala bana ve benimkine saldırıyordu.

Kanatlar beni sağır etmekle tehdit ediyordu. Nox'un kanatlarının pençeli uçlarından biri diğerinin göğsüne battı ve o da bu güçlü momentumu kullanarak bizi gökyüzünde daha yükseğe, düşmanımızı da yüzlerce metre aşağıdaki yere fırlattı.

Sonunda, yıkık eyerdeki tutuşumu bıraktım ve kendimi Nox'un sırtına geri çıkarmak için vücudumun tüm gücünü kullandım, ama tutuşum kaydı. Birdenbire açık havada serbest düşüşe geçtim.

Nox tiz bir dehşet çığlığı atarak tekrar aşağıya dalmak için hamle yaptı ve boğazımı yırtan bir çığlık atarken, ölümüm olacak şeye düşmemi izledi.

Zaman yavaşlarken nefesim kesildi. Kırmızı camlı wyvern sonunda altımızda düzleşirken kanatları fırladı ve doğrudan altıma doğru düşüşünü yavaşlattı.

Hançerimi kalçamdan çıkarmak için uzandığımda bir sırtıış belirdi. Bıçağım serbest kalır kalmaz Kellan başını kaldırdı, gözleri benimkilerle temas edince parladı ama çok geç kalmıştı.

Kılıcını kınından çıkar.

Bir savaş çığlığıyla bineğinin üzerine düştüm ve ona çarptım.

-Bıçağımı vahşice her yöne savururken, etine her hissederek hançerimle elime geçen her şeyi tekrar tekrar sapladım.

Kellan'ın kanı sıçrayarak üzerimi kapladı ama o acı içinde kükrerken duramadım - bineği de öyle, sanki binicisini değil de canavarı bıçaklıyormuşum gibi.

İkimiz de düşüp ölmek için çabalarken elleri uzanıp boğazımı sıktı ve beni boğmaya çalıştı. Her sıkmaya çalıştığında, kendi kanının kayganlığı tutuşunu gevşetti ve beni yeterince yaklaştırdığı anda ona kafa attım.

Beni fırlatırken bağırdı, wyvern'inin yan tarafını hedefliyordu, ama onun yerine sırtının yarısına kadar indim, acele rüzgarlar beni neredeyse süpürürken pullarını tuttum.

Nox'un bulutlardan fırlayıp bizimle çarpıştığı şiddetli kükreme sesiyle bakışlarım yana kaydı. Vücutlarının gücü karşılaştığı anda kendimi ayağa kaldırdım ve onun wyvern'inin sırtına doğru koşarak umutsuzca kendi vücuduma doğru sıçradım.

Kellan'ın bineği bize en yakın kale kulesine çarptığında bedenim havada asılı kaldı. Büyük taş tuğlalar yapıdan koparak aşağıdaki korkunç derinlikteki avluya yağdı.

Çaresiz bir uzanışla, kulenin parçaları etrafımızda uçuşup derimi keserken bedenimi Nox'a doğru yönlendirdim. Onu hissettiğim an Altımdaki kanat, bacaklarım havada bir koşuyu taklit etti, güçlü kanadına değdi ve sırtına ulaşana kadar yarışmamı sağladı.

"Kutsal tanrılar!" Ensesindeki koltuğuma geri yerleşirken çığlık attım.

Göğsüm kabarırken bakışlarım yıkılan kuleye doğru döndü ve Kellan'ın wyvern'ini kulenin çok ötesine götürerek kaçışını izledim. kaleye ulaşır.

Nox havada süzülürken başımı sallayarak, "Lanet olası korkak," diye fısıldadım.

Önüme baktım ve düşmanımın kanının tenimde ve zırhımda kurumasını izledim. Saldırı yüzünden vücudum ağrıyordu ama hayattaydık ve Kellan'ın üzerine saldıığımız onca şeyden sonra birkaç dakika içinde öleceğinden şüpheliydim.

Bağın içine uzandım, Jace'in orada olduğunu hissettim, kalbi hızla çarpıyordu. Tıpkı benimki gibi adrenalindi ama yaşıyordu ve önemli olan da buydu. Sesimin dikkatini dağıtarak kendisini ya da halkımızı savunmasını engelleyebileceğinden endişelenerek tam iletişim riskine girmeye cesaret edemedim.

Gözlerim şok edici bir şekilde boş olan şehir sokaklarına kaydı. Vatandaşların kapılarının hemen ötesinde cereyan eden savaşı görmeye çalışıyor olmalarını beklerdim ama evlerinde saklanıyor gibi görünüyorlardı. Sonra bakışlarım kaleyi buldu, yıkılmakta olan kulenin üzerinde ve diğer yüksek kulelerin arasında yavaşça ilerledi.

Nefes alışım nihayet yavaşladığında uzandım ve Nox'un omzundaki pulları okşadım. "Avery'yi bulmam gerek," diye itiraf ettim.

Boynunu bükerek bana baktı, altın rengi gözleri saraydakilere duyduğu güvensizlikle kısılmıştı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, ona yumuşak bir gülümseme zorlayarak. "Ama bize ihtiyacı var. Yardımımıza ihtiyacı var."

Her zamanki yaramazlıklarımı zamanlarda dostumun yaptığı gibi öfkeli bir sesle inledi. Bir an sonra, aşağı doğru süzüldü ve doğu balkonlarından birinin üzerinde asılı kalarak benim aşağı atlamama izin verdi.

Platforma indim ve onu karşılamak için geriye döndüm; pullarla kaplı burnunu göğsüme soktu. Ben de uzanıp okşadım, pullarının arasından akan ateşli kandan sakınmaya dikkat ettim.

Gözlerim onunkileri buldu. "Git Jace'i bul," diye fısıldadım. "Onları koru. Ben seni bulacağım."

Nox daha sonra, çarpışan kılıç seslerinin devam ettiği şehir kapılarının ötesindeki tarlalara doğru yola çıktı. Balkonun girişine bakmadan önce nefesimi üfledim, gizlenmek için yere doğru süründüm.

Zırhım boşaldığında, daha fazla gürültüye neden olmamak için zırhımı çıkardım ve altındaki dövüşçü derilerimi ortaya çıkardım. Sessiz adımlarla dışarı fırladım ve kraliçenin kız kardeşimi hınzırca avucunun içine almış saklandığından emin olduğum taht odasına doğru ilerledim.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Avery

AZENNA beni annemin emriyle eski yatak odama atmış, kalenin altındaki zindanlarda kilitli tutmanın çok riskli olduğunu, Lia kapıları aşarsa ilk bakacağı yerin orası olacağını söylemişti. Bu yüzden, doğal olarak, tek uygun yer lanet olası kalenin en yüksek kulesiydi. Kapım kilitliydi ve büyüyle bağlanmıştı, kaçacak yer bırakılmamıştı.

Kapıya ne kadar sert vurursam vurayım ya da omzumu kapıya çarparsam çarpayım, lanet şey bir milim bile kıpırdamıyordu. Şifonyerimin çekmecesinde duran eski saç tokalarımın biriyle kilidi bile denemiştim.

Odama bağlantılı banyo odalarına girerken gözlerim, burası benim evim olduğunda yıkanmadan önce elbiselerimi asacağım karmaşık çelik bornoz askısına kilitlendi. Ona doğru koştum ve Kancalarından sarkan her şeyi söktüm ve dikkatsizce yere attım. Ellerimi rafın etrafına dolayarak onu yatak odasının ortasına sürükledim.

Kollarım rafı kaldırmakta zorlandı ve zayıflamış gücümün her zerresini kullanarak kapıya doğru savurdum.

Metal, büyülu ahşap kapıya dokunduğu anda, altın bir güç parıltısı ortaya çıktı ve bedenimi odanın diğer ucuna fırlatırken direğin şiddetle yankılanmasına neden oldu.

"Aptal tanrıların anasının memeleri," diye homurdandım nefesimi toplamaya çalışırken ve rafı yere fırlattım.

Ugh. Ne halt edecektim ki?

Şifonyeri duvardan ittim ve Nyra'yla birlikte şehirden isyanı yönetirken kaçmak için kullandığımız eski duvar halısını yırttım.

Gördüğüm manzara karşısında çenem düştü; kale duvarları içindeki tünellere açılan eski ahşap kapının yerini beton tuğlalar almıştı. Elimi yeni hapishanemden tek çıkış yolumu kapatan soğuk taşın üzerine koydum ve dudağım anında titredi.

Vücudum döndü, sırtımı duvara dayadım ve duvara ağlamaya başladım.

Savaş sesleri kulemin penceresinden yankılanırken, savaş şehir kapılarının ötesinde devam ediyordu ve buradan çıkmak ya da zaten yaralanmış olabilecek aileme yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ya da... Düşüncelerimi diğer seçeneğe bile getiremiyordum.

Penceremin ötesinden gelen sağır edici, çığlığa benzer bir kükreme beni yerden sıçrattı. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silmek için kirli önlüğümün kolunu kullandım - ki bu önlüğü giyiyordum Kraliçe beni kitlelerin önüne çıkmaya ve kız kardeşimin adına tiran yaftasını yapıştırdığından beri.

Elbisenin temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum -Lia gözlerimi savaşımızın ve ailemizin gerçeklerine açmadan önce olduğum ve inandığım her şeyden. Bedenim artık yumuşak, dökümlü kumaşın içinde rahat hissetmiyordu. Savaşmayı arzuluyordu derileri ve *pantolonları* sevmeye başlamıştım, çünkü bu benim bir savaşçı olduğum anlamına geliyordu. Kız kardeşim ve Zaela gibi.

Pencereye koştum ve anında yere eğildim, çünkü iki wyvernler ve binicileri yanımdan vızıldayarak geçtiler, dişleri ve kuyrukları durmadan birbirlerine . Kendimi pencereden dışarı bakabilecek kadar pencere pervazına çekerek Lia ve Kellan'ın birbirlerine saldırmalarını izledim. uçan canavarlar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, binekleri diğerini öldürmeyi hedeflerken gözlerim her bir binici arasında gidip geliyordu.

Wyvern'lerin görüntüsü kayboldu, yerini altımdaki zemini gümbürdeten ve odamın duvarlarını sarsan gök gürültülü bir patlamanın sesi aldı.

"Kahretsın!" Pencereden eğilip kalenin bakmaya çalışırken nefes nefese kaldım ama faydası olmadı. Gözlerimin alabildiği tek şey, alev patlamalarından çıkan yoğun, siyah duman ve kaleden püsküren gri tozun karışımıydı.

Patlama.

Dehşet beni tüketirken dudaklarım aralandı. "Lia!" Çığlık attım.

Boynum ileri geri bükölerek gökyüzünde ondan bir iz aradı. Bakışlarım yatak odamın kulesinin yan tarafından aşağıya, ince bir taş kendini yapının etrafına sardı - benim gördüğüm aynı dudak Onca zaman önce bu odadan ilk kaçışında kaçmak için kullanmak imkansızdı.

"Lanet olası aklımı kaçırmış olmalıyım." İçimi çektim.

Titreyen bir nefes alarak kendimi pencere pervazına kaldırdım ve ayaklarımı dikkatlice pervazın diğer ucuna doğru salladım. Bakışlarım yüzlerce metre aşağıdaki yere kaydı ve midem bulandı. Gözlerimi kapatıp sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ama faydası olmadı; kalbim göğsümde hızla çarpmaya devam ediyordu.

Bunu yapmak zorundaydım. Lia şu anda bana güveniyor olabilirdi ve korkak biri olarak hayatım boyunca kaldığım kuleye kapanmak ne ona ne de bir başkasına yardımcı olabilirdi.

Gözlerim küçük çıkıntıya dikildi ve parmaklarım pencere pervazının kenarını sıkıca kavradı. Ayaklarım taş dokunduğu anda yanağımın içini ısırdım.

kesinlikle ölümüm olacak şeye kaymamaya konsantre oldum.

Kızıl saçlarım yüzümün etrafında dalgalanıyor, ateş gibi dans ediyordu. rüzgarla birlikte duman. Sırtımı kalenin kulesinin serin taşına dayadım ve ayağımı dikkatlice çıkıntı boyunca kaydurdım - ve sonra bir kez daha, bir kez daha, ta ki kulenin kenarına tırmanana kadar.

Yavaşça ciğerlerim beni nefes almaya zorladı, kalbim kulenin yüksekliğini her fark edişinde batıyordu.

Sonunda, kalenin kütüphanesinin bulunduğu doğu tarafındaki bir sonraki kulenin üzerinde bir köprü belirdi. Duman yavaşça havayı temizledi, rüzgârla denize doğru uzaklaştı ve gözlerim Nox'u gördü, doğruca savaş alanına yöneldi - Kellan'ın wyvern'i görünürde yoktu.

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldım.

Köprünün önünde durduğumda, bedenim hala kuleye yaslanmıştı, inledim, gözlerimi kapattım ve yüzümü kendimi içine hapsettiğim durumdan başka yöne çevirdim.

"Avery," dedim kendi kendime. "Buraya kadar geldin zaten."

Ayağımı çıkıntıdan tamamen kaldırmadan, üzerine ağırlığımı koyacak kadar rahat hissedene kadar dikkatlice ileri kaydurdım. Üzerinde yürümek için hiç tasarlanmadığı belli olan korkuluksuz köprü boyunca ilk adımımı dikkatlice atarken sırtım duvarın bariyerinden kalktı. Gözlerim sürüklendi

Bir sonraki kuleye giden yol boyunca, köprünün yapıyla buluştuğu yerden sadece birkaç metre uzağa bir pencere yerleştirildi.

"Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin," diye kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ayaklarım hareket ediyor, adım üstüne adım atıyor, kollarım denge için yanlarıma doğru uzanırken her birinde güven kazanıyordum. Üzerimdeki elbise rüzgârda dalgalanıyor, beni olduğum yerden sökmekle tehdit ediyordu. Bağlantı köprüsü ancak bir ayak genişliğindeydi ve adımlarımı yerleştirdiğim yerde hataya yer bırakmıyordu.

Sol ayağım kenardan kaydı ve vücudum çömeldi, parmaklarımın köprüyü kavrayışı kırık taş parçalarını aşağıdaki zemine gönderdi. Saf korku beni ele geçirdi, bakışlarım bir sonraki pencereyle aramda kalan mesafeye, yani yaşamla ölüm arasındaki mesafeye daralırken omurgamda bir buz parçası gibi hızla ilerledi.

Bir nefes verdim ve yavaşça ayağa kalkarak bir kez daha yanlarımda dengeledim. Çatık kaşlarla, nihayet karşı tarafa ulaşana kadar havadaki yürüyüş yolunda adımlarımı hızlandırdım.

"Evet!" ağladım ve kollarımı kulenin yapısının kıvrımı boyunca sardım, neredeyse teşekkür etmek için taşını öpecektim.

Arkamı dönmeye cesaret edemeyerek, kütüphanenin penceresine ulaşana kadar ayaklarımı yeni çıkıntı boyunca hareket ve içeri tırmandım.

Bedenim kalenin terk edilmiş gibi görünen bölümünün mermer zeminine çarptı ve hınzırca bir kıkırdama içimden gururla çıkmaya zorladı.

"Tanrım, bunu yaptığımı inanamıyorum," diye fısıldadım kendi kendime, orada uzanmış kemerli tavanlara ve yüksek, eski kitap raflarına bakarken.

Kendimi ayağa kaldırarak, gözlerim karanlık odada gezindi; ayrıldığımdan beri kitaplara eşlik eden tek şeyin toz olduğu belliydi.

Sessiz adımlarla kapıya doğru koştum ama sonra kendimi kurtarmış olmama rağmen hiçbir koruma aracım olmadığını fark ettim.

Gözlerim kitapların arasında, silah olarak kullanılabilecek her şeyin üzerinde gezinirken, şöminenin üzerinde asılı duran iki eğri hançere takıldı.

Bunlar iş görür.

Odayı koşarak geçtim, masanın sandalyelerinden birini şömineye doğru sürükledim ve tırmandım. Ellerim her bir hançerin kabzasına dolandı ve kolayca yuvalarından çıktıkları için şükrettim. Sandalyeden dikkatlice indim ve parlayan ışıktaki bıçaklara hayranlıkla baktım.

Birini elbisemin kemerinin altına sokmadan önce pencereden içeri ve diğeri elimde tuttum.

Bir sonraki an, kütüphanenin kapısından hızla geçip koridorlarda ilerliyor, kendimi ileri atmadan önce her köşeye dikkatlice bakıyordum.

Nereye gideceğim ya da gidebileceğim bir tünel bulmadan dışarı nasıl çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu - ve bu, odamdaki gibi hepsi tahtalarla olsa bile böyleydi.

Tek bildiğim Lia'yı bulmak zorunda olduğumdu. Yapacağım son şey olsa bile yardım etmeliydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

Veli

ŞİFACI ÇADIRI şiddetli savaş alanının kenarında duruyordu. Normalde kaosun ortasında bir sığınak olması gereken yer tam bir çılgınlığa dönmüştü. Her yönden gelen yaralı ve ölüm sesleri havada patlıyordu.

Madalae'nin küle dönüştüğü sahne zihnimde tekrar tekrar canlanırken dehşet ve saf ıstırap boğazımı tıkadı; ikizinden gelen yıkım sesleriyle birlikte - ki o da patlamadan bir süre sonra bizi terk etmişti - yakınındaki herkesi bir hiç haline getirir.

Kaçışını izlerken içimi bir öfke kapladı ama onu suçlayamazdım. Empri tüm öfkesini yanlışlıkla Elianna'nın destekçilerine kusmadan önce kaçmıştı, yani böylesi daha iyi olabilirdi. Her ne kadar artık yanımızda çok daha az büyü olsa da, büyüü kullanmak için sadece ben ve zaten yaralı olan bedenim vardı.

Çadırın kanatlarından içeri daldım, şifalı otların kokusu ve dökülen kanın tınısı burun deliklerimi dolduruyordu. Ortasında alçak bir masa duruyordu, Şifacılar kurtarabildikleri hayatları kurtarmak için gereken malzemeleri çılgınca toplarken çeşitli şişeler, kavanozlar ve aletler düzensiz bir şekilde dağıldı.

Yaralı askerler kıpkırmızı karyolalarda yatıyordu, zırhları çıkarılmıştı. Üçüncü derece yanıklardan ağır bıçak yaralarına ve kopan uzuvlara kadar çeşitli yaralanmalar ortaya çıktı. Şifacılar umutsuzca bir hastadan diğerine geçiyor, bazıları kesiklere dikiş atarken diğerleri de yanmış, çiğ deriye merhem sürüyordu.

Gözlerim her yöne bakarken nefes alışım hızlandı, diğerlerinin yanlarından geçerken yaydıkları ezici enerjiyi özümstedim

her tarafımdan.

Bir askeri dikmeye çalışan Finnian'la çadırın diğer ucundan göz göze geldik ve ona doğru koştum.

Bakışlarında panik ve kederden başka bir şey yoktu. "Ne yapabilirim ki?" diye sordum.

"Geri dön Veli!" diye tersleyince, çocuğun daha önce hiç sinirlendiğini duymadığım için gözlerim parladı. "Bu işi hallettik."

"Ben buraya gönderildim, evlat. Kullanabiliyorken kullan beni!" Emrettim. "Kendimi iyileştirirken yardım etmek için buradayım." Avucumu onun önünde kaldırdım, okun açtığı delik gözlerimizin önünde yavaşça kapanıyordu.

Bir askerin böğründeki açık yarayı dikmeye çalışırken gözleri benimkilere takıldı, iğnesi elinde sıkıca duruyordu.

Çocuğun hedefini bulduğunu görünce içimde gurura benzer bir şey alevlendi.

Yanıdaki karyolada diz çöktüm başka bir adam yaralarından akan kan dudaklarından süzülürken son nefeslerinden bazılarını alıyor gibiydi. Odağımı askerin yaralarına yönelttim ve yaraların içten dışa doğru iyileşmesini dilerken gözlerim ışıldadı.

"Veli, vücudun kendini iyileştirmeye çalışırken bunu yapmalı mısın?" Finnian ihtiyatla sordu.

"Sus oğlum," diye susturdum onu. "Yapacak çok şey var, ama eğer buradan ayrılacaksam Buraya dönüp savaşmaya devam edeceksem, sizi de burada iyi bir yerde bırakmam gerekiyor."

Cevap olarak başını salladı.

Üzerinde çalıştığım adam aniden ürpertici bir nefes aldı - son nefesi, çok geç kaldığımı fark etmemi sağladı.

Gerçekliğimizin geldiği nokta karşısında hem üzüntü hem de öfkeyle dişlerimi sıktım. Büyüm çoktan tükenmeye başlamıştı ve kendim için aynısını yapmaya çalışırken başkalarını iyileştirmek için zar zor odaklanabiliyordum. Ve dışarıda hâlâ lanet olası bir savaş devam ediyordu.

Karyoladan uzaklaştım ve yüzümü tarafsızlığa sabitledim. Arkamızdaki diğer şifacılar döndüğümde, bulduğum tek şey bana kilitlenmiş çaresiz gözler oldu, kelimeler olmadan yardım için yalvarıyorlardı.

Finnian, "Çadırın bu tarafı benim," dedi. "Elinden geleni yap."

Yaralı askerler ve bilinçsiz bedenler her geçen saniye daha da artıyordu. "Tanrıların annesi," diye nefes aldım ve sonra işe koyuldum.

OceanofPDF.com

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

İsla Kalesi'nin çeşitli koridor ve merdivenlerinden aşağı inerken Idina'nın şehirdeki silahlı muhafızlarının neredeyse tamamını savaşta kendisine yardım etmeleri için kızdırdığı, muhtemelen Azenna ve tek koruma kaynağı olan kocakarı.

Yine de önemli değildi; kız kardeşimi buradan çıkaracaktım, onu yakalamak için kendiminkini takas zorunda kalsam bile. Bir çıkış yolu bulacaktım, hep bulmuşumdur. Önemli olan onun güvenliğiydi ve Idina'nın kendi kızını bir kalkan olarak kullandığını gördükten sonra, kız kardeşime zarar vermeyeceğine artık güvenmiyordum.

Ana merdivenin köşesinden hızla döndüğümde devriye gezen iki muhafızla yüz yüze geldim ve kendi sözlerimi yedim.

Kılıcımı kınından çıkarırken nefesimin altında "Kahretsin," dedim.

"Sen!" diye bağırdı içlerinden biri bana doğru, ikisi de silahlarını çekerken.

"beyler, hepimiz bunun sizin için iyi bitmeyeceğini biliyoruz," diye alay ettim onlarla.

Birbirlerine baktılar ve gülüştüler. "Solus, berbat görünüyorsun. Kendinizi daha fazla iyileşme zahmetinden kurtarın ve bizimle gelin. Kraliçe seni gördüğüne çok sevinecek." Erkeğin gülümsemesi kötü niyetliydi ve benden bir hırıltı kazandı.

"Eğer korkuyorsan... bunu söyleyebilirdin." Göz kırptım ve sonra saldırdım.

Onlara doğru tüm gücümle koştum, kılıçlarından biri anında benimkiyle çarpıştı. Diğer saldırmak için hareketlendiğinde, vücudumu döndürdüm ve ona tekme attım.

göğsüne çarptı ve onu geriye, duvara doğru uçurdu.

Diğerine doğru dönerek ileri atıldım, kılıcımı havada hassas bir şekilde kestim ve kılıçlarımız her seferinde diğerininkilerle buluştu. Muhafız hızla tepki verdi, her darbeyi savuşturarak beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı.

Kılıçlarımız çarpışırken metalin çınlaması koridorda yankılandı.

Bir sonraki an, diğer muhafız arkamdaydı ve saldırmaya hazırdı. Sallanan bıçaklarının arasından sıyrılarak saldırısını savuşturdum.

İçlerinden birini hızlı bir manevrayla etkisiz hale getirdim, kılıcını ayaklarımızın altındaki mermer döşemeye çarptırdım ve kendi bıçağımı karnına saplamadan önce bir saniye bile kaybetmedim. Dudaklarından akan kan çenesinden aşağı süzülürken gözleri şok içinde parladı.

Diğerinin savurduğu kılıcın kırbaç sesi kulaklarımda yankılandı -*Siktir*. Botumu hızla kaldırıp ölmekte olan muhafızın gövdesine bastırdım ve kılıcımı vücudundan ayırdım. Kılıcımı diğerinin göğsüne doğru göndermek için tam zamanında döndüm. Savruluşunun momentumu Bıçak titredi ve ayaklarının dibine düştü.

Silahımı göğsüne dayadım ve nefesimi tutmaya çalışırken ışığın gözlerini terk etmesini izledim. Bedeni bir gümbürtüyle yere düştü, kanı her ikisinin etrafında birikti.

"Tanrım," diye nefes aldım, göğsüm kabarıyordu, koridorlara bakıp kargaşadan başka kimsenin gelmediğinden emin olurken. Kılıcımı kalçamda yeniden kınına sokarak ana merdivenden aşağı doğru koşmaya başladım ve arkamda cesetlerini bıraktım.

Bir zamanlar sessiz olan adımlarım, taht odasının kapalı kapılarına yaklaştıkça mermer zeminlerde yankılanıyordu. Kapıların önünde aniden durdum ve yaralarımın dökülen kan fayanslara çarpma sesi sessiz koridorları doldurdu.

Orada dururken, hayatımdaki her şeyin bu ana kadar inşa edildiğini ve şimdi nihayet burada olduğunu fark ettim. Bana ve halkıma yaptığı her şey için kötü kraliçeye karşı son duruşumu yapacağım yer. O anda, kaybettiklerim adına hiçbir üzüntü ya da acı hissetmedim. Tek hissettiğim öfke dolu bir kararlılıktı.

Gözlerimi özenle yapılmış kapı kollarına diktim, bir elim kapıya uzanırken diğer elim hançerimin kabzasına uzandı. Kapıyı tüm gücümle çekerek açtım, öfkem ağır kapıyı duvara çarpmadan hemen önce neredeyse menteşelerinden söküyordu.

Muhafızların kanına bulanmış kemerli kapıdan hışım ile içeri girdim ve iki çift kötü niyetli gözle karşılaştım. Kraliçe babamın tahtında oturmuş, örülmüş kaşlarının arasından bana bakarken, Yüce Cadı kürsünün önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, bana bilmiş bilmiş sırıtıyordu.

Ayaklarım beni taht odasının ortasına kadar götürmeye devam etti, bir zamanlar babamın oturduğu yerde oturan onu görünce nefesim kesildi. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti.

" ne cüret!" diye çıkıştım, dudaklarım şiddetle geriye kıvrıldı. "Bir zamanlar onun oturduğu yere oturmaya nasıl cüret edersin? Gerçek Valderre hükümdarının olması gereken yere!"

Sesim odanın duvarlarında yankılandı ve sahte kraliçeden zalim bir gülümsemeyle cevap aldım.

"Bir şekilde koğuşlarımızı aştığını görmek ne güzel Elianna," diye selamladı Azenna.

"Peki bunu nasıl yaptı, *cadı*?" Idina onun arkasından tısladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Koğuşlarımız düştü mü?"

"Hayır," dedi Azenna. "Kalkanlar hâlâ sağlam." "Bir dahaki sefere gökyüzünü korumayı dene." Onlara tehditkâr bir göz kırptım. alaycı bir selamla eşlik etti.

"Onun bineği," diye Azenna.

"Peki ya Adler?" Idina havladı.

"Öldü," diye gülümseyerek cevap verdim ve sonunda onu da kendisiyle birlikte cehennem derinliklerine göndermenin nasıl bir his olacağını hayal ederken başımı yana eğdim.

Yüzünde yeniden bir sırıtış belirirken bakışlarım Yüce Cadı'ya kaydı. "Kadın yalan söylüyor. O yaşıyor."

Tanrılar kahretsin. Bir türlü ölmüyor.

Çenem kilitlenirken burun deliklerimden bir nefes çektim. "Nerede o? Avery'ye ne yaptın?"

"Kızımın nerede olduğu seni ilgilendirmiyor, hiçbir zaman da ilgilendirmedir Elianna."

"Sarayımın bir üyesini kaçırdınız ve onu iradesi dışında esir tutuyorsunuz. Bu beni yakından ilgilendirir," diye hırladım.

Kraliçenin dudaklarında hain bir gülümseme belirdi. "Buraya gelmen çok cesurca. Eklemeliyim ki tek başına."

"Ordularınız hain davanız için savaşırken siperlerinizin arkasına saklanmanız ne kadar da cesaretsizce," diye karşılık verdim.

"Bir kraliçenin, kendisi için bunu yapacak kaynakları varken, kendi savaşını vermesine gerek yoktur."

Onu izleyip bir adım daha atarken içimden öfke dolu, soluk soluğa bir kahkaha döküldü. "Ve işte en çok gurur duyduğum yer burası. farklılıklar bizi her zaman ayıracaktır. Askerlerim, kendilerinin yanında savaşmayacağım bir savaşta onlardan asla savaşmalarını istemeyeceğimi bilmenin huzurunu yaşarlar."

"Bunu kazanacağına dair sahte bir umutla askerlerini ölüme sürükledin Elianna. Eğer onlara iddia ettiğin kadar değer veren gerçek bir kraliçe olsaydın, biz onları diyarın her yerinde bulana kadar saklanarak bugün hayatlarını bağışlardın. Onlara umut vermedin. Onlara sağladığınız tek şey erken bir mezar oldu."

"Halkım, varoluşlarının geri kalanını saklanarak geçirmektense, yaşamaya değer bir hayat için savaşmayı tercih eder. Uğruna savaşmaya değer bir şeyleri var. Özgürlükleri!"

Tahttan kalktı ve kürsüden bana baktı. "Onlara vermeyi planladığın şey bu mu? Bunca zaman sonra... fae ve ölümlülerin uyum içinde yaşayabileceklerine mi inanıyorsun? Seni aptal kız."

Kin dolu bir kahkaha beni terk etti. "Hem dostum hem de tarafından birçok kez böyle adlandırıldım ve hala doğruluk payı olsa da davama inanıyorum. Uyum içinde yaşamının mümkün olduğunu biliyorum çünkü bunu *gördüm*."

Gözlerim ikisi arasında ileri bir geri gidip geldi. "Ölümlüler sizin hükümdarlığınızdaki kaçtıklarında türümüze kucak açtılar. Nesiller boyunca bizim ırkımız tarafından katledilen bir ırk... onları kabul ettiler. Çünkü sonunda bir bireyin eylemlerinin ırkını anladılar."

"Gülünç," diye tükürdü Idina.

Gözlerimi ona diktim. "Gülünç olan tek şey, soyunuzun ölümüyle hiçbir ilgisi olmayan bir ırkla yüzyıl süren bir savaş başlatmış olmanız!"

Çenesi kilitlendi ve hışımla kürsüden indi. "Peki bu ne anlama geliyor, Elianna?!"

Kılıcı belimden çıkardım ama bir an sonra büyü onu elimden çekip aldı ve kılıç odanın bir ucundan diğerine uçtu. Gözlerim yere düşene kadar onu takip etti. Bakışlarım Azenna'yı bulduğunda başını salladı ve bana baktı.

Idina'ya doğru bir adım attım. "Babanın ve kardeşinin ölümünden ölümlüler sorumlu değildi! Sentorlarla takas yapmaya çalıştılar ve işler ters gitti, çünkü onlar da en az sizin kadar kötü ve alçaktı! Onlar ormanın yaratıkları tarafından öldürüldü, insanlar tarafından değil!"

"Yalancı!" diye bağırdı. "Senin zamanın geldi, Elianna."

Parmaklarını şıklattı ve Azenna'kolu bana doğru fırladı, gücü bana çarptı ve damarlarımda ilerlemeye başladı.

Azenna'nın büyüü içime işlerken kanım alev aldı, vücudum alev alev yandı - Veli'nin beni uyarmış olduğu kan büyüü etkisini göstermeye başladı ve beni içten dışa mahvetti.

Aklım hemen Jace'e *gitti*, bir şeyler olduğunu hissedeceğini biliyordum ve sonra Veli'nin sözlerini hatırladım, *eğer köprüyü kapatman gereken bir zaman olursa, yeterince konsantre olursan zihninde bir duvar inşa edebilirsin.*

Ben de öyle yaptım; aramızdaki bağ ve zihinlerimiz arasında bir duvar hayal ettim ve onu bundan korumak için elimden gelen her şeyi ortaya koyarak bu duvarı tuğla tuğla ördüm.

Saf acı beni ele geçirdi, bedenim yerden kaldırılırken görüşümü bulanıklaştırdı, Yüce Cadı elini tavana doğru kaldırırken beni yukarı doğru yönlendirdi.

Vücudum bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, taht odasının ortasında, onların yirmi metre üzerinde havalanırken boğazımdan bir çığlık koptu. Cadı, kanayan yaralarımın sihrini geçirerek damarlarımdaki kanın hareketini yavaşlatıyordu.

Jace zihinsel yumruklarını kalkanın üzerine indirirken bir vuruş bağı sarstı. Onu içeri almam için bana yalvaran sesinin zihnimdeki uzak yankısını duyarken umutsuzca devam etmek için savaştım.

"Ah, peki bu kim , Diyarın Varisi?" Azenna, bakışlarımı onun altımda yerde durduğu yere indirmeye zorlayarak sordu.

Saldırmaya çalıştım ama büyüünün beni kavrayışı beni tamamen hareketsiz tuttu.

"Zihnine kim fısıldıyor, Elianna Valderre?"

Bulanık görüşümde bile Idina'nın Yüce Cadı'ya doğru bir adım attığını gördüm. "Sen neden ? Eminim ki bir *eşten* bahsettiği sahte konuşması dikkatimizi dağıtmak içindi," diye tersledi.

"Bir bağ," diye yanıtladı gözlerini benden ayırmadan. "Birileri ona bu bağ aracılığıyla sesleniyor ama o onları içeri almıyor."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı Idina, ama sonra sesi yükseldi. "O bir insanla evlendi. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Dügün gecesi onları gördüm."

Acının içinden bir kahkaha yükseldi ama içinde öfkeden başka bir şey yoktu. "Bu doğru, Idina. Kocam *ve eşim* bir buçukluk. Ve benimle tanışana kadar, sizin aşağılık askerlerinizden birinin soyundan geldiği için sadece insan olan yanlarını kabul ediyordu. Benimle tanışana kadar her bir fae kafasını bir kazıkta görmekten başka bir şey istemiyordu. Ta ki beni *sevene* kadar!"

"Bir kez daha, bu mümkün değil," diye tısladı. "Tanrılar neden daha düşük kandan birine eş versin ki? Ve sana ya da Jameson'a *bunu düşündüren* ne? kendilerini böyle bir bağa layık görüyorlar mı?!"

Sesi öfke ve kalp acısının girdaplı bir karışımıydı, kaşlarımı çatmama neden oldu. karık. Jace umutsuzca tutunduğum duvarı yırtmaya devam ederken tüm vücudum acı içinde çığlık atıyordu. Kelimeleri zorla çıkarmaya çalıştım ama Azenna kanımı kendi bedenime karşı çalıştırmaya devam ederken kendimi hareket ettiremedim.

"Bir eş," diye alay etti kraliçe, bana dik dik bakarken kollarını kavuşturdu. "Sen böyle bir bağa layık değilsin, baban da değildi. Bu güzel, kadim ve her şeyi bilen. Sadece piç doğmuş biri buna layık değildir, bir buçukluk daha da değersizdir. Öyleyse tanrılar neden böyle varlıkları birlikte?" Dudakları geriye kıvrılırken durakladı. "Yani sen bir *yalancı*, Elianna."

Ona kan lekeli bir gülümseme verirken dudaklarım aralandı. "Kötü niyetli tanrılar böyle bir bağa izin vermezdi ama ana tanrıçaları Terra . Çünkü ben onun varisiyim ve o her zaman çocukları arasında barış olmasını diledi."

Yüzündeki iğrenme ifadesine kıkırdadım, bunun acısı bedenimi sarstı. Sonra aklıma bir düşünce geldi.

Gözlerim acının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde taht odasında bir ileri bir geri gidip gelirken Callius'un burada onunla birlikte olmadığını fark ettim; ilk geldiğimizde de şehir kapılarının tepesinde değildi. Kaleye bu kadar yakinken asla o savaş alanında olamazdı, hayır. Callius haklı olabilirdi. Her zaman olduğu gibi burada, onun yanındaydı.

Kraliçe duygusallaşıyordu; sesinde daha önce hiç duymadığım bir acı vardı. Eşlere karşı savunmacı bir düşünce, böyle bir şeye layık olmadığımızı söylüyordu. Babam annemle bunu bulduğunu iddia ettiğinde böyle bir şeye layık değildi.

Gözlerimi tekrar ona dikmeye zorladım. "Callius nerede, Idina?"

Çenesi kilitlenmişti; boynundaki damarlar derisinin altında nabız gibi atıyordu; kehribar rengi gözleri sanki içimde bir delik açacakmış gibi alev saçıyordu.

"Onu serbest bırakın," diye Azenna'dan talepte bulundu.

"Majesteleri?" diye sordu Yüce Cadı, beni havada tutarken yarı yarıya ona dönerek.

"Şimdi!" diye kükredi.

Azenna elini bırakarak beni kan büyüsünün çaresizliğinden ve aynı zamanda havadaki tutuşundan kurtardı. Bedenim şiddetle yere çarptı, altımdaki fayanslar çarpmanın şiddetiyle çatırdadı. Çarpmanın etkisiyle kaburgalarım kırıldı ve wyvern saldırısından kalan her açık yaramdan, damarlarımdaki doğal akışı geri döndüğü için eskisinden daha da kötü kan akmaya başladı.

Her şeyin acısı beni ezerken kalkanım düştü ve Jace'in sesine izin verdim.

"*Lia!*" Dudaklarından umutsuzca adım dökülüyordu, bir cevap için yalvarıyordu ama verecek kadar odaklanamıyordum. "*Lia, lütfen, iyi misin? Gelip seni bulacağım. Sadece bana nerede olduğunu söyle! Nox burada ve sen onunla değilsin! Tatlım, lütfen.*"

Oturmak için kendimi yukarı iterken içimi parçalayan acıdan inledim. Gözlerim, iki adım bile önümde durmayan ve beni burada ve şimdi kendisi bitirmeyi bekleyen Idina'ya kilitlendi.

"*Seni seviyorum,*" duvarı tekrar yerine koymadan önce ona iletebildiğim tek şeydi, yumrukları bir kez daha duvara çarpıyordu. Kalkan sayesinde acımı hâlâ hissedebildiğini biliyordum ama ikimiz de birbirimizin sesinin dikkatimizi dağıtmasına izin veremezdik.

Kaltağın bana bu kadar yakın olduğu düşüncesi düşüncelerimi tüketmişti. Tek yapmam gereken hançerime hızlıca uzanıp boğazını kesmekti ve her şey bitecekti.

Azenna'ya "Onu sabit tut," diye emretti ve ben tüm uzuvlarımı kullanamaz hale geldim.

Kendimi ayakta tutmak için kullandığım kolum altımdan kayarken bedenim yere düştü; kafatasım mermere çarparak çatlamış gibi hissetti. Idina o sırada bana yaklaştı. Uzanıp yüzümü tuttu, yanaklarımı parmaklarının arasında sıkıca kavradı ve beni kendine doğru çekti gözleri benimkilere dikilmişti.

"Bana arkadaşımı sorma cüretini gösteriyorsun.

Kalbine bıçak saplayan kişi mi?!" diye yüzüme bağırdı, öfke dolu sözleri taht odasını çınlattı.

Şok beni ele geçirdi, Callius'un onun eşi olduğunu söylemesi ve aynı zamanda onu öldürdüğüme inandığını belirtmesi karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Eşimi öldürdün ve şimdi de kendine ait bir eşin olduğunu iddia ediyorsun. Küçük Elianna, artık fikrimi değiştirdim. Bu günü, kendi eşinin kalbini göğsünden çıplak ellerimle söküşümü izleyecek kadar uzun yaşayacaksın. Ve sonra öleceksin, ama ruhunun diğer yarısının senden koparılmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmeden önce değil."

Yüzünde bir sırıtma belirirken beni tutuşuna karşı çırpındım. İçimden cadının gözlerini oymak ve kanlar içinde yere yığılmasını izlemek için çırpınıyor, tırmalıyor, tırmalıyor ve ısıırıyordum ama dışımdan vücudum cadının tuttuğu yerde kıpırdamadan duruyordu.

"Baban öz annenin onun eşi olduğunu düşünüyordu ama ben daha iyi biliyordum. O bağı nasıl bir şey olduğunu, koktuğunu biliyordum. Callius'la gençliğimizden beri böyle bir ilişkimiz vardı. Ailem için yerine getirmem gereken bir görevim vardı, babanın da öyle..."

Burun delikleri alevlendi, gözleri uzak bir anıya geri dönmüş gibi parladı.

"İçimizden biri bu pazarlığı yaptı... ve bu kişi kral değildi." Odaklanması geri dönerken nefes alış veriş ağırlaştı. "Bana söylenen her şeyi yaptım Elianna, *her şeyi*! Buna eşime acı çektirmek de dahil. Bir varis için babanla yatmaya zorlandığım her seferinde acı çekti. Ve sonra o aptal şifacıyı benden önce hamile bıraktı, onu ve seni sevdiğini iddia etti!"

Çılgılık atıyordum. İçimden avazım çıktığı kadar şiddetli bir savaş çılgılığı atıyor, annem ve babamdan bahsederken onu boğmaya çalışıyordum. Ancak, ne zaman saldırmaya çalışsam, Azenna bunu büyüüne karşı hissediyor ve damarlarımda dalgalanan buzalevlerden bir şok dalgası gönderiyordu ama yine de durmuyordum.

Idina hınzırca kıkırdadı. "Birkaç piç çocuk bekliyor muydum? Elbette bekliyordum. Erkeğin başka bir dişinin yatağında kendini meşgul etmesini mi umuyordum? *Elbette*," diye tısladı. "Ama ilk çocuğu değil. Varisi değil. Ve kesinlikle sevdiği biri değil."

Idina yanaklarımdaki tutuşunu bıraktı ve başım bir kez daha yere düştü, tüm kafatasım ağırırken acı içinde irkilmeme neden oldu.

"Bu yüzden annen ortadan kaybolmak zorunda kaldı. Ve baban, planlarımızdan onlarca yıl daha uzun ömürlü oldu. Planlar yıllar geçtikçe değişir, daha büyük bir şeye dönüşür. Ama endişelenme, sevgili Elianna." Eli uzandı

aşağı indi ve sanki sevgi dolu bir annenin dokunuşuymuş gibi yanağıını nazikçe okşadı. "Yakında tekrar ailenle birlikte olacaksın."

Dik durdu ve Azenna'ya döndü. "Kır onu."

Bir güç patlaması bana bir kez daha çarparak vücudumun havada süzölmesini ve taht odasının arka duvarına çarpmasını sağladı - ve sonra tek yaptığım ıstırap olduğunu biliyordu.

OceanofPDF.com

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Jace

LIA YARALANDI.

Düşmanlarımızın elinde acı tüm benliğimle hissedebiliyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gırtlaktan gelen bir çığlık beni terk etti. Bıçağımı düşman askerlerinin arasına daldırdığım her hamlede çaresizce nefes alıp homurtular yükseliyordu.

Ona seslendim. Ona ulaşamayayım diye yerleştirdiği zihinsel kalkanına yumruklarımı indirirken bana cevap vermesi için yalvardım ve aradan sıyrılmayı başaran tek şey *seni seviyorum demesi* oldu.

Bir elveda olduğunu duydum.

Bunu kabul edemezdim. Lia yaralı ve korkmuştu - Nox burada olduğu için muhtemelen yalnızdı da. Bunu hissettim. Hepsini hissettim ve buna dayanamadım.

O anda onu kendi başıma yakalamaya karar verdim ve şehrin kapılarını hedefleyerek düşman ordusunun arasından ilerlemeye başladım.

Gözlerim Isla'nın doğu tarafındaki kaleye kaydı. Kraliçemi orada tutuyorlardı ve ona *işkence ediyorlardı*. Gerekirse çıplak ellerimle şehrin mazgalına tırmanırdım - çok geç olmadan ona ulaşırdım. Ne pahasına olursa olsun, kendimi onun yerine sunmak pahasına bile olsa umurumda değildi.

Sanki başka bir şey bedenimi tamamen ele geçirmiş gibiydi; eşini bir kez daha avucunun içine alana kadar tatmin olmayacak bir canavar. Benim Düşman askerlerine yapılan saldırılar saf adrenalin ve öfke ile besleniyordu.

O sırada yoluma bir erkek çıktı. Yüzündeki ifadeden bir adım daha atmamı planlamadığı anlaşılıyordu. Kendimi ona doğru fırlatmamı ve kılıcımı boynunun derinliklerine göndermemi kesinlikle beklemiyordu.

Döndüğüm her yönde kaos devam ederken hava metalik kan kokusuyla doluydu. Gözlerim Gage'e kaydı, onun önüne çıkan herkesi izledim ama Zaela'yı ne zamandır görmemiştım ve bu beni panikletti. Kendimi ileriye doğru itmeye zorladım, hedefim Lia'ya ulaşmak için kapılar.

Birden havada bir çığlık duyuldu. Bakışlarım savaş alanının daha aşağısından gelen bu sese doğru kaydı. Kuzenimin bir cesede takılıp yere düştüğünü ve birden fazla erkek saldırmak için peşine düşerken umutsuzca kılıcını savurduğunu gördüm.

"Siktir. Zaela!" Lia'yı takip etmekten vazgeçmek zorunda kalmaktan nefret ederek çığlık attım, başıma bir şey gelirse kendimle asla yaşayamayacağımı biliyordum.

Zae çünkü geri dönmedim.

ılığım, Tanrı'ya şükürler olsun ki ona oldukça yakın olan Leon'un dikkatini çekti. Gözleri sevgilisinin kızına kilitlendi ve ona doğru koşmaya başladı.

Kan püskürüyor ve çığlıklar atılıyordu ama ben kuzenime ulaşmaya çalışıyordum, kuzenim yerde sürünmeye devam ediyordu, onu acımasızca köşeye sıkıştırdıkları için ayağı kalkamıyordu.

O sırada Leon geldi ve kılıcını havada savurarak Zaela'nın üzerinden atlayıp ayaklarının dibine indi. Zaela, onu korumaya çalışan General Vern'e bakarken gözleri büyüdü.

Askerlerden biri kılıcın birine yenik düştü ve ılığı kısa kesilerek yere yığıldı; diğer ikisi onu gördüklerinde bir adım geri çekildi.

"Onun kızı değil! Ona zarar *vermeyeceksin*." Sonra saldırdı, sözleri onu muzaffer bir böğürmeyle terk etti.

Sonra iki tane daha geldi, sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Bir an sonra Leon'un etrafı sayısız düşman askeriyle sarıldı ve onları kendisinden olabildiğince uzağı itmeye devam etti.

Zaela'ya ulaştığımda onu ayağı kaldırdım; bize doğru dönen Leon'un bakışlarıyla karşılaştım, o hâlâ otuz adım ötedeki kavgayla uğraşıyordu.

Etrafımdaki her şey yavaşlarken gözlerimiz birbirimizde kalırken dudaklarım aralandı, içimden ne olacağını biliyordum -korkuyordum-.

Zaela ırpınıyor, Leon'un onları bizden uzaklaştırmasını izlerken attığı çığlıklar kulaklarımı dolduruyordu.

Leon gururlu bir adam ve güçlü bir savaşıydı. Tüm arkadaşlarının savaş meydanında şerefle ölmelerini izlemek zorunda kalan bir savaş generalinin hayatını yaşamıştı. Ama aynı zamanda iyi bir kadının aşkını tanıyacak kadar uzun yaşamış bir adamdı - şimdi kızının yaşayabilmesi için bilerek kendini feda ettiği bir kadının.

"Hayır!" Zaela kollarımda ağıladı ve düşmanımızın bıçaklarının etine saplanışını izlerken beni sersemliğimden kurtardı.

"Gtrn onu buradan!" diye kükredi bana, dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce.

Kr edici bir öfke beni tüketti. Zaela'ya olan bağılılığım azaldı ve Leon'un katillerine arkalarından yaklaşan Gage ile göz göze geldiğimde onun öfkesi de benimkini yansıttı.

Yansıyan bir savaş ığılığıyla üçümüz kılılarımızı kaldırdık ve az önce generalimizi öldürenlere .

Ve hepsini bitirdik.

Kellan

İsla Kalesi'nin ötesindeki kayalıkların tepesinde duruyordum ve tüm vücudum nefes almayı zorlaştıran bıçak yaralarıyla delik deşik olmuştu. Yaralarım ihtiyacım olduğı kadar çabuk iyileşmiyordu ve bu beni çok .

Dumanla dolu gökyüzüne bir öfke kükremesi saldım. Bana stnlk sağılamasına nasıl izin vermişim? Ve bu sefer, neredeyse beni öldürüyordu.

Kaltak wyvern'imın üzerine *atladı* - havada serbest düşüş yaptı ve bıçağını çıkarmış bir halde indi. Onun lehine işleyen cesur aptallığı için ona kredi vermek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Bakışlarım hâlâ kana bulanmış savaş gemileriyle delik deşik olan denizden, kapıların ötesinde devam eden savaş alanına ve sonra da canavarıma kaydı.

Elim sağ akciğerimin üstüne gitti, en kötü bıçak darbesinin olduğu yere. yaralar vardı. Elimi kaldırdığımda kendi kanımla ıslanmıştı. "*Lanet* olsun!"

Gökyüzüne doğru böğürdüm.

Emrimi hevesle bekleyen wyvern'imın kırmızı bakışlarının delici bakışlarını hissettim. "Hadi buna bir son verelim."

Yaralarımın acısını bastırarak ona doğru fırladım ve sırtına tırmandım. Emir verildiğinde, canavar gökyüzüne doğru havalandı ve yaşamları için savaşmaya devam eden ordulara doğru hızla ilerledi.

Cesetler her yere yığılmıştı, dış hatları gökyüzünden bile belli oluyordu. "Biraz eğlenelim, olur mu?" Kendi kendime söyledim ve ardından wyvern'e araziye cehennem ateşi göndermesini emrettim.

Her taraftan çığlıklar yükseliyor, bedenler alevler içinde her yöne doğru koşarken çırpınıyordu.

Kaosun ortasına indik; diğer wyvern'in kükremesi uzaklardan, şifacıların çadırını savunduğu yerden geliyordu. Fırsatım varken, sırf onu kızdırmak için bile olsa, gökyüzünden havaya uçurmam gereken şey buydu.

"Adler!" Savaşın kulakları sağır eden sesleri arasında ismim bana seslenince bakışlarım o yöne doğru kaydı ve hayal edebileceğim en mükemmel hediyeyle karşılaştım. Elianna'nın *kocas*ı.

Burun deliklerim alevlenirken göğsümden bir hırıltı yükseldi. Ben sırtına oturmuş ona bakarken, geri zekâlı adam kılıcını havaya kaldırmış wyvern'ümü ölçüp biçiyordu.

Adam kanlar içindeydi, dövülmüştü ve askerlerimin kanlarıyla kaplıydı. Bineğim kanatlarının uçlarını araziye saplayıp kulakları sağır eden bir çığlık attığında dudağım hırıldadı; çığlığın gücü saçlarını geriye savurdu ve adımlarının duraksamasına neden oldu. Ancak, piç kurusu hiç etkilenmeden bana doğru ilerlemeye devam etti.

"Buraya gelip benimle erkek erkeğe dövüşmeye ne dersin?" alay etti kanlı bir sırıtışla.

Ona gülümsedim ve ona uygun bir gülümseme verdim. "Seni durduğun yerde küle çevirmeme ve sonra karını bulup aynısını ona yapmama ne dersin?"

Sırıtışı, ölüm vaat eden nefret dolu bir kaş çatmaya dönüştü. Boynundaki damarlar patlayacakmış gibi görünüyordu ve kılıcını kavrayışı

sıkılaştırılmış.

Bana bir adım attı. "Ona dokunmayacaksın. Ama görünen o ki, seni çoktan fena benzetmiş, pislik herif."

Sözleri karşısında yüzüm düştü ama gözlerim ona bakarken sırtışıam geri geldi. "Oh, Kumandan. Onun hâlâ yaşadığını nereden çıkardınız?"

"Onunla ilgili her şeyi hissediyorum, Adler. Onu varlığımın her zerresinde hissediyorum çünkü o sadece benim karım ve kraliçem değil..."

Çatık kaşlarımın arasından bakışlarımı ona diktim. Bu puştun söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemesine imkan yoktu...

"Elianna Valderre, krallığın yasal varisi ve kraliçesi, benim *eşim*!" diye kükredi zaferle. "Ve şimdi, ona *yaşattıkların* için *bana* acı çektireceksin."

Onun sözleri karşısında içimi yakıp kavuran bir öfke kapladı ve sonra canavara alevlerini onun üzerine salmasını emrettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Avery

Gölgeli koridorlarında ilerlerken kalenin salonları meşale ışııyla loş bir şekilde aydınlanıyordu. Koridorlarda hızla ilerlerken elbisem arkamdan akıyor, adımlarım soğuk taş zeminde zar zor bir fısıltı çıkarıyordu.

İki muhafızın kanlar içindeki cesetleri koridorun ortasına serilince yarışım patinaj yaparak durdu. Gözlerim parladı ve sessizce Birinin geride bıraktığı yıkık dökük cesetlerin üzerinden geçerek yanlarından ilerledi.

Onları gördüğümde mide bulantısı beni tüketmekle tehdit ediyordu, ama onları öldürenin Lia'nın sarayından ya da ordusundan biri olması gerektiğini fark ettiğimde içime ezici bir umut duygusu çöktü.

Eğer kaleye girmişlerse Gage'in beni kurtarmaya geleceğini düşününce kalbim küt küt atıyordu ama onun aşağılık cadılarla ya da annemle karşılaşma ihtimalini bilmek beni panikletiyordu.

Ana girişin ve taht odasının bulunduğu alt katlara inen büyük merdivene ulaştım. Adımlarım merdivenlerin tepesinde durdu, kaleden gizlice çıkmanın en iyi yolunu ama batı kulesinin merdivenlerinden gelen hınzır bir kıkırdama düşüncelerimi yarıda kesti

dikkatimi çekti. Sesi duyunca tüylerim diken diken oldu ama içimden bir ses gitmem gereken yerin orası olduğunu söylüyordu.

Bir nefes verdim ve kulenin spiral merdivenlerinden yukarı doğru süzülerek koşmaya başladım. Üst kata çıktığımda, bir sığınak aradım. Gölgeler, kocakarının uğursuz kıkırdamalarının yankılandığı personel odalarından birini gördüğümde.

Gözlerim loş koridorda herhangi bir hareket belirtisi aradı. Kapıya yaklaştığımda, içimde bir parça umut kabardı ve odanın derinliklerinde gizlenen tehlikeyi maskeleydi.

Bir fark yaratabilirdim. Kız kardeşim, Gage ve arkadaşlarımız için yanlışlıkla yok ettiğim her şeyi düzeltebilirdim. Sadece bunu değil, umutsuzca yeniden inşa etmek istediğimiz krallığı da.

Odanın penceresinden içeri süzülen güneş ışığına doğru adım attım, Kocakarının sırtı bana dönüktü ve dışarıdaki savaş sahnelerine bakıyordu. Şehri Lia'nın ordusuna karşı güçlendiren güçlü bir büyü örerken kolu pencereden uzanıyordu.

Zihnim hızla çalışıyordu ve sessizce ona doğru nefes alıp almadığımdan bile emin değildim -tüm tanrılara beni duymaması ya da arkasında hissetmemesi için yalvarıyordum.

Eğri hançerlerden birinin durduğu elime baktım ve kabzasını sıkıca kavradım. Yapmak üzere olduğum şeyin ne kadar çılgınca olduğunu fark ettiğimde elim titredi ama bu benim şansımdı.

Arkasına geçtiğimde kolumu başımın üzerine kaldırdım. Kavisli bıçağın gölgesi yanındaki duvara vurdu ve onun farkındalığını bir an geç hissettim.

Kolum hançeri sırtına saplamak için hareket etti ama aynı nefeste bana doğru savruldu, parlayan kıpkırmızı gözleri bana doğru daralırken tüm bedenimde titreşen bir korku yarattı.

Yaşlı ve yıpranmış görünse de, benim bile tepki veremeyeceğim kadar hızlı ve *güçlüydü*. Pençeli, solmuş eli bana doğru uzandı ve beni boğazımdan yakaladı.

Kocakarının keskin tırnakları boynumun derisine battı ve kanımın yaralardan aktığını hissettim. Beni boğazımdan tutup havaya kaldırırken nefesim kesildi. Kolum hâlâ onu öldürmeye gittiğimde durduğum yerde donup kalmıştı ama şimdi o beni öldürecekti.

"*Kalbinizin içini görüyorum, Prenses.*" Yüksek sesle konuşmadan önce kadim sesi içimde yankılandı. "Sen asla varis gibi olmayacaksın. Kendini cesur sanıyorsun ama seni yöneten aptallık, sana her şeye gücü yeten bir büyücüye sinsice yaklaşabileceğini düşündürüyor."

İçimden bir sızlanma geçti ama hissettiğim üzüntü değil, öfkeydi. Hayatım boyunca kapana kısılmıştım. Kalede, Isla'da, annemin manipülasyonu altında ve şimdi burada, bir cadının pençeleri arasında sıkışıp kaldım. Ne zaman

bitir miydi? Kesinlikle bu şekilde değil. Planlarım vardı. Kız kardeşime teslim etmem gereken bir krallık ve geri döneceğime söz verdiğim bir adam vardı.

"Spiral merdivenlere ilk adımını attığın anda kokunu alabildim, o bıçağı kütüphaneden kaydırmanın anda sesini duyabildim. Ve şimdi, öleceksin. Hepsi sadece dinleyemediğın için. Seninle işim bittiğinde, bedenini arkamdaki bu pencereden göndereceğim. Öyle bir şey olacak ki Yatak odanızdan gizlice kaçmaya çalışırken düşüp ölmeniz utanç verici. Kraliçe... çok üzülecek. Onun tek kızı."

Pençeleri etime daha da battı ve beni üzerinde tutarken nefes almaya çalıştım ama görüşüm kararıyordu.

Gözlerim yukarıya, hâlâ ikimizin de üzerinde havada duran ve hançeri kavradığı için hareket edemeyen elime kaydı.

İkinci hançerin elbisemin kemerinde sıkışıp kaldığı kalçama baktım ve diğer elimi yavaşça kabzasına yerleştirdim. Derme çatma kılıfından dikkatlice çıkarırken, yaklaşan ölümümle ilgili konuşmasına devam ederken bu hareketi fark etmemesi için akla gelebilecek her tanrıya dua ettim.

Ya şimdi ya da asla. Sıkıca tuttuğumu anladığımda, bakışlarım kocakarının solmuş yüzüne odaklanırken dudağım kıvrıldı ve köpek dişlerim ortaya çıktı.

Onun pençeleri arasında kalan boğazımdan boğucu bir savaş çığığı yükselirken, tüm gücümü kullandım ve kavisli bıçağı cadının kalbine saplayarak göğsünün içinde *döndürdüm*.

Kavrayışı devam ederken üzerime siyah kan sıçradı, ancak şimdi harap olmuş kalbinden çıkan hançere bakarken saf korku yüz hatlarına kazındı.

Kocakarının gözleri her zamankinden daha parlaktı ve ben onun önünde durup kulakları yırtan bir ölüm çığığı atarken beni kör etmekle tehdit ediyordu. Bir an sonra patlayarak açıldı; bedeni önümde yok oldu ve yerini kötücül duman ve kaygan, akik kanından oluşan girdaplı gölgeler aldı.

Patladığında bedenim yere düştü, onu öldürdüğüm bıçak fayansa çarptı. Yer, duvarlar ve giysilerim kocakarının kalıntılarıyla kaplanmıştı ve ben şaşkınlıkla az önce önünde durduğu pencereye baktım.

Ve sonra bir kahkaha beni terk etti - bir kıkırdama olarak başladı ve az önce yaptığım şeyin şokuyla orada otururken tam bir manik, inanmayan kahkaha patlamasına dönüştü.

Crone'u ben öldürdüm, Avery Valderre. Hayattaki tek amacı uzaklardaki bir lorda takas malı olarak satılmak olan prenses, çok güçlü bir büyücüyü yok etti.

Kendimi ayağa kaldırdım, kemiklerimdeki ağrıları ve boynumdaki deliklerden gelen acıyı görmezden gelerek kendimi pencereye getirdim ve dışarı baktım.

Kara duman hala havayı dolduruyordu, aşağıdaki zeminde savaş devam ediyordu -Ama koğuşlar yıkılmıştı. Kocakarı'nın yaptığı, şehrin kapılarını koruyan büyü düşmüştü. Bu da ordularımızın artık kapıları aşabileceği anlamına geliyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldım.

Uzaktan yankılanan bir çığlık dikkatimi tekrar spiral merdivenlere yöneltti.

"Tanrıların annesi." Sesim bir fısıltı gibiydi. "Lia."

Bir saniye bile kaybetmedim. Çömelip az önce kocakarının üzerinde kullandığım eğri bıçağı aldım ve kapıdan hızla içeri daldım. Merdivenlerden hızla inerek, kız kardeşimin çığlıklarının yükselmeye devam ettiği taht odasına yöneldim.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Jace

Adler'in wyvern'inin boşluklu ağzından aşağı bakarken, Lia'nın acısı ve korkusu tekrar tekrar bana çarptı. Ağzından kaçırdığı son sözleri *-seni seviyorum-* kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı. Kalbim paramparça oluyordu ama tüm dikkatimi öfkeme , kraliçemi bulabilmek için bu ahlaksız herifi sonsuza dek öldürmeye hazırdım.

Adler bana Lia'nın öldüğünü söyleyerek benimle alay etmeye çalışmıştı, onun sadece karım değil aynı zamanda eşim olduğunu . Bu sözleri duyduğunda yüzünde beliren ifade belki de hayatımda gördüğüm son şeydi ve onun yerini almasını dilediğim tek görüntü de Lia'ydı.

Nox şifacının çadırını koruduğu yerden bize doğru koştu ama zamanında yetişemeyeceğini biliyordum. Kırmızı bakışlı wyvern'in boğazının arkasında oluşan ateş beni çoktan kör etmişti ve kılıcımı kaldırdım, savurarak ölmeye hazırdım.

İlk adımımı atarken içimden bir kükreme yükseldi, ateş yaratığın boğazını patlattı, aniden canavar hiçbir şeye dönüşmedi.

Duman ve kan, bedenimi sahaya doğru şiddetle uçurdu.

Onların önünde durduğum yerden yaklaşık elli adım ötedeki araziye çakıldım, vücudum daha da fazla yuvarlanırken yerle olan kuvvetli temasımda acı beni çarptı.

Adım söyleniyordu ama uzaktan mı yakından mı geldiğini anlayamıyordum. Gözlerimi kırıştıtarak alev alev yanan gökyüzüne baktım; bir zamanlar güneşli olan gün şimdi duman ve gölgelerle kaplanmıştı. Sonra Zaela üstümde belirdi, onu Gage takip etti.

"Jace!" diye bağırdı ama işitme ve görme duyularım patlamanın etkisinden kurtulmaya çalışırken ses kulaklarımda boğuklaştı.

Gage beni sırtımdan tutup kaldırdı ve savaş alanının ortasında, hem insanların hem de fae'lerin kanlı cesetleriyle çevrili bir oturttu.

"Kardeşim!" diye bağırdı ve ben de gözlerimdeki kiri ve bulanıklığı kırıştırarak yavaşça ona döndüm. ", iyisin!" diye bağıyor, bir yandan da çılgınca bedenime bakıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken boynumdaki damarlar şişti, ama beni yakalayıp tekrar yere çarptılar. "beni!" Onlara bağırdım. "Adler nerede?!"

Üçümüzün de bakışları birkaç dakika önce bineğinin üzerinde tündüğü yere kaydı. Bindiği wyvern gitmişti, hiçbir yerde görünmüyordu ve ondan geriye kalanlarla kaplıydı. Patlamadan dolayı gözle görülür bir acı içinde kendini ayağa kaldırırken, gözleri bize kilitlenmişti ve gözlerinden mutlak bir öfke yayılıyordu.

Gözlerim, her iki ordudan askerlerin her geçen saniye ölmeye devam ettiği savaş alanında gezindi.

Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken yutkundum, uzandım ve ayaklarımın dibindeki düşmüş savaşçıların iki kılıcını aldım. "Lia'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Beni içeri almıyor ama bir terslik var. Tek bildiğim onun hayatta olduğu."

"Kızlarımız ellerinde," diye nefes aldı Gage, göğsü kabararak.

"Adler geliyor," diye uyardı Zaela, dövüş pozisyonuna geçerken.

Kaybediyorduk. Kellan'ın wyvern'i gitmiş olsa bile, cadıları ya da kraliçeyi göremiyorduk ve muhtemelen hâlâ Avery ve şimdi de Lia onların elindeydi.

Adamlarımız düşüyor, vücutları yorgunluktan çöküyordu. İkiz cadılardan biri küle dönüştü, diğeri de bizi terk etti. Landon hâlâ kılıcını alanın yarısına kadar savuruyordu ama eskisinden yavaş hareket ediyordu. Veli yaralanmıştı ve şifacıların çadırı dolup taşıyordu. Leon savaşta düşmüştü ve Nox alevden çıkmış ve gözle görülür bir şekilde yaralanmıştı.

Uğruna çalıştığımız ve hedeflediğimiz her şey gözlerimizin önünde alev alev yanıyordu ve ben onların bakışlarında bunun bilgisini görüyordum. Son anlarımızla yüzleşmeye hazırlanırken en iyi iki arkadaşım yanımda yerlerini aldılar ve Lia'nın diyara barış getirmek için ihtiyaç duyduğu her şey uğruna ölmeye hazırıldılar.

Birdenbire uzaktan bir boru sesi duyuldu, gökyüzünde ve tarlalarda yankılandı, sırtımızdan fırladı.

Hepimiz etrafımızda döndük, herkesin uzaktan gelen gürültüye çevrilince çeliklerin çarpışması durdu.

Gözlerimi kısarak bulutların ve dumanın arasından süzülen güneş ışınlarına baktım ve gördüklerim karşısında çenem düştü.

Uzaktaki tepelerin tepelerinde, her şekil ve büyüklükte, sonsuz sayıda canavar savaşçı sıralanmıştı. Merkezde dört toynak üzerinde duran bir lider vardı; devasa bir sentor, arka ayakları üzerinde yükseliyor ve kemik oymalı devasa boynuzuna üflelemeye devam ediyordu.

"Tanrılar aşkına..." Nefes aldım.

Zaela başını iki yana sallayarak yanıma gelirken kahkahalar atmaya başladı. "O yaptı. Onun için buradalar!"

İçimde bir gurur patlaması oldu ve Syllis Ormanı'ndan binlerce yaratığın uzaktaki tepelerden aşağıya doğru akın edip bizi hedef almasını izlerken ona ulaşmasını umarak bağımızdan aşağıya doğru fırlattım. Yürüyüşleri ayaklarımızın altındaki zemini gümbürdetirken onlardan savaş çığlıkları yükseliyordu.

Eklenen ordumuzda sadece sentorlar yoktu, aynı zamanda troller ve onlardan bile daha yüksek devler de vardı. İlk savaşçı dalgasının ardından Syllis ayıları belirdi, sırtlarına cüceler binmiş, keskin baltalarını havaya kaldırmış bize doğru geliyorlardı.

Savaşın dış mahallelerine vahşi bir kolaylıkla çarptılar ve düşman kuvvetlerini bizim yapabileceğimizden daha hızlı bir şekilde ortadan kaldırdılar. Islan askerleri dağıldı ve canlarını kurtarmak için kaçıştılar, efsanelerin canavarları üzerlerine saldırırken dehşete kapıldılar.

Başımı sallarken bir kahkaha beni terk etti. *Benim Lia'm yaptı.*

Şimdi adamlarından geriye kalanlara doğru koşuşturan Adler'le yüzleşmek için döndüğümüzde Veli önümüzde belirdi ve bir kez daha bana nişan aldı.

Zaela ve Gage savaşa yeniden katılmak için havalanırken ben de çift kılıcımı kaldırdım.

"Bir şeyler oldu. Şehrin koğuşları paramparça oldu." büyücü neredeyse bağırarak ilan etti. Bakışlarında umudu andıran bir ifade vardı.

Veli gölgelerini göndermek üzereydi ki ben ona doğru bir adım attım ve Adler yaklaşırken onu tekrar bana bakmaya zorladım.

Lia'yı bulmayı her şeyden çok istiyordum ama en hızlısı olamayacağımı da biliyordum - Isla'yı ve kalesini bilmiyordum ve o da

Her yerde. Ayrıca Kellan'ın bu savaş alanından çekip gitmesine hiçbir şekilde izin vermeyeceğimi de biliyordum.

"Bu işi hallettik. Adler benim," diye ilan ettim. "Git kraliçemizi bul. Onu bize geri getirin. Lütfen."

Fuşya rengi gözleri parladı ama sonra anlayışla yumuşadı. O Kraliçemizin yardımına koşarak gözden kaybolmadan hemen önce başını salladı.

Kellan şimdi benden bir metre uzaktaydı ve göğsümde bir hırıltı patladı. Başımı yırtıcı bir tavırla yana çevirerek, "Bu sefer kaçmayacak ve korkakların yolunu seçmeyecek misin, Adler?" dedim.

"Ben korkak değilim." Sesi benimki kadar ölümcüldü.

Yüzümde vahşi bir sırıtma belirdi, sözlerimin onun derisinin altına pençelerini geçirdiğini biliyordum. "Benim olana dokunmanın sonuçlarından iki kez kaçtın."

Çenesi gözle görülür bir şekilde kilitlenirken boynundaki kaslar gerildi.

"Önce, zehirli bir bıçakla beni sakatlamak ve toprakta çürümeye terk etmek için adamlarının uzuvlarımı bağlamasına ve beni geride tutmasına vardı. Sonra, karım aynı hançeri etine sapladıktan sonra zavallı bir korkak gibi kaçarak savaştan kaçtın."

Kılıcını havaya kaldırdı, "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, ölümlü amcık," diye böğürürken saldırmaya hazırlanıyordu.

"Yeterince biliyorum." Ona doğru bir adım attım. "Kendinizi ve erkeklerden üstün görüyorsunuz. Ancak şunu söylemeliyim ki, tanıma zevkine eriştiğim her biri senden *çok* daha fazla cesaret gösterdi."

Bir an sonra, Adler'in bıçağı benimkiyle buluştu.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

Elianna

SAF ACI, şiddetli bir bulanıklık içinde içime işledi; sanki kraliçenin sesi duyulurken vücudumdaki her kemik binlerce kez kırılmıştı. kukla bana eziyet etti. İkisinin de bakışları üzerimdeydi ve tanık oldukları her acının tadını çıkarıyorlardı.

Devam etmemi sağlayan tek şey Jace'in hayatta olduğunu bilmek, onu bağıın diğer ucunda hissetmekti, umutsuzca geçmesine izin vermeyi arzuluyordum - ama tüm hissetmesinin, tüm boyutunu *hissetmesinin* onu daha büyük bir riske sokacağını biliyordum.

Onu dışarıda bıraktığım için benden nefret ederdi, ama onu riske atmazdım - tıpkı Ellecaster'daki savaşta beni riske atmadığı gibi.

"Kalbinin hâlâ atıyor olduğundan emin olun. Henüz ölmesini istemiyorum," dedi Idina.

Azenna sırtarak bedenimi bir başka duvara daha çarptı; çarpmanın şiddetiyle içimden bir çıktı. "Atıyor. Güçlü bir iradesi var. Meydan okur."

Idina hırladı. "Her zaman öyleydi."

Onlara kan lekeli bir gülümsemeyle karşılık verdim ve her santimi alevler içinde kalmış gibi hissettiren bedenimi görmezden geldim.

Panik yüz hatlarını ele geçirirken Azenna'nın gözleri parladı. Çılgınca her yöne bakmaya başladı; bana yönelik işkence girişimleri, aniden dikkatini dağıtan şey yüzünden durdu.

"Bir var!" diye bağırdı. Yüce Cadı kraliçeye döndü. "Koğuşlar çökmüş! Sylvae'ye bir şey oldu."

Tanrıların annesi. Idina, planlarında ters giden bir şey yüzünden Azenna'yı hemen orada öldürecekmiş gibi bakarken, onun sözleriyle içime umut doldu.

Herkesin dikkati taht odasının kapılarına yöneldi, kapılar açıldı ve kız kardeşim kapılardan atlarken yanlarındaki duvarlara çarptı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim onun burada olmasından dolayı hem gururdan hem de sinirden patlamaya hazırdı.

"Anne!" diye bağırdı. "Bırakın onu!"

Idina kızının talebine güldü ama sonra Azenna'ya intikamcı bir bakış daha fırlattı. "Nasıl dışarı çıktın?!"

"Beni ve hep hafife aldınız," tısladı onlara doğru hışım ile yürürken.

Bana sempatik bir bakış attı ama hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım. O benim kızımdı, tıpkı kız kardeşi gibi *meydan* okuyordu. Bir sırtıma gerildi

Cadının titreyen tutuşunun altında kalırken yüzümde.

Azena, Avery'ye doğru tehditkâr bir adım attı ve ben de ona ulaşmak için büyüsunün altında kıvrılarak ona saldırdım. "Sylvae nerede?!" diye bağırdı.

Avery'nin elleri iki yanında yumruk oldu. "Öldü," diye cevap verdi gururla.

Gözlerim parladı. "Kutsal tanrılar," diye nefes almayı başardım.

"Ve eğer onu önce kalbinden bıçaklamamış olsaydım onun yerinde ben olacaktım!" Avery elbisesinin kemerinden kavisli bir hançer çıkardı ve Yüce Cadı'ya gösterdi.

Idina'nın kafası Azenna'ya döndü. "Senin kocakarı kızımı öldürmeye mi çalıştı?!" Herkesin tartışmaya taht odasında kaos başladı

-Ve sonra tüm pencereler *patladı*. Camlar yüksek tavandan aşağıya yağarken dev odanın dört bir yanından ve açılardan paramparça oldu.

Azena da dahil olmak üzere herkes ani patlamadan korunmak için hareket etti ve beni tuttuğu büyüü serbest bırakmasına neden . Bedenim yere düştü ama elimden geldiğince kıvrılıp yuvarlanarak sert teması engelledim.

Üzerimize yağmur yağmaya devam ederken yere indiğimde camlar derimi kesti. Elim hançerimin kabzasına gitti, tehditkâr olmayan bir pozisyonda yatarken saldırmaya hazırdım, herkes patlamadan uzak dururken çok fazla dikkat çekmemeye çalışıyordum.

Pencerelerden birinden gölgeler fışkırdı, odayı bir ölüm sisi gibi sardı ve sonra Veli tepemizde belirdi. Yardımcım

Kendini yavaşça yere indirirken havada süzülüyordu, gözleri saf, kabaran bir güçle parlıyordu.

Onu ve Idina'nın gözlerine sinen saf korkuyu içimi tam bir hayranlık kapladı.

Azenna Veli'ye doğru bir adım attı, gözleri kör edici gücüyle parlıyordu. "Aptal cadı, her zamanki gibi türünü terk ediyorsun."

"Aptallar aptalların peşine takılır, sanırım. Ve ben her seferinde *onları* seçeceğim," diye cevap verdi Veli, saçlarımın perdesi arasından izlerken benimkini yansıtan tehditkâr bir sırıtışla.

"Cadı, sakın yanımdan ayrılayım deme!" diye kükredi kraliçe Azenna'nın arkasından, ama artık çok geçti.

Yüce Cadı, Veli'nin üzerine bir gölge fırlattı ve Veli'nin gölgesi anında onu örtmek için uçtu. İki cadı odanın etrafında süzülürken, büyülerini ölümcül adımlarla birbirlerine saldırırken kendimi yukarı itmeye çalıştım.

Büyücülükleri açığa çıktıkça hava, kullanılmayan güçle çatırdadı. Taht odasının duvar halıları dalgalandı ve mekânda kasırga benzeri bir rüzgâr oluşurken bazıları duvarlardan söküldü.

Mürekkap gibi karanlık bir girdap Veli'yi sardı, canlı bir yılan gibi etrafını sardı. Azenna odanın dört bir yanına aynı karanlık enerjiden ışınlar saldı ama Veli'ninki bunlara karşı koyarak bir bariyer görevi gördü.

Güçleri çarpıştığında şok dalgaları odada yankılandı ve etrafımızdaki her şeyin sarsılmasına neden oldu. Bir tıkırtı sesi yankılandı ve dikkatimi tavandan düşerken sallanan kristal avizeye çekti. Tam Avery'nin durduğu yeri hedef alıyordu, cadıların birbirleriyle dövüşmesini izlemenin şaşkınlığı içindeydi.

"Avery!" Azenna'nın işkenceleri yüzünden kaslarımın her birini yırtan acıyı görmezden gelerek ayağa fırladım ve ona doğru atıldım. Tam zamanında onu yere düşürdüm, vücutlarımız cam kaplı zeminde yuvarlandı.

Avize mermere temas ettiği anda milyonlarca küçük parçaya ayrıldı.

Veli'nin gözleri dehşet içinde benimkilere kaydı ve sonra başını salladı. Azenna'ya uzandı, gölgelerini çılgın atan cadının etrafına sardı ve her ikisini de pencerelerden dışarı ve şehrin üzerindeki havaya fırlattı.

Savaşları gökyüzüne taşınırken taht odası ürkütücü bir sessizliğe büründü. Tek ses derin nefeslerimiz ve yavaşça hareket etmeye başladığımızda camın çatırdamasıydı.

"Avery, sevgilim." Idina'nın sesi, şimdi babamın *tahtının* -benim önünde durduğu kürsüden geliyordu. "Benimle gel, sevgilim. Annenle gel. Buradan gitmeliyiz. Burası güvenli değil." Sözleri telaşlı ve sinir doluydu.

Avery alay etti ve sonra oturdu. Kendimi onun yanına itmeye çalışırken kılıfıma doğru uzandım ama hançerimin yerinde olmadığını fark ettim.

Sikeyim.

"Seninle asla gitmeyeceğim," diye nefes aldı.

Idina'nın ağız kaşlarını çatarak bize doğru hışım ile yaklaştı ve Avery'yi hedef aldı. Gözlerim sadece bir metre ötedeki hançerime takıldı. cam yığınları yere döküldü. Obsidyen bıçak, paramparça pencerelerden süzülen ışıktaki parlıyordu.

O sırada kraliçe bize ulaştı, kolunu uzatıp Avery'nin bileğini tutarken dikkati ben ve kız kardeşim arasında temkinli bir şekilde gidip geliyordu. Kızının kolunu şiddetle çekiştirerek vücudunu camdan içeri kaydırıp ve Avery çığlık atıp annesinin ellerini arkasında kan izleri bıraktı. Avery'nin derisine batan tırnakları yüzünden kraliçenin kollarında hilal şeklinde kan birikti.

Idina'nın dikkati tamamen Avery'yi kendisiyle birlikte kaçırmaya zorlamaktaydı. Dikkatimi dağıtmak için vücudumu yakıcı acıya doğru ittim ve parmaklarımı hançerimin kabzasına doladım.

Avery Idina'ya tekme atıp çığlık attı ama düştüğümüz için yaralanmıştı ve kraliçe bedenini kürsünün basamaklarından yukarı sürüklerken onu ölümüne kavramıştı.

Kendimi ayağa , gözlerim benden her şeyimi -hayatımı, ebeveynlerimi, tacımı ve kardeşlerimi- alan kadına dikildi. Her şeyimi Çünkü kendi ailesinin ona yaptıklarından dolayı kalbinde nefret vardı ve babam da aynı şeyi isterken sevdiği kişiyle birlikte olamamanın kıskançlığını yaşıyordu. İkisi de hiç olmayan bir sözleşmenin tutsaklarıydı. Bu, babam ve annemin hayatına mal oldu ve şimdi kraliçenin eylemleri kendisi için de aynı ölümcül sonuçları doğuracaktı.

Küçümseven bir kadının gazabının tanrılarınkine rakip olabileceğini söylerler, peki ya iki kraliçe? İkisi de krallığı yakıp yıkmaya istekli. Biri babası gibi iyiliksever, diğeri ise kendisinden bile zalim.

Kendimi dövüş pozisyonuna getirdim ve hançerimi sıkıca kavradım; babamın benim için yaptığı ve eşimin yeniden dövdüğü hançerimi. Benim için her şey demek olan ve bana en çok sevdiklerimi hatırlatan hançer, şimdi onların canını almak için çalışan kişinin canını alacaktı.

Idina'nın kehribar rengi gözleri benimkilerle karşılaşınca dehşetle irileşti. Ona doğru ilk adımımı attım ve sonra bir adım attım. olduğunu anlamadan kraliçeye doğru hışımla ilerliyordum, gözlerindeki korkuyu görünce dudaklarımın kenarları yukarı doğru kalktı - diğer pek çok kişiye yaşattığı korkuyu taklit ediyordum.

Onu oraya koyanın ben olduğumu bilmek tatmin ediciydi.

Kürsüye ulaştığımda Avery sonunda annesinin elinden kurtuldu. Idina geriye doğru tökezledi, yavaş ve alaycı hareketlerle yaklaşmamı izlerken göğsünü tutuyordu.

"Elianna, ben-" Sesi sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi geliyordu ve benimkilerden biri kaydı, ama benimki korku ya da üzüntüden değildi. Kaymasına izin verdiğim tek gözyaşı, parmak uçlarım intikam ihtiyacıyla ağrırken, bunun ellerinde olmak üzere olduğunu hissederek rahatladığım içindi.

Sahte saçlarından zorla tuttum, onu acımasız tuğla duvara çarptım ve dudaklarından kaçmaya çalışan merhamet yakarışını susturdum. "Burada konuşamazsın. Söyleyeceğin her şey kulak ardı edilecek."

Saçlarını aşağı doğru çekerek, hançerimin ucunu tamamen açığa çıkan boğazına getirdim.

"Açıklamama izin verirsiniz!"

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve vücudunda bir dehşet ürpertisi hissettim. "Son yüzyıldır olduğun gibi korkunç bir dinleyicisin. Idina, konuşma sırası bende, intikam sırası bende."

Boğazından bir karşılık çıkmaya çalışıyordu, ama keskin ucu derisine daha da bastırdım, kanından bir boncuk bıçağın ağzından aşağı yuvarlandı.

Yüzüm şimdi tam önünde duruyordu ve söyleyeceklerim için gözlerimin içine baktığından emin oluyordum. "Sen zorba, gaspçı, katil bir amcıksın. Yaptığın her şey masum varlıklardan intikam almak içindi, çünkü kendini onlardan üstün görüyordun. onları."

"Baban-"

"Babam pek çok şeydi. Evet, bir aptal da onlardan biriydi, ama onu oraya sürükleyen, *sizin* neden olduğunuz kalp acısıydı. Erkek olan

Bana yapacağından korktuğu şey için seni öldürdü ve bunun için tüm krallığının acı çekmesine izin verdi."

"Vücudumun hala taşıdığı yaralardan haberi bile olmadı.

Senin yüzünden. Ne onun ne de benim eş sahibi olmaya layık olmadığımızı söylüyorsun ama eş sahibi hak etmeyen sensin, Idina." Nefret dolu bir kahkaha attım. "Ya da belki de sen ve Callius birbirinizi gerçekten hak ettiniz."

Avery kendini ayağa kaldırdı, inanmayan gözlerle bizi izliyordu.

"Sadece özgürce sevmek istedim." Idina'nın sözleri boğuktu, fısıltıyı ancak aşırıyordu

Yüzümde hınzır bir sırıtma belirdi. "Hep böyle yalancısın. *Güç* istiyordun. Hayatınız boyunca erkekler tarafından sizden koparılan şeyi geri almak istediniz ve karşılığında, doğuştan hakkı bu güç olan başka bir dişiye bunu yaptınız. Diyarı yönetmek ve tüm yaratıklarını korumak. Sen kendinden başka kimseyi korumadın."

O sırada kirpiklerinin altından gözyaşları süzüldü ama duvarla bıçağım arasında sıkışıp kalan beni izlerken bakışlarında saf öfke dolu nefretten başka bir şey yoktu.

Bakışları Avery'ye kaydı. "Neden?" mırıldandı. "Onu ve iddiasını destekliyorsun ama ben senin annemim."

Bir an için kız kardeşimin bunu görmesi gerektiği için kendimi kötü hissettim - ta ki o konuşana kadar.

Avery'nin gözleri Idina ile benim aramda gidip geliyordu. "Ve o benim kız kardeşim," diye cevap verdi. "Jameson da benim babamdı. Seninle olduğu kadar onlarla da aynı kanı paylaşıyorum. Babamı sadece bizden ve diğer çocuklarınızdan değil, Velyra Krallığı'ndan da uzaklaştırdınız."

Kendi annesini benim şerefime kınamasını dinlerken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı acımasızca.

Gözlerim Avery'ninkilere kilitlendi ve o da bana çenesini hafifçe eğdi.

Kraliçenin içinden bir dehşet çılgılığı daha yükseliyordu ama bıçağı boğazına sapladığım için ondan kaçmaya fırsat . Onu avucumun içinde tutarken gözleri cansızlaşmadan önce parladı, kanı önünden akıyordu. Onu serbest bıraktığımda, bedenini aşağıya yuvarladım.

arkasında kıpkırmızı bir iz bırakarak kürsünün basamaklarını tırmandı.

Artık tek ses benim ve Avery'nin zor nefes alış verişleriydi ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla dolan bakışlarım yavaşça onunkilere kaydı.

"Seni öldürecekler sandım," diye fısıldadı. "Ben de öyle."

Ona yumuşak, sıkı dudaklı bir gülümseme verdim.

Bir an sonra, birbirimizin açık kollarına çarparak birbirimize doğru atıldık ve kucaklaşmamızı sıkılaştırdık. Birbirimize öyle sıkı sarıldık ki kemiklerimizin kırılacağını sandım.

Gün pek çok bilinmeyenle başladı, bunlardan biri de kız kardeşimi bir daha göreceğimden emin olmamamdı ve Terra'ya ve yukarıdaki her sefil tanrıya bunun böyle olmadığı için şükreliyordum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Sonra benden uzaklaştı. "Ne için? Az önce beni kurtardın." "Her şey için.

Bunun için." Idina'nın vücudunu işaret ettim. "Ve seni suçladığım için Annemin ölümünü benden sakladığın için çok üzgünüm. Dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum. Bunu asla yapmayacağını biliyorum ve yaptıklarımı ve sonrasında söylediklerimi hak etmedin. Çok üzgünüm. Bunu sana söyleme şansım olacak mı bilmiyordum. Bu beni öldürüyordu." Son sözleri fısıltıyla söyledim.

Bana usulca gülümsedi. "Lia, olay gerçekleştiği anda affedildin. Öfkenizin yersiz olduğunu biliyordum. Her şeyle nasıl başa çıktığını anlayamıyorum bile. Tarihe ilk kardeş kavgamız olarak geçsin."

Bir homurtu beni öylece bıraktı.

Sonra gözlerim vücudunda gezindi; elbisesi akik kanıyla kaplıydı, teni ise kanayan kesikler ve morluklarla doluydu. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye nefes aldı. "Gage? O iyi mi?"

Dudaklarım ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Emin değilim. Oraya gidip diğerlerine yardım etmeliyiz," dedim.

Elini elime aldım ve onu taht odasının kapılarına doğru yönlendirdim, Azenna bana ilk saldırdığında kaybettiğim kılıcımı aldım ve annesinin cesedini geride bırakırken kalçamda kınına soktum.

"Jace," diye nefes , tanrılara onun iyi olması için dua ettim ama onu orada hissettim, kalbi hızla atıyordu.

"Lia!" Çılgılığı zihnimde yankılandı ve ses tonundaki aciliyet duygusunu hissederek adımlarımı hızlandırdım.

"Ben iyiyim ve seni bulmaya geliyorum."

Onun görüşü benimkinin yerini aldı ve kale duvarları, erkeklerin ve insanların zafer için savaşmaya devam ettiği puslu bir savaş alanına dönüştü, ama yalnız değillerdi. Sentorlar, devler ve ormanın sayısız diğer yaratıkları

savaş alanına yayılmış, ölümlülere hayatta kalma mücadelelerinde yardım ediyorlardı.

Adımlarım durakladı ve gür bir kahkaha beni terk etti, adımları benimkilerle birlikte duran Avery'yi çevirdi.

"Yalancı piçler." Rahatlama ağrıyan damarlarıma doğru yüksek sesle kıkırdadım.

Görüş alanımın önünde üç kılıç uçuştı, ikisi dostum tarafından tutulmuştu, önünde bir kalkan gibi çapraz duruyordu, *bir* başka kılıç ise onları -onun içinden- itmeye çalışıyordu.

Diğer bıçağı tutan Kellan'ın görüntüsü ortaya çıkınca içimden derin ve vahşi bir hırıltı yükseldi.

"Dayan, yakışıklı. Ben de geliyorum."

Kız kardeşime döndüm ve elini uzattım. "Yardım geldi. Her şeyi sonra açıklayacağım ama seni almaya gelmeden önce bir numaram daha vardı. Oradan çıkmamız gerekiyor."

İkimiz de umutsuz bir koşuyla kalenin ana girişinden geçip Isla'nın sokaklarında ilerleyerek şehrin kapısını hedefledik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

Veli

Azena'yı yenmek için varımı yoğunu ve gücümü ortaya koyarken öğleden sonra gökyüzü başlı başına bir savaş alanına dönüştü. Oniks cübbelerimiz havada süzülürken kuzgun kanatları gibi etrafımızda dalgalanıyordu.

Elime geçen her fırsatta ona güç patlamaları gönderdim, her biri sevmeye başladığım uğursuz enerjiyle titreşen, sanki varlığımın bir parçasıymış gibi hissettiğim gölgeli dallardan oluşan bir seli serbest bıraktım. Gölgeler Karanlık havada yılan gibi kıvrılıyor, Azena'yı boğucu pençelerine almayı hedefliyordu.

Yüce Cadı alevli bir ışık patlamasıyla karşılık verdi, sanki avucundan değil de büyülü wyvern'inden gelmişti. Onun alevinin sıcaklığı gölgelerimi dağılmaya zorladı ve cübbemi yaktı, kuyrukları patlamadan alev aldı.

"Veli, Veli, ah aptal Veli," diye tısladı havada. "Gerçekten kazanacağını mı sandın? Gücünün Yüce Cadı'nın gücünü yenebileceğini mi sandın?"

"Sen benim Yüce Cadım *değilsin*," diye kükreyerek ona karşılık verdim. Gölgeler yüzüne geri döndü ama o alevden bir duvar örerek bunu engelledi.

Alevler dağılırken bakışları bana kilitlendi, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Evet, sahip olabileceğin tek gerçek aileye sırtını döndüğünde bundan kendin de emin oldun."

Her ikimizi de şaşırtarak onu boğazından yakaladım ve teni alev aldı, etimi ve pençe tırnaklarımı yaktı, ama tutuşum sarsılmadı.

"ait bir aile buldum," diye açıkladım, kelimelerin bu kadar gerçekçi olmasını beklemiyordum. "Kabul et, Azenna. Kaybettin. Bunca şeyden sonra sonunda kaybettin.

Yüzyıllar." Boğazını daha sıkı kavrarken ellerimde oluşan kabarcıkları görmezden gelirken gözlerim onun gezindi. "Ya da belki de uzun zaman önce, arzuladığın tek şeyi senden aldığımda kaybettin. Daha fazla güç."

Azenna rüzgâr estirerek dönen çalkantılı akımlar gönderdi, gölgelerimi dışarı fırlattı ve dikkatimi dağıtarak tutuşumu gevşetmemi sağladı.

Cızırdayan elimi zorla havada sallayarak cildimin hızla iyileşmesini istedim. Yine de, daha önceki yaralanmamdan kaynaklanan gerginlik ve güçlerimi kullanmanın verdiği efor, iyileşme sürecini önemli ölçüde yavaşlattı ve bunu göze alamazdım.

Azenna dikkatimin dağılmasını fırsat bildi ve uhrevi ateş ışınları hortlatıp doğrudan bana fırlatarak misilleme yaptı. Ancak, benim Gölgeler, alevlerini tüketip söndüren ve geride sadece kısa bir duman izi bırakan hızlı, girdaplı bir karanlık bariyeriyle karşılık verdi.

Kişisel savaşımız devam ediyor, Isla'nın ve şimdi sokaklara akın eden vatandaşlarının üzerinde ışık ve gölgeden bir goblen örüyordu. Korku ve içinde bize bakıyorlardı, çığlıkları yankılanıyor ve kapılarının hemen ötesinde yatan gerçek savaşın karışıyor.

Bedenim sarsılıyordu, buraya getirmek için kullandığım güç neredeyse tamamen tükeniyordu.

"Senin için her şey bitti Veli. Büyünün bozulduğunu hissediyorum, küçük cadı." Azenna kendi sözleriyle kıkırdadı.

Bunun elime geçen son şans olduğunu biliyordum ve eğer onu yenmek ve Elianna ile diğerlerine hayatta kalma şansı vermek anlamına gelecekse tüm benliğimi karanlığa teslim edebilirdim. Kraliçe'nin Yardımcısı sarsılmaz bir savunma hattı değilse nedir?

İçimden uğursuz gölgeler yayıldı, dönen bir öfke girdabına dönüştü. "Hayır, Azenna. Her şeyin bittiği tek cadı *sensin*." Bu sözlerim üzerine kıpkırmızı gözleri parladı ve gürleyen, isyankâr bir bağırişla, çağırdığım karanlık patladı ve Yüce Cadı da dâhil olmak üzere yoluna çıkan her şeyi yutmakla tehdit etti.

Son, yıkıcı gücümüzün çarpışması, ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir enerji patlaması yarattı - ve sonra gölgelerim onun her şeyini söndürdü.

Mahkûm zincirleri gibi uzuvlarını sarıyor, dudaklarından ve burun deliklerinden boğazına doğru zorluyorlardı. Karanlık dallar acımasızdı, beni - yapıcılarını- kurtarmaya çalışırken onu boğuyor ve kör ediyorlardı.

Karanlığın ruhani girdapları etrafımda bedenim ona doğru havalandı ve Elianna'nın wyvern'inin ona yaptığı gibi beni şiddetle korudu.

Azenanın derisi, gölgenin onu kavrayışını ortadan kaldırmak için defalarca kendini alevlerle tutuşturmaya çalıştı ama faydası olmadı. Ben umutsuzca elimde kalan güç kırıntılarına tutunarak onu şehrin yukarısında, olduğu yerde tutmaya çalışırken o da sonunda kapana kısılmıştı.

"*Veli,*" diye mırıldandı zihninin içinden, bedeni her yöne savrulup kendini kurtarmaya çalışırken. "*Lütfen, kara büyü yaptı! Ben yapmadım.*

Beni bağışlarsan tüm Velyra'yı terk ederim. Adalara geri dönmeyeceğim.

Lütfen." Yüce Cadı ölümden korkuyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, karanlık büyü'nün yalnızca çağrıldığı cadının zihnine yanıt biliyordum. Gölgelerim bunun kanıtıydı.

"Cehenneme git, Azenna." Sözlerim ruhumu özgürleştiren bir öfkeydi.

Çenesi tepki olarak kilitlendi, gözlerindeki sahte merhamet yakarışı kayboldu.

Ondan güç fişkırıyordu, onu özgür bırakmaya hazırdı. O anda önünde belirdim, pençeli elimi göğsüne soktum, parmaklarım atan kalbinin etrafını sarana kadar kumaşı, eti ve sonra kemiği .

Acı içinde çığlık atıyor, her şeye gücü yeten Yüce Cadı'nın canını elimde tutup göğsünden sökerken çığınca çırpınıyordu.

Azena'nın vücudu anında alevler ve dumanlar içinde kaldı.

Yüce Cadı olarak sahip olduğu muazzam güçten, her şeyi tüketen yıldırımların vahşi çatlakları patladı. Gece yarısı kayganlığındaki kan aşağıdaki şehrin üzerine yağarken, çığlıkları hâlâ rüzgârda yankılanıyordu.

Ancak, patlamasından kaynaklanan güç bana çarptı ve yıldırım göğsüme çarparak nefesimi ciğerlerimden söktü. Bu gücün etkisiyle gölgelerim avuçlarıma sığındı ve bedenim serbest düşüşe geçerek hızla aşağıdaki zemine doğru alçalmaya başladı.

Gücüm tükenmişti, yaptığım her şey yüzünden bitkin düşmüştüm.

Bedenim acımasız araziye düşerken, hızla esen rüzgâr beni sağır tehdit ediyordu. Bakışlarım kaygan, akik kanıyla sıırıslıklam olmuş elime kilitlendi ve pençeli parmaklarımın arasında Yüce Cadı'nın kalbi hâlâ atıyordu.

Ve sonra -şimşek damarlarımda sönerken- kendi kalbim küle .

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

Elianna

Veli ve Azenna'nın güçlerini birbirlerinin üzerine saldığı gökyüzünde patlayan gölgeler yüzünden vatandaşlar evlerinden çıkmaya başladı.

Avery ve ben, gökyüzünde savaşıan cadılar ile şehrin hemen dışında alev alev yanan savaş arasında ne olacağını bilmeden, kalabalığın arasından itişip kakışarak onlara güvenli bir yere dönmeleri için yalvardık.

Kız kardeşime döndüm. "Seni dinliyorlar, onları en azından Bir çeşit gizlenme. Kraliçenin öldüğünü henüz öğrenmelerine izin vermeyin. Her şeyi dikkatle ele almalıyız."

İki elimi de kendi ellerinin arasına aldı. "Dikkatli ol."

"Sen de," diye fısıldadım ve sonra ikimiz de zıt yönlerde doğru koşmaya başladık - ben şehrin kapılarına doğru, o ise şehrin merkezine.

Isla'nın yüksek kapıları sanki bir daha açılmayacakmış gibi zincirlenmiş ve parmaklıklarla kapatılmıştı. Çatık kaşlarımla kapıya baktım, içimi bir sıkıntı kaplamıştı. "Tanrılar kahretsın."

Homurdanarak kulenin merdivenlerine doğru koştum. Kılıcımı kınından çıkararak yüksek taş merdivenleri tırmandım. Muhafızlar duruyordu ve ayağımı basamaklara koyduğum anda beni fark ettiler.

"Bu Solus!" diye kükredi kulede bana en yakın olan, merdivenlerden inerken, doğrudan bana nişan alarak.

Bıçaklarımız çarpıştı, çeliğin çelikle çarpışmasından kıvılcıklar uçuştı. Ayağımı ayak bileklerinden birine doladım ve vücudumu

korkuluktan aşağı yuvarlanıp aşağıdaki arnavut kaldırımli sokaklara düşmesine neden oldu.

Vücudu yere çarpıp çığlığı kısa kesilene kadar çığlığı havada .

"Aslında Valderre!" Yüksek basamakların geri kalanını hızla çıkarken parmaklığın üzerinden .

Kulenin tepesinde, bir zamanlar komutam altında olan üç askerle karşılaştım, farklı bir yaşamdan kalma bir anı gibiydi.

Bakışları bana sabitlenmişti ve kılıcımı tekrar dövüş pozisyonuna getirirken bir nefes verdim.

Sonra olanlar beni şaşırttı.

Hızlı ve gergin bakışlar atıldılar ve ayaklarına fırlattılar. Hepsi teslim olmak için ellerini yavaşça kaldırırken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Gözlerim üçünün üzerinde gezinirken kendi kılıcımı temkinli bir şekilde indirdim.

"Yaşıyor mu?" diye sordu içlerinden biri.

Yutkundum, silahımın kabzasını sıkıca kavradım. "Daha açıklayıcı olman gerekecek."

"Kraliçe," diye cevap verdi başka biri, bakışlarımı ona çevirerek.

"Hayır," dedim nefes nefese, kelime zar zor duyuluyordu. Elimi kaldırmaya hazırlandım. kraliçelerini öldürdüğüm için bana saldırabileceklerini düşünerek bir kez daha bıçakladılar ama bunun yerine rahatlamış görünüyorlardı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı ortanca. "Her şey bitti."

"Henüz değil," diye hatırlattım ona. "Neredeyse. Eğer bu bıçağı

bırakırsam..." "Merak etme, hiçbir şey yapmayacağız. Biz seni her zaman Adler." Durakladı. "Ve ordunuz bizi yok ediyor."

"Ne?!" Soluk soluğa yanlarından geçip kulenin savaş alanına bakan karşı tarafına doğru koştum.

Bu doğrudu ve ormandaki yaratıklara teşekkür etmeliydik. Gördüklerime inanamıyordum ama şimdi bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

Gözlerim hala Kellan'la yoğun bir düelloya girişmiş olan Jace'e takıldı, ikisi de bitkin ve düşmeye hazır görünüyordu - düşecek olanın eşim olmadığından emin olmalıydım.

Bir kükreme sesi duyuldu ve gözlerim yolun yarısını geçmiş olan Nox'a kaydı. savaş alanında dişleri ve pençeli kanatlarıyla düşman askerlerini parçalıyordu. Artık ona saldırmak için hareket bile etmiyorlardı; sadece öfkesinin hedefinde kalıyorlardı.

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek ona doğru çığlık ılıa bir ısıık aldım. "NOX!" Kükredim ve wyvern'imın dikkati kuleye yöneldi. Onun Kanatlar onu anında havaya kaldırdı ve bana doğru savurdu.

Yanışlılıkla sırtımı döndüğüm askerlere ama sözlerini tuttular. Gözlerim yan parmaklıa yaslanmış, üzerinde bir küme ok bulunan bir yaya takıldı.

Ona başımı salladım. "Bunu ödünç alabilir miyim?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda aptalca gelmişti ama umursayacak zamanım yoktu.

"Elbette," dedi biri onu alıp neredeyse bana doğru iterken.

Yayı sırtıma dolayarak, bize doğru hızla gelen Nox'un üzerine atlamak için kendimi hazırladım. Omzumun üzerinden onlara baktığımda beni dikkatle izlediklerini gördüm. "Adamlarımdan birini daha öldürmeyin, yoksa *benimle* yüzleşirsiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Kaptan," diye hep bir ağızdan cevap verdiler ve bu benim bir an duraksamama, şaşkınlıkla göz kırpmama neden oldu. Eski unvanımı kullanmaları karşısında bir gülümseme belirdi.

Nox neredeyse kuleye varmak üzereyken içlerinden biri "Canavarın bize zarar mı verecek?" diye sordu.

Kendimi parmaklıın üzerine attım ve ince taş tuğlaların üzerinde dengede durdum. "Kim, Noxy mi? O bir sineği bile incitmez." Onlara tehditkâr bir sırıtış attım ve gözleri parladı.

Bir saniye sonra, kanatlarının vuruşuyla rüzgâr bizim yönümüze doğru esmeye başladı ve kulenin yanına doğru yükseldi; ben de onunla birlikte ray boyunca koştum, ta ki kulenin çıkıntısından atlayana kadar. Nox'un ensesine dokunarak destek için yüzgecini kavradım ve zahmetsizce yüksek hızlı uçuşuna devam ettik.

Gözlerim Jace ve Kellan arasında devam eden kavgaya kilitlenmişken dumanla temizlenen gökyüzünde süzüldük.

Arkadaşım geriye doğru tökezledi ve vücudunu Kellan'ın darbesine karşı savunmasız bıraktı. Etrafımdaki her şey yok olurken kalbim acıyla durdu.

"Nox, şimdi!" Yayı omzumdan söküp yerine bir ok yerleştirirken avazım çıktığı kadar bağırdım. yanlarına doğru kıvıran wyvern'im araziye doğru spiral çizerek onları hedef aldı.

Jace

Savaş alanı bir kaos tuvali gibi uzanıyordu. Her iki taraftan da pek çok kişi ölmüştü, hayatlar ve iyi askerler kaybedilmişti ama tek odaklanabildiğim, silahıyla acımasızca üzerime gelen Adler'di.

Geçmişleri kan ve intikamla yazılmış ezeli düşmanlar olarak birbirimize çılgınca saldırırken hava gerginlikle doluydu.

"İlan şunu!" İki bıçağımı bir kez daha çaprazlayarak saldırısını engellediğimde ve onu geri ittiğimde Kellan bana bağırdı.

"Ölüyorsun," diye nefes aldım, her birimiz karşı saldırılarımızda homurdanırken içimden bir hırıltı yükseldi. "Vücudunun pes etmesi uzun sürmeyecek."

Benim vücudum ağrıyordu ama onun çok daha kötü durumda olduğunu söyleyebilirdim. Lia'nın havada ona yaptığı saldırıdan dolayı kan sızmaya devam eden bıçak yaralarıyla delik deşik olmuştu ve doğrusu o piçin hâlâ ayakta olduğuna inanamıyordum.

Nox'un tepesinden bir kükreme yükseldi ve bakışlarım ona doğru uçtu, kraliçemi sırtında görmekten gurur duyuyordum.

Her saldırısına karşılık verdiğimde Adler'in savaş çılgılığı havada yankılandı. O güç arzusuyla hareket ediyordu, bense sadece intikam arzumla; filusunun halkıma yaptıklarından, yüzüme yaptıklarından ve *benim* olana dokunduğu için.

Gözlerim sahayı taradı. Zaela ve Gage'in her biri kendi başlarına şiddetli savaşlar veriyordu. Centaurlar, binicisiz savaş atlarının yanında dörtnala koşarak, ortaya çıkmamış şimdiye kadar bizi kesinlikle yenmiş olacak düşmanımızı yere serdiler. Landon ve grubu ise, bu bölgeye girmeye çalışan tüm düşmanları

Şifacının çadırı, Finnian'ı ve Nox'un yerine içeride çaresiz kalan diğerlerini koruyordu.

Saldırılarından birine karşı koyarken, botlarım ayağımızın altındaki zemini kaplayan kalın çamurda kaydı ve Adler saldırmak için hamle yaparken bedenim geriye doğru tökezledi.

Bakışlarımı omzunun üzerinden kaldırdığımda Nox ve Lia'nın bize doğru hızla geldiğini gördüm, Lia'nın yayına yerleştirdiği ok Adler'in sırtına nişan almıştı.

Tuttuğum kılıçlardan biri elimden kaydı ve diğeriyle darbesini engellemek için hamle yaptım ama tam zamanında yapamadım. Silahı benimkiyle çarpıştı, ama saldırısının gücü hazır olduğumdan daha güçlüydü. Kılıcının ağzı benimkinin üzerinden kayarak Kalbimi hedef alan şey şimdi omzuma yönelmişti.

Kılıcı etimi delip geçtiği an, acı beni ele geçirdi ama her şeyden önce hissettiğim şey, acımı hissettiği için onunkinin benimkinin üzerinde olduğuydu.

"*JACE!*" Sanki yanımda duruyormuş gibi sesi içime doldu.

Nox'un sırtında havada durup oku bıraktığında gözlerim onunkilere kilitlendi. Ok Adler'e doğru spiral çizerek fırladı, Adler üzerimde belirmiş, kılıcını hâlâ kalbimin hemen üzerine saplıyordu.

Acıdan dişlerimi sıkarak bir intikam kükremesi çıkardım; eğer öleceksem bu piçi de yanımda götürecektim.

Ama sonra Lia'nın oku hedefine ulaştı ve sırtından girip göğsünden çıktı.

Kan etinden fişkirirken sıçradı ve burun delikleri alevlendi Acı ve öfkeyle kükremeden önce. Adler ölümcül darbesini vurmak için harekete geçti ve kılıcını benden çekerek acı dolu bir ulumayı tetikledi. İçimin derinliklerinden yankılanıyordu ama o daha yavaş ve zayıftı.

Kalan tüm gücümle diğer kılıcımı tutan elimi kaldırdım ve koluna indirerek vücudundan tamamen ayırdım. Kolunun yere düşüşünü izlerken gözleri şok içinde parladı, kılıcı hâlâ . Bakışları şaşkınlıkla benimkine dönerken, kılıcımı doğrudan karnına saplamadan hemen önce, kopan uzvundan kan akıyordu.

Kılıcım hâlâ üzerindeyken dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından kan damlarken gözleri dehşet içinde şişti.

Nox kaosun ortasına indiğinde, yer onun ağırlığıyla sarsıldı. Dışarıdan bakan askerler saldırılarını durdurdu, kanlı ellerini tutarak

silahları korku içinde izliyorlardı.

Lia koşarak ve Nox'un omzundan atlayarak attan indi. Botları toprağa değdiği anda hançerini kınından çıkardı ve yayını bir kenara fırlattı.

Kraliçem bize doğru hışımla yürüdü; yüz hatlarında saf intikamcı bir öfkeden başka bir şey yoktu ve ben bu öfkenin bağdan aşağıya doğru titreştiğini hissettim.

Hayatımda gördüğüm en vahşi ve güzel manzaraydı.

Yarama baktığımda içimi bir dehşet kapladı ve görüşüm bulanıklaştı. Ancak, dizlerinin üzerinde durduğu yerden beni izleyen Adler'in gözlerinden yavaşça ayrılan ışığın görüntüsünü yakalamayı başardım.

Çenem kilitlendi. "Hayatınla ilgili tüm iddiaları üstlenirsem karıma haksızlık etmiş olurum. Ona yaptığın ve yapmayı planladığın her şey için."

Konuşamıyormuş gibi görünen bedeni tamamen öne doğru düşmek üzere hareket etti. O sırada arkasında belirdi.

Lia uzanıp onu kanla kabuk bağlamış saçlarının arkasından yakaladı ve vücudunu tekrar kendisine doğru çekti. Dudakları tiksintiyle geriye kıvrılıp köpek dişlerini ortaya çıkarırken, bakışları adamın üzerine düşerek deldi.

Dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı ve ben hayranlıkla izlerken adam onun altında bir inilti çıkardı. "Bir daha asla benim olan *hiçbir şeye* dokunmayacaksın."

Hızlı bir hareketle adamın saçlarını çözdü ve çıkıntılı saç telini kopardı. okunu göğsünden çıkarırken aynı anda hançeri diğer eline aldı ve kalbine sapladı.

Hançer göğsünü deldiğinde bir homurtu çıkardı, sanki onu özlüyormuş gibi yüzüne baktı ve sonra vücudu sarktı. Kadın hançerini etinden çektiği anda, adam kıpırdamadan ayaklarının dibine yere düştü.

Ve sonra etrafımız sarıldı.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

Elianna

"JACE," DIYE NEFES ALDIM. İsmi dudaklarımdan içimi burkan bir hıçkırık kaçtı, zırhının ön tarafını kana bulamıştı, *onun* kanı olduğunu fark ettim.

Ancak tepki verecek zamanımız yoktu, çünkü her birimiz düşmanın varlığının dört bir yanımızı sardığını hissediyorduk.

Etrafımız sarılırken gözlerimiz birbirimize kilitlendi. Onun burun delikleri alevlenirken benim dudağım geriye kıvrıldı, ikimiz de burada sonuna kadar yan yana savaşmaya hazırдық.

Her birimiz zafer çığlıkları atarak , birbirimizden uzaklaştık ve sırtlarımızı birbirine dayayarak birbirimizi koruduk. Bıçaklarımız uzanmış, kalplerimiz birlikte çarparken nefeslerimiz senkronize olmuştu, İkimiz öfke ve ölümcül zarafetin tek bir varlığı haline geldik.

Ancak gözlerim dumanlı sise alıştığında, bizi *gerçekten* çevreleyen şeyin görüntüsünü aldıklarında .

Çevredeki gözler bana ve eşime sabitlenmişken tüm çatışmalar durmuştu. Askerler bozulmuş zemine yayılmıştı, yorgunlukları onları savaşın acımasızlığından .

Bakışlarım arazide gezinirken "*Jace*," diye fısıldadım. Bir zamanlar hayat dolu olan bir alan şimdi harabeye dönmüş, kızıla boyanmış, ölenler ve savaş kalıntılarıyla dolmuştu. Zemin süslenmişti

Sancaklar çamurda çiğnenirken, mızraklar ve kılıçlar çıkıntı yapıyordu.

"Kutsal tanrılar," diye yüksek sesle konuştu, sırtının hissi benimkinden ayrılırken ve

yanıma doğru bir adım attı.

Döndüğüm her yönde, İslan askerleri teslimiyet ve yenilgi içinde silahlarını yere atıyor, gözlerini yere dikeyyorlardı.

Kraliçenin öldüğünün farkındalar mıydı? Yoksa Kellan'ın ölümü buna sebep olmak için yeterli miydi?

Rahatlama ve şok içimde dönerken, Jace'in adrenalininin düştüğünü ve yarasının gerçek ağırlığını hissettiğini hissettim.

Başını eğdiğinde bakışlarım yavaşça onunkilerle buluşmak için kalktı, gücünün son rezervleri de kayıp gidiyordu. Yanımda yere yığılmadan hemen önce keskin bir nefes çekti, onu yakalayamayacağım kadar hızlıydı, nefesi düzensiz ve sığdı.

"Jace!" Kendimi onun üzerinde koruyucu bir şekilde konumlandırırken, adı içimden gelen bir çığlıkla beni terk etti.

"Komutan düştü!" Birisi çatırdayan közlerin üzerinden bağırdı ve ben bir hırıltı çıkardım.

"Aman Tanrım, Jace!" Zaela'nın sesi uzaklardan geliyordu ve bize ulaşmak için insanları itip kakarken gözlerim ona kaydı, Gage de onun hemen arkasında aynısını yapıyordu.

Askerlerimiz bir araya gelerek etrafımızda koruyucu bir halka oluşturdular; sadakatleri sarsılmazdı. Düşman askerleri izlemeye devam etti, oldukları yerde donup kalmışlardı, saldırma fırsatını değerlendirmek istemiyorlardı.

Dikkatim, kalbinin hemen üstündeki eti delen yaranın acısıyla gözleri kapanmış olan kocama döndü. "*Yakışıklı, gözlerini açık tutmanı* istiyorum."

Sinirlerim beni tüketmekle tehdit ederken boğazımda bir yumru oluştu.

"Ben iyiyim, Lia'm." Sesi hırıltılıydı ve zar zor duyuluyordu.

"Bana yalan söyleme! Hissedebiliyorum, Jace. Seni hissedebiliyorum ve iyi değilsin." Bakışlarım bir kez daha etrafımı taradı. "Nerede bu lanet şifacılar?!" Çığlık attım.

Nefesimi zor tutuyordum.

O sırada Gage ve Zaela onun karşı tarafına geçtiler, gözleri de ne yapacağını araştırıyordu. Nefes alışım hızlandı ve bayılacak gibi oldum.

"Jace..." Sesim çatallaştı. Gözyaşlarım dalga dalga yüzümden aşağı aktı ve ben onun üzerinde gezinirken onunkilere damladı. "Lütfen, bunu sensiz yapamam. Sen yanımda olmadıktan sonra bunun ne anlamı var ki?" İçimi burkan bir hıçkırığa boğuldum ve artık ihtiyacım olan şeyi seslendiremiyordum. "*Sen yanımda olmazsan ben bir hiçim. Krallığın kralına ihtiyacı var. Benim kocama ihtiyacım var. Eşime ihtiyacım var.*"

Gage, Zaela'ya "Onu yardım et," dedi ve ikisi de harekete geçtiğinde onları durdurdum.

"Ona dokunmayın," diye emrettim ve anında donup kaldılar.

Korku beni tüketirken havaya çaresizlik dolu bir çığlık attım ve sonra yüzümü kulağının yanına koydum. "Jace, kraliçe öldü. *Kellan* öldü. "Jace, kraliçe öldü.

bitti, biz kazandık."

Buğulu gözlerle bana bakarken soluk soluğa, acı dolu bir kahkaha attı.

"Biz kazandık."

"Yaptık." Burnumu çekerken kalın kalın yutkundum. "Ama beni vale için terk edersen olmaz."

Dörtnala koşan toynakların sesi bize yaklaştı ve Landon ile Finn'in geldiğini görünce biraz olsun rahatladım. İkisi de Matthias'tan aşağı ve bize doğru koştu.

"Finn," diye neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Veli kadar hızlı değilim," diye uyardı. "Çok kan kaybetti Lia."

"Acele edin lütfen!" Veli'nin Azenna'nın peşinden gittiği gökyüzüne bakarken yalvardım, ama hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Jace dişlerinin arasından, "İyi olacağım," dedi ama bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu.

Endişesini hissediyordum, hissediliyordu ama yine de hepimiz için cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu.

"Bana çok güzel yalan söylüyorsun," diye fısıldadım ilk tanıştığımızda kullandığı kendi sözlerini. Bunları duyunca içinde bir şeyler gevşedi.

"Elinden geleni ardına koyma Finn," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı ama ben hâlâ nefesimi tutamıyordum.

Gage Jace'in omuz zırhını dikkatlice çıkardıktan sonra Finn onun diğer tarafına diz çöktü. Ardından bitki özlü sıvılar ve merhemler içeren şişeler çıkardı ve bunları Jace'in açık yarasının üzerine döküp sürdü. Kardeşim dostumun hayatını kurtarmak için işe koyulurken ben sessizce, zorlukla nefes alarak onu izledim. Parmakları hızla çalışarak yarayı dikti ve bir zamanlar akan kan durdu.

Jace temas karşısında bir tıslama sesi çıkardı.

"Bunu içmesi gerekiyor, acısına ve kan kaybına iyi gelecektir. Sedaeyo yapraklarından elde edildi."

Kocam sonunda yardıma ihtiyacı olduğunu kabul ederek bana hafifçe başını salladı.

Şişeyi kardeşimden aldım ve Jace'in başını dikkatlice kucağıma kaldırdım. Şişeyi dudaklarına götürerek yavaşça ağzına döktüm. Bulanık gözleri yavaş yavaş açılmaya başlarken bana bakmaya devam etti; solmakta olan kalp atışları her atışta daha da güçleniyordu.

"Lia'm," diye mırıldandı küçük bir gülümseme dudaklarının kenarını yavaşça eğerken.

Zaela ve Gage yanımdan ayrılmazken titreyerek rahat nefesler .

Kollarımı ona daha sıkı sararken hıçkırıkları kaçtı. "Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldadım. "Seni kaybedeceğimi sandım." Gözyaşları teninde bir su birikintisi oluşturdu.

"Asla," diye cevap verdi ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya devam ederken dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

her zaman verdiğimiz sözlerden biriydi. Birbirimizi *asla* terk etmeyeceğimize ve *her zaman* birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağımıza dair. Bu alemde ve diğer alemde.

Kendimi ondan kaldırdım ve yüzünün üzerinde gezindim. Elini yanaklarımdaki yaşları sildi. Onun ela gözlerine bakarken içimden sessiz bir kahkaha yükseldi, hala yanımda olduğu için hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"İyi misin?" Fısıltıyla sordum.

Acısını gizlemeye çalışırken bana bilmiş bir bakış attı ve yarım bir sırıtişla gülümsedi. "Sadece bir sıyrık."

Bir kahkaha . "Tanrım, bu bir yara *değil*."

Jace dudaklarını sıkıca alnıma bastırdı ve rahatlama ikimizin de içine yerleşirken dokunuşunun titrediğini hissettim.

Beni bıraktığında diğerlerine döndüm. "Tamam, şimdi onu kaldırmaya yardım edebilirsiniz."

Yaralı omzuna dikkat ederek, her biri sırtını kaldırarak ona yardım ederken bir saniye bile kaybetmediler.

"Tanrım, bu çok acımasızca. Direkt bana sapladı sandım." Jace onu taşırlarken bir tıslama sesi çıkardı ama gözleri hep yüzümde kaldı. "Gerçekten bitti mi?"

"Öyle," diye cevap verdim ve sonra omzumun üzerinden savaş alanına baktım. Kapılar açılmaya başladığında dikkatimi çekti ve gözlerimin açılmasına neden oldu.

Hem ölümlü hem de fae askerler uzaktan beni izliyor, vereceğim son emri . Gözlerim, silahları ayaklarının dibinde teslim olmuş halde duran düşman filomuzun üzerinde gezindi.

Sonra karşı tarafımızdan toynak sesleri geldi.

Bruhn'a döndüm ve kollarımı kavuşturdum, onu görünce tek kaşım kalktı.

"Göstermen ne güzel," diye alay ettim onunla.

Bir adım dururken Jace'in eğlencesi ipten aşağıya doğru süzüldü.

Sentor alay etti. "Dikkat et... Diyarın Varisi." Bir an durakladı. "Yoksa şimdi sana Kraliçe mi demeliyim?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Lia olur."

Yırtıklarla kaplı güçlü vücuduna baktım. Benim

Bugün kayıp verenler sadece insanlar değildi, ama o benim için geldi.

Diyarın yaratıkları gerçek kraliçelerine yardım etmeye geldiler.

Gözlerim yumuşarken "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sanki ona teşekkür etmek zaman kaybıymış gibi bana ofladı. "Emirleriniz var mı?"

Ona göz kırptım. Bu kadar işbirlikçi olmasının yarattığı şaşkınlığı üzerimden atarak boğazımı temizledim. "Kalanları toplayın ve şehre getirin. Onlara bir seçenek sunulacak. Bir seçim yapmayanları katletmeyeceğim. teslim oldum." Sözlerim bir an durakladı. "Ben o değilim."

Bruhn başını salladı ve tarlada bekleyenlere doğru dörtnala koşmaya başladı.

Herkesle yüzleşmek için geri döndüğümde, ailemi gördüğümde neredeyse iki kez dönüp . Hepsi kül ve kanla kaplıydı, ciltleri yaralarla doluydu, yorgunluk yüzlerine sızıyordu ama her birinin yüzünde bir parıltı .

Arkadaşımın bakışları benimkilerle

buluştu. "*Sen yaptın.*" "*Hayır. Hepimiz yaptık.*"

Gururlu bir gülümseme bana cevap verdi ve bir sevgi okşaması bağımızı ısıttı.

O sırada Gage dikkatimi çekti, omzumun üzerinden arkamdaki şehre doğru bir adım atarken bakışları ona yöneldi. Dudakları aralandı ve sadece rahatlama olarak tanımlanabilecek bir ifade takındı.

Topuklarımda üzerinde dönerek onun görüş hattını takip ettim ve tam kapıların ortasına, Avery'nin Isla vatandaşlarından oluşan muazzam bir kalabalığın önünde durduğu yere indim.

"Başardın," diye fısıldadı adımları onu geçirirken.

Bir saniye sonra koşmaya başladı, kız kardeşime ulaşmak için savaştan arta kalan katliamın üzerinden atladı.

Avery onun hızını karşıladı ve aynı nefeste ona doğru koştu, yırtık elbisesi rüzgârda arkasından akıyordu ve karşılaştıklarında onun içine atladı

Kollarını. Kız kendi kollarını adamın boynuna doladı ve onu kucakladı, ateş saçları adamın omzuna dökölüyordu.

Ben diğerleriyle birlikte uzakta dururken bakışlarını benimkilere kaldırdı ve bana karşılık verdiğim yumuşak bir gülümseme verdi.

Sonra bir kol belime dolandı ve Jace yanımda dimdik durmaya çalıştı. Gözlerimiz çarpıştı ve ona . Yaralı omzunun olduğu kol, gömleklerinden birinden sökülmiş gibi görünen derme çatma bir askıya bağlanmıştı ama Finn'in hızlı dikişi sayesinde kanama durmuştu.

"Teslim olanlar senin iddiana boyun eğmeyi reddederse planların nedir Lia?" diye sordu bakışları üzerimdeyken. Sözlerinin altında ince bir hırıltı gizliydi.

"İşin o noktaya gelmemesini umuyorum."

Zaela neredeyse sessiz karşı tarafıma geçti, bakışları bize yaklaşan Avery ve Gage'e kilitlenmişti. "Veli'yi gören oldu mu?" diye fısıltıyla sordu.

Gözlerim parladı ve anında gökyüzüne doğru yükseldi. "Oh, tanrılar..." Jace'e döndüm. "O bizi kurtardı! Beni ve Avery'yi kurtardı. O olmasaydı asla dışarı çıkamazdık."

Çenesi kilitlendi ve bakışları, sentorların ve orman yaratıklarının Islan askerlerini sıraya dizdiği ve bakanlara rehberlik ettiği kapılara geri döndü. Vatandaşlar tekrar içeri.

"Şehrin uzak kenarlarına doğru gökyüzünde bir patlama oldu. Kısa süreliğine gördüm ve Nox olduğunu düşündüm... ama bize döndüğünden beri alev almıyor."

"Oh, Tanrım..." Fısıldadım.

Avery ve Gage durdular. Kız kardeşimin bal rengi gözlerine baktım, annesininkine çok benziyordu ama tamamen farklıydı. "Veli?" Temkinli bir şekilde sordum.

Alt dudağını ısırды ve dişlerinin arasından emdi. "Çok fazla şey oluyordu. Ben sadece herkesin beni dinlemesini ve güvenli bir yere gitmesini sağlamaya çalışıyordum ama sonra kuledeki muhafızlar çatışmanın durduğunu bağırdı ve herkes kapılara geri koştu."

Bruhn dört nala yanımıza gelerek bir kez daha göründü. "Görmeniz gereken bir şey var," diye duyurdu bana. "Sürüm kapılar açılır açılmaz aceleyle şehre girdi. Senin gümüş saçlı cadının kale bahçelerinde bulunduğu az önce bana bildirildi."

Gözlerim büyüdü. "Ve?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Hayır," diye nefes aldım ve yıkık alanın ortasında bekleyen Nox'a doğru koşmaya başladım.

Jace hızla bana yetişti ve sağlam kolunu uzatarak wyvern'e binmesine yardım etmeme izin verdi.

Diğer herkes kapılara doğru koştu.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Elianna

BİR ZAMANLAR KIYI RÜZGARLARI, gürleyen wyvern kanatlarından fırtınaya dönüştü, yaprakları hışırdattı ve Nox'un muazzam gölge kale bahçesini gölgede bıraktı.

İnişi yeri salladı ama o daha yerleşmeden ben kalkıp koşmaya başladım. Jace'in bineğimizden bana seslenişinin yankısı esintiyle bana ulaştı ama tek odaklanabildiğim yardımcımı bulmaktı.

"Veli!" Seslendim ama sesim sadece çiçek tünellerinde yankılandı.

Bahçenin ortasına doğru koştum, fiskiyesine tırmanıp alanı daha iyi görebilmeyi umuyordum, ancak taş yapı ortaya çıktığı anda adımlarım duraksadı.

ortaya çıktı.

"Olamaz," diye fısıldadım, parmak uçlarım dudaklarımı örtmek için uçuyordu.

"Jace, buraya gel!" Büyücüye doğru koşarken çılgınca çığlık attım.

Ona ulaştığımda cansız bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Bakışlarım gökyüzüne fırladı, sonra bahçenin her yönüne bakarak Azenna'dan bir iz .

Jace bana yetişti, o sırada diğerlerinin koşuşturan ayak sesleri bahçeye doluyordu. Ellerimi nazikçe omuzlarının iki yanına koyarken onlara .

Vücudu parçalanmıştı, sanki bahçenin zeminine çarparken paramparça olmuştu. Veli'nin göğsü sabit nefeslerle hareket etmiyordu ve teni porselen gibi beyazdı, dokunulduğunda buz gibiydi.

Bakışlarım Jace'inkilerle buluştu ve gözlerinde gördüğüm tek şey kederdi. "O ölmedi," dedim, sesim çatallaşarak.

"Lia..."

"HAYIR!" Kükredim. "Bunu kabul etmedim ve onunla da kabul etmeyeceğim."

"Lia... nefes almıyor." Sesi ancak fısıltının üzerindeydi ve gümüş rengi görüşümü kaplarken ona bir bakış attım.

Diğerleri nihayet bize ulaştı ve Finnian koşarak yere düştü. Veli'nin nabzını kontrol etti, burnunu çekerken başını salladı ve yavaşça ayağa kalkarak düşünülemez olanı doğruladı. Avery'nin gözlerinden yaşlar süzülürken elleri ağzını kapatmak için . Zaela yıkılmış görünüyordu. Başka bir kelime .

Bunu kabul edemezdim, reddettim.

"Veli. Senin aptal, pervasız, *aptal* kızın burada bize geri dönmeni istiyor. Sen bizi kurtardın. Sakın ölmeye kalkma!" Sesim her kelimedede yükseliyordu.

Çenem kilitlendi, damarlarım öfkeyle boynumdan dışarı fırladı. Bu adil değildi, hiçbir şey adil değildi.

Zaela dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarımı onunkilere diktim. Gözlerinde nadiren görülen bir şey vardı, gözyaşları.

"O gerçekten gitti," diye fısıldadı.

Burnumu çektim ve başımı kaldırıp alacakaranlığa gömülen gökyüzüne baktım. "Bir patlama olduğunu mu söylemiştin?"

Jace yumuşak bir sesle, "Evet, ama her şey olabilirdi," diye cevap verdi.

Gözlerim bir kez daha etrafta dolaştıktan sonra Veli'nin bedenine indi ve elinin üzerinde durdu. Bakışlarımı pençe gibi parmaklarına diktiğimde, parmaklarının arasında bir şey tuttuğunu fark ettim ve sonra sesi kulaklarıma kadar geldi.

"Her şey olabilirdi," diye taklit ettim onu. "Bir cadı bile."

"Ne?" Ben Veli'nin parçalanmış bedenine bakarken Zaela soluk soluğa kaldı, bakışları yüzümün yan tarafını delip geçti.

Veli'nin bileğini tuttum ve yumruğunu kucağıma yerleştirdim. Kalın şekilde yutkunarak parmaklarının arasında tuttuğu şeyi dikkatlice çözdüm ve gözlerim siyah, atan bir kalple karşılaştığında alevlendi.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Zaela. "Bu...?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdim usulca, bir o kadar da inançsızlık içinde otururken.

"Cadılar ölümsüzdür," diye fısıldadı Avery arkamızdan ve hepimizi dönmeye zorladı.

"Görünüşe göre öyle değil, Avery," diye tersledi Zaela.

", " diye karşılık verdi, aynı . "Kalpleri dışında.
Atan bir kalbin özü olmadan yaşayamazlar."

Ne söylemeye çalıştığını anladığımda benim de kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Kalbi onun içine yerleştiremiyorum Avery," dedim ve kelimeler canımı yaktı itiraf etmek istediğimden daha fazla. "Kalbinin olması gereken yerde bir delik yok. Vücudu muhtemelen çarpmanın etkisiyle ezilmiş ve kemikleri paramparça olmuş. Tek bildiğimiz, kalbine saplanmış olabileceği." Son kelimedede sesim çatallaştı.

"Büyü irade ve niyettir," diye fısıldadı Avery. "Ve kalp hâlâ atıyor."

Ablamın sözleri üzerine Zaela'nın nefesi kesildi ve Veli'nin cansız bir şekilde kucağımda duran eline uzanıp nazikçe kaldırdı.

Ellerini Veli'nin kalbi kavrayan pençelerinin etrafına dikkatlice sararak, kalbi büyücünün göğsüne, bir zamanlar kendi kalbinin attığı yerin tam üstüne yönlendirdi.

"Dinle beni cadı," diye başladım, içimden sahte bir kahkaha yükseldi. "Ölmene izin vermeyi reddediyorum. Bugün ve bir asırdır her gün çok fazla kayıp verdik. Sen o diğer cadılar gibi değilsin. Sen *iyisin*."

Zae konuşmadan önce önce bana sonra da Veli'nin bedenine baktı. "Kraliçemizin yardımına ihtiyacı var... Eğer bizi terk edersen, geri kalanlarımızdan birini onun yerine bırakmış olursun ve bunun krallığı nereye getireceğini sadece tanrılar bilir. O yüzden bu kadar bencil olmayı bırak ve bize geri dön," dedi. "Bana geri dön." Son sözleri o kadar alçak sesle söylenmişti ki zar zor duyabildim.

Zaela'nın eli Veli'ninkini titredi.

"Zae," diye başladım ama bana bir bakış fırlattı, ben de yenilgiyle topuklarımın üzerine oturdum. Baş omuzlarının arasına düştü, kayıp ona da çarptığı için sarktı.

Avery arkamızdan, "Aman Tanrım," diye nefes aldı ve ikimizin de bakışları Veli'ye döndü.

Tam önümüzde, Zaela'nın sevgilisinin elini kavrayan elinin altında gölgeler belirdi - cadının pençelerinin arasından yavaşça çıkıyor, hafif bir rüzgârla taşınyormuş gibi dans ediyor ve dönüyordu.

"Tanrıların annesi..." Zae usulca nefes aldı.

"Elini hareket ettirme," diye emrettim.

Ela gözlerini bana çevirdi, gözlerinden sinirler süzölüyordu ama itaat etti.

Kalp doğal olmayan, kızıl bir parıltı yayıyor, hem kendisinin hem de Veli'nin iç içe geçmiş parmaklarının arasından uğursuz bir ışık saçıyordu

Cadının elindeki kalp ani bir dalgalanmayla daha parlak bir kırmızıya bürünürken, derinliklerinden gölgelerden başka bir şeye dönüşmeyene kadar daha fazla karanlık çıktı. Sanki dumandan yapılmış gibi, karanlık dallar havada süzülüp dans ederek cansız bedeninin üzerine örtüldü ve onu ikinci bir deri gibi kapladı.

Zaela'nın eli kendine doğru döndü, gözleri Veli'de kalırken elini göğsüne yaklaştırdı.

"nasıl öldürdün, Avery?" Temkinli bir şekilde, yüzümü ona dönerek sordum.

"Onu kalbinden bıçakladım ve bıçağı döndürdüm," diye cevap verdi. "Bir saniye sonra patladı."

"Öz," diye nefes aldım bir an sonra. "Bahsettiği şey gerçektir - gerçekten de bir cadının hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu atan bir kalbin özü."

Kemikleri tekrar yerine otururken Veli'nin vücudu seğirdi. Kapalı göz kapaklarının altında bir kıpırtı belirdi ve hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde izlerken dudaklarım aralandı. Hepimiz nefeslerimizi tutarken arkamızdaki herkes öne koştu, arkamızda belirdi.

Gölgeler Veli'nin tüm bedenini sarmış ve bir hayalet gibi içine sızmıştı. Yardımcımın gözleri açıldı, şimdi zamanki uhrevi ışıltısıyla parlıyordu, ancak şimdi tam bir kızıl renkteydiler.

Hayat damarlarına geri dönerek ani bir nefes almasına neden oldu. Artık keskin ve delici olan bakışları, başında duran hepimizi inceledi.

"Veli mi?" Şok içinde fısıldadım.

"Ne yaptın sen?" diye sordu. "Gitmiştim... artık bedenimde değildim, sefil kız kardeşlerimle birlikte öbür dünyanın vadisine süzülüyordum ve sonra geri çağırıldım..." Gözleri benimle Zaela arasında gidip geldi. "Beni geri çağırdın."

Zae'nin yanakları canlı bir pembeye büründü. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye cevap verdi ve birden sanki hepimiz ikisinin arasındaki çok özel bir ana izinsiz girmişiz gibi hissettik. "Bu imkânsız. Bizim sihrimiz yok."

Veli yavaşça doğruldu, düşerse diye ikimiz de onu tutmak için uzandık. Kırmızı bakışları daha sonra elini kavrayan eline kaydı.

Yüce Cadı'nın kalbini. "Diyarın kendisi büyüdür, Zaela. Tanrıların hepimizi ondan yarattığı günden beri toprağına dokunmuştur" dedi. "Bu

Bu topraklar neden ilk fae'lerin torunlarına cevap veriyor ve bu yüzden bir büyüünün çarpan kalbi onun saf, inatçı iradesini dinledi."

Durakladı. "Yine de, cesedimin üzerine yerleştirecek kadar parlak olması, özünün ihtiyaç duyulan yeri hissetmesine yardımcı oldu."

Birkaç gergin kıkırdama beni terk etti. Elimi Veli'nin omzuna koyarak, "İnatçı iradeye hiç bu kadar minnettar olmamıştım" dedim. O da gülümsedi -Cadıda daha önce hiç görmediğim, içten ve ışıltılı bir gülümseme.

Yine de farklıydı. Ondan daha önce hiç olmadığı kadar yoğun, kadim bir uhrevilik yayılıyordu ve bunun sadece gözlerinin karanlık bir büyüününkine dönüşmesinden kaynaklanmadığını hissediyordum.

Zaela Veli "yi ayağa kaldırdı ama tenleri birbirine bakışları parladı. Ondan ne hissettiğini anlamaya çalışır gibi baktı ona, tıpkı benim gibi.

Bakışları birbirlerine kilitlenmişti ve Zae şüpheli görünürken, Veli ona neredeyse alaycı, bilmiş bir bakış atıyordu.

"Sen farklısın," diye açıkladı Zae.

O sırada Jace yanıma geldi ve sanki beni kendi yardımcımın korumak için hareket etmesi gerekecekmiş gibi yaralanmamış kolunu belime doladı.

Kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attım.

"Öyleyim," diye yanıtladı Veli onu.

Gümüş saçlarının altından çıkan gölgeler, cevap verircesine yüzünün etrafında dans ediyordu. "Yine de aynılar. Ben istemedikçe gölgeler sana zarar vermeyecek." Sırıltısı hınzırcaydı.

O anda her şeyin farkına vardım. "Sen..." Ben başladım.

"Ben Yüce Cadı'yım," diye sözlerini tamamladı. "Cadılar meclisi dağılmış olsa bile dengeye ihtiyaç duyar ve Azenna'nın ölümü üzerine güç bana geçti."

Ağzım açık kaldı ve bakışlarının altında kalırken gergin bir kıkırdama beni terk etti. Benden neredeyse yarım ayak daha kısa olmasına rağmen Veli Her zaman onu çok daha uzun gösteren bir duruşu vardı, şimdi daha da uzun.

"Vay canına," dedi Finn hepimizin arkasından, diğerleriyle birlikte durup onları izlerken. "Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç şey değil mi? gün..." Hepimiz ona bir bakış attık. "Ve *savaş* gittik," diye ekledi yarı gülerek.

Avery kendi kıkırdamasını gizlemek için elini ağzına götürdü.

"Diyarın Varisi," Bruhn'un sesi şakasından sonra kısa süren sessizliği bozdu ve hepimiz yankısına doğru döndük. "Tutsaklarınız

alındı ve şehrin her yerinde sıraya dizildi. Emirlerinizi bekliyoruz."

Bir nefes verdim ve arkadaşşıma döndüm.

"Hazır mısınız?" diye sordu ve ben de vücutları kanlı ve yarı kırık sahama baktım, ama bunu başardığımız için daha fazla şükredemezdım.

Güneşin battığı ve diyardı karanlığa gökyüzüne baktım.

" geldi. Onlara benim iddiama boyun eğmeleri ya da Nox'un ateşinde sonlarını bulmaları için bir seçenek sunulacak," diye cevap verdim ve sonra Bruhn'a döndüm. "Onları siper kapılarına getirin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

Elianna

NOX kalenin taş siperinin tepesinde oturmuş, daha birkaç saat önce bize karşı savaş açan askerleri izliyordu. Binlerce asker önümde duruyordu, yüzleri sadece ayın ışığıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu ve arnavut kaldırım sokakları kaplayan meşaleler.

Islan ordusu disiplinli sıralar halinde duruyordu, tıpkı benim adamlarım gibi korkmuş ve bitkin görünüyorlardı.

Önlerinde dururken çenemi dik tuttum ve bazılarının, atanmış kaptanları olduğumda bile göstermeyi reddettiği ilgiye hükmettim.

Sözcüklerimi dikkatle seçerek, otorite duygusunu yansıttıklarından emin oldum. "Karşınızda bir tiran olarak değil, hükümdarlığı altındaki tüm yaratıklar için birlik arayan haklı bir kraliçe olarak ."

Gözlerim onların üzerinde gezindi, yüzlerini inceledim, gözleri onursuzluk ve merak karışımıyla titriyordu. Yoğun bir sessizlik filtrelendi ve onlardan kabul görmeyi arzularken, yasalarımaya uymaya istekli değillerse; burada yerleri olmadığını göstermeye kararlıydım.

Velyra.

"Beni onlarca yıldır tanıyorsunuz - *gerçek* beni, sahte kraliçenin kulaklarınızın ucuna yalanlar fısıldadığı gaspçıyı değil. Babamı ve kralınız olarak kim olduğunuzu biliyordunuz. Burada tutsak olarak değil, yeni bir hükümdarlığın tebaası olarak durduğunuzu bilmeniz önemlidir. Daha iyi bir diyar için," diye ilan ettim.

Diğerleriyle birlikte kenarda dururken dostumun bağından gurur akıyordu. Her birinin yüzünde saf çelikten bir ifade vardı ve meraklı gözlerle, her ne kadar yardımsever olsak da bizimle uğraşılmayacağını gösteriyorlardı.

Nox'un başı doğrudan benimkinin üzerine yükselirken bir homurtu yükseldi -Bana onayını, karşımızda duranlara ise ölümcül öfkesini gösteriyordu.

Ben konuşurken askerlerin yüz ifadeleri değişti. Kalan meydan okumalar tereddütlü bir kabullenişe dönüştü.

"Şu anda karşımda duran her asker bir seçimle karşı karşıya," diye devam ettim. sesi daha iddialı. "Bir zamanlar olanın kalıntılarına tutunarak kaçınılmaz saltanat değişimine direnebilirsiniz... ya da doğuştan krallığınızı yönetme hakkına sahip olan yeni kraliçenizin önünde diz çökmeyi seçebilirsiniz. Ve eğer reddederseniz... Wyvern'imın arkamda durmasının bir sebebi var."

Önümdeki askerler ihtiyatlı bakışlar atarken gergin bir sessizlik oldu. Kılıcımı kalçamdan çıkardım ve ucunu ayaklarımın önüne yere koydum, dimdik ve gururlu bir şekilde durdum. Sadece onların kraliçesi olmakla kalmayacaktım, aynı zamanda onlardan biri olarak kalacaktım - bir savaşçı, kendi seçimimle bir savaşçı. Ben buydum ve hep böyle kalacaktım.

Kararlarının ağırlığı görünmez bir güç gibi etrafımızdaki havada asılı duruyordu. Bakışlarım onlarınkine kilitlendi, bana meydan okumaları için onlara meydan okurcasına sabit bir şekilde baktım - ama sonra gözlerim yumuşadı.

"Burada karşınızda durup her şeyin basit ve kolay olacağını söyleyemem. Aslında, hiçbir zaman karşılaşmayacağımız zorluklarla karşılaşacağımıza bahse girerim.

daha önce görülmemiş. Bir asırdan fazla süren nefret ve intikam nasıl geri alınabilir? Bir kraliçe, ırklarından birinin ömrünün üç katından daha uzun bir süredir anlaşmazlık içinde olan halkının güvenini nasıl kazanır?"

Sessizlik beni yanıtladı ve bakışlarının ağırlığı altında durarak her şeyi içime .

"*Benim tatlı Lia'm.*" Jace'in sesi içimden süzüldü, nazik ve güven vericiydi.

O sırada bakışlarım ona kaydı ve gözlerim, eşi ve kraliçesine yemin etmeden önce potansiyel düşmanlarına gözlerini diken vahşi komutanla buluştu. Gözlerimi ona diktiğimde kendimi durmaya zorladım. Bana karşı gelirlerse hepsini tereddüt etmeden kendisinin katledeceğini bilerek sırtıttı.

Gergin bir andan sonra, içlerinden ilki, hırpalanmış bir savaşçı Yorgunluğu yüzüne kazınmış bir şekilde öne çıktı. "Solus," diye başladı ve benim

Koca kaldığı yerden agresif bir şekilde boğazını temizleyerek askeri ürküttü.

"Kaptan... Valderre," diye devam etti. "Buradaki *her* birey adına konuştuğumu söyleyemem, ancak bunun Idina'nın kontrolü altında sıkışıp kalmış kitlelerin çoğu için olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Sizi ve hükümdarlığınızı memnuniyetle takip edeceğiz. Kaptanım olarak kılıcına sahiptin, şimdi de kraliçem olarak sahip olacaksın." Son sözünün ardından yavaşça tek dizinin üzerine çöktü.

Yüz hatlarımın geri kalanının duygusuz kalmasını isterken gözlerim parladı. "Peki ya geri kalanınız ne diyor?" Sesim sertti.

Birden teslimiyeti sessiz bir dalga gibi saflarda dalgalandı. Göreceğimi hiç düşünmediğim bu manzara karşısında dudaklarım aralandı.

İslan ordusu teker teker diz çökerken karanlık sokaklarda duyulan tek ses zırh şingirtılarıydı.

BÖLÜM EIgHTY

Jace

Savaşın İslan Kapıları'nın hemen ötesindeki toprakları yerle bir etmesinin üzerinden bir ay geçmişti; kötü niyetli düşmanı yenmemizin üzerinden tam bir ay geçmişti.

Eşimin tahtına giden yolu gasp eden canavarlar ve onların halkı onun önünde eğilmeyi seçerek gerçek kraliçeye bağlılık yemini ettikleri için.

Şehrin kendisi de savaşlar sayesinde kısmen tahrip olmuştu.

cadılar ve wyvernler gökyüzüne çıktı. Kalenin tüm kuleleri yerle bir olmuş, kırbaçlanan kuyrukları ve güçleri Isla'nın dört bir yanına yayılmış pişmiş toprak çatılara çarparak binaları da beraberinde yıkmıştı. Neyse ki surların içindeki sivil kayıplar çok azdı ama Lia'm için her türlü kayıp çok büyüktü.

Umutsuzca çatışmaların ve yıkımın şehre girmesini engellemeye çalışmıştı, ancak varışta bir hava savaşı kaçınılmazdı.

Sonraki günlerin her anını halkıyla birlikte sokaklarda geçirmiş, onları daha yakından tanımıştı. Kaybedilen her can için ailelerin evlerini bizzat ziyaret ederek başsağlığı diledi.

ve gerekirse yardım edin.

Kendi kendime onu daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm her an, yanıldığımı kanıtladı - tabii ki bu onun en sevdiği şeydi.

Yaratılan felaketi temizlemek için çalıştığımız sonraki günlerde siren sesleri Isla'nın limanında kaldı. Hiçbir asker, deniz cadılarının dikkatini çekebileceklerinden ve sakinleştirici bir şarkıya dalabileceklerinden korkarak rıhtıma yaklaşıyordu bile.

Lia körfezdeki en uzun rıhtımda kendinden emin adımlarla ilerliyor, ben limandan izlerken onlardan çaldığı deniz kabuğunu parmaklarının arasında döndürüyordu. Tabii ki kabuğu önce onlarla alay etmiş, sadece denizde yelken açan kötülerin etiyle ziyafet çekeceklerine yemin ettirmişti ama bunu başka bir günün savaşı olarak kabul etmişti. O anda sirenler müttefikti ve önemli olan da buydu.

Veli'nin Yüce Cadı'lığa yükselişi hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı, yine de eski halinin yasını tuttuğu açıktı. Başlangıçta şu anda yaydığı güçle ilgili sınırlarını ifade etti, ancak kısa sürede bunun kim olduğunu değiştirmedigini öğrendi - çünkü büyü yalnızca onu kullananın doğasının bir yansımasıydı.

Ve şimdi *Tinaebris Malifisc* adlı kitabı altında, diyarın geri kalanından uzakta saklıyordu.

Bunca zaman saklı kalan cadılar hâlâ hiçbir yerde bulunamamıştı. Kız kardeşinin ölümünden sonra savaş alanından kaybolan Empri bile kayıptı.

Tepkisinden dolayı onu suçlamadık ama

Öfke patlamasından bizim tarafımızda kayıplar oldu ve bu kabul edilemezdi. Veli yeni bulduğu güçle onları diyar diyar aradı ama onlar da tıpkı kendisinin yüzyıllardır yaptığı gibi büyülerini kullandıklarını gizliyorlardı.

Bu konu ne zaman açılrsa, Lia ve Veli tehditkâr bir sırıtışla sonsuza dek saklanamayacaklarını ve eğer bulunurlarsa Tanrıların bu hain cadılara yardım edebileceğini söylüyorlardı.

Onların gazabına uğramayı asla istemeyeceğim iki kadın varsa, o da bu ikisi olurdu ve onlar nereye giderse Zaela da peşlerinden giderdi, bu da onları daha da korkunç hale getirirdi.

Veli artık Yüce Cadı'nın neredeyse hiç kullanılmamış gücüne sahip olduğundan, portal yarıklarını zahmetsizce çağırabiliyor ve Isladan Alaia Vadisi'nin beklediği dağların ötesine bir köprü açabiliyordu. Ölümlü askerlerimiz

evlerine, sevdiklerine dönebildiler ve rahatça iyileştiler. Ancak, acı ve üzüntüden başka bir şey barındırmayan bir kavuşma olmuştu.

Yarıktan ilk geçen Lynelle oldu, Nyra da onun yanında tırıs gidiyordu. Kurdun gözleri Lia'nın üzerine dikildi ve onu kısa yol boyunca koşturdu. Aralarındaki mesafeyi açtı ve onu yere yatırdı. Mutlu bir heyecanla inleyen Lia'nın yüzüne öpücükler kondurdu.

Zaela yanıma gelmişti, annesi yaklaşırken yüzü kederle dağlanmıştı. Lynelle'in adımları duraksadığı anda, Leon'un kaderini bir araya getirdiği ortaya çıktı. Ona yaptığı fedakârlığı anlattık ve

Kızı şimdi onun yüzünden önünde duruyordu. *Bir savaşçıyı sevmenin bedeli* budur, demişti nefesini tuttuğunda.

Lynelle'e başsağlığı dilemek ve destek vermek için yanıma geldiğinde bakışlarım kendi savaşçı kraliçeme kayarken kalbim onun için çarptı.

Şimdi, Isla Savaşı'ndan bir ay sonra, yeni atanan kale muhafızları krallığın lordlarını ve soylu evlerin ailelerini yerlerine oturtup kraliçemizin taç giyme törenini beklerken Finnian, Gage ve Landon'la birlikte kürsünün kenarında duruyordum.

Taht odası tamamen Avery'nin eseri olarak karmaşık şekilde dekore edilmişti. Avery, kız kardeşinin hediyelerini seçmek için çalışanları bahçeye yönlendirmek için sabırsızlanıyordu.

En sevdiğim çiçekler.

Bir zamanlar kana bulanmış olan oda şimdi ruhani bir parlıltıyla ışıltıyor, öğleden sonra güneşi yüksek, yenilenmiş vitrayların arasından süzülüyordu. Velyra'nın manzarasını tasvir eden pencereler.

Kürsünün ortasında babasının tahtı duruyordu, ancak kraliyet koltuğunda yapılan bir değişiklik vardı. Şehrin en iyi demircileri tarafından çelikten imal edilen Wyvern kanatları, yanlarından dışarı doğru çıkıntı yaparak arkasına bağlanmıştı.

Duvarlar lüks, yaprak dökmeyen halılarla kaplıydı.

Yeni Valderre armasını tasvir eden şampanya ve gümüş iplikler. Avery'nin seçtiği çiçekleri taşıyan bir dizi uzun sütun odanın kenarlarında sıralanmıştı, Meşaleler odanın gölgelerle kaplı kısımlarını titrek ışıklarıyla yıkarken.

Avery, Veli ve Zaela'nın odanın kenarları boyunca yürüyerek kürsünün biz erkeklerin durduğu yerin karşı tarafındaki yerlerine gelmeleriyle ortam heyecandan çatırdadı.

"Kraliçeni görmeye hazır mısın, kardeşim?" Gage arkamdan fısıldadı.

Gülümsememe engel olamadım. "Her zaman."

Taht odasının köşesine yerleştirilmiş küçük orkestralardan müzik sesleri yükseldi ve sanki işaret verilmiş gibi büyük kapılar açıldı. Açılan kemerli giriş, şimdiye kadar tanık olduğum en güzel manzarayı ortaya çıkardı - Lia'm hepimizin önünde duruyordu, Nyra da bir muhafız gibi onun yanındaydı. Kalabalık

Onun tahtına doğru attığı ilk adımları izlerken hepimiz nefeslerimizi tuttuk.

Elbisesi fildişi ipekten bir nehir gibi arkasından akarken, her zamanki kasıntı görüntüsüyle çelişen zarif bir tempoda hareket ediyordu.

Elbisesinin kumaşı inci katmanları halinde etrafına yayılıyor ve her adımda ışığı yakaladığında, evinin ve krallığının bir vasiyeti olan gizli bir yeşil parlaklığı gösteriyordu. Savaşçı kraliçem hiçbir zaman elbiselere alışkın olmamıştı ve taç giyme töreninde giydiği elbisenin omuzlarında hem wyvern pullarını hem de zırhını andıran gümüş süslemeler olduğu için bunun elbisesine yansıdığından emindi.

Uzun, siyah saçları kendisi gibi vahşi bukleler halinde çözülmüştü ve o büyüleyici yeşil gözler bana kilitlenmiş, beni kitlelerin önünde diz çöktürmekle tehdit ediyordu.

Lia yanında Nyra ile ilerlerken kalabalık ona hayranlıkla bakıyordu. Lordlar o geçerken eğildi, eşleri de yanlarında reverans yaptı. Hava, onu gördükçe mırıldanan övgüler ve nefes alışlarla uğulduyordu.

Kürsüye yaklaşırken gözleri bende, benimkiler de onunkilerde kaldı ve sonra Dudaklarının köşesi tehditkâr bir şekilde . Hepimizin önünde durduğunda adımları durdu, kurt kız kardeşinin ayaklarının dibinde yerini aldı. Avery yanaklarından süzülen gözyaşlarını hızla sildi ve Zae'nin alt dudağı yakında taç giyecek olan kraliçeyi görünce titredi. Sonra Veli bir adım öne çıktı.

Büyücü kadın her zamanki akik rengi, dökümlü cübbesini , onun yerine bir zamanlar gözleriyle uyumlu olan menekşe renginde ruhani bir elbise giymişti. Kızıl bakışları dostumun üzerinde gezindi ve sonra omzunun üzerinden arkasındaki kalabalığa doğru kaydı.

"Hepiniz oturabilirsiniz," diye anons etti ve orkestra müziğini yumuşatırken inleyen sandalyelerin sesi salonda yankılandı.

Lia'yla bakıştılar, sonra karım devam etmesi için başıyla hafifçe işaret etti.

"Elianna Valderre gizli eziyetler, işkenceler ve ihanetlerle dolu, sırlarla dolu bir hayat yaşadı. Ruhu bu diyara girdiği anda tahtı ve tacı ondan çalındı. Her iki ebeveyni de, merhum kralımız ve onun aşkı, bir zorba yüzünden soğukkanlılıkla öldürüldü. Solus soyadını taşıdı, krallığın bir yetimi olarak gizlendi, tüm bunlar kale duvarları içinde bir yalan olarak yaşarken oldu."

Cadı, Lia'nın hikâyesini odadaki herkese tekrar anlatırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu eski bir haber," diye fısıldadı zihnime.

"Bunu duymak asla daha katlanılabilir olmayacak, Lia'm," diye cevap verdim ve o da birbirine bağı ruhlarımıza sevgi dolu bir okşayış gönderdi.

Veli konuşmasına devam etti. "Gaspçısının savaşına körü körüne karşı koydu ve onu sona erdirmenin yollarını bularak bir asırdan fazla bir süredir anlaşmazlık içinde olan düşman ırkları birleştirdi. Elianna şimdi halkının ve Velyra'yı evleri olarak gören diyarın tüm yaratıklarının iyiliği için savaşıyor. Cildi kazandığı yaraları taşır ve hayatının geri kalanında da taşıyacaktır.

Bırakın kraliçenizin tenindeki işaretler

diyar için yaptığı her şeyi ve sizi buraya getirmek için neleri feda ettiğini hepimize hatırlatsın."

Kraliçenin yardımcısı pençeli ellerini yanlarından kaldırdı ve avuç içlerini açarak önünde tuttu. Sonra avuçlarının içinde bir taç belirdi, ama sıradan bir taç değildi bu. Düşün günümüzde giydiği ve o gece giydiği taç.

"Sen, Elianna Valderre, Velyra Krallığı'nı gerçek kraliçesi olarak adil şekilde yöneteceğine ve savunacağına, burayı evi olarak gören tüm tanrıların yaratıklarının kutsallığını koruyacağına yemin ediyor musun?"

Lia'nın dudakları sanki yardımcısının istedikleriyle alay ediyormuş gibi hafifçe kıvrıldı; krallığın gerçek kraliçesi ondan istediği her şeyi yapmıştı.

Veli kaşlarını kaldırarak ona doğru baktı ve arkadaşımından nefes nefese bir kıkırdama geldi, ben de kürsünün kenarında dururken sırtıttım.

"Şu andan son nefesime kadar," diye yanıtladı Lia.

"O halde eğilin," diye buyurdu ve kraliçemiz başını dikkatlice eğdi.

Veli kıvrımlı, yapraklı sarmaşıklardan oluşan gümüş tacı aldı ve eşimin saçının üzerine yerleştirdi. Ortasındaki zümrüt, Lia'nın gözlerini taklit ederek parıltıyordu.

"O halde seni, Elianna Valderre'yi, adının birincisi, Ana Tanrıça'nın ve Diyarın Varisi, Velyra'nın Kraliçesi olarak ilan ediyorum."

Lia ağırbaşlı bir duruşla, krallığın tacının ağırlığını taşıyan, hem geleneğin hem de yeni bir çağın vaaadinin karışımını temsil eden kitlelere döndü.

Kalabalığın gürleyen tezahüratları büyük taht odasını doldurdu, yankıları duvarlardan sekti. Hep bir ağızdan "Çok yaşa Kraliçe Elianna Valderre!" diye bağırarak hepimizin gözlerini yaşarttılar.

Ellerini önünde kavuşturan Lia'yı izledim, yükselişini kutlayan kalabalığa bakmaya devam ediyordu. Birkaç dakika sonra

devam etmesine izin vererek sözsüz bir şekilde ellerinden birini kaldırdı, tezahüratları durdurdu ve taht odasını neredeyse sessizliğe gömdü.

"Bugün burada hepinizin huzurunda olmaktan onur duyuyorum, hatta bana kraliçeniz demekten gurur duyduğunuz için daha da onur duyuyorum ama bugün huzurunuzda taç giydirilecek bir kişi daha var," diye başladı ve kalbim neredeyse göğsümde duracaktı.

Kolunu bana doğru uzatarak kürsünün ortasında kendisine katılmam için işaret etti. Gage ayağıma hafifçe vurarak beni hareket ettirmeye çalıştı ama sanki yere çakılmış gibiydim.

"Git, seni aptal," diye fısıldadı Gage, Fae'lerle dolu bir odada, kıkırdamaların ilk birkaç sıradaki koltuklardan kaçmasına neden oldu.

Ona omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve sonra gözlerim kraliçeninkilerle buluştu. Elini bana doğru uzatmış, ona katılmamı beklerken güzel, narin bir gülümseme yüzünü süslüyordu.

Veli, Avery ve Zaela ile aynı hizadaki yerine doğru birkaç sessiz adım atarken ben de onun tahtının önünde durduğu yere doğru birkaç adım attım.

"Bu planımızın bir parçası değildi kraliçem."

Parmaklarım onunkilerle kenetlendi ve sonra sesi bana doğru süzüldü. *"Seni seviyorum ve bu her zaman benim bir parçam oldu."*

Bunun üzerine dudaklarımın kenarları kalktı.

"Bu adam," diye yüksek sesle konuştu, gözleri yavaşça üzerimizdeki yüzlerce çifte kaymadan önce bende kaldı. "Bu adamı, bir zamanlar düşmanımız olduğuna inanılan, ölümlü orduların büyük komutanı olarak tanıyorsunuz. Bu savaşı kazanmamıza yardım eden, genç yaşta ettiği yeminden beri halkını koruyan adam, tıpkı benim gibi... *çok* uzun zaman önce," dedi küçük bir kıkırdamayla ve kalabalık da bunu yankıladı.

"Jace bundan çok daha fazlası, çünkü gördüğünüz gibi... o benim her şeyim. Bugün karşınızda sadece bir savaş komutanı ve krallığın koruyucusu olarak değil... aynı zamanda kocam ve eşim olarak da duruyor." Bir an durakladı ve kalabalık hareketsiz ve sessiz kaldı. "Ve kral eşiniz."

Küçük mırıltılar patlak verdi ve onları tekrar susturmak için benimkini tutan elini kaldırdı.

"Beni mazur görmelisiniz, çünkü kurallara ya da geleneklere uyan biri olmadığımı artık hepiniz biliyor olmalısınız ve ben daha çok ilerledikçe bir şeyler uydurmayı tercih ediyorum..." Kısa kahkahalar bir kez daha yankılandı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Özel bir düğün yapıldı. Özel ve güzeldi.

Büyük savaştan çıkıp çıkamayacağımızı gerçekten bilmiyordum. Bu yüzden bugün, alemden bir şey daha istiyorum - kocamı ve eşimi kabul etmesini..." O

bana döndü ve hızlıca göz kırptı. "Jace Cadoria-Valderre, Velyra'nın Kral Eşi olarak."

Bir saniye sonra Veli yanımda belirdi, elinde daha önce hiç görmediğim krallara layık gümüş bir taç vardı. Eğilmemi işaret etti, ben de itaat ettim. Cadı tacı başıma yerleştirdi ve gözlerim herkesin önünde olanlara inanamayarak parladı. Bir kez daha ortadan kayboldu ve Avery'nin yanında belirdi.

Lia'nın gözleri dikkatle beni izliyordu, mükemmel yüzünü bir gülümseme süslüyordu, tacıma bakarken gözleri sevgi saçıyordu. Bakışları daha sonra sessiz odanın üzerinde. "Ee, Velyra... sen ne diyorsun?!" diye bağırdı, eski kaptan .

Velyra'nın hem fae hem de ölümlü soyundan gelen lordları, paralı askerleri ve yurttaşlarından oluşan kitleler onun için, *bizim* için gürleyen bir tezahürat patlattı.

Krallığın kraliçesiyle yüzleşmek için döndüm. Bir zamanlar çok soğuk ve acımasız olan kalbim, kürsüsünün tepesinde duran tanrıça için gurur ve sevgiyle ısıldıyordu.

"Peki siz ne diyorsunuz Komutan?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Kraliçe çok yaşa," diye cevap verdim ve sonra kollarımla beline sarıldım, dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce onu döndürdüm.

Kalabalığın daha önce tezahürat yaptığını düşünmüş olsaydım bile, şimdi onlardan çıkan sesle kıyaslanamazdı bile. Gözlerimi açtığımda, onun bana baktığını gördüm.

"Ya sen, Lia'm?"

"Çok yaşa kral," diye nefes aldı.

BÖLÜM EIGHTY-ONE

Elianna

TÖRENİN ARDINDAN, eşim, kocam ve artık kralımla kol kola koridorda vals yaparken, maiyetimiz de yavaşça geliyordu. Taht odasının kapılarından geçip kalenin ön girişinden çıktık, Nyra kızım Isla'nın sokaklarına doğru yol alırken ayaklarımızın etrafında şakacı bir şekilde koşturuyordu.

Nox, son haftalarda tünemek için en sevdiği yer olan taş mazgalın tepesine oturdu ve yaklaştığımızı görünce havaya cıvıladı. Şehrin geri kalanına ilk kez kraliçe olarak gösterileceğim için atlar yanıımızdaydı ve maiyetimi bekleyen kalabalığın arasından geçirmeye hazırlanıyorlardı.

Başımı kaldırıp bana bakan Nox'a baktım, yere inme emrini ama onun yerine başımı hafifçe salladım.

"Sanki hiç elbiseyle uçmamışsın gibi," diye alay etti Jace yanıımdan.

Bakışlarım tekrar Matthias'ın diğerleriyle birlikte beklediği atlara kaydı. "Gökyüzünden şehir tarafından görülmeyeceğim. Bulutların arasından ortalığı kasıp kavurmamı izlemek için bol şansları olacak." Yüzümde bir gülümseme oluştu. "Landon," diye seslendim omzumun üzerinden. "Lütfen bana Matthias bana mı?"

Şatonun eski seyisi, eski bineğime doğru koşup onu bana getirirken ve dizginlerini ellerime verirken sevinçten patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Selam oğlum," diyerek savaş atımı selamladım ve burnumu bastırdım. "Eski günlerdeki gibi biraz eğlenmeye ne dersin, ha?"

Tüm maiyetim için daha fazla at getirildi ve atlarına bindiler. atlar benimle uyum içinde. Veli sihrini kullanarak elbisemi Matthias'ın sırtına zarifçe örttü, ben de her zamanki gibi atımın üzerine oturdum; bir savaşçıydım. Omzumun üzerinden baktığımda, sevgili dostlarımızın bakışlarıyla karşılaştım -İsyana liderlik eden kız kardeşim ve iyi kalpli erkek kardeşim, askere dönüşen bir seyis, artık Baş Cadı olan yardımcım ve korkusuz iki yardımcısı. Velyran İsyancıları gerçek kraliçenin asil sarayını ele geçirdi.

Bakışlarım son bir kez Nox'a yöneldi, altın rengi gözleri yoğun bir şekilde bana kilitlenmişti. Tehditkâr bir şekilde "*Ignystae*" diye fısıldamadan hemen önce her zamanki sırtışım dudaklarımda belirdi.

Wyvern'im hiç tereddüt etmeden gökyüzüne bir alev topu fırlattı ve hayret dolu sesler çıkarmasına neden oldu. Ve sonra, güçlü bir kükremeye Nox gökyüzüne fırladı ve kendini siperden aşağı attı.

Kalenin kapıları şehre doğru açıldı ve wyvern'imın gölgesi yukarıdan üzerimizde belirirken hepimiz yeni başlangıcımıza yürümeye başladık.

Velyra'nın yeni kraliçesi ve kralı için kutlamalar günlerce sürdü; bitmek bilmeyen partiler, yemekler ve her türlü yaramazlık -en sevdiğim şeyler.

Şenlikler sona erdiğinde ve lordlar şehirlerine ve limanlarına döndüğünde, Isla'da hayat babamın hükümdarlığı altında her zaman olduğu gibi devam etti. Ancak, krallığın geri kalanıyla ilgili kararlar alma zamanı gelmişti.

Herkesin inanç ve alışkanlıklarını değiştirmenin zaman alacağını anlamış olsak da, işe Velyra'nın dört bir yanına yayarak, çeşitliliğin önemini vurgulayarak ve her şehir, liman ve köyde insanlar ve fae'ler arasında bir topluluk duygusu geliştirerek başladık. Bu, ordularımızın birleşmesiyle başladı.

Yeni odamızın oturma odasında dururken, mahkememe baktım -Biz Isla'da kalırken onların yarısı artık Vadi'de yaşayacaktı.

Avery'nin alt kirpiklerinden süzülen gözyaşlarını parmağımın ucuyla yakaladım, o ise Gage'in gölgesinin altından bana bakıyordu - eski prensesin ve şimdiki nişanlısının daimi koruyucusu.

Onun pahasına benden bir kıkırdama geldi ve gözlerini bana doğru devirdi, gözyaşlarını silmeye çalışırken parmaklarıma vurdu.

"Seni yarın görebileceğimi biliyorsun, Avery." Ona eğildim. "İşte bu yüzden Yüce Cadı'yı mutlu ediyorum." Göz kırptım.

Veli alay ederek yanımdan kollarını kavuşturdu. "Ben de duydum." Omuz silktim. "Diğer nedenlerin yanı sıra."

"Biliyorum," diye cevap verdi kız kardeşim gülererek. "Sadece seni özleyeceğim."

"Şşşt," dedi Gage. "Onlar bizi Alaia'nın başına getirmenin büyük bir hata olduğunu anlamadan önce buradan gitmeliyiz."

"Tek yetkili kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Zaela odanın diğer ucundan alay etti. "Yeni atanan *tek* komutan sen değilsin, Gage."

Birbiriyle çekişen iki yardımcı, Velyra'nın kuzey ordularının eş komutanlarına dönüştü. Burada bizimle birlikte kalmalarını her şeyden çok istiyorduk ama birinin kuzeyi denetlemesi gerekiyordu ve orası onların gerçek eviydi.

Bir kez daha Ellecaster'ı yeniden inşa etmek ve yıkım nedeniyle vadiye açılan geçidi temizlemek için çalışacaklardı. Bruhn, kendisini çok uzun zaman önce tanıttığı ve yardımını isterken söz verdiğim gibi, onu *resmi olarak* Ormanın Efendisi olarak adlandırmam şartıyla, Syllis yaratıklarının yardımını bile teklif etmişti.

Finn ve Landon burada, her zaman bulundukları yerde, Isla'da kalacaklardı. Jace, Landon'ı kralın ordusuna general olarak atamayı planlıyordu ve bu terfiyle ona sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordu. Finnian ise Veli'nin yardımıyla şehirdeki Şifacılar Evi'ni yeniden açmayı planlıyordu.

Kardeşim, krallığın doğuran ve onun için hayatını feda eden bir zamanların büyük şifacısı Ophelia için bir anıt inşa etmeye bile söz vermişti. Bana planını anlattığında kalbim patlayacakmış gibi şişti.

Hem ölen kral hem de sadık muhafızları için isyanın başladığı yerde, şehir meydanında anıtlar inşa edilmesi planlanmıştır.

Avery kardeşimize sıkıca sarıldı ve onu ölümüne gibi salladı. "Avery, gelecek Çarşamba görüşürüz!" diye ılgık attı.

onun elinden çekip aldı.

Aile yemeği ve oyun gecesi için seçtiğimiz gecede şarap içilecek ve sorumluluklar askıya alınacaktı.

"Doğduğundan beri kalçama yapışık olan Finnian'ı şimdiden özlediğim için kusura bakma," diye azarladı Avery ve kahkahamı bastırmak için elim dudaklarıma gitti.

Gage, Finn ve Landon'ı omuzlarından alkışladı ve ardından Jace'e doğru hızla ilerlerken onları neredeyse iterek yoldan çekti ve neredeyse onu yere düşürüyordu.

Krallığın kralını kafasından kavradı ve şakacı bir şekilde karnına yumruk attı. "Seni özleyeceğim, seni o kadar da sıkıcı olmayan piç kurusu."

Jace'in kahkahası odada yankılandı, en iyi arkadaşına vururken neşesi ve hafif kızgınlığı bağın içinde tıngırıyordu.

Gage onu klasik bir itiş kakışla yere doğru bıraktı ve sonra bana doğru hışım ile koşarak ayı gibi sarıldı. "Alemin Kraliçesi!" Beni kollarının arasında salladı.

Sakinleşip gevşettiğinde ona baktım ve yanağını çimdikledim. "Ve yakında baldız olacaksın." Göz kırptım.

"Cadoria!" diye bağırdı omzunun üzerinden Jace'e. "Artık bu diyardaki en şanslı adam sen değilsin." Ona döndü. "Bir Valderre'yle evlenmekle kalmayıp kraliçenin kayınvalidesi olacak kişi benim."

"Bunun aynı zamanda Jace'i de senin kayınbiraderin yaptığının farkındasın, değil mi?" Zaela köşede Veli'nin yanında durduğu yerden ona sataştı.

"Bu şimdiye kadarki en güzel gün," diye nefes aldı Gage ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Herkesin dikkati dağılmışken, fısıltıları odada usulca dolaşırken gözlerim gölgelerin içine gizlenmiş iki sarışına kaydı.

"Görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdi, cadı," diye alay etti Zaela.

Veli, Zaela'yı bir aşağı bir yukarı süzerken ona dudakları kapalı bir gülümseme sundu. "Sadece bir adım ötede olacağım."

Elini sallayarak, içinde bulunduğumuz odanın balkonunda, Alaia Vadisi'nin karşı ucunda oturduğu bir portal belirdi.

Herkes vedalaştıktan sonra nihayet gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim, ama Veli'nin büyüünün yardımıyla *gerçekten* diyarın öbür ucunda olmayacaklarını bilmek yardımcı oldu. Yardımcımın bir dalgası

Pençelerim ve Cadoria Malikanesi'ne ya da savaşa geri dönebilirim.

oda, gerçekleşeceğini hiç düşünmediğimiz tüm bu planların yapıldığı yer.

Sarayımız birer birer geçerek Isla'dan ayrıldı ve daha bir yıl önce çorak bir arazi olduğunu düşündüğüm Ezran Dağları'nın ötesindeki kuzey vadilerine girdi. Ancak, bir yıl önce inandığım pek çok şeyin doğruluk payı yokmuş.

Onlar gittikten sonra Landon ve Finnian akşam yemeği için şehre üzere odadan ayrıldılar. Veli, sadece üçümüzün olmasıyla atmosferdeki değişikliği hissetti ve gözlerimizin önünde kayboldu, içine patladı

Artık taparcasına sevdiği gölgeler -kullanmasına izin verdiği tek kara büyü.

Ve sonra sadece ikimiz kaldık - krallığın kraliçesi ve kralı. Karı koca ve tanrıların kader birliği ettiği eşler, wyvernimiz balkonunun hemen ötesindeki gökyüzünde daireler çizerken kalelerinin odasında tek başımıza duruyorduk.

"Bu akşam için bir planınız var mı kraliçem?" diye sordu. "Krallık bizden hizmet istemeden önce."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Öpüşmemiz sona erdiğinde, ormandaki o gece, aramızdaki çekimin sadece öforinin gölgelemesinden kaynaklandığını düşündüğümüzde beni ona aşık eden ela gözlere baktım. Ve tanrıların kutsal annesi, o zamandan beri ne kadar yol kat etmiştik...

Her şey sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu.

Elimi tuttu ve Nox'u çağırmak için beni balkona götürdü. Gökyüzünde sola doğru yatışını ve bize doğru yükselişini izledik, ta parmaklıkların hemen ötesinde durana kadar.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve taş parmaklıkların üzerinden tırmanıp atladım. Elim tekrar dostuma doğru uzatarak, "Bir wyvern gezintisi daha ister yakışıklı? Söz veriyorum bu seferki yağmurla bitmeyecek.

Cehennem ateşi." Ona en masum gülümsememi sunarak göz kırptım.

En sevdiğim nefesli atmadan hemen önce bana bilmiş bir sırıtış attı. "Onur duyarım, Lia'm," diye cevap verdi eysersiz Nox'un üzerine tırmanırken.

Wyvern'imiz güneşin gün batımının ateşli tonlarıyla parladığı gökyüzüne doğru fırladı, kahkahalarımız bulutların arasında yankılandı.

Jace ve ben başarmıştık. Tüm yaratıklar için daha iyi bir diyar yaratmıştık, tıpkı her zaman umduğumuz ve dilediğimiz gibi - o ve ben

Merkezinde.

SON.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BOOKS BY E5iLiA

TI IL DAGGLI1 VE TI IL FOIIBIDDLN I ILIR
THE CROWN OF WYVERN S FLAME
WI tGS VE E/"1BER5'IN TAHTI

www.emiliajae.com

Sosyal Medya:
pems.bookish.realm

OceanofPDF.com

Acknowledgements

En başından beri bana ve hikayeme inanan her bir kişiye ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİM.

Bunu destekledikleri ve tüm yol boyunca beni neşelendirdikleri için
sevgime ve aileme teşekkür ederim. Kendimden şüphe ettiğimde beni
cesaretlendiren sözleriniz devam etmemi sağladı.

Celia ve Tory, her zaman olduğu gibi, sürekli desteğiniz benim için her şey
demekti ve bu fikir bu küçük beynime geldiğinden beri ikiniz beni
desteklemeseydiniz bu asla mümkün olmazdı.

Oh, coven, coven'ım. Bir discord sunucusuna katılmanın bu kadar güzel
arkadaşlıklara yol açacağını kim bilebilirdi? *Her şey* için teşekkür ederim.
Devam etmemi sağladığınız, beni desteklediğiniz, benimle birlikte
ağladığınız, beni kutladığınız ve çok daha fazlası için. Birlikte öğrenmek ve
büyümek için daha destekleyici ve ilham verici bir kadın grubu hayal
edemiyorum.

Tabs, kızım. Sen olmasaydın bu kitap bu hale gelmezdi. Sadece benim için
değil, bu seri için de yaptığın her şey için minnettarım. Ve en önemlisi,
arkadaşlığın için minnettarım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, hayranlarıma ve bu çılgın, güzel
yolculuk boyunca edindiğim arkadaşlarıma teşekkür ederim. İster başka bir
yazar olun, ister Sokak Ekibimde yer alın, ister bana cesaretlendirici sözler
gönderin ya da
yardımcı ve destekleyici bir el oldunuz, sonsuza dek minnettarım.

Bir yazar olarak öğrenirken ve büyürken yanımda olduğunuz için
teşekkür ederim. Bu sadece bir başlangıç.

Aya!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.